DJURGÅRDAREN

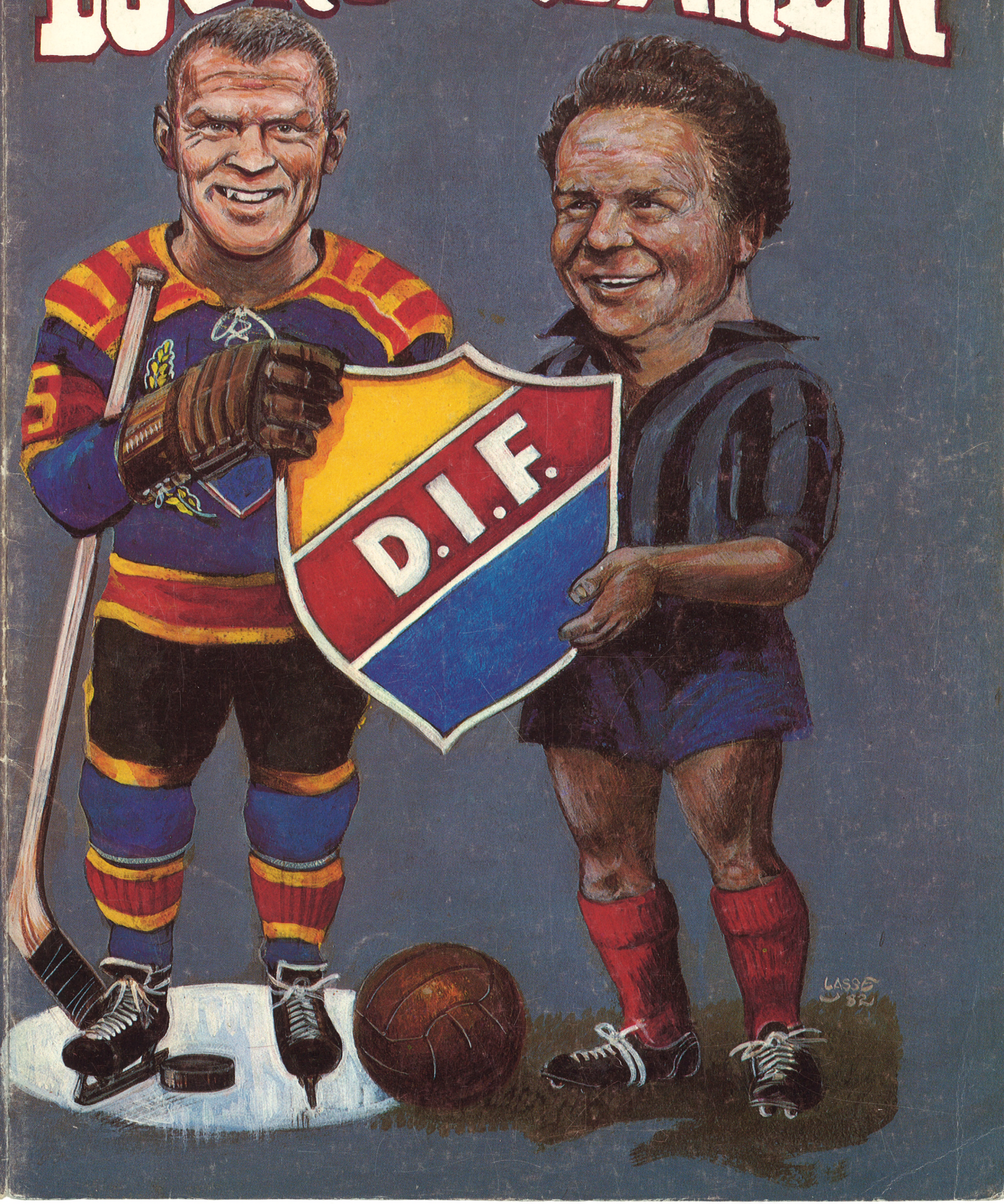

Djurgårdarens önskedröm:

Luxor Text-TV.

8 kanaler med komplett fjärrkontroll
Bästa Bilden-knapp
HiFi-ljud
Loudnessfunktion
Uttag för extra högtalare, hörlurar och bandspelare

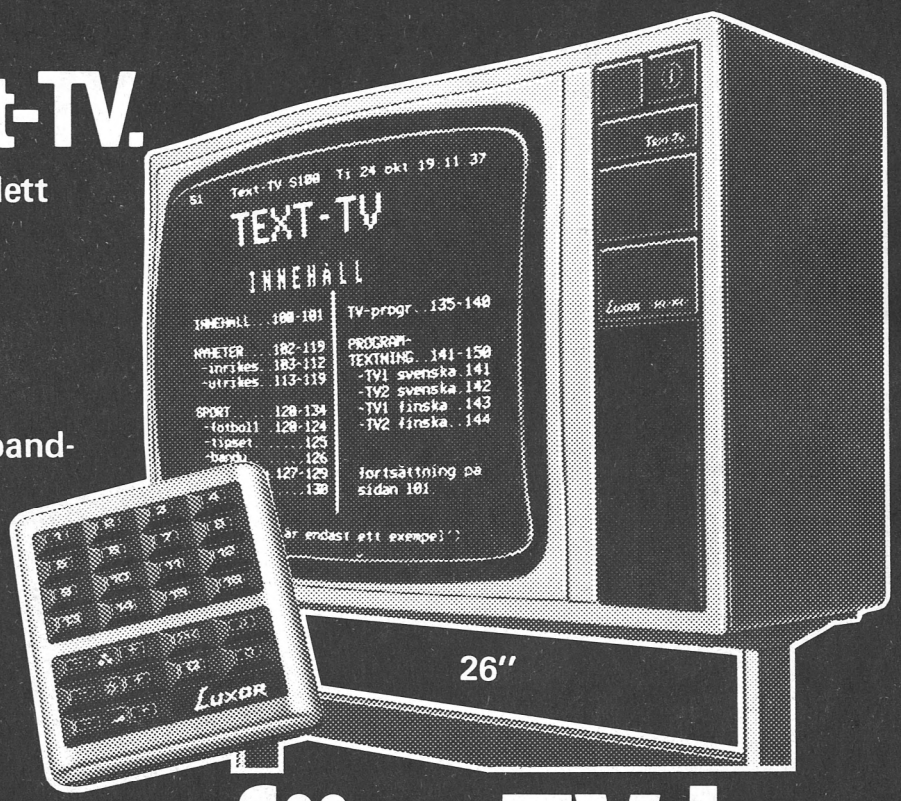

LUXOR

Köp Luxor färg-TV hos

ÅHLÉNS

city • söder

När du spelar fotboll och ishockey är du försäkrad i FOLKSAM

*Och när du **inte** spelar?*

FOLKSAM försäkrar

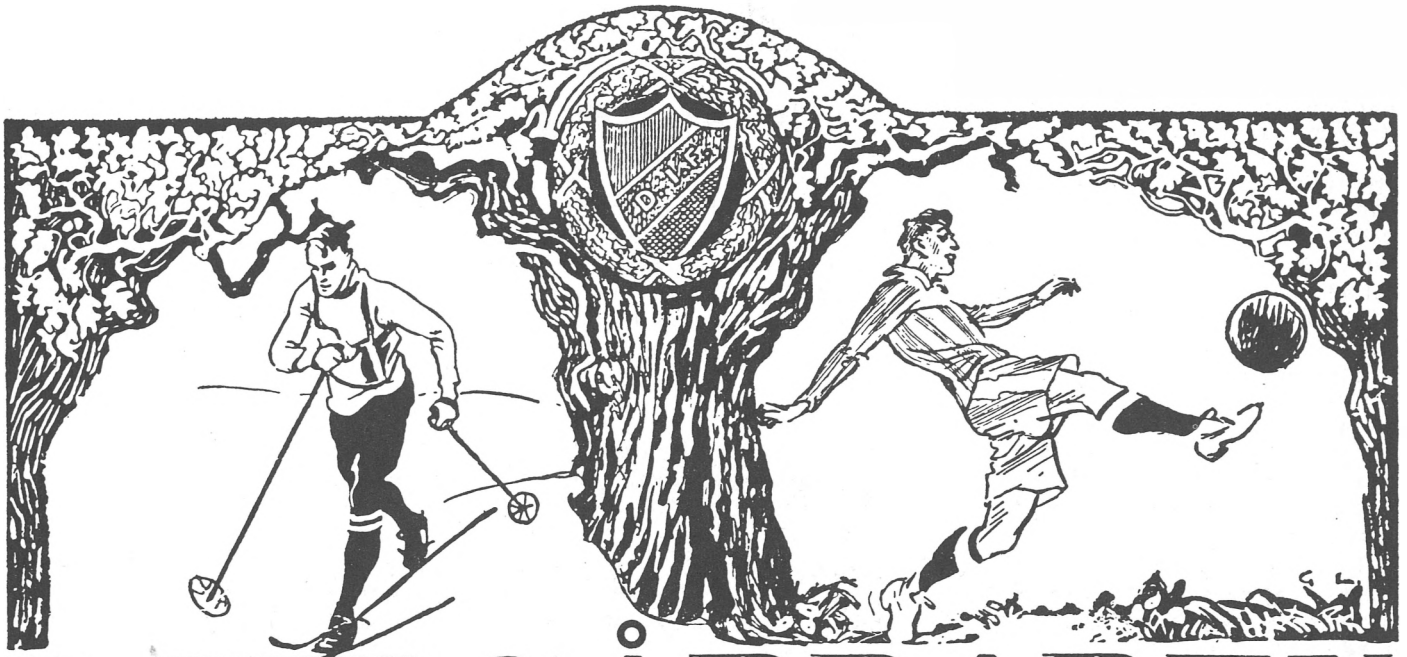

DJURGÅRDAREN

Redaktör: KARL LILIEQUIST JUBILEUMSÅRGÅNG 1891–1981 Utgivare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING

Ska vi uppleva 100-årsdagen...

Titta på sifferraden här nedan! Nej, det här handlar inte om den trevliga vinstraden på Lotto, som vi i Djurgården borde ha plockat hem en miljon kronor på. Ack nej, sifferraden är mera mardrömslik. Och vad är det för beklämmande siffror?

Jo, så blev sammanfattningen av Djurgårdens senaste allsvenska fotbollssäsong. Det var då, när vårt öde var fullbordat, när domedagsklockorna ringde ut sitt budskap att vår gamla fina förening tvingades fira sitt 90-årsjubileum med att ta avsked från allsvenska brödrakretsen.

Den hade vi då tillhört i en enda följd under 20 år och tidigare gjort ytterligare 16 allsvenska år. Vi hade fått en stabilitet, som man för alltid räknade med skulle bestå och som aldrig skulle kunna föra oss ner i djupet. Men det som inte skulle få hända, det hände. Det blev en träslev för Djurgården och liksom AIK höråret fick en liknande slev och då djupt beklagades av oss för att vi inte längre skulle få uppleva de ekonomiskt så givande derbymatcherna, följdes nu även Djurgårdens försvinnande in i skuggornas dal med ett visst deltagande.

Här är inte platsen att analysera varför det kunde gå så illa. Bara att konstatera att det vare sig för Djurgården eller våra kollegor bland storklubbarna är ett axiom att vi för all framtid skulle vara skyddade mot sådana här tragiska händelser. Ty visst känns det i vår stora Djurgårdsfamilj tragiskt att åtminstone ett år framöver få förekomma en smula i bakgrunden. Räcker det med ett års ''landsförvisning''? Kan vi i likhet med AIK samla ihop oss och återta vår plats vid det allsvenska bordet? Många nya män har kommit till vid rodret och med allas vår hjälp skall det nog gå att lotsa vår fotbollsskuta tillbaka till de stora djupa vattnen.

Var denna förlisning det stora minnet av vår jubileumssäsong? Vi fyllde 90 år och hade glada förväntningar på att få uppleva en säsong värdig ett jubileum. Många av förväntningarna kom på skam och inte blev det något jubileumsår av gammal fin årgång. Men vad har man egentligen rätt att begära i den mördande konkurrensen?

Vad är det som säger att vår förening för evigt skall förbli en av de stora i landet? Vi skall givetvis hålla oss med stora och djärva mål, att sikta mot skyarna och att spänna våra bågar till bristningsgränsen. Mer har vi inte rätt att kräva av vårt tävlingsfolk och av våra ledare. I 90 år har vi kunnat hålla liv i vår förening och haft glädjen av ett aktat namn och av erkännanden från alla håll om vår slagkraft.

Nu går vi in i vårt 10:e sekel. På väg mot de hundra åren. Skall seglatsen tåla motvindar och låta vår förening segla vidare på sällhetens hav. Med allas gemensamma krafter samlade mot 100-årsjubileet kan vi i varje fall hoppas.

Om man kanske också skulle våga tro vad en framstående idrottskännare hade vänligheten att tycka i samband med ett tidigare jubileum, när han skrev att ''om Ragnarök skulle komma och plåna ut alla idrottsföreningar från jordklotet, så tror jag, att de två sista som var kvar och bildade en förening vore djurgårdare!'' – ja om man toge detta på allvar var fanns glädjen?

Må vi alla hoppas att vårt 100-årsjubileum skall kunna firas av flera än två djurgårdare.

Kalle Liliequist

Omslaget komponerat av TECKNAR-LASSE

26 6 4 16 25—47 16 –22

Två ex-presidenter har ordet:

UNDER EKENS KRONA I BLÅSVÄDER

Vad är 90 år? En aktningsvärd ålder i vissa sammanhang, rena junioråldern i andra sammanhang. Det finns ett träd som kallas ek. Jaha, det visste ni alla, och då vet ni också, att vi i Djurgården gärna bekänner oss till allt som har att göra med detta förnämliga träd, med dess rotfasthet, stabilitet och styrka, dess vresighet och dess förmåga att skjuta nya skott. Och så är ju vår förening född på Djurgården mitt bland de av Esaias Tegnér besjungna ekarna. Eken har blivit vår symbol. Under ekens väldiga och skyddande kronas hägn har vi framlevt vårt liv och rentav blivit en del av denna ek.

Vår förening har fyllt 90 år och därmed betraktats som en vördnadsvärd åldring, den där är värd att visas respekt och beundran. Och det är alldeles i sin ordning. Själva tycker vi nog innerst inne att vi är rätt duktiga, och när vi sedan får erkännanden utifrån om vår duktighet känner vi oss både stolta och lyckliga.

Det anses av både vänner och motståndare, att vi är så livskraftiga, att vi kan beräknas leva ytterligare en tid framöver. Det var med andra ord en högst livskraftig ek våra stiftare planterade för 90 år sedan med uppgift att hålla sin skyddande krona över det nyfödda Djurgårdsbarnet. Detta barn har sedan ynglat av sig och har nu ett sådant oräkneligt antal medlemmar, att ingen riktigt vet hur många vi är. Att den s.k. officiella siffran redovisas kring 8.000-strecket är mest en formell historia. I praktiken är vi betydligt flera. Vi har djurgårdare placerade världen runt. Och alla känner sig nog leva en smula i hägn av vår präktiga djurgårdska ek.

Carl-Hjalmar Bodman styrde Djurgården under en besvärlig tid i samband med tennis-schismen, men oftast var det frid och fröjd och stora framgångar.

Att bara stå i solens glans och höra ett sakta sus i lövverket motsvarar inte riktigt Djurgårdsekens krav på livet. Det måste blåsa kring vår stam. Och nog gör det så just nu!

Carl-Hjalmar Bodman

"Bär den med heder"

Till Djurgårdens förnämsta utmärkelser hör givetvis förtjänstmedaljerna i guld, silver och brons med "Bågspännaren" som motiv. Innan denna medalj såg dagens ljus, hade en enklare belöning förekommit, men 1920 var det dags att godkänna ett förslag, som innebar att vi fick tillstånd av konstnären Christian Eriksson att utnyttja hans konstverk "Bågspännaren". Största äran av att medaljen – efter att ha legat i stöpsleven ett 10-tal år – äntligen kom till stånd kan tillföras Birre Nylunds energiska arbete.

När den nya medaljen anmäldes i Djurgårdarens spalter i nr 6 1920 skedde det med dessa allvarsord:

Låt medaljen alltid bli en belöning för gott arbete, för skicklighet i idrottsliga värv och för ideellt intresse för idrottens stora sak.

Låt den alltid bli något värdefullt, något att sträva efter, en utmärkelse, som är värd sin ansträngning och sitt arbete. Det är inte en tingest, som strös ut, utan den är och kommer att bli ett särtecken på något, som skiljer dess bärare från alla andra, som inte kunnat nå det.

Bär den således med stolthet och se alltid till att den dessutom bäres med heder.

Friskvård minskar sjukvård. Fram med egen sporthall!

Vårt gemensamma hem – eller riktigare uttryckt – vårt huvudkontor, är Stadion. Tyvärr kan inte alla sektioner få sina träningslokaler förlagda där, vilket skulle vara önskvärt och skulle öka kontakten mellan klubbmedlemmarna. Vi har aldrig tidigare haft så många medlemmar som nu. I år har vi passerat siffran 8.000 betalande och är snart landets största idrottsklubb.

Hur gör man för att ta hand om 8.000 klubbfantaster? Ja, det är inte så lätt att svara positivt på den frågan. Vårt stora problem – och det gäller även andra stockholms-klubbar – är bristen på sporthallar och fotbolls-, ishockey- och bandyplaner.

Å ena sidan har det i detta land aldrig tidigare investerats så mycket pengar i hallar och konstfrusna banor som just nu. Å andra sidan har tillskottet här i Stockholm inte motsvarat den idrottande ungdomens behov. Om man ser på området norr om Slussen (200.000–250.000 invånare) finner man inte någon inom-

En av Djurgårdens bästa ledare på ordförandeposten Hugo Caneman, kom från de aktiva bandyleden.

hushall, som ger möjlighet till differentierat idrottsutövande. Är underlaget för litet eller finns det inte tomtmark?

Det som mest förvånar mig är den goda tillgång på ledare som klubben har. Och det kommer dessutom ständigt nya. En del av dessa ledare ägnar hela sin fritid åt föreningens ungdomar. Det finns ledare som ägnar mellan 30–50 timmar per vecka nästan hela året om utan ett öres gottgörelse. Ofta förekommer det däremot att de får göra utlägg när medlen i kassan är slut.

Djurgårdens Idrottsförenings framgångar hänger intimt samman med dess ledares insatser och jag vill till dessa, vilka inte alltid får ta del av de aktivas medaljskörd och berömmelse, uttrycka min stora beundran för deras insatser. Varför belönas eller uppskattas inte dessa oavlönade, uppoffrande medborgare av samhället?

Om man ändå kunde räkna ut vad samhället tjänar genom våra ledares arbete i idrottens tjänst genom minskad hälsovård och socialvård. Vad kostar inte varje ungdom som kommit på sned i vårdkostnad och förlorad produktion. Skulle det inte lönа sig för samhället att satsa mer på friskvård? Skulle det inte lönа sig för kommunen att bygga en fullständig sporthall åt vardera AIK, Hammarby och Djurgården och dessutom svara för driftskostnaderna?

Är det en orimlig tanke att man lägger ner lika mycket pengar på friskvård som på sjukvård? Är det en sund tanke eller bara sjuk humor att betala dubbelt så mycket för friskvård som för sjukvård?

Hugo Caneman

REDAKTIONELLT

Av KARL LILIEQUIST

Den här jubileumsskriften har varit på väg rätt länge. Den var tänkt att bli vårt svar på motsvarande minnesskrift som våra goda vänner och heta antagonister i AIK låtit framställa. Båda våra klubbar blev ju samtidigt 90 år med AIK någon månad före oss och det var ju därmed inte mer än rättvist att vi lät AIK komma ett år före med sitt jubileumsverk.

Varför det tagit så lång tid att få fram vår skrift handlar som kanske en och annan förstår om ekonomi. Det har ju stått åtskilligt att läsa i sta'ns avisor om Djurgården som en ''krisernas klubb'' på gränsen till konkurs och förintelse och i behov av några extra miljoner kronor att pytsa ut till diverse fordringsägare.

Dessbättre har redaktören för Djurgårdaren alltid sluppit att veta särskilt mycket om ekonomin – det har räckt med att veta om att vi i vår ledning haft gott om finansbegåvade genier – och därför har han optimistiskt förfäktat att alla våra medlemmar måste få någon kompensation för att de varje år snällt betalar sina årsvagifter.

Att de åtminstone en gång pr år serveras en klubbtidning, när de numera inte får några friplåtar till matcher och sånt. Där de för övrigt kanske inte anser sig ha särskilt mycket att glädjas över. Kan de då i stället kompenseras med att få en tidning i brevlådan är det en liten gärd av rättvisa.

Visst kostar även en tidning stora pengar att producera även om redaktionen arbetar ideellt och även om stora flertalet annonser inte kräver någon provision till dem, som lyckas övertala firmor och företag, banker och andra att annonsera sina varor och tjänster. Kostnaderna blir i alla fall skyhöga. Något presstöd har vi inte. De stora drakarna får ju 25–30 miljoner pr år att sätta sprutt på. Vi får inte ett rött öre.

Därför har redaktionsjobbet blivit tungt. Vi har diskuterat kostnaderna i relation till att vi ju måste låta en jubileumsskrift med anspråk på att omfatta alla våra 90 år bli rätt dryga. Det har inte varit någon lätt och framför allt inte lustbetonad avvägning.

Nu har du fått en acceptabel (hoppas vi) anledning till varför du fått vänta vid din brevlåda. Nu har Djurgårdarens 90-årsnummer emellertid kommit till världen. Trots födslovåndorna på redaktionssidan hoppas vi att vårt alster skall ge dig en smula underhållning och att du vid kontakten med alla våra gamla historiska kämpar skall känna stolthet över att tillhöra vår krets.

Vad är det egentligen som säger, att Djurgården alltid skall vara bäst och överleva alla stormar, under vilka många både klubbar och företag rasar samman? Vi har nog blivit en smula bortskämda med framgångar och inte i tid insett att det aldrig går att slå sig till ro i den fåvitska tron, att allt skall ordna sig.

Det kommer alltid att fordras stora uppoffringar och ett intensivt arbete för att vi skall hänga med i utvecklingen. Att leva på gamla lagrar finns det inte utrymme för. Det måste alltid komma nya män och nya kvinnor som träder till med nya idéer, nya ambitioner och nya krafter för att man skall tro på en överlevnad på toppnivå.

✶

Till sist ett tack till alla som ställt upp för att hjälpa mig att göra Djurgårdaren till vad den blivit – en tidning inte bara för dem som vill uppleva de allra senaste dagarnas DIF-stjärnor utan även känna de historiska vingslagen.

Det har inte alltid varit lätt att hitta rätt i de historiska urkunderna kring vår 90-åriga tillvaro. Då och då har det rapporterats hurusom s.k. städgummor getts fritt fram med våra ovärderliga tillgångar för att skaffa utrymme för färskare material. . .

Ett och annat har jag dock lyckats rädda när sopbilen kört fram utanför Stadion-grindarna. Något av våra historiska tillgångar har därmed kunnat bevaras för vidare befordran till trycket i detta nummer av Djurgårdaren. Att en del luckor emellertid uppstått i vårt material har inte kunnat hjälpas.

De historiska vingslagen hoppas jag dock skall förnimmas ändå och därmed ge dagens djurgårdare stoff till minnesrika diskussioner. I den mån vår tidskrift får fortsätta hoppas jag många läsvärda kapitel ska skrivas åtminstone fram till vårt 100-årsjubileum den 12 mars år 1991.

För den händelse någon representant för släktet kalenderbitare skall upptäcka något fel i fråga om namn, årtal och resultat – hur noga man än försöker kolla alla uppgifter finns det alltid möjligheter till fel – hoppas jag på tillgift. Gör det bättre själv, sa' min föregångare på redaktionen.

Jubileumsårets Överstyrelse

Ordförande: Rudolf Walldén
Vice ordförande: Åke Sand
Sekreterare: Karl Liliequist
Skattmästare: Reine Gustafsson
Klubbmästare:
Suzanne Dettner-Mathiasson
Ledamöter: Harry Holmberg
Rolf Theblin
Bengt Broberg
Gustaf Douglas
Suppleanter:
Sture Danielsson
Hans Hellquist
Adjungerade:
Einar Wikberg
Lennart Öberg
Revisorer:
Curt Berggrén
Sven Jansson
Ingvar Norén

Guldklockor till sju i fotboll

Efter att ha gjort 300 matcher i Djurgårdens A-lag i fotboll vet man vad klockan är slagen. Ty då får en sådan jubileumsspelare en äkta guldklocka. 300 matcher är mycket, men det finns faktiskt tillräckligt slitstarka spelare för att vårt förråd av guldklockor ska ha lättats på en hel del.

Under guldepokens dagar nådde följande spelare fram till guldgränsen:

Karl-Erik ''Cacka'' Andersson
Gösta ''Knivsta'' Sandberg
Hasse Tvilling
Stig Tvilling
Arne Arvidsson
Sven Lindman
Tommy Berggren

Knivsta skulle egentligen haft en dubbel guldrova eftersom han gjorde över 600 matcher!

Någon valuta, va?

Det är alltid lika trevligt att erfara hur våra medlemmar längtar efter att få ta emot Djurgårdaren. Särskilt ofta få vi höra det när tidningen dröjer och dröjer. Liksom detta jubileumsnummer, som det tagit extra lång tid att producera. Lika trevligt är det dock inte att höra hur en och annan medlem far ut i hotfulla toner och undrar varför man inte får någon som helst valuta för att ''man betalar sin medlemsavgift''. En sådan medlem ansåg sig inte ha någon anledning att betala sin årsavgift och nöjde sig inte med mindre än att han fick ett löfte att få senaste årsavgiften återbetald och samtidigt sig själv struken ur medlemsregistret. Han fick löfte att få sina önskemål uppfyllda.

RF-BASEN:

Grattis! Vilken pigg 90-åring!

Utövar 17 idrotter – de flesta med stor framgång!

Idrotten så kul att det är underligt att den ej fått förbud!

Säg den förening som inte känt stolthet över att någon gång ha kunnat besegra den i alla avseenden stora och framgångsrika klubben ''Djurgår'n''!

Inte behöver man vara historiker eller forskare för att inse Djurgårdens betydelse för svensk idrott i allmänhet och Stockholms idrott i synnerhet. Vad hade vi haft att glädja oss åt om inte lokalderbyna i fotboll och ishockey mellan Djurgården och andra stockholmsklubbar funnits, som ''kryddat'' vår tillvaro?

Själv har jag – bl a medlem i den anrika och världsberömda stockholmsklubben Hellas – som idrottskille och idrottsledare mest varit med om att i olika bollsporter – handbollen undantagen, förstås! – få spö av Djurgården, som genomgående haft förmågan att i olika idrottsgrenar och olika åldersklasser hålla högsta standard.

★

Det är säkert många ''djurgårdare'' i pensionsålder som med glädje minns sin aktiva tid i klubben, och som stimulerats till fortsatt fysisk aktivitet för att hålla djurgårds-hjärtat varmt, regelbundet klappande och friskt . . . men så är ju också 90-åringen alldeles enastående pigg!

Idrotten är ett positivt gift! Den smyger sig dock inte på som giftet. Nej, engagemanget har explosionsartad kraft, och snabbt blir man slav under lasten idrott.

Det verkar i allra högsta grad gälla lidelsen för Djurgårdens IF. Det är väl bra sällan någon ''smyger med'' att han eller hon är ''djurgårdare''.

Klubbkänslan och klubbtillhörigheten är man stolt över, och ''djurgårdare'' tycks man bli ''for ever''. Det skapar en fin anda och inre styrka som ger framgång! Ingen kan ha undgått att notera detta!

Att syssla med idrott är jobbigt men ändå skönt, spännande, roligt och stimulerande. Det är därför många människor sysslar därmed.

Jag tillåter mig en reflexion med anledning av det statsfinansiella läge vi just nu lever under: Idrott är så roligt att det är konstigt att den inte är förbjuden.

Vilken härlig känsla och vilken glädje upplever inte vi ledare i gemenskapen med ungdomar och vuxna! Det är den inspirationen som ger bränsle till de allra flesta idrotts- och ungdomsledares långtgående ideella insatser – vilka hittills inte

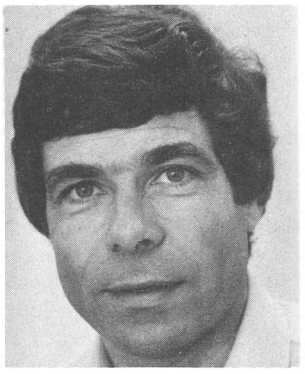

Bas för Riksidrottsförbundet är Bengt Sevelius, som i yngre dar var en fruktad handbollsspelare i Hellas och som nu försöker få våra politiker att darra en smula med att begära betydligt flera miljoner i stöd åt idrotten än den magra kost som bestås vårt lands viktigaste ungdomsgrupp.

blivit värderade efter förtjänst!

I samband med ett 90-årsjubileum finns det all anledning att speciellt rikta ett tack till alla de ledare inom Djurgårdens IF som under årens lopp engagerat, kunnigt och målmedvetet medverkat till att skapa respekt för klubben och dess verksamhet.

Det är lätt att vara stor och generös i medgång men mycket mycket svårare att vara det i motgång. Djurgården har under sin 90-åriga livstid upplevt både glans- och ''down''-perioder. Vi är många i Idrottssverige som glatts över framgångarna och förundrats över den enastående förmågan att ''komma igen''.

Jag ber än en gång att få gratulera jubilaren och önskar Djurgårdens IF – dess ledare och aktiva – fortsatt framgång och glädje i idrotten!

Med idrottshälsningar

Bengt Sevelius

Protokollen talar

BÄTTRING ANNARS . . .

Sedan hr Ahlström framfört en del anmärkningar mot ledningen för fotbollslagen och med instämmanden från hrr Rönn, Holger Carlsson och Sundholm – framlagt yrkande på att åtgärder måtte vidtagas för åstadkommande av en förändring till det bättre, uppdrogs åt en underhandlingskommitté att sammanträffa med fotbollsledningen i och för frågans utredning.

(ÖS 24.8 -34 § 6)

BANDYBASEN:

Det blev fotboll i Djurgården

Min första kontakt med Djurgården var år 1943. Jag bodde det året i Stockholm och hade under vintern spelat ishockey i Göta. Då träffade jag ''Stor-Klas'' Svensson, som tyckte jag skulle komma med och spela fotboll i Djurgården. Som jordbrukspraktikant under några år efter skoltiden hade jag ej haft tillfälle att spela fotboll men nu fick jag nöjet att vara med Djurgården och träna på Stockholms Stadion. Bland Djurgårdens spelare minns jag ''Farsan'' Sandberg, ''Sigge'' Bergh, ''Stubben'' Larsson, ''Stickan'' Nyström, Bengt Garpe m. fl.

Jag fick chansen att spela i reservlaget – största problemet var att få tag i fotbollsskor, som räckte till. Några 47:or fanns ej i Djurgårdens förråd så jag fick spela första matchen i mina lågskor. Den match jag minns bäst var den mot AIK:s reservlag. Vi låg under med 2–1 men de sista 10 minuterna lyckades jag göra 2 mål och avgöra matchen. Detta gjorde att jag fick chansen att följa med A-laget som 1:e reserv bl. a. till Gävle.

På hösten gick jag tillbaka till modernäringen och därmed var det slut på fotbollskarriären. På den tiden arbetade man till kl 7 på kvällen varje dag inom lantbruket under sommarhalvåret, så någon

Pontus Widén förbundsbas i bandy.

fotboll hanns ej med.

Jag har naturligtvis haft kontakter med Djurgårdens bandy under åren, speciellt när laget spelade i div. I. Det är klart att jag skulle önska att min gamla klubb gjorde en ordentlig satsning på bandy. Ett topplag i Stockholm skulle säkert få bra publik på matcherna.

Därför Djurgårdens IF när jag gratulerar till 90 framgångsrika år inom svensk idrott så bifogar jag en förhoppning om en verklig satsning på bandy – världens tjusigaste bollsport.

Pontus Widén

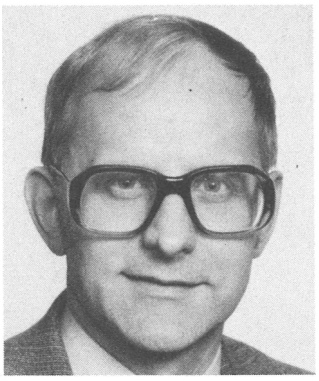

Thore Hallbäck, fritidsbasen i Stockholm, har synpunkter på Djurgården.

Sv.D.-förslag:

FLYTTA I TID!

Om jag skall vara riktigt ärlig var jag ingen DIF-älskare på 50-talet. Orsaken var antagligen både av arv och miljö. Far min var svart i själen och att gå i läroverk i Södertälje var när det gällde ishockey ingen grogrund för djurgårdare. Djurgården blev spöket. Vann nästan allting i både hockey och fotboll. Känslorna av förtvivlan förbyttes långsamt mot beundran.

Kunde man hysa något annat för spelare som Tumba, Lill-Lulle, Tvillingarna, Lasse Björn, Rolle Stoltz eller för att ta fotboll – Birger Eklund, Sigge Parling och många andra?

Än bättre blev det att komma i kontakt med djurgårdarna som sportjournalist. Många idrottsmän försöker trycka ner färska skribenter när de gör sina försök som intervjuare i omklädningsrummet.

Så var det aldrig med Djurgården. särskilt minns jag en match i Göteborg där Frölunda klippt till DIF ganska rejält. Men i stället för sorgestuga rådde en härlig galghumor. Ishockey var plötsligt inte det viktigaste här i livet.

Den stämningen som Tumba och Rolle skapade var och är alltmer sällsynt i svensk idrott. Det är synd.

Ännu tristare är fotboll på gamla Stadion. Flytta medan tid är!

Sune Sylvén
Sportchef, Sv.D.

Svenska Dagbladets sportchef Sune Sylvén ger ett råd.

FRITIDSBASEN:

En bra förening, ungdomsverksamheten avgörande

Samhället och då främst kommunerna stödjer på olika sätt föreningslivet. Den allmänna grunden för detta stöd är att vi tror på den verksamhet som föreningslivet bedriver. Föreningarna gör sen lång tid betydelsefulla insatser för vårt land när det gäller idéburen verksamhet, demokratisk fostran, meningsfull verksamhet för barn och ungdomar o.s.v. När Stockholms kommun satsar stora resurser på föreningslivet i kommunen beror det således på att kommunen anser att föreningslivet gör stora insatser, som är till nytta för kommunens invånare. Det kommunala stödet inriktar sig främst på verksamhet bland barn och ungdom.

Föreningslivet i Stockholm har mycket stor omfattning. Verksamheten har olika inriktning. Ett försök till sammanfattning kan göras på följande sätt. Föreningslivet har stor betydelse när det gäller,

dels medinflytande och medansvar – en demokratisk skolning och fostran,

dels idrottsutövning och andra meningsfulla aktiviteter av olika slag.

Detta är en verklighet för många föreningsanknutna barn och ungdomar i vår kommun.

Kommunen ger ett omfattande stöd för att skapa bästa möjliga förutsättningar för olika slag av föreningsverksamhet. Det kommunala stödet består i huvudsak av kontanta bidrag av olika slag, och genom iordningställande och skötsel av olika typer av anläggningar, som i allmänhet upplåts utan avgift. Under senare år har kommunen prioriterat det kontanta stödet trots en kärv kommunal ekonomi.

Djurgårdens IF är en stor förening. Föreningen har en mycket stor bredd på sin verksamhet. Ett stort antal sektioner. Föreningen har många medlemmar och har i många grenar elit men också en bred ungdomsverksamhet. En stark och välskött förening är en stor tillgång. En bred och bra ungdomsverksamhet är värdefull. Elitframgångar ökar intresset för en sport och kan för många utgöra en sporre.

Inom kommunen sätter vi speciellt stort värde på en bred och bra ungdomsverksamhet. Även om det är elitverksamheten som fångar massmedias intresse så är vi övertygade om att det främst är en bra ungdomsverksamhet som är av stor betydelse för den uppväxande generationen. Jag önskar alltså att föreningen framgent hela tiden söker utveckla ungdomsverksamheten.

> Stockholms idrottsförvaltning omsätter mängder av miljoner för att hålla verksamheten igång men klubbarna är naturligtvis inte belåtna ändå. Alla vill ha mera. Införandet av s.k. noll-taxa var ett steg framåt, men ett bättre steg vore med noll-taxa även på de stora matcherna. I ishockey levererar bara Djurgården över en miljon kronor.

Ibland irritation

Fritidsförvaltningen och föreningen har ett omfattande samarbete. Det är många i förvaltningen som möter många i föreningen när det gäller den dagliga skötseln av anläggningar och det dagliga idrottsutövandet. Detta samarbete fungerar enligt vår uppfattning bra. Ibland blir det irritation på grund av missförstånd. Dessutom uppkommer naturligtvis också en del gånger intressekonflikter. Vi har inte alltid möjlighet att tillgodose olika önskemål, även om de är berättigade. Jag upplever emellertid att vi har förståelse och respekt för varandras ståndpunkter. Samarbetet fungerar därför bra.

För att bara med ett exempel belysa vilket gehör bl a Djurgården har hos kommunen – och inte minst hur väl föreningens företrädare spelar sina kort – vill jag erinra om hur det gick till inför den stora ombyggnaden av Stadshagens IP för några år sedan.

Djurgårdens högsta fotbollsexpertis ansåg att det var på tiden att Stockholm fick sin första konstgräsplan eftersom både Göteborg och Kiruna fått sådan. Förvaltningen nappade på förslaget och vidtog alla förberedelser. När det var dags att skriva ihop ärendet för nämndbehandling hade emellertid djurgårdarna ändrat uppfattning om vilket underlag man behövde för vinterfotboll utomhus. Nu var uppvärmd grusplan det allena saliggörande. Det blev både konstgräs och uppvärmt grus på Stadshagen.

Jag ser fram emot ett fortsatt gott samarbete mellan fritidsförvaltningen och Djurgårdens IF. Aktiva och framgångsrika föreningar är en nödvändig del i en tid där demokratin hela tiden måste utvecklas, i en tid där människor behöver medverka och ta ansvar, många ungdomar behöver meningsfull sysselsättning och aktivitet. Jag hoppas alltså att Djurgårdens IF fortsätter att utveckla sin verksamhet på basis av dessa grundläggande principer.

Jag gratulerar Djurgårdens IF och önskar föreningen fortsatt framgångsrik verksamhet till fromma för invånarna i vår kommun.

Thore Hallbäck

ÅBY: 11–1 glömmer jag aldrig!

Djurgårdens IF 90 år! Är inte klubben äldre? Redan vid mitt första möte med Djurgårdens fotbollslag – oktober 1945 – trodde jag att klubben var 75–80 år. I varje fall uppträdde samtliga DIF:s spelare som ''gamlingar''. Inte minst min motståndare – sedermera mycket gode vän – ''Farsan'' Sandberg, hade mycket svårt att hänga med i vårt högt uppdragna tempo och vår ungdomliga förenings sprudlande fotbollsspel.

Alltså tack Djurgårdens IF och dess A-lag av årgång 1945 för att jag har ett så trevligt minne av er.

11–1 glömmer man inte så lätt, eller hur?

Georg Åby-Ericsson (till vänster) och Orvar Bergmark i fotbollsdiskussion med Harry Lundahl (i mitten).

Som spelare är det naturligtvis mitt bästa minne vid sammankomsterna med er, men vi hade många trevliga matcher. Resultaten varierade: 2–1, 2–3, 3–1, 2–1 och 6–3 är resultat som jag minns men som sagt 11–1!

Däremot har jag många minnen som lagledare i IFK Norrköping. 14 augusti 1956 hade ni segern klar, ledning med 3–0, men slutresultat 4–3 till IFK. Publiken hade hånat oss vid 0–3. Vi hade de nyinstiftade mästarmärkena på oss. ''Ta av er mästarmärkena'', ropade de. Någon av våra spelare sade, ''Ja nästa år, för då får vi nya''.

Spelaren fick rätt.

Nåja, vi har förlorat också, även om det aldrig skedde i Norrköping i seriesammanhang på den tiden.

Men på Råsunda i seriefinalen 1966. 3–0 till DIF där jag speciellt minns Sven Lindmans underbara frisparksmål. Visserligen satt jag då på läktaren, hade slutat i augusti och börjat hos Sv. FF. Men grattis, det var en välförtjänt seger och ett värdigt mästarlag.

Många härliga matcher under åren. Våra båda lag trivdes med varandra. Hårda, rejäla tag som passade våra spelare. Man sade alltid hos oss i Peking ''Djurgårdsgrabbarna är bra, hårda och tuffa, men aldrig något gnäll''. Hoppas ni tyckte lika bra om oss.

Sigge Andersson – vår dåvarande ordförande – gjorde ett bra klipp en gång. I serien 1957–58 spelades 3:e matchen mellan våra klubbar på Råsunda. Sigge trumfade igenom att bortalagen skulle få 60 % av matchintäkterna. Jättepublik, mycket pengar till oss och jag tror även båda poängen.

Sista matchen på hösten 1960 var vi ofina nog att vinna med 4–1 i Peking. Vi blev mästare och Djurgården fick lämna allsvenskan. Inte direkt roligt att stå som guldmedaljörer och på motsatta sidan se ''träslevslaget''. Nåja, kanske var det nyttigt för er. Ni kom tillbaka fortast möjligt och är sedan dess ett etablerat div. I-lag, som senare kammade hem flera omgångar guld, med reservation för vad som kan hända hösten 1981.

Vi kämpade väl på planen men kanske hade vi olika åsikter på ledarsidan om ex. värvningar och skolutbildning. Jag och vi IFK-ledare mådde bra då värvningen av Torbjörn Jonsson misslyckades. Trots att ni var nere i Norrköping och dömde ut Torbjörns lägenhet, stannade han hos oss. Fotbollen gick före bostaden .

Konstig artikel i en jubileumsskrift. Men Kalle Liliequist bad mig skriva någon kul grej, något minnesvärt och det är just vad jag gjort.

Där har vi det fina med idrotten och speciellt fotbollen. Vi tar med oss roliga minnen och vi kan skoja och skämta med varandra om vad som hänt.

Ett allvarsord till sist:

Tack ni alla DIF-ledare och spelare för det förtroende, den vänlighet och goda samarbete ni visade mig under 9 år som förbundskapten.

En stor gratulation till en fin förening som är så vital i dag trots 90 år.

Inga 1–11 nu för tiden och inte heller i framtiden hoppas

Georg ''Åby'' Ericson

LÄS
om ''Farsans'', Sigges och ''Grynets'' bästa Djurgårdslag genom tiderna på sid. 39–41.

Orvar om en djurgårdare...

Orvar Bergmark tillbringade en hel del år som förbundskapten i fotboll, drog sig tillbaka till Örebro och som annat berömt folk gjorde han sitt byte av arbetsplats med att skriva s. k. memoarer. I dessa spred han en del visdom.

– Jag håller med den argentinske stjärnspelaren Omar Sivori, när han säger så här:

– De s. k. demontränarna håller på att förstöra fotbollen, Ingen match kan vinnas av genierna på banken utan av spelarna.

En annan lärdom har jag hämtat ur detta citat:

Om någon inte delar din uppfattning, så försök sätta dig in i hans.

Ytterligare ett citat att ta fasta på tycker jag är detta:

Den som träder fram och blir en offentlig person har ingen hänsyn att vänta och inte heller rätt att fordra någon.

Jag skall gärna erkänna att jag i början blev sårad av den personliga kritiken mycket för att jag inte kände vissa skribenters stil. Sedan lärde jag förstå dem bättre. Jag har inget emot från kritik bara den är saklig.

Och så gillade jag Knutte Hallberg som var mycker mer än massör. Jag minns hur ''Kocken'' Andersson glömde sig kvar i hotellfoajén i London kvällen före en landskamp. Det var hans första utlandsresa med landslaget, och som reserv tyckte han sig ha rätt till vissa friheter.

– Jag ska väl inte behöva gå och lägga mej ännu, var hans svar, när Knutte Hallberg kom ner och fick syn på honom.

– Om du ska, jo det kan du ge dej fan på och om du inte går själv, ska jag bära dej, fräste Knutte.

Det räckte, Knutte behövde inte bära honom.

★

En annan gång kom en spelare för sent hem till förläggningen. Vi såg allvarligt på brottet. Jag funderade ett tag och gick sedan ut och köpte en koskälla, som hängdes kring syndarens hals. Situationen upplöstes så småningom i allmän munterhet. Han fick som minne behålla skällan.

Filosofi vid matchen

Hört vid en knattematch i fotboll.

Två unga åskådare, yngre än knattarna, tittar på varandra och så utspinner sig det här samtalet:

– Du, hur gammal e'ru?

– Vet inte?

– Vet du inte, du vet väl hur gammal du e'?!

– Nä, jag vet inte. Kanske tre eller fyra år.

– Tycker du om tjejer?

– Usch nä!

– Då eŕu tre.

Thore Brodd håller konditionen uppe med bl.a. cykling hemma på brysselmattan. Trampmaskinen fick han på sin 50-årsdag, och här kollar några uppvaktare att fotbollsbasen drar på ordentligt. I bakgrund en skymt av Gunnar Lange.

Fotbollspresidenten Tore Brodd skulle blivit Djurgårdare

Skolkamrat med "Kerj" Jonsson, Arne Grunander och "Farsan" Sandberg skulle jag naturligtvis ha blivit djurgårdare, om jag inte enligt den tidens begrepp bott "på bystan" (landet) och i stället varit medlem sen vintern 1928/29 och sedermera mångårig ledare i Hässelby SK.

När AIK flyttade från "Sibirien" ut till Solna, låg AIK geografiskt naturligare till och detta än mera sen jag flyttat först till Sundbyberg och sen till Solna.

Och från min nuvarande arbetsplats ser jag dagligen ner på Hammarby idrottsplats . . .

Mina barn- och skollovssomrar tillbringade jag alltid strax norr om Borås och blev Elfsborgssupporter. Vid sidan av Hässelby. När jag sen betroddes med uppdrag först i Stockholms FF och senare Svenska FF, bestämde jag mig för att stanna i Hässelby och inte begära medlemskap i någon av Stockholms "tre stora" utan förhålla mig neutral, vilket bl. a. inneburit att jag lyckats knyta vänskapsband med såväl djurgårdare som AIK:are och hammarbyiter.

Men nu gäller det 90-åriga Djurgårdens IF, föreningen som lär ha bildats vid en ek på – då Kungl. – Djurgården men länge hade Tranebergs idrottsplats i Bromma som sin hemma-arena, innan man lyckades återvända till eliten och till Stockholms olympiska Stadion, ibland – på senare år ytterst motvilligt – till Fotbollstadion.

Det lustiga i sammanhanget är att när Fotbollstadion tillkom, var VU-ordföranden i Svenska FF Hilding Hallgren inte bara förtroendemannachef för Fotbollstadion utan också ordf. i den dåtida Kungl. Stadionstyrelsen. Hallgren och Djurgår'n tecknade avtal så elegant, att Djurgår'n förbundit sig att spela alla sina hemmamatcher på båda arenorna! Men det är snart 50 år sedan.

Trots uttalanden på sin tid till mig av två prominenta djurgårdsledare vill jag påstå, att föreningens fotbollsektion under epoken Sigvard Bergh – Gunnar Lundqvist – Arne Malmgren (den sistnämnde alltför tidigt bortgången; betyget gäller även hans efterföljare tillsammans med de båda förstnämnda) var landets bäst administrerade på elitnivå. Denna trio förstod också att ta fram skickliga medarbetare, inte minst lagledare och tränare. Sigvard, som är den i min vänkrets, som offrat hela sitt liv och sin civila karriär till förmån för "kung fotboll" som spelare (bäst dock i bandy) och ledare i Djurgården, Stockholms FF och Svenska FF, var förmodligen också landets skickligaste talangscout. Endast Eric Persson i Malmö FF (dock inte som spelare) lär kunna göra honom rangen stridig.

Med all respekt för epoken Stor-Klas Svensson nådde DIF också sina största fotbollsframgångar – i varje fall under någorlunda modern tid – under den 25-åriga Bergh-epoken.

För mig är Djurgår'n en egendomlig förening. Den har ingen lokal identitet, förankring som i synnerhet Hammarby IF men i betydande mån också AIK.

På Djurgården och övre Östermalm – där Stadion ju ligger – bor få människor och – Wolf Lyberg och Olle Lindberg får ursäkta – ännu färre fotbollsintresserade. Djurgårdens IF finns s.a.s. överallt och ingenstans. Det är kanske betecknande att man bl. a. försökt göra en enligt uppgift framgångsrik inbrytning ute i Kista på Järvafältet, ca halvannan mil (och ett tunnelbanebyte) från Stadion.

För egen del är jag alldeles övertygad om att DIF bort acceptera Svenska FF:s erbjudande – som i och för sig kvarstår – att flytta ut till Fotbollstadion i Solna med A-lagets tävlingsmatcher för att på så sätt komma närmare den del av norra och västra Stor-Stockholm, där "fotbollsfolket" bor (Hammarby har ju inmutat Söder och Söder om Söder) och successivt få alltmera publik, n.b. om laget blir framgångsrikt. Jag tror mig kunna alla motargument – bl. a. om enhetspris – och vågar ändå tro att DIF förlorat ekonomiskt på att förbli Stadion trogen. Om det restaurerade Fotbollstadion förverkligas, lär min tro förvandlas till övertygelse.

Sen är det naturligtvis ur alla "urdjurgårdares" synvinkel fint att ha flera olika sektioner än rentav någon annan förening i landet – Hammarby kanske protesterar? – men jag hoppas med tanke inte minst på bingotillstånd men också på andra ekonomiska problem att det ska lyckas för DIF att konstruera något slags paraplyorgan till vilket de olika nuvarande sektionerna är anslutna som självständiga juridiska personer, m.a.o. självständiga föreningar, t. ex. Djurgårdens Fotbollsförening, Djurgårdens Boxningsklubb o.s.v. (Jfr. t. ex. IFK och alla dess kretsar landet runt!) Jag tror mig veta, att sonderingar pågår och hoppas för föreningens skull på ett lyckat resultat.

Måtte det snart, mycket snart lyckas Djurgår'n att på nytt bli den mönsterförening i fotboll – på och utanför planen; med eller utan "järnkaminer" – som föreningen förvisso varit! Måtte föreningen framdeles dela Fotbollstadion med AIK som hemma-arena! Måtte den stora publiken återvända till Djurgår'n, som i varje fall för mig känns som en bland de få omistliga kärnklubbarna inom svensk elitfotboll. 90-åringen önskas lycka och välgång av

Tore G. Brodd

Fantastiskt

Varmt tack för vänligheten att sända mig Djurgårdaren – en förnämlig publikation om en förnämlig förening. Läsningen har roat, stimulerat och allmänbildat mig och framför allt – jag har fått en fördjupad respekt för de frivilliga idrottsledarnas fantastiska insats.

Med idrottslig kamrathälsning
Tacksamme *Bo Bengtsson*
RF-Direktör

Martin Lehman funderar:

Inte något märkvärdigt med Djurgården just då

Att Djurgården inte var något märkvärdigt det förstod jag mycket tidigt, redan vid min första ''handfasta'' konfrontation med klubben. Det var när lilla Fager i senare hockeyomsusade Timrå spelade cupfotboll mot Djurgården och David var minst lika bra som Goliath den gången.

Djurgården i dag 35 år senare i fotboll är väl förhoppningsvis bättre och har framför allt varit det. Detsamma gäller väl också ishockey, där storhetstiden på 50-talet känns mycket avlägsen. Totalt har ändå Djurgården för mig varit något mycket minnesvärt. Jag tillhör det antal sportjournalister som i ett idrottsintresserat sätteri på Svenska Dagbladet ömsom kallats het djurgårdare, fanatisk AIK:are eller sanslös hammarbajare. Jag har väl egentligen inte varit någondera delen.

Om så här i jubileumstider en fördold sanning skall fram, så har väl dock hjärtat tämligen ofta klappat litet extra för ''järnkaminer'' och overallsjobbarna i Djurgården mer än för södergamänger och smokinglirare.

Djurgården för mig i ca 35 år i sportskrivaryrket är inte bara Sven Tumba, ''Mr Djurgår'n'' själv ''Knivsta'' Sandberg – det har varit många, många andra, tunnhårige eleganten Birger Stenman, iskalla centerhalven ''Cacka'' Andersson, slängiga centern ''Jompa'' Eriksson,

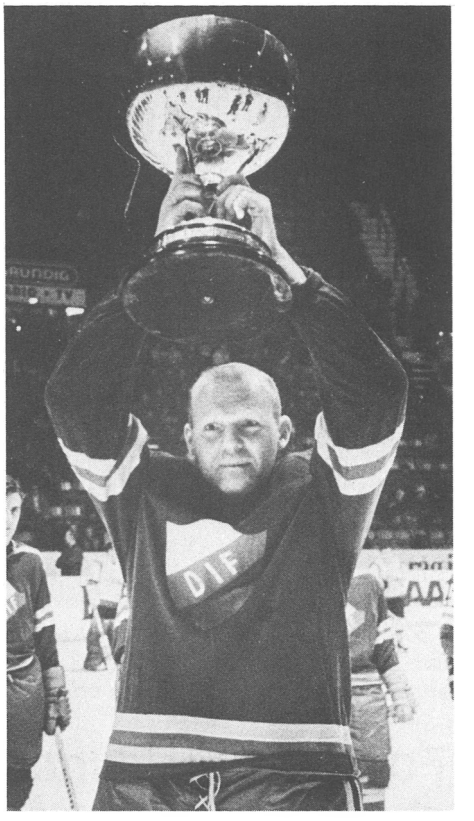

En av Djurgårdens segrar i Ahearne cup, vilken dyrgrip här höjes i luften av Rolle Stoltz.

hockeygiganter som Lasse Björn, eleganter som Tvillingarna, det har varit den otroligt slitsamme halvbacken Sigge Parling – andra icke att förglömma.

Men det har också varit annat och andra – och där ur kommer kanske mycket stor del av framgångarna genom åren – ett mycket stort antal kapabla idrottsledare och jag kan väl då närmast och först och främst nämna Gunnar Lundqvist och Arne Grunander, den förre en fridens, den andre en stridens man.

Järnkaminer behövs!

Man tillönskar Djurgården i jubileumstider ''ättlingar i nedstigande led'' till ovan nämnda för att kunna återuppta de traditioner man skapat.

Jag envisas med att tro att det inte skall vara så förtvivlat svårt att göra en rejäl comeback i fotboll och hockey. Se på AIK i hockey . . .!

I dagens lågenergisamhälle behövs det järnkaminer som Djurgården en gång hade patent på!

Med ett hopp om att gamla tag skall bli gångbara igen säger jag grattis till en ovanligt vital 90-åring.

PS. Till oförglömliga djurgårdsminnen hör också att jag sett ''Farsan'' Sandberg spela back. Han blev aldrig förbundskapten – men han blev på gamla dagar det han aldrig var som aktiv, tekniker (d.v.s. utbildningschef i svensk fotboll). För en djurgårdare är ingenting omöjligt.

Martin Lehman

Jag borde se rött, säger skåningen Bertil Lundgren

Egentligen borde en malmöbo för all framtid se rött så snart klubbnamnet Djurgårdens Idrottsförening nämns. Och detta efter vad som hände den sista allsvenska speldagen i fotboll 1964, då Djurgården snuvade Malmö FF på en uppsättning guldmedaljer, som före denna avslutande uppgörelse redan hade praktiskt taget placerats i malmöspelarnas prisskåp.

De flesta känner väl till händelseförloppet, som var nog så dramatiskt: Malmö bortaspelade i Norrköping och kom dit med 31 poäng och målen 45–17 i bagaget, Djurgården som tabelltvåa med 29 poäng och målen 42–19 hade hemmamöte med IFK Göteborg.

För att det otänkbara skulle inträffa att Djurgården skulle ta guldet fordrades Norrköpings-vinst med 3–0 samtidigt som Djurgården skickade hem Göteborg med ett resultat på 3–0 i baken.

Och just detta otänkbara hände, och som det hände. – Minuten före slutsignalen på Råsunda fick Djurgården med en ledning på 3–1 en straffspark, sedan domaren ansett, att ''Tidan'' Johansson ojuste gjort ned Leif Ericsson. Bildbevis i TV efteråt visade, dels att tacklingen var reglementsenlig, dels utfördes klart utanför straffområdet.

Det var en bitter kalk att svälja för en malmöbo, men vi skåningar tillhör ett generöst släkte och unnar så här långt efteråt Djurgården guldet – Malmö FF har ju ändå en sådan myckenhet av den varan. Däremot har vi kanske något svårare att smälta, att domaren, som utmätte den felaktiga straffen, var från Landskrona . . .

ANGENÄMARE MINNEN

Hellre minns jag en utflykt till den stockholmska skärgården, som Djurgården egentligen arrangerat enbart för stockholmspressen. Det var väl någon gång under 50-talets första år, och jag, på tillfälligt besök i huvudstaden, hade äran att även bli inviterad. En katt smög in bland hermelinerna . . .

Det blev en angenäm helgdag i havsbandet med muntra övningar och med avslutning på gamla Stadion, där jag vill minnas, att vi var några, som fram på småtimmarna var blodstörtningen nära, sedan vi kommit på den vansinniga idén att försöka löpa 400 m häck.

Den första kontalten med fotbollslirare från Djurgården fick jag eljest redan i mitten av 30-talet, fastän de då uppträdde under annan beteckning. Malmö Läroverks Idrottsförening hade årliga idrottsmöten med Norra Latin, vars fotbollslag hade påfallande likheter med Djurgårdens ungdomsavdelning. ''Farsan'', ''Grynas'', ''Limpan'' var de, jag mest erinrar mig.

De var goda företrädare för Djurgårdsandan, en anda, som vi här söderöver alltid beundrat. Och inte har vi väl något emot att – som skett en gång – Djurgårdens fotbollslag får sin guldceremoni förlagd just till Malmö. Fast naturligtvis behöver det då inte ske, att en något tankspridd fotbollsordförande och regeringsledamot i sitt hyllningstal inför en fullsatt malmöarena harangerar Jordbrukarnas IF . . .

Jag stämmer in i den ansenliga kör, som bringar 90-åringen sin hyllning.

Bertil Lundgren
Sportchef i Sydsvenskan i Malmö

LARS-GUNNAR BJÖRKLUND:

Tornurets ödes-slag på Stadion

När klockan på Stockholms Stadion slog sina sju septemberkvällsslag så hade den mäktiga minutvisaren redan hunnit sju minuter in på ödestimmen. Det var symbolik på högsta litterära nivå.

Tiden rann ifrån oss. Visaren var illojal.

Eller kanske: Det gamla uret väntade med sina ödesslag. Ville ännu en gång dröja kvar vid det gamla, det ärevördiga.

Slagverket visste bättre än visaren.

Djurgården mot Kalmar i fotboll. Förr en bagatell med vissa inskränkningar. Nu en fight på liv och död om dyrbara allsvenska platser. Ett dåligt Kalmar med en gravt haltande spelmotor, Benno Magnusson, ett ännu sämre Djurgården, ett lag centrifugerat i pressen och avdomnat i jumboplatsens coma.

Vi såg oss omkring. Att räkna åskådarna var ingen idé. Vi kunde ha gjort det, men uppgiften var för enkel, för deprimerande. Vi nöjde oss med att konstatera **vilka** som var där, vilka som saknades. Pelle K. var inte där. Ett dåligt tecken. Han är den siste som vanligtvis ger upp. Kerj var inte där. Inte Grive. Men Nordlund och Farsan och Åke Wilhelmsson och Olle Pettersson satt ju där.

Och jag. Men vi har varit med om stormar förr. Hur var det inte den gången då Kalmar kom upp till Stockholm med den där oduglige Högberg som vänsterytter! Han gjorde allt fel. Helt kass som fotbollsspelare. Och så gjorde fanskapet mål på en typisk felträff. Ovanlädret på vänsterdojan. Omöjligt att genomföra om man inte är akrobat eller ormtjusare. Och Kalmar ledde med 1–0 när tio minuter återstod. Vad hände då?

Jo, Åke W:s farsa ''Knutte Pucken'' greps av övermod och desperation och bestämde sig för att täppa till truten på en skränig smålänning på bänken bakom.

''Bonnläpp'', sa Knutte Pucken, som var från glada Hudik och hade erfarenhet av bonnläppar. ''Jag sätter *inte* tie spänn mot hundra på att Djurgår'n vinner.''

Ishavskyla i våra hjärtan. Knutte Pucken var slaktare och tie spänn motsvarade bergis en halvstor gödkalv på den tiden. Helt klart var att han i alla fall riskerade sin kvällsbira som var viktigare för honom än nappen för spädbarnet.

''Kör till'', sa smålänningen och budgeterade in en given tia.

Tio minuter senare blåste domaren av och Djurgården hade vunnit med 2–1.

Knutte Pucken slet av smålänningen en hundring och det skall alla veta att en sån affärstransaktion är marigare att genomföra än att klättra barfota upp på Himalaya.

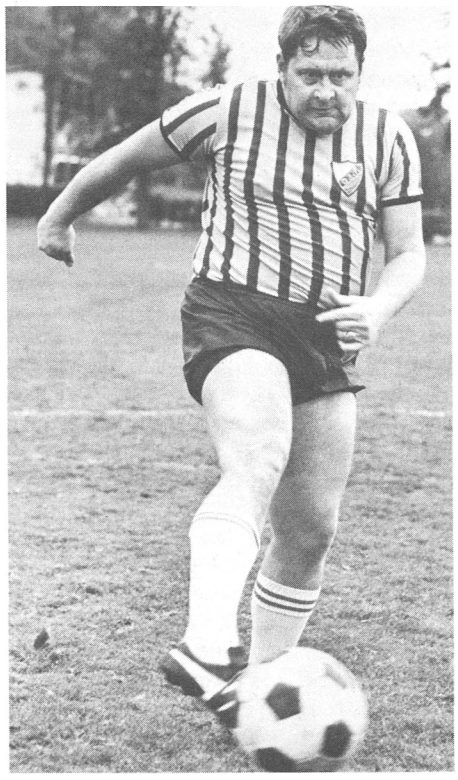

En järnspis av gamla modellen! Här visar Lars-Gunnar hur man bryter fram och laddar kanonen.
Men hans egen aktiva storhetstid i Djurgården handlade mest om handboll. Trots att där var det trångt om utrymmet. Nu behöver Lars-Gunnar de stora ytorna på fotbollsplanen.

''Det är inget enastående eller unikt exempel på Djurgårdens förmåga att resa sig'', sa Olle P.

''Du menar 11–1 på Sunne och Eskilstuna'' sa George Johansson, som förstås hade tänkt på samma grej som alla rättrogna djurgårdare tänkt på sedan Mokkelborsten börjat sina räddningskalkyler någon gång i syrenernas tid och gullregnens månad.

Olle såg besviken ut. Han trodde han var ensam om att minnas hur skrynkligt gamla Djurgårn låg till i kampen mot IFK Stockholm senast vi hedrade division II med vår närvaro. Men vi minns ju alla. 11–1 mot Sunne och Eskilstuna och trampolinhopp upp i allsvenskan igen via Öster. 22 mål på två matcher. Otroligt!

Jag spanade ner i fickalmanackan och fann att jag sett fem Djurgårdsmatcher på raken och i ingen hade lirarna gjort 11 mål. Dom hade inte gjort något. Jo, en offsidepyts mot Grimsås i cupen. Typiskt att man missade derbyt mot Bajen. Då fick Grönhagen tydligen bollen över linjen.

''Det är inte slut än'', sa Åke W. när Kalmar genom något slags Olsson knuffat in 0–1. ''Jag minns när vi slog Helsingborg med 5–4. Underläge med 4–1 och så en jävla explosion, som bara Djurgårn kan åstadkomma. Kalle Svensson hade sendrag i nacken i fyra veckor efteråt.''

''Var det inte på 50-talet'', sa Nordlund stillsamt.

Wilhelmsson harklade sig besvärat.

''Börja nu inte snacka om 'Nocke' Nordenskjöld också, sa jag, lätt irriterad.

Och nere på planen flög bollen från röd till blå. Tröjorna hängde utanpå på de våra, verkade sladdriga. Symbolik det också. Det är inte lätt att fylla ut tröjor som Sigge Sluring, Lasse Broarn, Jompa, Kniven, Mysing och Tjalle töjt ut. Det behövs mer än fågelbröst till det. Och förresten ska en djurgårdströja se annorlunda ut. Den skall vara mörkare och i varje fall efter 60 minuters spel nermojad med svett och skit. Visst är tvätten dyr nuförtiden, men det finns väl andra utgiftsposter att spara in på.

''Nu blir det ett djävla tjat om 80-kort och Stora Mossen och Spånga och Brommapojkarna'' sa Åke W.

''Jag går i kloster'', sa jag.

''Det måste finnas bättre krogar än Kloster'', sa Nordlund, som är gourmet ut i fingerspetsarna.

När tio minuter var kvar gick Stor-Gurkan hem. Det är min brorsa och han har bara en gång tidigare i sitt 58-åriga liv lämnat en fotbollsmatch innan slutsignalen gått. Det var i Halmstad under rekrytten när han själsligt klädde ut sig till AIK-are på Örjans Vall och var tvungen att sticka för att inte bli ihjälslagen av ilskna hallänningar.

Han har inte glömt sveket än. Men försöker klara sig med att det var lättare att manga en spänn till knaster av gnagarna om man sa att man höll på dom. Materiens seger över anden, om man säger så.

Och så blåste domaren av och allt var slut.

''Teoretiskt går det'', sa Åke W. Fem matcher kvar. Först 2 poäng i Malmö, sedan två mot Gnaget . . .

Mors, sa vi och tittade upp mot Stadionuret. Minutvisaren hade hankat sig fram till tio i nio och det var mörker och alldeles förbannat sent. Enligt det gamla slagverket var det i alla fall sju kvar av matchen, men vad hjälper det när domarna numera kilar omkring med japanska elektroniska tidräknare. Det var i alla fall då vi urdjurgårdare insåg att vi i fortsättningen inte har någon större nytta av en klocka.

Det är almanacka vi behöver.

Lars-Gunnar Björklund
(DIF-medlem sedan 1951)

Hövdingen i Malmö FF:

Svårt komma Djurgården in på livet

Med AIK – DIF – Hammarby samlade i allsvenska fotbollens div. I alltsedan året 1972 – med undantag av fjolåret med AIK i div. II – är det 12 år i följd som trion ifråga satt etiketten ”fotbolls-huvudstad” på syskonstäderna Stockholm–Solna. Detta trots de skrämmande låga publiksiffrorna på de tre storarenorna Solna Fotbollstadion, Stockholms Stadion och Söderstadion – om vi nu bortser från derbymatcherna på förbundsarenan. De tres attraktivitet ute i den s k landsorten är det väl stundtals både si och så med – men ingen av oss vill bli av med någon av dem: med sina placeringar 2 – 8 – 14 i maratontabellen, med sina sammanlagt 110 spelår och 2.554 matcher i div. I har de en framskjuten plats både traditions- och elitmässigt.

AIK har alltifrån Birger Nilssons dagar stått mitt hjärta nära och även hos Hammarby har jag städse funnit mig väl tillrätta medan det däremot varit svårare att komma Djurgården in på livet.

Ganska obefogat betraktas AIK ibland som ”struntförnämt”, Hammarby som en samling bohemer och ända från Nordenskiölds tid i seklets början har Djurgården ansetts som representant för hårdför manlighet – transkriberat omsider till beteckningen järnkaminer. Man kan fråga sig om spelfältets hårda framtoning avspeglats hos ledarna och därmed försvårat mera intima kontakter med det som sig tilldrar i Stadions klocktorn. Men låt oss tills vidare skilja på DIF-aktiva och DIF-ledare!

Tryggt med DIF-trio i landslaget

Visst har många årgångar blåränder uppträtt som järnkaminer, men beteendemönster kan förändras hos alla – svårare dock att ändra en allmänt accepterad beteckning. Och trots att Djurgården oftast ställt upp lika tekniskt begåvade lag som alla vi andra så låg dock länge idéassociationen av stenkross blåränderna i fatet – ända in i modern tid kunde vår hemmapublik reagera orättvist surt mot Djurgårdslagen, men det var speciellt när den begåvade, skånske överlöparen Claes Cronqvist uppträdde hånfullt överlägset och till på köpet någon gång gjorde ett avgörande mål på oss. Men när jag tänker längre tillbaka i tiden och då särskilt på mina 12 år i gamla UK är det en lång rad av landslagsspelare från DIF som dyker upp i mitt minne.

En del av dem var tekniskt fullgångna och några var utomordentliga skyttar. En hel uppräkning skulle dock bli för lång och jag nöjer mig med att sortera ut tre tunga namn: Gösta ”Knivsta” Sandberg, Sigvard Parling och Hans Mild med resp. 52–37–31 landskamper. Fysisk styrka, glimrande tävlingshumör, en obändig vilja att aldrig ge tappt och förmåga att osjälviskt underordna sig lagspelet – se där egenskaper som för dem – och för många andra blåränder – förvandlat den något dubiösa beteckningen järnkaminer till en hederstitel. Det var tryggt att sitta på bänken och ha sådana djurgårdare med i landslagselvan.

Gunnar L. nr 1 bland ledarna

Men även på ledarplanet har Djurgårdens IF berikat Sv. FF med starka namn. Jag syftar då främst på Birger ”Farsan” Sandberg, invald i förbundsstyret 1955, och Sigvard Bergh, invald år 1967. Som ordförande i Utbildningskommittén (tidigare benämnd Tekniska kommittén) har ”Farsan” lagt ner ett jättearbete på utbildningssidan. Carl ”Ceve” Linde var grundläggaren men den stolta byggnaden på den stabila grunden har rests av Sandberg och hans medarbetare. Sigge Bergh, tankeskärpt och smidig, har klarat av praktiskt taget alla svårigheter på den mer kontroversiella posten som ordförande i Tävlingskommittén (tidigare Seriekommittén). De båda är snart de enda återstående av de ledargenerationer som oavlönat burit de tunga posternas börda. Om man i Malmö FF räknar Sandberg till en av våra vänner och Bergh ej som någon direkt ovän så vill jag från vårt håll särskilt ge en eloge till den internt så skickligt och idogt arbetande och utåt så lättillgänglige trotjänaren Gunnar Lundqvist – primus inter pares bland blårändernas fotbollsledare.

Ovanstående rader handlar enbart om DIF-fotbollen – och den är ju endast 1 av 17 sektioner! Man kan diskutera ändamålsenligheten att samla så många sporter under en hatt men man måste beundra den konsekvens med vilken DIF upprätthåller sina traditioner (bortsett från snedsteget med ändring av fotbollsdräkten). En bjässe som Djurgården kan ej ha undgått kritik och tadel under sin 90-åriga tillvaro men de positiva reaktionerna har varit mångdubbelt större. DIF kan därför fira sitt jubileum i medvetande om en respektfull beundran från allt idrottsfolk i detta land.

Eric Persson

STRYP DE SMÅ – Å NEJ!!

Fotboll och ishockey har under en lång tid benämnts som de ”stora” sektionerna i Djurgården. När dessa inte fått pengarna att räcka till, har man sneglat mot de andra små sektionerna och deras tilldelning av en smula rörelsekapital.

För inte särskilt länge sedan föreslog en representant för en av ”de stora” att man nog borde ifrågasätta om de små sektionerna skulle behöva några bidrag från huvudkassan.

Svar kom från ÖS-ordföranden Rudolf Walldén:

”– Det är inte någon börda för oss med de små sektionerna, vilka i stället på ett föredömligt sätt hävdar föreningens traditioner.”

Sedan blev det inget mera sagt om att strypa de små.

De två hövdningarna i Hammarby och Malmö FF, landets mest fotbollskunniga ledare, låter sig här intervjuas av Djurgårdarens redaktör, som tacksamt lyssnar på massor av visdomens ord. I mitten Lennart Nyman i ”Bajen” och till höger Eric Persson i MFF.

LENNART NYMAN, allt i allo i Bajen:

Djurgårds-andan en tillgång

När jag hade som mest att göra med Djurgårdens IF var deras duktiga fotbollsspelare ''blåränder'' som eldade friskt och målmedvetet under ''Järnkaminerna''.

– Undan för ess, var fältropet och den självskrivna parollen, när den hurtfriske Sandbergs-pojken – han som också kallas ''Knivsta'' – satsade för allt han var värd som vänster flankman i anfallet: Omutligt hård och ettrig i närkamperna och utrustad med en smärre kanon i vardera foten. Han var på något sätt inkarnationen för de djurgårdare som jag hade en hel del att göra med under mina år som s. k. förbundskapten (oavlönad). En annan fighter av samma kaliber, som inte alltid levde upp till namnet på den gren han sysslade med – att spela bollen med **foten** var Hasse Mild, en tredje Janne Karlsson, exakt av samma ull och en fjärde var burväktaren Arne Arvidsson.

Inte minst den kvartetten lät mig förstå, att något som skulle kunna kallas ''Djurgårdsandan'' var en realitet: grabbar som aldrig gav sig en tum, som aldrig förtröttades utan som kom igen när de blev lurade och bortfintade, som gav allt de hade innanför tröjorna och som förstod att göra rätt för det på den tiden ganska sparsamma traktamentet och som föreföll roade – och hedrade! – av ett landslagsuppdrag. Numera förefaller det vara si och så med det sistnämnda. Nu är det ersättningens storlek som intresserar mest. Tyvärr.

Eftersom jag anslöt mig till Hammarby redan 1932 och inte har haft förstånd att lämna den klubben efter nära 50 år, utan alltjämt fungerar som ordförande såväl i huvudföreningens styrelse som fotbollsektionens så har mina möten med Allians-bröderna varit många och mestadels angenäma.

★

Så sorglösa och tokroliga ledare som Sten Wetterbrandt har ni förstås inte nu för tiden, utan det är frågan om högst seriösa och träget arbetande. Det skall ni självfallet vara glada och tacksamma för, även om jag personligen tycker att ni byter ledare på framskjutna poster ungefär lika ofta som vi på Söder byter skjortor men . . .

Ledarna av den gamla stammen minns jag bäst även om ett par tre vänt klubben ryggen när det gäller det direkta styrelsearbetet och i stället föredragit att bli förbundsmän på fotboll- eller hockeysidan.

★

Sigge Bergh har jag t. ex. uppskattat som en av de mest idoga. Förr i tiden fanns det knappast en juniormatch i Stockholmsregionen som Sigge missade, om han fått nys om, att det fanns något matnyttigt att titta på – matnyttigt för vidare lots ut mot Djurgårds-landet. Hans insatser som talangscout torde inte kunna övervärderas. Numera tycks ni ha övergivit tämligen oskyldiga metoder liknande denna och i stället börjat lägga ut lagom försåtliga krokar inom andra distrikt. Ni drar er inte för att försöka hitta godbitar väster ut t.o.m. utanför landets gränser eller i Skåne och Medelpad. Men jag trodde förstås inte – oss emellan sagt – att ni skulle ''gå på'' spelare som var bundna av kontrakt med andra allsvenska föreningar. Men jag vet ju, att även solen har fläckar . . .

★

Om ni inte visste det förut så kan jag bidra med upplysningen, att den första fotbollsmatchen mellan Djurgården och Hammarby spelades redan den 21 april 1916 – resultatet har jag glömt, så troligen blev det förlust för oss – och 3 år senare gick er förening med på att arrangera stora skidtävlingar tillsammans med oss vid Hammarbybackens invigning åt Sickla-hållet.

Relationerna mellan våra föreningar är alltså av gammalt datum och så vitt vi vet har förhållandet alltid varit gott oss emellan. Precis som det ska vara inte minst i en hård, bråd och kärv tid som den vi nu upplever: Vi i huvudkommunen behöver varann och skall om möjligt dra åt samma håll, när det gäller att på bästa sätt lösa gemensamma problem som det tyvärr finns så många just nu. Men vi skall naturligtvis för den sakens skull inte bli alltför högtidliga i det inbördes umgänget så att det tenderar till sliskighet.

Någon ordning får det vara och jag tänker inte förbjuda våra mest enögda supporters att kalla er klubb för ''Gröna lund''. Slutar tråkningarna mellan klubbarnas anhängare blir det kritiskt. Vi vet fuller väl, att man ibland måste åka hiss mellan t. ex. divisionerna i fotboll men för bägge föreningarnas skull hoppas jag verkligen, att vi minst i ytterligare 65 år – så länge sen var alltså premiärmatchen i fotboll oss emellan – skall få idka ett spänningsmättat utbyte på högsta nivå.

Tack för alla angenäma stunder som vi haft tillsammans med fina idrottskillar och ledare från Djurgårdens IF och grattis till 90-årsjubiléet.

Vi kommer – utan att känna några som helst lillebrorskomplex – travande efter om ett halvdussin solvarv . . .

Lennart Nyman
Hammarby IF

Kalla handen mot gamla Djurgårdsflickor

Eftersom nytta stundom med fördel bör kunna kombineras med nöje, har Sällskapet med jämna mellanrum kallat bröderna till subskriberade kollationer av skilda slag. Den lekamliga välfägnaden har allt efter årstider och förhållanden växlat mellan enkel husmanskost, dillsmyckade kräfthonor och, vid ett par särskilt festliga tillfällen, härligt brunstekt gås. För det mesta har uppknäppta västknappar och lossade svångremmar vittnat gott om deltagarnas unisona belåtenhet med tillvaron.

INTE BARA POTATIS

Men människan lever ju inte endast av mat och potatis. Den gör enligt romarna anspråk på panem et circenses, den vill på begripligt språk bli bjuden på bullar och cirkus. Härmed har denna lilla berättelse till slut kommit fram till den vidlyftigaste riktningen av Sällskapets verksamhet: brödernas av djupsinnighet högburna mono- och dialoger kring kaffet, avecen och aftonlampan. Hur differenta samtalsämnena än må vara, så präglas de alltid av fullkomlig samstämmighet och ett framförande i hög och ädel ton, ''som omöjliggör inval av damer i Sällskapet'', enligt vad som för flera år sedan påpekades i styrelseberättelsen.

Ord äro fattiga och tomma, om man skall skapa en bild av den rådande harmonien vid brödernas träffning till ting, som kan notteckнas som en pastoral parafras på lika delar Strauss' ''Geschichten'' aus dem Wienerwald'' och Jularbos ''Livet i finnskogarna'' med Bellmans och Birger Sjöbergs bevingade Haga-fjärilar här och där infladdrande melan stammarna. För vanliga dödliga, utan musik- och blomkålsöron men med längtan och trängtan att få bli delaktig av vad som försiggår i den bakom frimureriets mystiska stängsel inhägnade lustgården, för er återstår blott en utväg som bär skylten ''Ingång''. Skyndom att späka eder lekamen och att uppöva förnuft och alla sinnen till dess ni nått den stora värdigheten att taga graden och inträda som lyckliga medbröder i det högt lysande Sällskapet Gamla Djurgårdare!

Ex officio
Sällskapet Gamla Djurgårdares tillförordnade historiograf A.L

Så skrev Sällskapet Gamla Djurgårdares sekreterare AXel Lindgren för att motivera varför inval av damer i denna adelskrets var ''omöjlig'' . . .

En senare tids gamla djurgårdare kubbades för att även damer skulle anses som nog så fullvärdiga djurgårdare. Den gamla styrelsen kämpade förgäves och avgick när den inte fick styra en ren herrklubb.

BENGT AHLBOM:

Ur-Djurgårdare som jag minns

Den förste ur-djurgårdare jag blev bekant med var sportjournalistkårens nestor på det glada tjugotalet, Svenska Dagbladets sportchef Johan af Klercker, signaturen Klehan. Han led av elefantasis, och hans åsyn skrämde många småbarn på flykten, men han var världens snällaste och hjälpsammaste människa, utrustad med ett fenomenalt minne, som ersatte de sportlexikon son inte fanns då. Jätten Klercker hade vaktat fotbollsmålet i Djurgården och när han kastade sig trodde man att något av stadiontornen ramlade omkull. Sedan blev han sekreterare i Djurgården och det var han också i Svenska Skidförbundet, där han var backhoppningsdomare.

Så togs laget ut till första vinter-OS i Chamonix 1924 och där togs inte med trummisen och djurgårdaren Esse Schuman, fastän han var svensk mästare i kombinerat. Han hade ingen chans mot norrmännen och finländarna, menade man.

I Djurgården blev dom blixt förbannade, sammankallade styrelsen och avlät en pepprad protestskrivelse, som skrevs ut av Klercker. Protesten bröts av samme man i hans egenskap av förbundssekreterare och föredrogs i styrelsen. Det blev tummen ned direkt. Klercker avsände då följande svar – till sig själv alltså: ''Vi hava mottagit Edert ärende av den 10 januari, där ni protesterar mot att Eder medlem Esse Schuman icke blivit uttagen till de olympiska vinterspelen. Vi kunna ej erinra oss att vi efterfrågat Eder åsikt i berörda angelägenhet . . .''

★

Några år senare dök paret Acke Hülphers – han med solvargsgrinet – och Kerj Jonsson – han med Kopparn Sjöberggesterna – upp på Stadions pressläktare. Acke var min kamrat på Stockholms-Tidningen och Kerj härjade i kvälls- och veckopress. Detta par underhöll sig själva och omgivningen med Djurgårds-nostalgi och strålade av förtjusning både när Djurgården vann och när AIK förlorade.

Nästa ur-djurgårdare i mitt galleri – ja bortsett från den högt värderade huvudredaktören för denna tidning förstås – är den långa pingisliraren Arild Waeger. Han jobbade också på Stockhoms-Tidningen.

En söndagseftermiddag kom jag ingående på redaktionen direkt från den allsvenska bandymatchen AIK–Hälleforsnäs, som debutanten från Sörmland sensationellt vunnit med 8–2. Arild hade jobbat som telefonmottagare till Aftonbladet, och nu mötte han mej i korridoren med en saligt simmig blick. Framviskande med hes röst: – ''Du, Bengt' jag önskar inte dom svarta tomsäckarna ett stolpskott ens en gång . . .'' Vilket strängt taget var en logisk kullerbytta. Som medlem i föreningen ''AIK-hatets vänner'' borde han ju ha önskat dom hur många stolpskott som helst.

Kommer jag så till en annan pingisveteran, Erik Jerker Extergren, förbundsbas till för ett par år sedan. Jag var med i Sarajevo 1973, när Sverige blev lagvärldsmästare för första gången. Segern firades med en utflykt till ett utvärdhus högt uppe i bergen. Jerker var naturligtvis i hög form och höll låda och skroderade värre i bussen. Så kom vi till ett ställe, där man såg ner över vägkanten till en äng. Där hade någonting som såg ut som ett tattarfölje slagit sig ner kring en eld. Kvinnorna gick och släpade på ok med vattemämbar, alla var klädda i schabbiga, trasiga kläder och det såg för erbarmeligt ut. Någon frågade: – Vad kan det vara för ena? Då flög den lede i mej: – ''Det måste vara Djurgårdens huvudstyrelse som har sammanträde''.

Jerker talade inte till mej på tre dar . . .

★

Jag spelar en del tävlingsschack och en kväll kom jag till schackhuset på Hornsgatan i sista stund, innan klockorna sattes igång. Slängde min rock till vaktmästaren och skulle just rusa in, då jag kom att tänka på att han alltid var så trevlig och språksam, så någonting måste jag ju ändå säga. Fick syn på att han hade Djurgårdens märke i rockslaget och sa: – ''Jaså, du är djurgårdare?''

Ursinning replik från en man med sotsvart blick: ''Ä'RE NÅT FEL PÅ DE DÅ, KANSKE . . .?''

★

Så till slut en scen från Tennisförbundets kansli, där jag är verksam som pressgubbe. Generalsekreterare är Thomas Hallberg – ur-djurgårdare –. Hans morgonhälsning, när Djurgården har vunnit består i att han trummar på bordet med båda händerna under ropet: ''Det var ra-ta-ta-ta-ta som vanligt!''

Det där vinner inget vidare gehör hos ungdomskonsulenten och ur-AIK:aren Ingvar Carlsson.

I julas led Thomas av svårt ryggskott och låg hemma. Hela kansliet ringde upp och önskade honom god bättring och god jul, en i taget. När det blev Ingvars tur lät det så här: ''– Du, Thomas, vet Du att Djurgården har fått en ny back?''

– Nää, vem då?

– Jo, backen på Skansen upp till apberget.''

Bengt Ahlbom

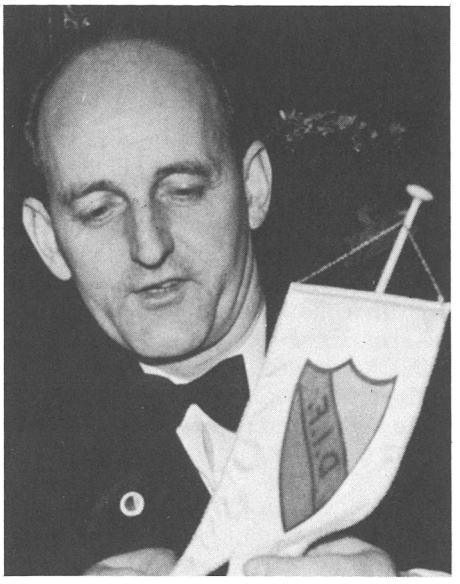

Bengt Ahlbom har skaffat fram ett Djurgårdsstandar och därmed blivit 20 år yngre på noll-tid.

PUCKBAS 1977:

INGA ÖVERFÖRMYNDARE TACK!

Inga överförmyndare tack! Jag avgår som ishockeyordförande för att sektionen icke tillåtes ta ansvar för sina egna beslut. Det är i och för sig korrekt att jag har mycket att göra och att uppdraget som ishockeyledare i hög grad är betungande. Min fasta uppfattning är att det är nödvändigt att låta ideellt arbetande ledare få ta ansvar för sina egna beslut. Om överstyrelsen skall fatta mina beslut då får också överstyrelsen göra mitt arbete.

Det är inte rimligt att begära, att sektionsstyrelsen i alla sammanhang skall ställas under förmyndarskap av överstyrelsen. Lämpligen kan stadgarna ändras så att varje sektion blir självständig i fråga om beslutsfunktioner. Man klarar sig utan pekpinnar från överstyrelsen.

Även om överstyrelsen hjälpt oss att betala en del gamla skulder är hockeysektionens ekonomi i relativt god ordning trots att vi denna säsong inte fått ett enda öre från överstyrelsen. Hur stora var skulderna när jag tillträdde. Samtliga andra ishockeyklubbar i landet tycks gå med förlust.

(Ulf Adelsohn i mars 1977)

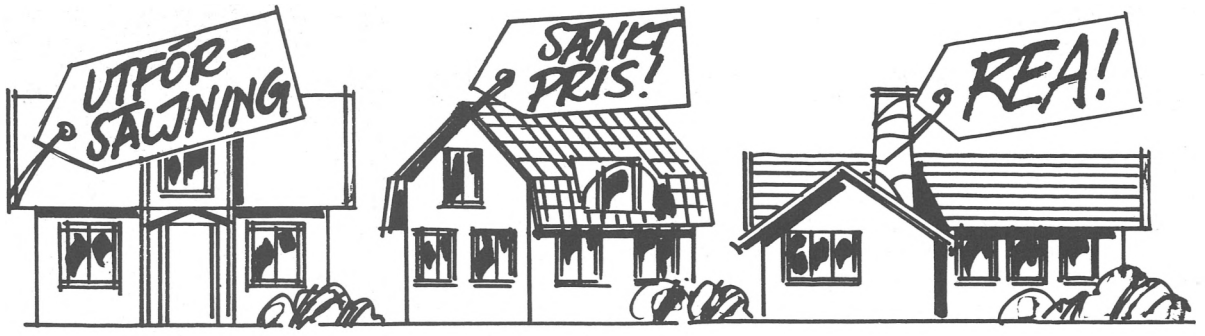

Vad skall man tro?

Pessimisterna mumlar om prisras på villor, astronomiska taxeringsvärden, höjda reavinster.

På Götabanken tror vi så här:

Olycksprofetiorna kommer inte att slå in. Nej, vi vill gå rakt mot vinden och säga så här: det är nu Du skall köpa eget hem!

Dagens villapriser kan mycket väl fördubblas på 10 år. Det är därför Du skall planera för eget-hem redan idag.

Drygt 4 milj svenskar bor i eget hem!

Ingen politiker i världen har den minsta lust att slå undan benen för dessa människor. Även om de naturligtvis – som alla andra i Sverige – får vara med och betala för vår välfärd.

Nu kommer det viktigaste!

DU MÅSTE HA RÅD ATT BO. Och den frågan beror på hur Du ordnar finansieringen för t ex Ditt hus.

Om Du drar på Dig dåliga lån med skyhöga räntor och korta amorteringstider – då får Du kanske inte råd att bo. Tvärtom riskerar Du att knäcka Din ekonomi.

Gör så här i stället!

Satsa idag på vårt BoSpar. Då får Du möjlighet att låna upp till 150.000 kr på förmånliga villkor. Med normala bottenlån och vårt BoSpar-lån på toppen får Du råd att bo!

Götabankens BoSpar-program det mest flexibla!

Du kan använda lånet till vilken form av egethem Du vill. Också fritidshus. Ja även till ombyggnad/tillbyggnad/renovering, om Du redan har villa/fritidshus. Vill Du bygga själv får Du förtur till kreditiv. Om Du sparat duktigt kan Du få låna redan nästa år.

T o m om Du skulle ångra Dig har Du tjänat på affären! Då kan vi göra om Ditt sparande till ett vanligt sparlån så att Du kan satsa på en ny bil, större båt, jordenruntresa eller det Du mest längtar efter.

Du kan naturligtvis ta ut Dina pengar när Du vill – med god ränta. För dom är aldrig låsta i vårt BoSpar-program.

Tveka inte!

Gå in på närmaste Götabankskontor och prata BoSpar (eller sänd in vår svarskupong). När Du börjar Ditt sparande får Du gratis "Bygg-boken", som innehåller massvis med fakta, råd och tips om hus och husköp.

Men det viktigaste är att Du tagit första steget till ett sparande, som Du aldrig behöver ångra!

GÖTABANKEN
Banken för lönsamt sparande

Götabanken, Marknadsavdeln.
Box 7834, 103 98 STOCKHOLM

Jag vill öppna bosparkonto i Götabanken och börjar spara _____kr/mån from den _____

Jag ger Götabanken i uppdrag att månatligen överföra sparandet från mitt lönekonto_____

Jag är intresserad av ytterligare information om Götabankens bosparande.

_____
underskrift

_____
namn personnr.

_____
adress

_____
tel dagtid

DIF

KRITIKER RYMDE

Företeddes räkning på tryckning av Djurgårdaren med kr 6.029, vartill beräknades komma kostnader för klichéer etc med 1.500 kr.

Meddelade kassören att det för framtiden var helt uteslutet med sådana produktionskostnader för tidningen även om de balanserades med annonsintäkter. Med anledning härav avsade sig redaktören fortsatt redigeringsuppdrag.

(Ur protokoll från 1959)

(Något senare hände att samme kassör nöp 40.000 kronor ur huvudkassan och rymde från Sverige).

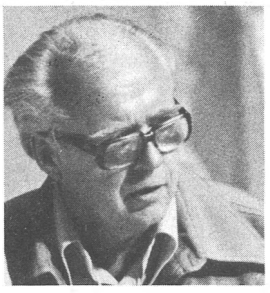

Sten-Otto Liljedahl, numera professor i Linköping och en av Europas främsta experter på brännskador. Kom på sin tid in i Djurgårdens Överstyrelse. Men där ''brände'' det till på andra sätt och Sten-Otto föredrog att lämna kretsen och nöjde sig med att lappa ihop trasiga knän på våra lirare.

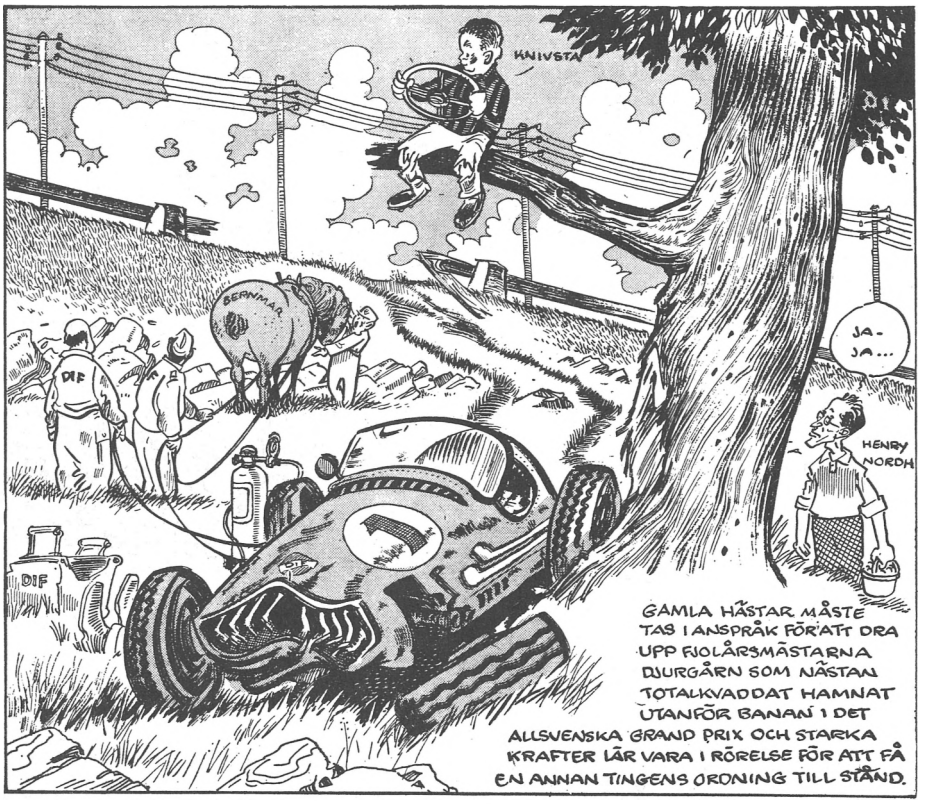

Inte bara olycksåret 1981 har det hänt att vårt fotbollslag förolyckats. Så här såg en AB-tecknare hur Djurgårdsekipaget med Knivsta, Anders Bernmar & Co åkte av vägen 1960 bara ett år efter det att vi vunnit allsvenskt guld. Det dröjde dock inte särskilt länge, innan man var uppe på autostradan igen.

Sten-Otto tråkad som psykolog

Under det tidiga 60-talet hade vi ett givande arbete i Djurgårdens överstyrelse. Jag minns att motgång varvades med medgång och att vi genom ett gott kamratskap och hårt arbete kunde reda ut de flesta problem.

Den största motgången var när vi åkte ur allsvenskan i början på 60-talet. Vi hade möjligheten att hänga kvar om vi besegrade IFK Norrköping sista matchen i Norrköpings idrottspark. Vi laddade upp på Getå hotell före matchen och jag försökte på alla kända vis att ''peppa'' spelarna. Självförtroendet var på höjdpunkten.

Innan spelarna gick in på planen hann jag dessutom i spelargången vädja till min bäste vän Gösta Lundgren, som var en av de tongivande spelarna i Norrköpingslaget ''att ha barmhärtighet med oss''. Ja Gösta replikerade ''att i dag skall vi ta det lugnt''. Matchen fick dock en helt annan utgång. Vi blev utspelade och den som var bäst på plan var Gösta och genom två perfekta skott-mål sänkte han Djurgården definitivt. Stämningen efter matchen var ju inte den allra bästa och jag fick verkligen gliringar av spelarna som inte hade någon större respekt för min förmåga som ''psykolog''.

Gösta beklagade förlusten men påpekade samtidigt att han kände sig i fin form och att han inspirerades av Djurgårdens spel samtidigt som han ville demonstrera för mig att ''den gamle kunde fortfarande''. Så talar en stor spelare som var opåverkad av mitt ''mutförsök''. Trots att vi åkte ur allsvenskan så tillhörde de följande åren de allra bästa i mitt idrottsliv.

Vi hade en bra anda i klubben och fotbollslaget återvände snabbt till allsvenskan. Det var en nyttig läxa. Satsningen på fotbollen ökade och vi lyckades värva spelare som ''Tjappe'' Leif Ericsson och tränare som Torsten Lindberg. Torsten och jag arbetade effektivt tillsammans och framgångarna uteblev ej. Vem minns inte ''Sump-Hugos'' guldskott på Råsunda. Ja efter denna match var stämningen betydligt varmare och man blev helt accepterad både som psykolog och doktor.

Dessa oförargliga ''vandringar ner i dalar och upp på höjder'' inom idrotten ger oförglömliga minnen och innebär alltid en kraftig psykisk stimulans. Kontakten med ledare och spelare inom fotbollen har givit mig många goda erfarenheter som jag haft god nytta av i mitt arbete som läkare.

Framtiden för fotbollen kanske inte ser så ljus ut för närvarande, men vi har tillgång på bra ledare, läkare och tränare som arbetar målmedvetet. Det är klart att jag längtar efter spelare som Gunnar Gren, Nisse Liedholm, Gunnar Nordahl, Garvis Carlsson, Kurt Hamrin, Nacka Skoglund, Sigge Parling, Tjappe Ericsson och Torbjörn Jonsson för att nämna några av mina favoritspelare som verkligen kunde tänka fotboll och inspirera sitt lag till segrar.

Mina två favoritlag IFK Norrköping och Djurgårdens IF har både ambitiösa ledare och en hel del goda spelare. Det gäller dock att upptäcka unga talanger och utbilda dessa. Ledarna måste hålla samman och undvika intriger och spelarna måste satsa på hård träning och lära sig spela för hela laget. Utan maximal insats från tränare, ledare och spelare kommer ej någon framgång. Vi får dock inte glömma bort att ha roligt inom fotbollen. Inspiration betyder mycket för en idrottsman. Under 80-talet hoppas jag att det blir Norrköping och Djurgården som toppar den allsvenska tabellen. 90-åringen har framtiden för sig

önskar

Sten-Otto Liljedahl

© MGN/BULL´s

Satsa på Tipset
Mer än bara tur!

AB Tipstjänst.

AIK-basen:

Oh, vad man hatade dom i Djurgården . . .
INGENTING ÄR LÄNGRE SOM FÖRUT!

Egentligen var man ju inte förberedd. Jag menar, för en Brommagrabb som började gå på Råsunda under kriget var ju Djurgår'n ingenting man räknade med. Det var andra storheter som var nån'ting att fightas mot: Malmö, Norrköping, Degerfors . . . Nä, Djurgår'n va' mera en parentes – dom slog man ju lätt. Samma sak i ishockey: Hammarby var ju bra, där fick man nästan vänja sig vid att bli 2:a, men Djurgår'n – nää!

Så en dag var dom plötsligt där: Kniven, Tjalle, Tumba och alla dom andra. Dom slog inte bara AIK i fotboll och hockey – dom vann SM också, gång på gång. Som man hatade dom!!! Livet var en plåga och nå'n ljusning kunde inte skönjas. Och ledarna! Sigge och Farsan, Gunnar L. och Grunander, Kalle Liliequist och va' dom nu hette, dom som bara snöt lirare mitt framför näsan på oss. Ingen hyfs alls.

Som allting annat i livet går det lite upp och lite ner och idag har det jämnat ut sig – vi är väl ungefär likvärdiga. Lika dåliga eller lika bra, välj själv.

Å Kniven, Tjalle, Tumba, Sigge, Farsan, Gunnar, Grynas och Kalle betraktar man numera som sina synnerligen goda vänner. På 50-årsda'n kom dom travande med blommor och en av Djurgårn's främsta utmärkelser ''med tack för många års gott samarbete''. Va!?

Förre AIK-ordföranden Lennart Johansson, som nu nöjer sig med att ''bara'' tillhöra förbundsstyrelsen.

Nä, ingenting är längre som förut. Men å andra sidan: De' måste va' en sjusärdeles fin förening som nu jubilerar. Dom håller ju nästan jämna steg med AIK!

Grattis Djurgår'n!

från LENNART JOHANSSON

Nic Åslund i Aftonbladet har äntligen fått sin önskan om en snygg Djurgårdströja infriad.

Alltid en poäng när Tumba öppnade mun

Av NIC ÅSLUND

Det första intrycket har stor betydelse när man ska bilda sig en uppfattning om något, ett fotbollslag t. ex. Jag såg Djurgårdens IF för första gången i början av 40-talet när jag var i 10-årsåldern.

Det var på gamla Strömvallen i Gävle, där ''mitt lag'' i division II norra Gefle IF mötte Djurgården och råkade ut för en fruktansvärd överhalning av de blårandiga stockholmarna.

Matchen slutade 7–2 till Djurgården. Men jag blev konstigt nog varken förbannad eller ledsen utan djupt imponerad. Någonstans längst inne i pojksjälen gick det upp ett ljus. Jag fattade att fotboll inte bara var ett spel där folk sprang omkring och dribblade och sköt.

Det här djurgårdsgänget **spelade** fotboll, fann varandra i läckra kortpassningar och långa crossbollar. Som Ajax fast långsammare. Dom spelade efter ett system, detta på senare tid så missbrukade uttryck.

Dessvärre kände jag inte till namnen på lirarna. Program var inte aktuella på den tiden och vi smågrabbar som hängde på planket på ståplatssidan visste namnen bara på våra hemmaidoler, men dom kunde vi desto bättre. Men jag tror mig veta att Stig Nyström, landslagets vänsterytter var med.

7–2-matchen gjorde mig positiv till Djurgården i många år framåt. Känslan stärktes när två av mina landsmän från det vildvuxna Gästrikland, järnkaminernas järnkamin Sigge Parling och den särdeles begåvade Olle ''Lill-Lappen'' Hellström dök upp i Djurgården på 50-talet.

★

Så kom ishockeyn och då blev läget lite annorlunda. Det var på 50-talet när Gävle Godtemplare kämpade i toppen och Djurgården betraktades som arvfienden. Men vilken lirare fanns det inte i det laget!

Tumbas genombrott råkade sammanfalla med mina första stapplande steg på journalistbanan. Ingen har gjort mer för svensk ishockey än den killen. Inte ens Helge Berglund.

Det berodde inte bara på Tumbas suveränitet i rinken. Jag lärde mig snabbt att Sven Johansson, som han hette på den tiden, gav poänger till en artikel så fort han öppnade käften – och det gjorde han alltid.

Senare blev jag bekant med det kära gamla backparet Lasse Björn och Rolle Stoltz, festliga killar med en jargong och en stil som jag uppfattade som sköna exempel på den speciella djurgårdsandan.

Lasse och Rolle var aktiva under en tid då idrott fortfarande var både lek och allvar. Numera handlar det tyvärr mest om det senare.

★

Det hör inte till god ton att komma med härskna kommentarer på födelsedagar. Men det finns en detalj i Djurgårdens moderna apparation som gör mig förbannad.

Varför innerst in i glödheta har ni klätt ut fotbollsspelarna i dessa mörkblå Gösta Bohman-kostymer? Djurgårdens blårandiga dress är ju klassisk. Har en idrottsförening nått så långt att den över hela riket skaffat sig ovansklig ära och be-

Historiskt för damerna

Första gången ett par kvinnor upphöjdes till hedersledamöter i Djurgårdens historia skedde 82 år efter föreningens bildande. 1891, när Djurgården blev till, förekom visserligen inte kvinnor ens som medlemmar, men omsider kom även det täcka könet i tillfälle att bli både medlemmar och på tävlingsbanorna visa sin konkurrenskraft.

Det fick dröja åtskillig tid innan det gjordes förslag om att hedersledamotskap även skulle vara en möjlighet för kvinnor. Och först till denna upphöjelse kom två veteraner ur damsektionens styrelse, Anna Dettner och Aina Ekvall. Deras jobb och slit både på tävlingsbanorna och ledareplanet hade då för länge sedan kvalificerat dem att på detta sätt ''nå ända fram''. Historiskt datum för utnämningen 31/10 1970.

Nu fortsätter de att verka inom Sällskapet Gamla Djurgårdare.

LENNART ÖBERG:

VÅRA MATT-MATADORER I BROTTNINGSSEKTIONEN

Hur har det varit i brottningssektionen från starten den 30 januari 1911 till bröderna Stennek blev svenska juniormästare den 15 februari 1981? Djurgårdsbrottarna började ganska snart efter starten att hävda sig. Bröderna Gottfrid och Fritiof Svensson erövrade flera Svenska Mästerskap från 1917 och in på 20-talet. Båda bröderna deltog i olympiaden 1920 i Antwerpen.

Arvid Östman blev svensk mästare i lättvikt 1926 och redan 1916 erövrade Wilhelm Pettersson mästerskap i lättvikt.

Man får ej glömma tungviktaren Knut Wasström som blev svensk mästare både 1916 och 1917.

Einar Karlsson började härja i prislistorna 1931 och tog hem mästerskap i både fjädervikt och lättvikt, under 30-talet. Einar deltog även i två olympiader 1932 och 1936 där han blev 3:a vid båda tillfällena.

Under 30-talet hemfördes mästerskap av tungviktare Georg Nilsson och lätt tungviktare Nils Lamberg. Nils Lamberg hade dessutom två mycket snygga döttrar som djurgårdsbrottarna gärna uppvaktade.

Under 1940-talet blev det inte så många mästerskap men två stycken kämpade i alla fall Bengt Vinkvist till sig i bantamvikt fristil. Anton Laszlo var svensk mästare i fristil weltervikt på 50-talet. Edvin Vesterby inledde sin SM-skörd 1952. Från 1952 till 1962 dominerade Edvin bantamvikten. Han hemförde under den 10-årsperioden 14 svenska mästerskap 4 st i grek. rom. stil och 10 st i fri stil. Dessutom var han med i Djurgårdslaget som blev svenska mästare i fri stil 1961 och 1965.

Öregrundsgrabben Sture Söderqvist inledde 1960-talet med att bli svensk mästare i weltervikt 1960 och 1961.

Esko Kaikkonen tog SM i lättvikt grek. rom. stil 1966.

Göte Rönn blev svensk mästare i tungvikt fri stil 1963.

1969 instiftades en ny klass i brottning, lätt flugvikt, 48 kg. Vem skulle ta hem det första SM:et i denna nya pysslingsklass. Det skulle visa sig att det blev en Djurgårdare. En av Edvin Vesterbys söner Benny tog hem klassen efter hårda duster med tvillingarna Rolf och Leif Andersson från Ballingslöv.

Under 1970-talet blev det ingen svensk mästare men flera ungdoms-SM och junior-SM har hemförts.

Djurgårdens IF:s jubilleumsår har inte kunnat börja bättre för brottarna, som fyller 70 år, än det gjorde när brottningssektionen arrangerade junior-SM som jubileumstävling den 14–15 februari 1981.

För Djurgårdens IF startade två pojkar, bröderna Janne och Tore Stennek. Båda blev svenska juniormästare, Tore i 68-kg klassen och Janne i 90-kg klassen. Det var en bra start på jubileumsåret.

Nu hoppas vi på våra ungdomar. Bröderna Månsson, Roger Haglunds grabb, Edvin Vesterbys yngsta son och många fler.

Med hård träning och med en bra ledning i brottningssektionen finns det hopp om flera svenska mästerskap att lägga till de 51 st som Djurgårdens brottare har hemfört under de 70 brottaråren.

Vad har våra mästare sysslat med när de inte brottats? Fritiof Svensson körde sopor hos Sleipners Åkeri, hans bror Gottfrid var droskchaufför. Nils Lamberg var murare. Knut Wasström körde öl åt Pihls Bryggeri. Arvid Östman var byggnadsarbetare. Georg Nilsson sistulerades byggnadsingenjör, Wilhelm Pettersson var vaktmästare, Einar Karlsson jobbade som tapetserare på NK. Bengt Vinkvist är billackerare och plankstrykare, Göte Rönn lackerar bilar delvis åt Fiat, delvis i egen firma. Esko Kaikkonen har haft flera olika jobb inom byggnadsbranschen. Sture Söderqvist är bondson från Gimotrakten han arbetar på Sandvikens i Gimo. Edvin Vesterby är elektriker hos Rudhammars och hans som Benny är fritidsledare på Lidingö.

Många förstklassiga domare i brottning har Djurgården haft och har fortfarande.

Man kan nämna Gottfrid Svensson, Axel Schörling, Evert och David Karlsson, Helge och Lennart Öberg och för närvarande en av världens bästa domare, Axel Brun.

För mig som kom in i Brottningssektionen 1931 har det varit en upplevelse att ha träffat alla dessa förnämliga mattkämpar utom en, Wilhelm Pettersson, som gick ur tiden före min tid i brottningssektionen. Nu efteråt tänker man tillbaks på alla träningskvällar i källarlokalen på Döbelnsgatan 97. Att man i denna lokal med vedkamin och tvättvatten i hinkar och baljor kunnat fostra så många härliga idrottsmän som på ett föredömligt sätt hedrat Djurgårdens Idrottsförening och svenska färger inom och utom landets gränser.

Det har också varit ett hårt och arbetsamt jobb för de olika styrelserna att med ganska ringa ekonomiska medel hålla ihop denna del av Djurgårdens IF.

Vi hedrar de bortgångna kämparna och hoppas att de efterlevande fortfarande har krafter och vilja att föra föreningens brottarfärger vidare.

Taget ur minnet.

LENNART ÖBERG

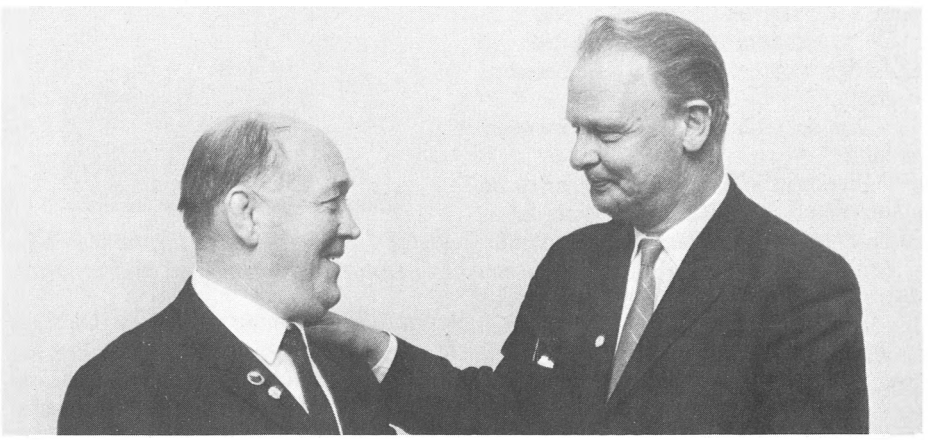

Två av våra starkaste ledare, Arne Grunander (t.h. och Lennart Öberg, blev visserligen aldrig världsmästare i ishockey eller brottning, men gjorde storverk på ledaresidan i desto högre grad.

---

römmelse under smeknamnet ''blåränderna'', så ska banne mig dom ränderna aldrig gå ur.

Nog ska det väl vara möjligt att skaffa en sponsor som inte kräver total uppgivelse av gamla traditioner för att placera sina reklamskyltar på Djurgårdens fotbollslirare. Det handlar ju faktiskt om något så fint som idrottskultur.

Bliv blårandig igen! Det är den bästa present jag kan tänka mig till en kry och allert 90-åring, som beklagligtvis börjat slarva med sin klädsel på äldre dar.

NIC ÅSLUND

KAMPSÅNG

Föredrogs den av Bertil Ferséus (pingis) diktade kampsången. Efter ett par tre försök att sjunga aktstycket med rätt inlevelse, beslöts att låta diktverket underkastas en prövning av Ulf Elfving (barn- och programfarbror i radio) för yttrande, bearbetning och ev. ny text.

(ÖS 1972 25/9 § 176)

Risk för att gå på en grynna

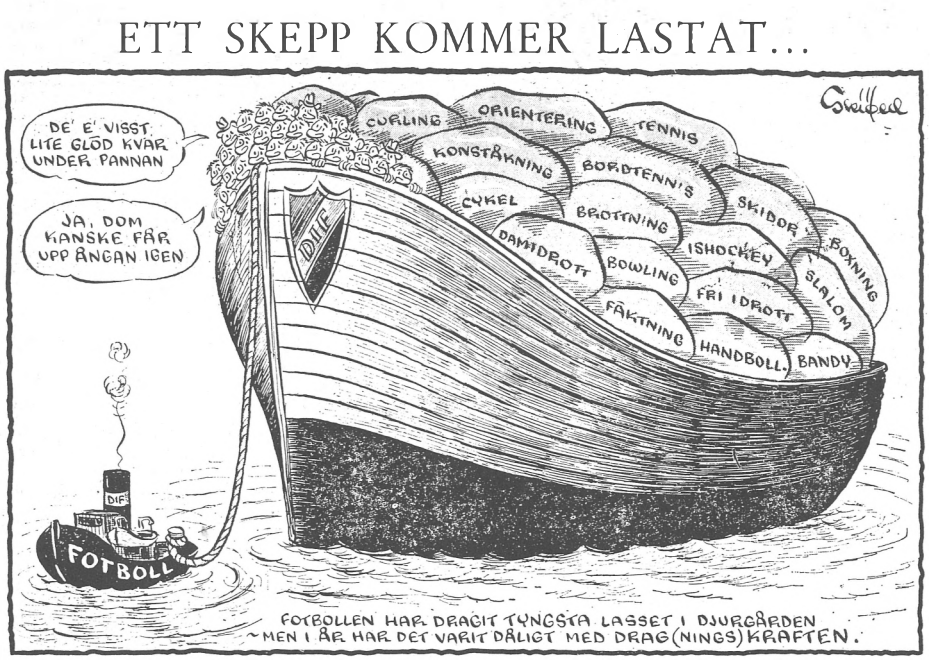

De många sektionerna i Djurgården — var en svår belastning för föreningens ekonomi, där pengarna från fotbollen försvann i och med ramlandet ur allsvenskan hösten 1961. Så här såg Expressen-tecknaren Skiöld på situationen.

Med ständigt återkommande envishet hörs synpunkter på att tiden är ute för allroundbetonade idrottsföreningar. Det gäller inte minst oss i Djurgården med alla våra sektioner, vilka av vissa kritiker betecknas som lik i lasten med farliga möjligheter att dra ner vår skuta i djupet.

Gör istället all satsning på de stora livgivande sektionerna fotboll och ishockey. Så har det hetat med tillägget att ”de små” inte skall tillåtas dra pengar från ”de stora”. Dessa rop har något tystats ner i och med att vare sig fotboll eller ishockey numera har egna tillräckliga resurser för att driva sin verksamhet. Nu är det alltså ett tag något ombytta roller. De små sektionerna är billiga för kassörerna i och med att deras verksamhet drivs på amatörnivå.

Risken för vårt en gång så stolta Djurgårdsskepp att gå på en grynna och försvinna med man och allt skildrades för 20 år sedan på detta vis av tecknaren Skiöld i Expressen. Då var det i första hand fotbollen som drog det tunga släpet. Senare gjorde vi oss av med något av barlasten som t. ex. tennis, curling och friidrott, men i stället kom fäktning, squash och bobsleigh ju till.

Expressens expert:

Inte ett öre till guldcentern...

Då jag 1951 flyttade till Stockholm som sportjournalist berättades gärna historien om legendariske Krit-Lasse, materialarn i Djurgården, som då fortfarande var med i allra högsta grad.

Djurgården hade värvat en fotbollscenter av oanade dimensioner från Örgryte, som med den tidens bestämmelser inte fick ett öre i ersättning. Hasse Jeppson hette den värvade.

Nu var inte Hasse bara en formidabel center och målgörare i fotboll. Han var också av hygglig klass i tennis och ställde en vårdag upp i Kungens kanna, en handicapturnering.

Hasse var så pass bra rankad att han mot sin premiärmotståndare fick lämna en boll i handicap i varje game. Det stod alltså noll–femton från start.

Krit-Lasse hade gjort upp med en kompis att de skulle infinna sig i Kungliga tennishallen till Hasses match. Båda var sena. Mest sen var kompisen.

Då denne kom rusande mot entrén vid Kungliga hallen mötte han Krit-Lasse på väg ut.

– Ska du redan gå Lasse, är matchen inställd?

– Nämen, förståru, Hasse ligger redan under med 0–15 och en sån nedsabling av en djurgårdare vill jag inte vara med om.

Krit-Lasse visste inget om tennis och dess märkliga räkning – det här var innan TV lärt alla räkna love, 15, 30, 40 och deuce – men han hade en skön inställning: Där en djurgårdare spelar, där ställer han upp och hejar så länge det finns hopp.

Varför inte alla 8.500 på plats?

Tänk om Djurgårdens alla 8.500 medlemmar hade samma inställning. Då skulle vi inte behöva uppleva an allsvensk avslutningsmatch i fotboll som 1980, då Djurgården–Halmstad bara bevittnades av 800 åskådare.

Helge Lindberg, en av Expressens bästa pennor, ger sin syn på blåränderna.

Det lär finnas medlemmar som inte ser en enda allsvensk djurgårdsmatch på hela året. Många medlemmar nöjer sig med att sända in årsavgiften. En del lär inte ens göra det. Hur nu det går ihop med ett äkta djurgårdshjärta.

När jag ålades av kollega Kalle Liliequist att fylla ett litet utrymme i denna skrift, så började jag tänka efter vilka djurgårdare jag först kom i kontakt med, då jag flyttade till Stockholm 1951, lagom till 50-årsjubileet. Och vilka av dem som fortfarande hänger med.

Ja, Kalle är förstås en av dem. Liksom – för att hålla mig till ledarsidan – Birger ”Farsan” Sandberg och Sigge Bergh, vilka nu är mer förbundsledare är djurgårdsledare, och så förstås Gunnar Lundqvist, som jag redan då i spalterna oblygt utnämnde till världens bäste fotbollssekreterare. Det var förstås Gunnars perfekta kontakt med oss journalister – han servade oss verkligen – som fick mig att skriva ner detta omdöme. Men han var säkert lika bra internt i fotbollssektionen denne längdhoppare från Sleipner, en i dag nästan glömd friidrottsklubb.

Av alla dem som var aktiva i Djurgårdens olika lag på den tiden är det väl inte många som hänger kvar i någon funktion idag.

Lasse, Rolle, Knivsta – vilka killar!

Lasse Björn, ishockeybacken, finns väl fortfarande med bakom kulisserna i hockeysektionen. Hans backkollega Roland Stoltz spelade på den tiden med Atlas Diesel, som det hette då. Och förresten – hockeysektionen har väl inte lyckats knyta upp ”Stoltzan” till något jobb med föreningens hockey i dag, tyvärr.

Gösta Sandberg, ”Knivsta”, förstås.

Han kom samtidigt med mig till Stockholm. Han åkte med tåget från Knivsta in till Stockholm för sitt jobb på posten, lirade i postens korplag, upptäcktes av Djurgården och hann under 1951 debutera i såväl allsvenskan som landslaget.

Och ''Knivsta'' har ju hängt kvar i den grad att han nu kallas Mr Djurgården även om han hade sju magra (feta?) år i Brommapojkarna där han hann lära sonen Lars och Mika Leinonen att spela fotboll innan han återfördes till fadershuset som manager.

''Knivsta'' är nog den svenska bollhistoriens siste store mångsysslare, inte bara allsvensk i såväl fotboll som ishockey och bandy utan också landslagsman i alla tre bollgrenarna.

Jag hoppas han någon dag som ledare får uppleva något av de stora ögonblick han var med om som djurgårdsspelare. Det är väl dags för ett SM i fotboll igen?

En kille som också hängt med i alla år – i varje fall fram till 1978 – är Rolf ''Putte'' Asp.

Jag minns när jag någon gång på 1950-talet skrev om filtnötarna Rolf Asp och Stig Sjöstam – det bör ha varit det gyllene året 1955 då DIF vann SM i såväl ishockey som fotboll. Rolf och Stig blev svenska mästare i filt. De satt på avbytarbänken inbyltade i filtar då Hammarby skåpades ut i snö och kyla. Det var före ishallarnas tid.

Putte var ju målvakt och i detta fall reservmålvakt.

Rolf Putte Asp har alltid vetat vad han sysslat med. Häromdagen kunde han på direkt förfrågan upplysa mig om att han tjänstgjort vid 1076 djurgårdsmatcher i fotboll, endera som spelare, reservlagsledare eller massör för A-laget. I ishockey hann Putte med 652 djurgårdsmatcher som målvakt och massör. Dessutom spelade han 112 bandymatcher för Djurgården.

Ett Djurgårdslag av ''Putte''

Sen har han dessutom spritt djurgårdsanda och djurgårdsreklam i hockeylandslaget (massör i 207 landskamper varav sju VM och ett OS) och fotbollslandslaget (massör förstås).

Så jag tycker – då ''Knivsta'' är part i målet – att Rolf Asp är lämplig att ta ut tidernas djurgårdslag i den just nu mest aktuella sporten fotboll. Håll till godo och dröm om vad detta lag enligt Labanformeln 4–3–3 skulle kunna uträtta: Arne Arvidsson – Roland Andersson, Karl-Erik ''Cacka'' Andersson, Claes Cronqvist, Hasse Mild – Olle ''Lill-Lappen'' Hellström, Sven Lindman, Sigge Parling – Leif Ericsson, Hasse Jeppson, Gösta ''Knivsta'' Sandberg.

8–1 blev det mot Hammarby den 21 september 1972 med ett helt annat lag. Puttes kombination borde då ha gjort 16–0.

Helge Lindberg

Allsvenskans fotbollsdirektör Lars Appelqvist:

HUR FÅ BÄTTRE FOTBOLL

Att vi skall sträva efter en förbättring av den svenska fotbollen synes alla vara överens om och att målet då skall vara så stora internationella framgångar som möjligt såväl på landslags- som klubbnivå. Om man nu på alla håll sluter upp bakom ett sådant mål måste man självfallet i det fortsatta arbetet dra konsekvenserna därav. När det gäller landslaget torde vi med nuvarande förutsättningar ha kramat ur det mesta av laganda, lagmoral, lagdisciplin, lagtaktik eller vad man nu vill kalla det för. På den vägen når vi knappast längre utan det gäller att öka den individuella spelarens skicklighet och därmed även förbättra klubbfotbollen.

Enligt min uppfattning är alltså nästa steg i svensk fotboll att försöka göra klubbfotbollen bättre, varigenom vi sannolikt även skulle få ett ännu bättre landslag.

En satsning alltså på klubbfotbollen. I detta sammanhang är det då självfallet elitklubbarna (div 1 och div 2) som kommer i blickpunkten. Vad kan och måste man då göra för att någorlunda lyckas i en sådan generell satsning?

En fullständig och genomträngande analys av denna frågeställning skulle här föra för långt. Låt oss i alla fall konstatera att tävlingsfotbollen i de högre divisionerna i dag utgör en betydelsefull underhållningsfaktor i samhällslivet, varigenom krav automatiskt ställes på dess kvalitet. Den naturliga och inneboende ambitionen hos klubbarna att uppfylla dessa krav och att nå tävlingsmässiga framgångar har lett fram till en allt intensivare verksamhet inom klubbarna.

Spelarna har kommit att utgöra en betydande kapitaltillgång, varför spelarvården och det avtalsrättsliga förhållandet mellan klubb och spelare samt försäkringsfrågor i sammanhanget fått ökad betydelse.

Utvecklingen har alltså medfört en mängd frågor, som kräver en mera ''professionell'' handläggning. Några klubbar har försökt att anpassa sig härtill genom att heltidsanställda ''administratörer'', men många driver fortfrande den alltmer affärsbetonade verksamheten under lekmannamässiga förhållanden.

Hur det än förhåller sig därmed, så föreligger för elitklubbarnas del ett klart behov av ett samordnande organ, som skall bevaka klubbarnas intressen samt svara för information, externt och internt, och följa upp utvecklingen.

I Sverige har vi sedan femtio år tillbaka en sådan samordnande organisation, som i dag bär namnet Föreningen Svensk Elitfotboll (SEF). Som dess nuvarande verkställande tjänsteman är det min uppgift **att** i alla sammanhang tillvarata elitklubbarnas intressen, t ex i förhandlingar med Svenska Fotbollförbundet, Sveriges Radio och Tipstjänst, **att** analysera utvecklingen och med ledning därav verkställa utredningar, framlägga förslag till åtgärder samt lämna klubbarna och andra intressenter information i frågor som berör elitfotbollen.

1955 års mästarlag, från vänster stående Berndt Andersson, Hans Tvilling, Karl-Erik ''Cacka'' Andersson, Jompa Eriksson, Birger Eklund, Gösta Sandberg, främre raden: Rune Othberg, Åke Ohlsson, Arne Arvidsson, Ingvar ''Mysing'' Petersson och Sigge Parling.

EN LOVSÅNG TILL EN KÄMPE

Tumba, Rolle Stoltz, Lasse Björn och "Tjalle" Mild får ursäkta – "min" djurgårdare genom tiderna heter Gösta Sandberg, då och då benämnd "Knivsta". Det finns ingenting som så personifierar det finaste i Djurgården för mej som "Knivsta". Viljan, hatet mot att få stryk, förmågan att lyfta sej själv upp till en nivå, där man egentligen inte hör hemma när det är som mest påkallat, okänsligheten för smällar och allsköns annat djävulskap – där har ni mitt Djurgården och allt detta har koncentrerats till Gösta Sandberg.

Vi sitter en vårdag med skimmer men också med isvindar uppe i Stadiontornet, Gösta och jag. Vi har fått nådig tillåtelse att låna fotbollsgeneralsekreteraren Åke Barrlings rum och genom det öppna fönstret hör vi bollarnas studs, A-lagstruppen ska träna.

Gösta, säger jag, varför tror du att jag och många med mej ser dej som djurgårdaren nummer 1? Kan du själv klä i ord vad du representerar?

— Tja, säger Gösta och försöker se djupt tankfull ut när han kisar i riktning Lill-Jansskogen. Det kan ju bero på att jag aldrig gav en match förlorad. Det låter kanske larvigt det där, men jag tyckte att vi hade en chans att vinna även om vi låg under med 2–3 mål och det bara var fem minuter kvar. Jag har alltid jobbat för laget och som lagspelare var jag nog ganska normal. Men jag växte nog när det tog emot för allt och alla. Jag gillade helt enkelt att hamna i sådana lägen. Sedan har jag ju varit en öppenhjärtlig dj-l utanför planen. Har ju inte hållit inne med mina åsikter och det tror jag man vinner på i längden.

Om vi skulle ta och titta igenom "Knivstas" karriär i stora drag. Det som nu kommer gör inte anspråk på att vara en heltäckande och i alla sammanhang klart historisk bild av liraren och kämpen Gösta Sandberg. Mer en personligt färgad liten exposé över Göstas karriär, där vi också ska få hans egna kommentarer till mina minnen.

MÅL MOT PROFFSEN

Jag kommer ihåg när Sandberg för första gången visade sig i större sammanhang i den randiga tröjan. Jag skulle fylla 12 år och stod på Råsunda för att se mina idoler i det svenska proffslandslaget, alltså ett kanongäng, ihopplockat av alla proffs i Italien. Där fanns Gunnar Gren, Gunnar Nordahl och Nisse Liedholm och jag tror också Lennart "Nacka" Skoglund. Mot dessa suveräner ställdes Djurgården med en vildlockig, rund yngling debuterande på vänsterytter. Djurgården spelade stort och vann med 3–1 och det var Hasse Jeppsons match. "Jeppe" gjorde 2 mål och det tredje klappade "Knivsta" in med en perfekt frispark.

Det där minns jag, säger Gösta. Just frisparken . . . Jag var nog lite kaxig. Jag tror det var Nisse Cederborg som skulle peta bollen till mej och han frågade på vilken fot jag ville ha den. "Spelar ingen roll" sa jag. "Rulla fram den bara". Jag fick fin träff med högern, det bara sjöng till. Sak samma förresten med det skottet mot Skottland året därpå, min träff på volley. Det var också med högern. Folk har visst för sej att jag bara kunde få skjuts på bollen när jag träffade med vänstern, men det gick lika bra med högern. Jag och brorsan hade stått och slagit mot en lagårdsdörr hemma som små och vi petade aldrig bollen till rätta, utan sköt när den kom. Det var bra träning.

DJURGÅRDSVÄDER

Och så skriver vi år 1954. Djurgården gjorde en suverän höstsäsong och var obesegrat inför sista matchen före vinteruppehållet. (Spel höst–vår på den tiden). Nu såg det emellertid risigt ut, underläge 0–1 mot Kalmar FF. Bara två minuter kvar, vått, grått, allmänt grinigt. Väder för "Knivsta", förstås, han drog på två gånger och Djurgården gick till vinst med 2–1. In på planen när slutsignalen gått kom Anders Bernmar rusande och tog sina serieledare i famn – det var Anders sista match som DIF-ledare. Han skulle flytta till Göteborg.

Den här matchen kan jag de flesta detaljerna kring, säger Gösta. Jag var punktmarkerad av KFF:s Kalle Herrlin och han var inte snällaste. Rätt som det var tröttande jag på "uppmärksamheten" och sparkade Kalle där bak, där ryggen byter namn. Jag fick en varning förstås, och blev på ännu sämre humör – och ännu mer tänd! Det var ju "djurgårdsväder", kallt och blåsigt. Jag trivs faktiskt i sånt väder och fick ju fin träff två gånger. Vi vann tio matcher den hösten och spelade två matcher oavgjort. S'en på våren säkrade vi guldet. Synd att inte Anders fick vara med då.

Tommy Engstrand som har Knivsta som en av sina stora Djurgårdsidoler.

Flera "historiska" data i Göstas fotbollskarriär: 1959 en underbart varm höstdag. DIF mer eller mindre utspelat av IFK Norrköping, underläge, men bara med 0–1. Ett tiotal minuter kvar, då Gösta drog sig inåt från sin ytterplats. Två underbara skott som fick "Zamora" Nyholm att sprattla förgäves. 2–1 för DIF och marschen mot det andra guldet i modern tid var utstakad.

Och kvalet 1961 efter djupdykningen ner i division II. 2–0-seger mot Öster på bortaplan i den viktiga andra kvalomgången. Gösta "ägde" planen. Han var gudomlig att skåda. Lyfte fram sitt lag.

8—2 MOT ÄNGLARNA

Och så en come back som det gnistrade om i allsvenskan året därpå: 8–2 (!) mot Göteborgs-Kamraterna på Nya Ullevi. Då var Gösta ytterhalv och gav stadga åt ungdomarna Leif Skiöld och Leif Eriksson, som vände ut och in på "änglarna".

Men, den kanske bästa fotbollsbiten till sist, serifinalen mot IFK Norrköping på Råsunda hösten 1966. Ett brandskattat Djurgården – "hela gänget" hade ju av pur förkärlek för den kulturella atmosfären i lärdomsstaden Uppsala flyttat till Sirius . . . – var årets fotbollssensation. Ledning inför den sista omgången, men seger krävdes mot IFK Norrköping. Gösta ler lyckligt.

Ja, det är nog mitt finaste fotbollsminne det jag har från min sista match som aktiv i Djurgårdens fotbollströja. Jag hade spelat mer eller mindre allvarligt skadad större delen av året. Jag höll på att bli gammal och kunde t. ex. vara med bara ett fåtal träningar. Egentligen skulle jag ju inte ha spelat den där seriefinalen, men jag undrar vem som skulle ha kunnat hindra mej . . .

FASTSKRUVAD DOJA

– Foten var uppsvälld till dubbla dimensioner när jag på söndagsmorgonen före matchen åkte upp till Sten-Otto Liljedahl på Karolinska sjukhuset. Han tittade på foten och skakade på huvudet, men Sten-Otto visste att det inte var någon mening att säga nå't. I stället "skruvade" han på mej en fotbollssko och sa att jag inte fick ta av mej den förrän jag spelat färdigt. Jag gick alltså med en fotbollsdoja på mej från nio på morgonen till fyra på eftermiddagen. Efteråt skar någon vänlig själ av mej skon . . .

Gösta var planens dominant. Höll ihop försvaret och tryckte på med en tung offensiv framåt. Han manade på det ungdomliga gänget, där Sven Lindman också växte ut till en rese. Det blev seger 3–0, en värdigare avslutning kunde inte Gösta ha bjudit på.

– Oj, vilken känsla, säger han, när grabbarna tog upp mej på axlarna och bar mej runt Råsunda. Det var ju nästan 50.000 på läktarna och jag kände ju mej som en farsa till alla de nya, unga vi hade. I sådana stunder är sporten värd all s. k. ''uppoffring''.

UTFYLLNAD I ISHOCKEY

Gösta blev svensk mästare och landslagsman i ishockey också.

– Jag var en utfyllnadslirare som levde på min vilja, säger han.

Själv minns jag 1959. 11–2 för DIF i första slutspelsmatchen mot Leksand på gamla Stadion, en imponerande uppvisning. Men seger krävdes i sista matchen uppe i Leksand för att mästerskapet skulle vara klart. Leksand började bäst och ledde 1–0, så kom tre snabba DIF-mål. Mot slutet knäade dock de våra.

Det var tufft, säger Gösta. Jag minns att jag fick spela non stop de sista 8–10 minuterna.

Fler hockey-minnen: match mot Gävle Godtemplare runt 59–60. DIF ledde 2–1, men var pressat. Yngve Johanssons målvaktsspel var räddningen – men hur länge, undrade jag när Djurgården fick två man utvisade. Nu skulle kvitteringen komma. Men Gösta åkte fram till Tumba som fnysande kom in på isen, spände ögonen i honom och vrålade så att vi alla på Johanneshov hickade:

Nu kommer du ner och hjälper till din dj-l!

Varpå Gösta snodde åt sig pucken, stånkade fram längs sargen och lyfte upp pucken i nättaket. 3–1 i spel 3 mot 5 och så var Godisarna knäckta och ännu ett ishockeymästerskap vunnet.

BANDY ROLIGAST

– Men bandy är mycket roligare än ishockey, säger Gösta. Frågan är om det inte är roligare att spela bandy än t. o m. fotboll.

Ja, Gösta har upplevt bandyframgångar också fast vår bandysektion just nu är inne i en – raskt övergående? – downperiod. 1960 ledde Djurgården div I Norra efter tre omgångar. Serieledningen tillkom efter sensationella segrar för nykomlingen över Edsbyn och Sandvikens AIK bland andra.

— Vi hade personligheter i laget, säger Gösta. Leif Eriksson, Valle Klang, Lasse Broström (han åkte på ovanlädret . . .) och Arne Arvidsson för att nämna några. ''Arvid'' tog alla straffar. När vi mötte Edsbyn på Stadion och dom fick en straff åkte jag fram till Valle Klang och sa så hela Edsby-gänget hörde det: ''Valle, stick högt upp och ta hand om Arvids utkast när han snott straffen. . .'' Och tror du inte att Arvid gjorde en idioträddning, kastade ut bollen till Valle som gled igenom och gjorde mål . . .

Det var åren i slutet av 50-talet och början av 60-talet som var Djurgårdens stora. Om jag inte missminner ledde Djurgården i januari och februari månader 1960 sammanlagt sju serier under loppet av ett par veckor. Det var ishockeylaget, bandylaget, herr- och damlaget i pingis, bowlinggänget och den nystartade tennissektionens lag. Härliga tider, strålande tider, sa Thor Modén, salig åminnelse.

— Då var det en jublande via Triumfalis att vara djurgårdare – hur är det i dag?

— Det är lika kul fortfarande fast framgångarna inte droppar in dagligen, säger Gösta. Jag lever in i föreningen lika mycket i dag som när jag var som mest aktiv. Man blir mätt ett tag, kanske 2–3 dagar, men sen blir jag vansinnig igen om jag inte får jobba för och med Djurgården.

— Du, säger jag. Vi har snackat om djurgårdsandan och att det var den som förde föreningen till oanade framgångar. Finns denna anda kvar i dag då allt bara verkar vara stålar, stålar och stålar igen?

— Ja, den finns där, säger Gösta och spänner blicken i mej. Den finns liggande där, det har jag sett när fotbollslaget har varit i kris några år. Den märks inte så tydligt som för 20–30 år sedan, men jag lovar att den finns. Tro mej!

Gösta Sandberg blir 50 år i augusti i år. Då djäklar ska flaggorna smälla och vifta i vinden för Djurgårdens störste son. Ett par månader senare gör han come back i bandylaget. Så ska det bli!

Tommy Engstrand

Lyckligaste ögonblicket i Knivstas liv, när han bars på sina kamraters axlar runt Råsunda med von Rosenska pokalen höjd mot skyn. De tre bärarna till vänster är framifrån Inge Karlsson, Conny Granqvist och Claes Cronqvist.

Andra öden och kval

Djurgårdens tidigare öden i allsvenskan

1927–28: genom kvalseger över Eskilstuna–City med 2–1 och 1–0 blev Djurgården allsvenskt för första gången. Orken räckte blott till en 11:e placering och därmed degradering. Så här såg det ut i botten:

10) IFK Eskilstuna	22	7	4	11	42–65	18
11) Djurgården	22	4	6	12	43–66	14
12) Stattena	22	5	1	16	30–74	11

Länge vistades Djurgården i den undre världen, men våren 1936 randades det åter ljusare tider. Det blev åter kval för Djurgården, som genom tre matcher mot Hallstahammar nådde allsvenskan igen. På Stadion vann Djurgården med 3–0, förlorade med lika mycket i Hallstahammar och vann i omspelet mot Norrköping med 2–1. Men inte heller denna gång räckte krafter och förmåga till att försvara den allsvenska platsen. Återigen degradering efter en 11:e plats i tabellen, vars slut såg ut så här:

10) Gårda	22	6	6	10	30–44	18
11) Djurgården	22	6	2	14	39–52	14
12) Norrköping	22	5	3	14	31–46	13

Djurgården hade fint sällskap med Norrköpingskamraterna utför, men medan ''Peking'' var klar för comeback i allsvenskan redan 1940 för att stanna där, var det dags för Djurgården först 1946 att komma tillbaka i fotbollens högsta societet.

Vem blir kronprins i bob?
Gigantisk satsning av DIF:s bobåkare

Svensk bobåkning har under 70-talet dominerats av Djurgårdens bobåkare. Detta till följd av en fantastisk satsning ledd av entusiasten och kämpen Carl Erik "Jätten" Eriksson.

Med en envishet och målmedvetenhet, som vi tidigare inte upplevt i svensk bobhistoria, i modern tid sedan -49, har Calle domderat i såväl sin förening som sitt förbund.

Djurgårdarna byggde på egen bekostnad, själva, enligt franskt mönster, en startramp ute på Svartsjölandet. Träningen lades upp "vetenskapligt" och bättre och bättre resultat nåddes. Man fann "skruven" det som ledde till starttider, lika med och flera gånger bättre än de bästa i världseliten.

På banan, 4:e i för-OS -71 och vid 6:e vid OS i Sapporo -72. Satsningen fortsatte med internationella framgångar som följd. "Jätten" med manskap, bröderna Jan Johansson och Leif Johansson vann internationell erkändhet och berömmelse.

Man nöjde sig inte med de resultat man nu nått utan gick vidare och satsade enligt internationellt mönster på framstående friidrottare.

Tillsammans med sprinterässen Kenth Rönn, Christer Garpenborg och Torsten Johansson nådde nu Carl Erik fantastiska starttider. Tyvärr räckte inte alltid farten från starten ända in i mål vid de största tävlingarna även om andra segrar vanns.

Inför OS i Lake Placid -80 satsade Djurgårdarna hårdare än tidigare med minutiösa förberedelser på alla områden. Ny fyrmansbob togs fram, träningen på barmark och i banorna sköttes perfekt med bästa tänkbara hjärnor och pådrivare på alla fronter. Men – tyvärr, oturen var framme och den välförtjänta topp-placeringen utbyttes i en diskvalificering.

Vad är Djurgårdarnas nästa steg?

Vem blir den entusiastiska Carl Eriks Kronprins?

Hur ser de framtida resultaten ut?

Vi önskar Djurgården lycka till på 80-talet, och ser med förväntan fram mot den nya satsningen.

Djurgårdens IF vill vi tacka för deras intresse för bobsporten och uttrycka vår uppskattning över samarbetet.

Till 90-årsjubilaren överräcker vi våra varmaste gratulationer och önskar lycka till i framtiden.

Svenska bob- och rodelförbundet

Björn Walden
ordförande

Så här kan han faktiskt se ut när han vill vara privat, vår bob-kung Carl-Erik. Annars har han sin nuna insvept i en massa skägg.

BOBKUNGEN:

Man tog vår bob...

Sveriges främste bobåkare och nära på även främste olympier, åtminstone vad "tjänsteåren" beträffar, är bonde på Svartsjölandet och heter Carl-Erik Eriksson. Han är även djurgårdare sedan barnaåren. Nu har han fyllt 50 och fortsätter att vara djurgårdare. Det där med tjänsteår innebär att han deltagit i inte mindre än 5 olympiska vinterspel. För all del utan guldmedaljer, men i alla fall . . . Han förbereder sig nu inför sin 6:e olympiakörning i Sarajevo 1984.

Som framgår på annan plats i denna jubileusmsskrift tycker man i förbundet att det är dags för Carl-Erik att stiga av och att en kronprins tar över arvet . . .

Så här kontrar Carl-Erik på det förslaget:

Jag tackar för omsorgen om min hälsa. Det är ju klart, att jag inte är odödlig och att jag därmed kommer att behöva en kronprins, när tiden är inne. Men ännu hänger jag ju med rätt skapligt och dessutom håller jag på med att fostra mina arvtagare. För att detta ska lyckas, måste jag ha ordning på torpet och det innebär bättre samarbete på olika fronter. Nu handlar det i stället om att man känner sig motarbetad.

Inför den nya säsongen gick förbundet och tog ifrån oss i Djurgården den 4-mannabob, som vi vant oss vid att kalla "vår". Visserligen fick vi pengar utifrån till en viss del för att skaffa fram denna bob, men utan våra kontakter hade det nog inte blivit någon bob alls.

Nu säger förbundet åt oss att "köp" er en egen bob. Lätt att säga för pamparna, som dock inte är beredda släppa till några pengar. Visserligen har jag så goda kontakter att jag kan ordna en smula rabatt via världens främste bob-konstruktör utanför Milano, men även med rabatt skulle priset på ett nybygge innebära att jag ur egen plånbok fick plocka fram så där en 50.000 kronor. Och dom pengarna har jag inte därest förbundet inte menar att jag skall sälja halva mitt hemman. Dom kanske menar att jag ska åka skinnkälke?!

Vi ses vid stenen!

Samling vid Djurgårdsstenen den 12:e mars. Både i år, nästa år och alla år. Kom i håg att vi i Djurgården har vår födelsedag den 12 mars och att vi skapat en tradition att på denna dag träffas uppe på Skansen.

Kom alltså även i år den 12 mars kl. 19, då vi samlas uppe på berget i närheten av vårdkasen med utsikt över Djurgårdsbrunnsviken och Ladugårdsgärde. Där firar vi stiftarna av vår förening från 1891, och sedan beger vi oss — också så som traditionen föreskriver — till en trivsam lokal, kanske rentav Stadion, och fortsätter samvaron.

Vi räknar med att alla Djurgårdsmedlemmar ställer upp och hos dem räknar vi också med att orienteringsförmågan skall vara så stor, att de hittar målet vid Djurgårdsstenen. Ta ut kompassriktningen t. ex. mot Bredablick, passera isbjörnar, sälar, älgar och annat högvilt och du är strax uppe på berget, där vi har vår minnes-sten att samlas kring.

Reservera alltid dagarna kring 12 mars för denna händelse!

MUSIK FRÅN POLAR

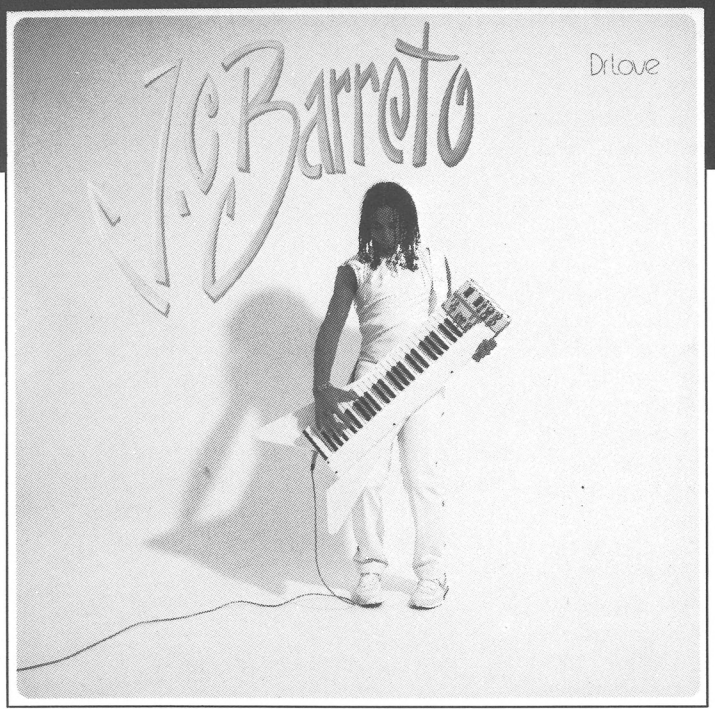

J.C. BARRETO
"Dr. Love"

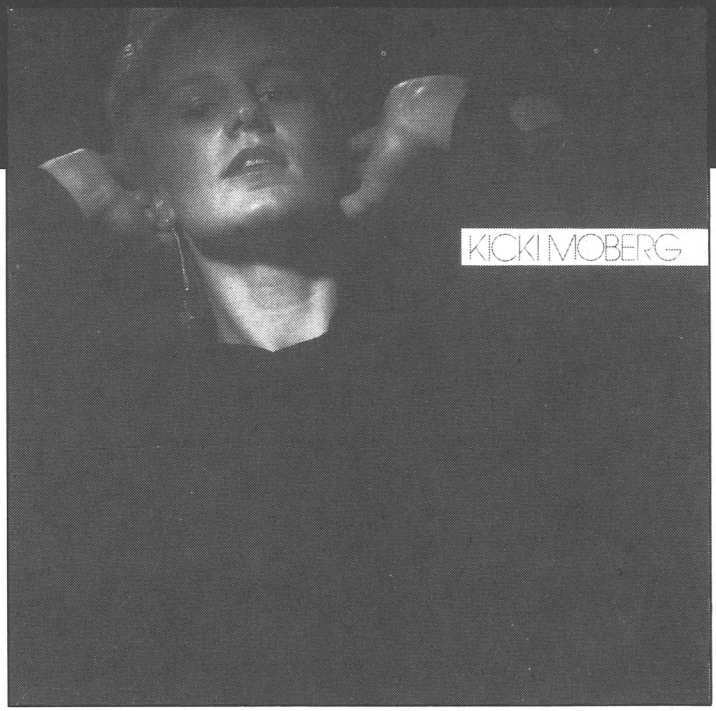

KICKI MOBERG

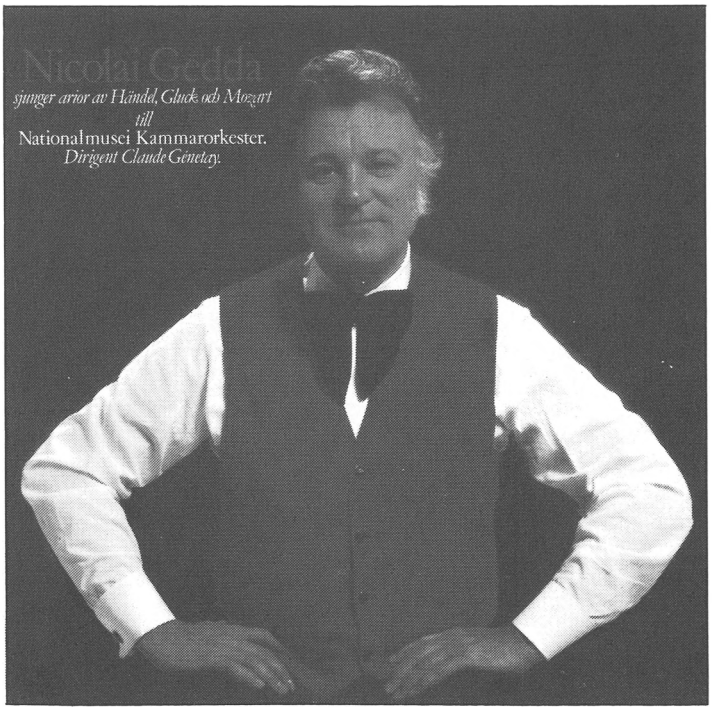

NICOLAI GEDDA
Arior av
Händel, Gluck och Mozart

NATIONALMUSEI
SOMMARNATTSKONSERTER
Dirigent Claude Génetay

Finns på skiva och kassett

POLAR
MUSIC INTERNATIONAL AB

Programmakare och korgmakare med fotbollspoänger

Tacka en korgmakare från Göteborg!

Vi i Djurgårdens fotbollsprogram-redaktion var på jakt efter den historiska bakgrunden till Djurgår'ns fotboll. Vi vände oss till Kalle Liliequist, signaturen Allison. Kalle lovade att komma med en historisk krönika i punktform. Men innan Kalle drar igång sin historia, vill vi gärna bjuda på några data om Kalle:

Kalle anställdes på Dagens Nyheters sportredaktion re'n 1928. Var verksam där fram till 1973. 45 år! Blev signaturen Allison snart känd som en av våra främsta sportjournalister. Stod bl. a. fadder till de nu nedlagda skolturneringarna Kronprinsens pokal i fotboll och ishockey. Än idag dyker Kalle upp på arenorna runt stan med den bruna kepsen på svaj för att bevaka de lokala fighterna åt DN:s läsare.

Kalle arbetar som sekreterare i Djurgår'ns överstyrelse sen 1949. Han skulle vikariera för Arne Grunander som ville ägna sig åt ishockeyn under ett år. På den vägen blev det i nu över 30 år . . .

Men Kalle var på intet sätt obekant med sysslan som sekreterare i ÖS. Jobbet har gått i släkten. Hans morbror Harald Andrén var nämligen sekreterare i ÖS åren 1910–1925. Det var han som såg till att östermalmsgrabben Kalle blev djurgårdare. En lyckad värvning.

Kalle har spelat fotboll, ishockey och bandy i Djurgår'n. Från juniorlag upp till A-lag i samtliga sporterna.

Kalle var medlem av fotbollsstyrelsen 1929. Sejouren blev bara ettårig. Hela styrelsen gick när A-laget missade avancemang till allsvenskan, det året. Det var hårda bud i Djurgår'n redan på den tiden.

Kalle är redaktör för den eleganta klubbtidningen, Djurgårdaren. Han svarade även för Djurgår'ns fotbollsprogram från 1954 fram till 1978.

Man kan med gott samvete överlåta uppgiften att teckna Djurgår'ns fotbollshistoria till Kalle Liliequist, signaturen Allison.

Långt innan Djurgården blev en aktad fotbollsklubb hade man sparkstötting som en av sina livaktigaste grenar. Och även i dragkamp gjorde sig Djurgården mer gällande än i fotboll. Naturligtvis gällde detta Djurgårdens första år, på slutet av 1800-talet alltså, och då hade fotbollen ännu inte hunnit mer än ur puppstadiet.

Att Djurgården släppte sina sparkstöttingar och även lät dragkampsrepet bli ett inventarium på vinden uppe i Klocktornet i Stadion skall vi något litet tacka en göteborgare för. Bland alla underliga yrken, som bedrivs i den stora stapelstaden på västkusten, fanns även något som hette korgmakeri. I denna bransch förtjänade Teodor Andersson sitt uppehälle. Vid sidan av jobbet idkade han fotboll i GAIS, förmodligen utan att bli särskilt fet på den hanteringen. Då var korgmakeriet säkerligen mer vinstgivande.

Hur som helst dök Teodor upp i Stockholm – förmodligen för att skaffa köpare till sina korgar – och vid ett av dessa besök berättade han om att man spelade fotboll i Götet. Någon av de djurgårdare, som tillhandlade sig några korgar, tyckte att detta med fotboll var intressant och kallade därför samman sina klubbkamrater för att låta dem höra visdomens ord flöda från Teodor från GAIS.

Det skulle inte dröja länge förrän fotbollen hade blivit en ny gren på Djurgårdseken, och omsider blev det ett så starkt lag av det hela, att Djurgården kunde börja matcha mot AIK. Varifrån AIK fått sina impulser är okänt, men korgmakare Teodor förnekade kategoriskt, att han haft några som helst kontakter med AIK. Vare därmed hur som helst, så här efteråt är vi tacksamma för att korgmakaren behövde få avsättning för sina korgar och därför reste till Stockholm och blev fotbollsmissionär på samma gång.

Ett vad med 15–0

Djurgårdens första tävlingsmatch på internationell nivå ägde rum 1903, då det danska laget Österbro Boldklubb bjudits in för att visa att den fotboll vi lärt oss av korgmakaren var en förnämlig variant. Utan att skylla på korgmakaren måste det erkännas att den danska varianten av fotboll var effektivare. Danskarna vann också med 6–1. Om det var av rusig glädje över att Djurgården gjort ett tröstmål tyckte man sig i alla fall ha rätt att kräva en revanschmatch, men det skulle Djurgården nog aktat sig för. Nu vann Österbro med hela 15–0. Och varje tal om en ny revanschmatch upphörde därmed automatiskt.

För övrigt slog en av de danska spelarna vad om att han i den andra matchen skulle göra 15 mål på egen hand, och det verkade lika omöjligt på den tiden som att resa till månen, varför en spellysten djurgårdare accepterade vadet genom att utlova en äkta guldmedalj. Och tro't eller ej – dansken gjorde alltså 15 mål och fick sin guldpeng. Visserligen fanns det även på den tiden bortförklaringar och Djurgårdens kapten Hjalle Skoglund menade således att 7 av målen var offside och att domaren borde haft en blindkäpp, så illa som han såg när danskarna ruffade sig till mål efter mål!

Det var inte bara nöjesskatt som Djurgården fick betala. Vårt fotbollslag fick agera mjölkkossa ute på vischan och födde många lag. Här illustrerat av Ritola i DN.

EXPRESSENS
CLASSE BENGTSSON:

Matchen vi minns . . .

— Tur att jag inte tittade på klockan. Hade jag vetat att det var så lite kvar, hade jag säkert förivrat mej och skjutit utanför.

Sven ''Tumba Johansson – han hette så på den tiden – ligger på massagebänken en vårkväll i maj 1956.

Hans lagkompisar har för länge sedan lämnat omklädningsrummet. Men inte Tumba. Han ville ''suga på karamellen'' lite extra. Berätta för alla som ville höra på.

Och undra på det!

Djurgården hade vunnit över AIK med 2–1. Tumba svarade för båda djurgårdsmålen. Det sista 45 sekunder(!) före full tid.

– Jag fick en passning av ''Knivsta'' på vänsterkanten, berättar Tumba.

– Ingen AIK:are gick på, så jag satte upp farten.

Oj, oj, vad han skenade på!

AIK:s stabile centerhalv Lennart Carlsson gjorde ett sista försök att få stopp på Djurgårds-centern. Men Tumba fintade AIK-resen åt fel håll och sköt i flykten.

Under ett våldsamt jubel borrade sig bollen in i AIK-målvakten Bengt Kjells vänstra hörn.

''Årets jordbävning på Råsunda'' beskrev DN-tecknaren Rit-Ola händelsen.

Samtidigt måste AIK-arna ha upplevt någonting à la ''Dantes inferno''.

– Jag trodde Tumba var offside, suckade Lennart Carlsson.

– Jag trodde att han skulle passa, försvarade sig AIK-backen Bruno Nyberg, senare ordförande i klubbens fotbollsektion.

Mest mål mot Bajen, 11–1 i baken mot Peking

Men Tumba varken passade eller stod offside.

– Han gjorde det enda rätta, menade lagkompisen ''Knivsta'' Sandberg, sköt segermålet så sent att motståndarna aldrig hann kvittera.

Matchen mellan de båda tvillingklubbarna hade föregåtts av ovanligt stort intresse. Inte minst därför att Råsundapubliken våren 1956 hade avnjutit (?) 280 spelminuter i rad utan mål.

Och så såg AIK:s ledare ''Massa'' Alfredsson alltid till att det skapades rubriker runt hans lag.

Den här gången retade han gallfeber på djurgårdarna med en telefonsvarare. Där hade han läst in: ''Vi tänker bli bästa stockholmslag''.

Alla som ringde ''Massa'' dagarna före matchen fick ta del av beskedet . . .

Det såg också ut som om ''Massa'' skulle få rätt.

Efter en mållös första halvlek rann Leffe Skiöld – han pelade i AIK på den tiden – igenom djurgårdsförsvaret två minuter efter paus. ''Cacka'' Andersson, Djurgårdshaken, missräknade sig på en boll och Sigge Parling måste fälla Leffe. Domaren, Rune Igesten, Västerås, hade bara att blåsa för straff.

Fram stegade Ingvar ''Tjotta'' Ohlsson och sköt in 1–0 bakom Arne Arvidsson i Djurgårds-målet.

Men 12 minuter senare kvitterade Djurgår'n. Naturligtvis genom Tumba på ett fräsande långskott.

Sen handlade det mest om AIK. Men Arvidsson tog allt. Svettigast var en idioträddning på ett skott från ''Tjotta''.

På slutet tog Djurgårdens större tyngd ut sin rätt. Parling, Tumba, Knivsta och ''Jompa'' Eriksson sög musten ur AIK-arna.

– En mellanviktare kan aldrig besegra en tungviktare, suckade också AIK-aren Bengt Anlert, som skadad såg matchen från läktar'n. Det var hemskt att Parling fick dominera som han gjorde. Ingen vågade ju tackla honom . . .

Men allra hemskast för AIK-arna var ändå Tumbas segermål. Så sent har aldrig en derbymatch mellan de båda lagen avgjorts. Varken tidigare eller senare.

Efter matchen frågade sig Dagens Nyheters dåvarande sportchef R:et Eklöw: ''Blir Tumba nu erkänd som fotbollspelare?''.

Det blev han. Men ack så kortvarigt.

I september samma år fick han göra sitt första och sista framträdande i A-landslaget – mot Norge på Ullevål. Men det blev en tragisk historia. Sverige föll med 1–3 och Tumba, som startade som center, flyttades strax ut på en ytterkant.

2–1-målet mot AIK innebar i alla fall att Djurgården blev bästa stockholmsklubb med en tredjeplats.

CLAES-E. BENGTSSON
(Expressen)

Fotbolls-rekord genom tiderna

Allsvenskt guld: 1955, 1959, 1964 och 1966.

Guldgosse: Gösta ''Knivsta'' Sandberg. Ende spelaren som var med i lagets samtliga fyra guldår.

Skyttekungar: Hans Jeppson 1951, 17 mål, Leif Skiöld 1962, 21 mål och Tommy Berggren 1978, 19 mål.

Osisgubbe: John ''Jompa'' Eriksson, center i 1955 års guldlag, ledde säsongen 1954/55 länge skytteligan. Men så skadades han. Och fick i gips åse hur AIK:s Kurre Hamrin gick om honom i slutspurten. Hamrin vann på 23 fullträffar. ''Jompa'' stannade på 19 mål.

Utan medalj: Guldåret 1954/55 – på den tiden spelade man fortfarande höst/vår – var Arne Larsson högerhalv hela höstsäsongen. Men till våren försvann Arne till Holmsund i division II. In i Djurgårdslaget ryckte då Rune Othberg, som medverkade i samtliga 10 vårmatcherna. Trots att Arne Larsson spelade 12 matcher på hösten blev han utan guldmedalj. Djurgårdens styrelse bestämde att Othberg, som fortfarande tillhörde klubben, skulle medaljeras. (Kanske ett ''olagligt'' beslut?

Lyskraftig nattiné: Den 26 augusti 1959 var det elljuspremiär för allsvensk fotboll. Första paret ut var Djurgården och AIK på Fotbollstadion. Men elinstallationen tog tid, varför matchen inte kom igång förrän 20.30 – den senaste avsparken hittills i allsvenskan. Hur det gick? Djurgården vann med 4–2 sedan AIK haft ledningen med 2–0.

Guldskyttar: Fyra spelare har varit direkt inblandade i Djurgårdens fyra guldmedaljer. 1955 säkrade Djurgår'n definitivt guldet genom att vinna över GAIS på Råsunda med 2–0 den 5 juni. Båda målen sköts av reserven på centern, Bosse Finnhammar. Både ''Jompa'' Eriksson och Hans ''Tjalle'' Mild gick skadade.

Laguppställningarna, Fotbollstadion den 25 maj 1956:

Djurgården: Arne Arvidsson – Åke Olsson, Stig Gustafsson – Stig Holmström, Karl-Erik ''Cacka'' Andersson, Sigge Parling – Hans Johansson, John ''Jompa'' Eriksson, Sven Tumba Johansson, Birger Eklund, Gösta ''Knivsta'' Sandberg.

AIK: Bengt Kjell – Lars Falkmar, Bruno Nyberg – Björn Anlert, Lennart Carlsson, Göran Åslin – Bengt Jansson, Leif Skiöld, Ingvar ''Tjotta'' Olsson, Axel ''Acke'' Eriksson, Kurt Liander.

Domare: Rune Igesten, Västerås.

Publik: 33.003.

1959 spelade Djurgår'n och IFK Göteborg en direkt avgörande guldmatch den 11 oktober på Råsunda. Oavgjort räckte för DIF. Och det blev 1–1 sedan Birger ''Birre'' Eklund givit sitt lag ledningen på straff redan efter 4 minuter.

1964 samma sak. Djurgården behövde vinna över Göteborg i slutmatchen med tre måls övervikt. Den saken fixades i matchens sista spark – på straff – av Bernt Andersson, 4–1.

1966 spelade Djurgår'n och Norrköping en direkt avgörande guldfinal på Råsunda. DIF vann med 3–0. Det förlösande 1–0-målet sköt Sven Lindman på en skruvad frispark två minuter före paus. Efter paus hette Djurgår'ns målgörare Kay Wiestål och Peder Persson.

Publikrekord: 48.894 mot IFK Göteborg på Råsunda den 11 oktober 1959.

Största seger: 8–1 mot Hammarby i div. I den 21 september 1972 och 7–0 mot Landskrona i div. I den 17 september 1978..

Största förlust: 1–11 mot IFK Norrköping i div. I den 14 oktober 1945.

Flest landskamper för DIF: Gösta ''Knivsta'' Sandberg 52 (1951–1961).

Världsmästare: Nä, nån sån' kan inte Djurgår'n bjuda på i fotboll. Däremot en silvermedaljör, Sigge Parling som lirade vänsterhalv i 1958 års svenska finallag mot Brasilien (2–5). Däremot finns det fyra spelare som spelat allsvensk fotboll för Djurgården och samtidigt blivit världsmästare i ishockey – Sven Tumba, Nisse Nilsson, Hans och Stig Tvilling.

Rekordsvit: Två gånger har Djurgården spelat 16 allsvenska matcher i rad utan förlust. Första gången från den 30 maj 1954 (4–1 mot Malmö FF) till den 8 maj 1955. Då vann Helsingborg på Råsunda med hela 6–0. Andra gången sviten upprepades var från den 19 april 1959 (0–0 mot Malmö FF) till den 13 september samma år. Då blev det 1–2 i Sandviken.

Rekordhalvlek: Den 26 september 1959 mötte Djurgården IFK Malmö hemma på Stockholms Stadion. IFK Malmö tog ledningen sedan ''Tjalle'' Mild misslyckats med ett inkast. Men strax före paus kvitterade DIF. I andra halvlek sparkade DIF in sex raka bollar och vann med 7–1. Djurgårdens målrikaste allsvenska halvlek hittills.

Slutspelat: Den 8 maj 1955 i den olycksaliga 0–6-matchen mot Helsingborg svarade Helsingborgs snabbe högerytter Kalle Eriksson för hela fyra mål. Vänsterback i Djurgår'n var Ingvar ''Mysing'' Pettersson. Det blev hans sista insats i DIF:s A-lag.

Vilket minne och vilken glädje! Fotbollsguldet av årgång 1959 har säkrats och här gör en del av mästarna sitt ärevarv på Råsunda efter 1—1-matchen mot IFK Göteborg. De jublande i ärevarvet är från vänster Sigge parling, Arne Arwidsson, Stig Gustafsson, Sven Tumba-Johansson (för en gångs skull något i bakgrunden) Lasse Broström (skymd) och Hasse Mild.

Inte särskilt hemligt...

Vi vill läsa protokollen och få veta vad ni beslutar och hur ni jobbar i styrelsen!

Hur ofta har man i våra styrelser inte fått höra dessa propåer och krav. Medlemmarna vet ju egentligen ytterst litet om vad som rör sig bakom gardinerna. De undrar med en viss rätt vad för hemlighetsmakeri som är igång. Och ibland undrar man väl också varför styrelsen inte ingriper och ger besked. Alla rykten i tidningarna vill man ju inte sätta tro till.

Naturligtvis har medlemmarna rätt att få ta del av våra styrelseprotokoll. De har ingen hemlighetsstämpel. När vi nu beslutat efterkomma en önskan från Stadsmuséet att få ta över alla våra protokoll och andra handlingar för arkivering finns det ännu mindre anledning att inte låta medlemmarna få en inblick i ett maskineri, som inte alls är hemligt.

Gången är ju den, när det gäller ett protokolls offentlighet, att en s. k. justering av de olika paragraferna i protokollet skall ha kommit till för att offentligheten är självklar. Men vem är nu så intresserad att forska i våra protokollspärmar?

Naturligtvis går det inte att skicka iväg våra protokoll till alla våra 10.000 medlemmar – bara portokostnaden skulle handla om bortåt 20.000 kronor per gång – men givetvis måste styrelserna ha skyldigheter mot medlemmarna om dessa påkallar få veta ett och annat om bakgrunden till vad som händer och sker. För att något lätta på hemlighetsstämpeln (vilken alltså inte existerar) har vi tidigare i dessa spalter låtit protokollen tala sitt eget ibland torra språk.

I det här jubileumsnumret av vår tidskrift Djurgårdaren skall läsarna hitta ett och annat som vi hämtat ur dammiga protokollspärmar, vilka berättar rakt på sak om både glada och dystra samanträden. Ett förmodligen rätt unikt material, som nu i sin helhet skall bli var mans egendom i den mån Stadsmuséet kan ta emot alla intresserade.

Under 90 år har det hunnit hända mycket i vår förening. Och ännu mera kommer att hända och ske. Att det bland alla våra protokollssammanträden finns en del luckor, i några fall väsentliga luckor är tyvärr ett faktum. Hanterandet av pärmarna har ibland varit vårdslöst, en del av pärmarna har städats bort när det ropats på utrymme för annat gods och i andra fall har en och annan sekreterare fått intressantare uppdrag än att sitta och mejsla fram ett protokoll. Då har de historiska sammanhangen fått sitta emellan. Alla mina egna 32 år vid sekreterarjobbet har väl inte alltid hamnat i protokollen . . .

Men här kommer nu strödda poänger ur pärmarna. Håll till godo!

''Kalle Lilja''

Uppdrogs åt skattmästaren att ännu en gång skriftligt avkräva hr Rudolf Kock redovisning för 1933–34 års bandyomkostnader.

(ÖS 14/1 1935 § 8)

EFTER 10 ÅR

Rapporterades för vad som hänt på ishockeysektionens årsmöte, vilket var det första officiella på 10 år, varvid valts en 11-mannastyrelse med Nils Munck av Rosenskjöld som ordförande, och i övrigt bestående av Pelle Bergström, Stig Hernskog, Lars Lindgren, Lars Nordvall, Rolle Stoltz, Per Edberg, Arne Palm, Yngve Karlsson, Ulf Eriksson och Rune Andersson.

(ÖS 31.8 -70 § 143)

Bäst att ta till ordentligt, när det äntligen blev ett årsmöte.

TACK MEN INGA KÄNDISAR

Det är väl dags och lämpligt att utse hedersledamöter i något generösare antal än hittills, då ungefär 1 sådan utnämning förekommer på 10 år. ''Bara det inte blir några kändisar'', kom replik från ''Pege'' Eriksson i cykel.

Nu snackas det vitt och brett och blir rubriker stora som om ett världskrig brutit ut. Det är de s. k. kändisarna, som nosar fram missnöjet och sedan brer på ännu värre. Så ''Pege'' visste vad han talade om!

★

Det anmärktes på olika sektioners sätt att ''umgås'' med press, radio och TV och att därvid prata bedvid munnen. Beslöts dock ingen censur men att tillråda ledarna att ''sila snacket'' och hålla tand för tunga framför allt i ekonomiska ting.

(1970)

Ur protokollen

Med beklagande noterades det sorgligt ringa intresset hos medlemmarna för de allmänna samanträdena i allmänhet och detta i synnerhet. Endast 21 medlemmar (plus sekreterarens hund) närvoro. Bottenrekordet inom en förening av DIF:s omfattning.

(ÖS. 20/2 -34)

§ 243: B-hallen-projektet:

Meddelade *Rudolf Walldén* om sonderingar kring projektet med tennis-B-hallens överförande till Djurgården och att han med idrottsborgarrådet Thorsten Sundström berört en idé att kommunen går in som köpare och överlåter åt DIF att svara för driften. Med Mats Carlgren i Centralföreningen för idrottens främjande skall frågan ytterligare ventileras.

§ 156: Rapport ishockey: Sälj lirare!

Noterades att vid ishockeysektionens årsmöte hade till kassör invalts föreningens revisor Gunnar Rinman. Han frånträder därmed sitt revisorsuppdrag och på denna post uppflyttas revisorssuppleanten Anna Dettner.

Efter rapport av de efter nämnda årsmöte vid första styrelsesammanträdet i sektionen närvarande Rudolf Walldén, Roland Erixon och Karl Liliquist rapporterades, att sektionsstyrelsen var införstådd med behovet att genom försäljning av vissa begärliga spelare förbättra en närmast hopplös ekonomisk situation. Dock hade senare försports, att sektionen arbetade intensivt för att behålla de bästa förmågorna och närmast avsåg att realisera enklare pjäser. Andra vägar att åstadkomma inkomster bearbetas. Sektionens skulder anmäldes vara 250.000 kr. jämte ett lån på motsvarande belopp. De mest trängande skulderna, skall genom huvudkassan regleras allt efter det kassören Rinman i samråd med den avgående kassören Eddie Wingren kan åstadkomma en prioriteringsordning, som kan accepteras av skattmästare Reine Gustafsson och kontaktmännen Roland Erixon och Karl Liliequist. Den senare betonade vikten av att bakgrunden till varje utfästelse, som sektionsstyrelsen gjort och gör utan hörande med ÖS, måste undersökas och att rutinen från övriga sektioner med ÖS-godkännande av avtal, kontrakt och andra ekonomiska engagemang måste bli norm även för ishockeystyrelsen.

Sektionen skall närmast avkrävas en budget för den fortsatta planeringen fram till i höst. Totalt deficit fram till dess: c:a 620.000 kr.

Djurgårdens nestor

Att träffa Djurgårdens mest legendariska medlem, Lill-Einar Olsson, är alltid en upplevelse. Även när ett sådant sammanträffande måste ske på sjukhusbädden har han mycket att berätta om gamla tider som vore hans upplevelser närmast dagsfärska.

Om han inte råkat halka över tröskeln i sommarstugan vid Lindalssundet i Stockholms skärgård och därvid bröt sönder ena benet hade nog stockholmarna kunnat fortsätta se honom glida iväg i skidspåren på Gärdet. Han gjorde ett par mil varje dag om föret tillät. Men så kom benbrottet och i följd därav och overksamhet i många veckor i sjukhusmiljön var läkarna ett tag oroliga för honom. Men hans livsgnista var otrolig. Han reste sig från sjuklägret och började åter bekymra sig för Djurgården.

''Tråkigt tycker jag det är att behöva läsa hur det går på tok och hur våra spelare är invecklade i handgemäng och utvisningar, men det är väl lika i andra klubbar. Vi i Djurgården har dock sedan gammalt alltid förstått att uppträda med måtta och sans och skapa respekt kring oss. Hoppas det sättet att uppleva idrottens tjusning skall komma tillbaka, manade han mig att föra vidare när hans vän och vapendragare Holger Carlsson och jag hälsade på honom i den för honom inte särskilt roliga miljön på ett sjukhus. Utanför gnistrade snön.

''Tänk om man fick komma ut och staka iväg på skidorna snart, suckade han med tillägget att ''min 100-årsdag kanske jag får uppleva på annat sätt än att lunka omkring i den här omgivningen''.

Kenta till AIK . . .

Under sommaren hade diverse frågor diskuterats med ishockeysektionen, varvid tydligt framkommit att sektionen arbetade hårt för att behålla sitt spelarematerial intakt. Någon överlåtelse till AIK av den mest begärlige spelaren Kent Nilsson ville sektionsstyrelsen ej vara med om. Som den ekonomiska situationen utvecklats ansåg inte ens kassören Gunnar Rinman det möjligt att på de olika vägar, vilka försökts under stor ambition från styrelseledamöternas sida, skaffa någon ekonomisk grund att stå på. Med anledning av det bud som AIK gett på K. Nilsson och då denne själv sagt sig ej ha något som helst intresse att spela för Djurgården, framkom som en möjlighet att bringa en smula balans i de hopplösa affärerna att underhandla sig fram till en överenskommelse med AIK.

Uppdrogs åt Rudolf Walldén att tillsammans med kontaktmännen Erixon och Liliequist redan samma kväll diskutera ärendet med sektionsstyrelsen. (Härvid framkom fortsatt obenägenhet från ishockeysidan att sälja den aktuella spelaren. ''Jag har ett bättre förslag, sälj alla våra spelare och så sitter vi där på en stor hög med guld och har inga bekymmer med ett lag, som inte existerar,'' menade t. ex. Lasse Lindgren. Omsider enades man dock om att låta ÖS:s förhandlingsmän sköt kontakten med AIK.)

(ÖS 23.8 1976)

40 år — 1931

''Måtte Djurgårdens namn länge än kunna samla dådlystna och dådkraftiga män, och måtte djurgårdsandan, den sägenomspunna, föra dessa mäns namn, och därmed denna kära förenings namn, ut över landet, ja utanför landets gränser, i förening med idrottsliga dåd.''

Eric Ahlström

Med välbehag minns Lill-Einar denna bild från ett mästarmöte: massor av år hade gått utan att Djurgården vunnit något SM i backhoppning, men så slog det till 1970, då Tommy Karlsson äntligen infriade önskemålen om en djurgårdare på mästartronen. Då hade Djurgården väntat i 13 år. 1957 vann Folke Mikaelsson. När Tommy — bror till Lill-Holger och kommande till oss från Kiruna — vann 1970 var det 60 år sedan Lill—Einar blev svensk mästare i backen. Extra anledning till jubileumsleendet på bilden. Och mössan finns kvar.

En tia med ÖS-folk och revisorer från forna storhetsdagar, från vänster: Bo Hedvall, Carl-Hjalmar Bodman, Åke Dunér, Hugo Caneman, Karl Liliequist, Arne Weldner, Rolf Theblin, Åke Erixon, Hilding Lövdahl och Einar Axelsson.

Inget startbidrag för Vasaloppet

Det har sina poänger att läsa gamla protokoll. Vi har tittat lite i Överstyrelsens protokollspärm från 1926. Därvid har vi hittat följande händelser (kommentarer av idag inom parentes).

Bistra tider: 11/1 1926 beslöts snarast inbjuda Överstyrelsen jämte ett antal intresserade medlemmar till diskussion angående reorganisation af ett A-lag i fotboll. (Närmare har Djurgården väl aldrig varit att lägga av med fotbollen! Tydligen ett givande möte, ty man fick ihop ett A-lag).

2 april 1926: fotbollssektionens anhållan om att få inköpa 1 dussin tröjor och 1 dussin par strumpor beviljades. (Nu lär fotbollsstyrelsen inte vara lika underdånig och be Överstyrelsen om något annat än att få gamla skulder betalda ur huvudkassan . . .)

Uppdrogs åt ledaren för A-laget i fotboll att själf afgöra, när han ansåge massage för spelarne af behofvet påkallat.

En framställning från ledaren för juniorlaget om utbekommande af lilla diplomet till spelarne för segern i juniorserien afböjdes. (Hårda bud, inget slöseri . . .)

Beslöts att kortspel under inga förhållanden skulle få förekomma inom Tranebergs Idrottsparks område. Var och en av ÖS:s medlemmar anmodades att noga kontrollera att denna bestämmelse icke överträddes. (Vem i dagens ÖS skulle vilja säga ett muck, när fotbollsgrabbarna sitter och lirar kort i fåtöljerna på Stadion . . .).

PROFFSFOTBOLLENS DEBUT . . .

2 december 1927: Föredrogs en skrivelse från Svenska Fotbollförbundet med anhållan om att föreningen måtte skilja X. X. (gällde lagledaren m.m. för A-laget) från arbetet inom fotbollssektionen med anledning av att han förmenades ha lämnat förbundet oriktiga uppgifter vid en undersökning beträffande spelarnas amatörskap.

Sedan X. X. förklarat sitt handlingssätt, anhöll han själv få bli befriad från sina uppdrag, vilket beviljades. Uppdrogs åt sekreteraren underrätta förbundet om X. X.:s självmanade avgång. (Det var den tidens första proffsbråk med för mycket kosing till vissa lirare . . .).

NEJ I VASALOPPET

En hemställan från medlemmen Karl Lind att på föreningens bekostnad få representera i Vasaloppet afslogs. (Hårda bud, men Kalle hade nog aldrig kunnat hota de stora kanonerna om segern)!

8 okt. 1928: En fotbollsspelare i A-laget hade gått illa åt en järnvägsvagn och Djurgården hade härför till SJ måst betala kr 18:23. ''Beslöts att av X. X. utkräva nämnda belopp.'' (Det lyckades aldrig. Den vildsinte spelaren kallades också i protokollet för förre medlemmen X. X.).

Gavs ishockeysektionens anslag för inköp av 20 st klubbor (5 kr pr st) samt för resa till seriematch i Södertälje 50 kr. (Inget slöseri här trots att Lasse Lindgren ännu inte var uppfunnen . . .).

Ebb i fotbollskassa

Infann sig representanter för fotbollsstyrelsen inför ÖS med det föga hugnesamma beskedet, att sektionskassan var i det närmaste tom och att ÖS-åtgärder krävdes för att åstadkomma nytt kapital intill seriestarten i april. Möjligheten att från ishockeysektionen kunna erhålla nödigt rörelsekapital betecknades som tämligen ljus, och ordföranden åtog sig ta kontakt i ärendet. *(16.2 1959)*

Konståkning

Föredrogs odaterad skrivelse från konståkningssektionen med innehåll att styrelsen ej önskade kvarstå. För att undersöka i vad mån ÖS kunde reda upp orsakerna beslöts kalla sektionsstyrelsen till sammanträde den 23/3. *(16.3 1959)*

Avgången konståksstyrelse

För att redogöra för orsaken till i protokoll nr 1 omnämnt missförhållanden inom konståkningssektionen hade Henry och Annalisa Henningson infunnit sig. Sedan svårigheter att ordna banor och tider konstaterats vara främsta anledningen till visst gnäll pappor och mammor emellan (väsentligt i alla sammanhang med konståkeri) och ÖS-ingripande till kommande säsong begärts för ny bättre tingens ordning härutinnan, meddelade hr Henningson mera i förbigående, att årsmöte ägt rum i sektionen och att ny styrelse valts. I denna ingick ingen av de tidigare ledamöterna. Med anledning härav ifrågasatte ordföranden om det var motiverat att över huvud diskutera vidare om hur arbetet inom sektionen borde bedrivas. De bägge Henningsons uppmanades skaffa fram uppgifter om den nyvalda styrelsen. *23.3 1959)*

Förtroendekrisen i ÖS

På styrelsens vägnar vände sig sekreteraren till ordföranden med en fråga om denne ville klargöra sin åtgärd att hålla styrelsekamraterna utanför dessa okänt, i annan krets fattat beslut att medfölja som ledare på en ishockeyturné till Sovjet. I och med att denna åtgärd åstadkommit en förtroendekris inom styrelsen ansåg sammanträdet det dessutom motiverat att bevekelsegrunderna till hemlighållandet av detta reseuppdrag deklarerades till undvikande av samarbetssvårigheter för framtiden inom styrelsekretsen. Ordföranden hade ingen deklaration att lämna.
(16.3 1959)

Ekonomisk placering

Då säsongen redan nu kunde beräknas ge ett hyggligare ekonomiskt resultat än på länge togs frågan upp om hur ett kassatillflöde lämpligen borde dirigeras. Väcktes förslag att tillsätta en ekonomisk kommitté med representanter från ÖS, fotbolls- och ishockeysektionerna, varjämte för revisorernas räkning Bo Hedvall nämndes som lämplig att följa kom-

mitterades planläggning.

För disposition av dessa medel krävs teckning av 3 man i komittén.

(12.10 1959)

Ishockeydräkt med reklam

Rapporterades genomförda förhandlingar och avtal gällande reklam på ishockeyns A-lags tröjor i enlighet med Svenska Ishockeyförbundets bestämmelser. Avtal gällande 2 år har träffats med ''Löfbergs lila kaffe'' i Karlstad mot en ersättning till Djurgården av kr 40.000:– per år och därtill tröjor med reklam bekostade intill kr 4.800:–. Vill reklamfirman efter 1 år frånträda överenskommelsen erhåller Djurgården i skadestånd kr 10.000:–. Firman har rätt att prolongera avtalet, rätt att få använda spelarna i reklamfotosammanhang samt rätt till 5 fribiljetter vad varje match.

Reklamen består i att på ett lila underlag på tröjan texten LÖFBERGS LILA anbringas med gula bokstäder varjämte i en stiliserad sol på ryggen spelarnas nummersiffra angives.

Beslöts att grundfärgen skall vara lila med gula inslag och att framsidan på tröjan utrustas med föreningens klubbmärke i dess originalfärger gult, rött och blått.

(5.10 1959)

Fäktning

Uppdrogs åt sekreteraren att anmäla DIF som medlem i Svenska Fäktningsförbundet och inbetala fastställd avgift med kr 10:–. Från Stadions sida hade ställts i utsikt att fäktarna skulle få disponera stora samlingsrummet. *(28.9 1959)*

Ärende för revisorerna

Påtalades den stora kostnaden (bortåt kr 5.000) för ishockeysektionens avslutningsfest. Uttalade sig sammanträdet för att angelägenheten närmast var en revisorernas sak. *(25.5 1959)*

Bandyärende

Efterhörde bandyordf. Curt Söderberg möjligheten att redan nu erhålla besked om kommande anslag. Sådant besked ansåg sig ÖS dock ej kunna lämna förrän till hösten men utlovade att i stort sett samma förhållanden skulle råda som under senaste säsongen. En fråga från Söderberg om sanningshalten i rykten att ÖS ställt i utsikt att det skulle satsas hårt på uppbyggande av ett stjärnbetonat lag besvarades med att ÖS var helt till freds med det sätt på vilket den gångna säsongen planerats och att en fortsättning i samma hjulspår utan satsning på diverse lyckosökare bland diverse storspelare var önskvärd. Söderberg förklarade sig ha samma inställning. *(25.5 1959)*

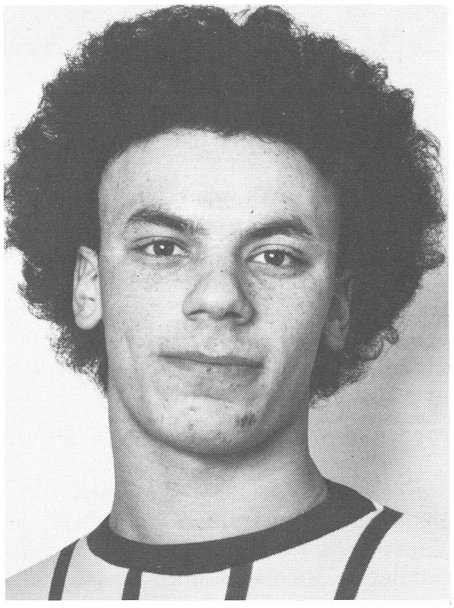

BRA BETALT

När Hasse Jeppson såldes till den italienska fotbollen fanns inga övergångssummor utan lirarna fick ta allt. Inget guld åt Djurgården alltså i motsats till häromåret när den här gossen släpptes ur vår A-lagstrupp till England. Då blev det ungefär 400.000 kronor till Djurgården.
Han känns väl igen? Alldeles riktigt, Gary Williams, 1980 års Djurgårdare.

Kunglig medlem

Noterades att H.K.H. Prinsessan Désirée accepterat medlemskap i Djurgårdens IF, som därefter kallat henne till ständig medlem nr 2010. Beslöts tillställa den nya medlemmen klubbmärken och medlemskort. *(26.10 1959)*

Fäktning som ny DIF-gren

I närvaro av disponent Herbert Wahlberg från Föreningen för Fäktkonstens Främjande (FFFF) diskuterades ett upptagande av fäktning på Djurgårdens program. Enligt H förelåg ett visst missnöje bland de yngsta aktiva fäktarna inom FFFF, vilka förklarat sig intresserade bedriva sin sport inom DIF på egen bekostnad mot det att lokalfrågan kunde ordnas.

Förslagsställaren upplystes om att vissa möjligheter borde förefinnas, att det intill DIF:s träningslokaler belägna stora ''kaffe-rummet'' kanske kunde överföras på föreningen. Ett omgående besök i detta rum gav HW anledning förklara lokalen som mycket lämplig för ändamålet, även ur tävlingssynpunkt genom dess möjlighet att ge plats för publik. Beslöts med Stadion efterhöra möjligheterna att få disponera det aktuella rummet och i väntan härpå i princip förklara att Djurgårdens IF var positivt inställd till förslaget att på prov ta upp fäktning på sitt program. *(21.9 1959)*

Inför guldfinal

Efter en genomgång av hur fotbollens nyrekrytering skett beslöts i fortsättningen att endast en enig sektionsstyrelse får träffa överenskommelser.

Inför söndagens guldfinal mellan Djurgården–IFK Göteborg beslöts att på förekommen anledning ej medge TV rätt att upptaga någon film för måndagsvisning. För en film genom SF uppdrogs åt Bergh att förhandla.

Beslöts att någon höjning av entrépriserna ej skulle ske.

Uppdrogs åt Lövdahl att med brottarna träffa överenskommelse om vaktkontroll vid vändkorsen.

Diskuterades regnförsäkring. Beslöts efterhöra med väderlekstjänsten om risken för söndagsregn, men i allmänhet var sammanträdet emot att dylik försäkring togs.

Diskuterades lämpligaste sättet att placera föreningens nyskapade kapital. Sammanträdet uttalade sig för önskvärdheten av att ett särskilt utskott tillsattes för att komma med förslag i frågan.

(ÖS. 5.10 1959)

★

Diskuterade fusion med IFK:

Ordföranden redogjorde för samtal och diskussioner, vilka han haft med IFK-ordföranden Börje Olsson kring en idé om en fusion mellan DIF och IFK. Ärendet berör närmast den ekonomiska junta, som håller sina välsignade händer över IFK och som ryktesvis börjat tröttna i sin mission på grund av uteblivna storframgångar för IFK. I avvaktan på mera preciserade besked från nämnda junta avfördes ärendet från den dagsaktuella situationen inom Djurgården.

(ÖS 6/6-66)

★

En sista önskan

En gammal djurgårdare ligger på det yttersta och några klubbkamrater kommer och hälsar på vid hans dödsbädd. De överraskas av att höra honom mumla:

— Kära kamrater, jag har en sista önskan, jag vill bli AIK-are.

Kamraterna tittar på varandra och undrar vad han kan mena. Och så säger de:

— Men det menar du väl inte efter allt som du gjort för vårt kära Djurgårn? Nej, det går helt enkelt inte.

— Jo, säger den gamle blåranden, nu när jag i alla fall ska dö, är det ju lika bra att det blir en AIK-are som dör.

Skönhetsråd och pantlösen

Fem SM-titlar i konståkning blev det för Britt Elfving. Här har fotograferna placerat Djurgårdsflickan i knät hos SASK:aren Tony Berntler men något par blev det aldrig . . .

Britt stor grabb. . .

Djurgården har många s.k. stora grabbar - de flesta i fotboll. En stor grabb kan även vara en flicka, vilket ju kan låta en smula underligt. Kanske hänger det samman med att det är litet känsligt att kalla ett sådant kvinnligt exemplar för ”stor flicka”, ty det skulle strax föra tankarna till ett hejdundrande format, och det vet man ju att en dam avskyr att liknas vid elefanter och andra stora köttsamlingar. Därför kallas även en flicka för ”stor grabb”, när hon samlat ihop tillräckligt med meriter för att av sitt idrottsförbund förlänas denna titel.

Senaste ”stora grabben” hos oss på damsidan i Djurgården heter Britt Elving, konståkarflickan, då hon vann sin 5:e SM-titel i följd och senare fick hon ta emot tecknet på att hon är stor grabb.

Föryngringsprocess:

Med Bodman, Hedvall och Jäderholm som inledare diskuterades Överstyrelsens möjligheter till fortsatt verksamhet. Intresset här och var i kretsen ansågs i vissa fall vara nedåtgående och kunde finna sin förklaring i att åldern tagit ut sin rätt.

§ 10: Skönhetsrådet

Rekommenderade ledamoten av föreningens skönhetsråd, Nocke Nordenskjöld, att detta skulle adjungera dr. Gustaf Munthe i rådet såsom varande historiskt kunnig i Djurgårdens färger och klädedräkt och dessutom vara innehavare av ett estetiskt sinne.

(ÖS, förtroenderåd 1962)

§ 252: Premieobligationer

Ekonomiska kommittén meddelade, att föreningens skulder är av den storleksordningen, att en rationell åtgärd måste vidtagas om ej föreningens likviditet skulle äventyras.

Beslöts enhälligt, att föreningens hela innehav av premieobligationer, nom. kr 97.700:– skulle försäljas.

(ÖS 1958)

§ 14: Inköp av pant

Beslöts acceptera ett erbjudande från pantvarubelåningen Tegnérgatan 14 här i staden, att återköpa ett idrottspris i form av en lagerkrans i silver, vilket år 1934 pantats för kr 100:– av en medlem i skidsektionen. Priset får återköpas för samma belopp.

(ÖS 1959)

§ 18: Kunglig medlem

Antecknades att HKH Prinsessan Désirée accepterat medlemskap i DIF, som därefter kallat henne till ständig medlem nr 2010.

(ÖS 1959)

§ 44: Ishockeyreklam

Redogjordes för förhandlingar, enligt vilka Löfbergs kaffeföretag i Karlstad köpt reklam på DIF:s ishockeytröja mot en ersättning under två år av kr 40.000 per år. Företaget får 5 fribiljetter vid varje match.

§ 80: Fäktning i DIF

I närvaro av disponent Herbert Wahlberg från Föreningen För Fäktkonstens Främjande (FFFF) diskuterades ett upptagande av fäktning på DIF:s program. De yngre i FFFF hade anmält missnöje och ville gå över till DIF bara lokalfrågan kunde ordnas. Beslöts sondera lokalfrågan med Stadionstyrelsen och i princip uttala sig för fäktningens upptagande i DIF.

(ÖS 1959)

§ 27: Lysningspresent till Birgitta

Beslöts att som lysningsgåva till Prinsessan Birgitta skänka henne ett drömkök för en symbolisk kostnad av kr 200:–. Ett el-företag står för de stora fiolerna.

(ÖS 1961)

§ 20: Gåva

Beslöts att från Supporterklubben ta emot ett gåvobrev gällande Folke Engströms minnesfond med kr 100:– pr år att tilldelas en särskilt utvald junior. Samtidigt fick DIF till sitt 70-årsjubileum ett bidrag på kr 1.000 från samma fond.

(ÖS 1961)

§ 113: Medlemsantal

Meddelade Bertil Anér att DIF:s totala medlemssiffra var 2.115, varav ständiga medlemmar 391. Under 1958–59 har 681 undvikit att betala sina årsavgifter. Beslöts skicka kravbrev.

(ÖS 1960)

Rapport från damsektionen:

Meddelade Norén, att han (i motsats till ordinarie kontaktmannen) lyckats få vetskap om tid och plats för årsmötet i damsektionen och bevistat detta. Styrelsen omvaldes över hela linjen och redovisade en kassabehållning av förnämligaste slag. På fritidsgrupper hade intagits kr. 1.129:— och på eget arbete kr. 817:—.

Tidskriften:

Företedde Liliequist räkning från Tryckeri AB Aurora i Ystad på tryckkostnaden för senaste årgången av tidskriften ”Djurgårdaren” med kr 6.029:– och meddelade, att ytterligare ca kr 1.500 torde komma att öka den totala kostnaden (kliché- och andra utgifter).

Upplyste Eckerbrant, att det för framtiden var uteslutet med en sådan kostnad för tidskriften.

Frånsade sig Liliequist fortsatt redigeringsuppdrag för tidskriften.

(ÖS 1959)

Vad är bingo. . .

Ur protokoll i DIF:s boxningsstyrelse den 27.2.1963:

§ 3:1 Undertecknad lämnade rapport om telefonsamtal med Landskrona om möjligheterna till träningsläger och spelet BINGO. Beträffande detta senare har en idrottsklubb det som försörjning. För att få anordna detta spel måste arrangören ha en artist som uppträder och en polisman som kontrollant och söka sanktion hos polismyndigheten 7 dagar före.

§ 5:12 Undertecknad fick styrelsens uppdrag att ta reda på vad ”Bingo” är.

Kurt Hammargren, sekr.

Tydligen tog pionjären Kurre ordentligt reda på saker och ting ty nu vet vi allt om bingo.

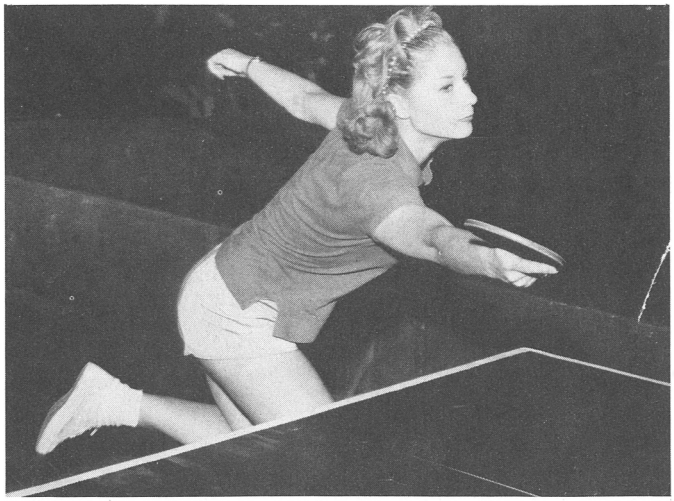

Tänk att vilja stänga ute såna här godbitar en gång i tiden. När skönheten sedan kom till byn blev det SM-titlar i långa banor för Elisabeth Thorsson.

Guldåldern i pingis länge se'n

Gamle ishockeypappan Arne Grunander står direkt ansvarig för att vi har pingis i Djurgården! Han var före sin tid någon gång 1947, då han ännu inte upptäckt att det fanns något som hette ishockey utan mera handlade hans fritid om pingpong i Norra Latin, där en klubb vid namn Minerva höll till. Han intresserade Erik Extergren, då vice ordförande i pingisförbundet, att ta kontakt med Djurgårdens ordförande Sven Tattar-Lasse Larsson för att få pingis upptaget som sektion.

Närmast hade vi på programmet att ta över pingissektionen i Stockholms IF, men det stötte på patrull och i stället vände vi oss till Fredhälls BTK, som redan fanns i högsta serien, berättar Erik Extergren. Därmed var Djurgårdens pingissektion ett faktum, och i den blev jag styrelsemedlem i fyra olika perioder för att slutligen avgå i samband med att jag togs upp i Överstyrelsen, berättar ''Jerka'' Extergren, som efter massor av år i Bordtennisförbundet som ordförande nu börjat varva ner med mindre betungande uppdrag i Djurgården. Efter honom trädde Kalle Fagerstedt till som pingisbas. Om jag nu minns rätt. Man börjar ju glömma ett och annat.

Vår första värvning gjordes i form av Tage Fliesberg, och han kom i fortsättningen att betyda mycket när det gällde att göra Djurgården till landets ledande klubb. Vi vann lag-SM 1948, 1951, 1954, 1955, 1960, 1961 och 1962. I det första mästarlaget spelade Tage Fliesberg, Arne Neideman och Bengt Grive. I de övriga mästarlagen kom andra spelare in som Lennart ''Lången'' Johansson, Bosse Malmqvist, Åke Rakell, Björne Mellström, Hans Weltenius, Anton Bolgar, Christer ''Pille'' Heyerdahl, Stig Elmblad och Curt Österholm.

Detta var vår storhetstid på herrsidan, och därefter var dags för damerna att under åren 1955 – 1960 vinna sex raka SM.

I det första SM-laget ingick Inga-Britt Mohlin, Signhild Tegner och Elisabeth Thorsson, vilka vann SM tre år i följd. Sedan kom Siw Pettersson in i laget och hon vann också ett individuellt SM-tecken 1958.

Fråga för Förtroenderådet:

Anmälde Hans Troedsson synpunkter på stadgarna i fråga om den ekonomiska ansvarigheten. Han ansåg det föga följdriktigt, att Överstyrelsen skall stå ansvariga för sektionsstyrelsernas ekonomiska förvaltning. Det **kan** leda till att sektionerna engagerar sig i vilka affärer som helst och sedan ej behöver ta något ansvar. En stadgeändring så, att varje sektionsstyrelse göres ansvarig för sin förvaltning skulle enligt Troedsson säkerligen leda till större skärpning och försiktighet.

Det anmäldes att Birger ''Farsan'' Sandberg och Liliequist redan arbetar med sitt uppdrag att ge stadgarna en översyn och att en orientering kan tänkas lämnas vid Förtroenderådet. Då skall Troedssons propå i fråga om det ekonomiska ansvaret kunna presenteras.

(ÖS 1971)

För sjätte gången

När Djurgården 1960 vann bordtennisens div. I var detta 6:e (och sista?) gången. Dessförinnan hade våra damer dominerat Djurgårdens pingis – fem guldår i följd i allsvenskan! – men detta år åkte de ur serien för att aldrig återkomma!?

Herrarna, som vann lag-SM för 6:e gången, bestod i första hand av Björne Mellström. Han vann sina singlar med 37–2, alltså bara två tappade matcher av 39. ''Pille'' Heyerdahls siffror blev 19–6 och Anton Bolgars 9–22. Vårt dubbelpar Björne och ''Pille'' gjorde 9–1 tillsammans i dubblarna.

En enda futtig boll hade räddat Djurgården kvar i den allsvenska damserien, men det är ju en klen tröst. Bollarna hoppar och far så underligt ibland. Med Elisabeth Thorson och Siv Pettersson borta ur laget var det inte mycket att göra. Ing-Britt Molin vann 16 och förlorade 18 matcher. Bäst av våra kickor.

Och så var det poängtabellerna:

Division I

Djurgårdens IF	14	11	3	0	81–41	25
Vingåkers IF	14	11	1	2	78–39	23
Arboga BTK	14	8	3	3	70–51	19
Falkenbergs BTK	14	7	2	5	66–53	16
IF Norcopensarna	14	4	5	5	62–67	13
IK Waria	14	3	3	8	48–69	9
BK Olympic	14	1	2	11	42–79	4
AIK	14	1	1	12	31–79	3

Damserien division I

Högadals IS	14	13	0	1	82–25	26
Torps GIF	14	13	0	1	80–28	26
Rimbo IF	14	8	2	4	65–58	18
Ö. Stadsgränsen	14	6	1	7	55–58	13
BTK Clipper	14	4	2	8	61–69	10
Hörby BTK	14	4	2	8	47–69	10
Djurgårdens IF	14	4	1	9	56–64	9
BTK Safir	14	0	0	14	9–84	0

HOVRÄTTSPRESIDENTEN:

Stolt att vara Djurgårdare

En gång i tiden hette ordföranden i vår fäktsektion Sten Rudholm och han bidrog verksamt till att lägga en stabil grund för verksamheten. Men sedan fick han för mycket att göra med brottsligheten i landet och när han utnämndes till president i Svea Hovrätt kunde han bara på avstånd följa med vad som hände och skedde i den sektion, som togs om hand av Oscar Bernadotte af Wisborg, alias ''Oskis'' när man vill vara mindre högtidlig.

Någon synpunkt på Djurgården av idag, undrade jag med Sten Rudholm och fick beskedet att han hade händerna så fulla med den civila gärningen i Wrangelska palatset på Riddarholmen, att han inte kunde samla sig till något allmännare omdöme om Djurgården av idag.

– Men visst är det glädjande att se våra blåränder vara i gång med så goda resultat på olika fronter och liksom alla i vår förening känner även jag verklig stolthet över att vara Djurgårdare. Tag emot min lyckönskan till vår 90-åriga förening och redaktörn får själv en varm hälsning i arbetet med jubileumstidningen.

Vännen Sten Rudholm

TIO HÖVDINGARS HISTORIA

Djurgårdens Idrottsföreningars historia är dess hövdingars . . .

De män, som getts förtroendet att bekläda posten som ordförande i vår förening, har sannerligen gjort sig förtjänta att ihågkommas av sin eftervärld. Gamle sekreteraren Eric ''Ala'' Ahlström gjorde vid 50-årsjubiléet en summering av ''De fem stora'' som fram till dess stått i spetsen för vår förening. De hövdingar, som därefter haft ansvaret vid ordförandeklubban och säkerligen haft ett betydligt tyngre lass att dra i de nu allt mindre idylliska tiderna i vår förenings tillvaro, presenteras av en annan sekreterare, som jobbat under fem av dem.

''Alla fem har varit män av en ovanlig resning. De har varit personligheter, i läggning och kynne varandra fullkomligt olika, men i kraft och beslutsamhet samt i kärleken till föreningen och omsorgen om dess framtid av samma skrot och korn. De har givit det bästa av sin arbetskraft, det värdefullaste av sin initiativrikedom och mer än nog av sin tid, summerade ''Ala''.

Vår förste ordförande hette *John G. Janson* från 1891. När han 1941 strax före 50-årsjubiléet gick bort, sörjde man en reslig kämpe med malmklang i rösten och den som under sitt första och enda år som ordförande gav föreningen dess stil, sammanhållning, framåtanda, kärvhet och egensinninghet men han var först och sist idrottsman.

Näste man att hålla i rorkulten uppenbarade sig först vid seklets slut, då *Gustaf H. Andersson* trädde till. Han var postmästare till yrket och van att umgås med folket. Han hade därtill sin förankring i gudasagans och vikingatidens värld. När han drömde sig tillbaka till vikingarnas härjningar, hetsade han dåtidens djurgårdare till stordåd, till en fruktansvärt stark position inom den tidens stora idrotter: skidor, velocipedåkning och fotboll.

Näste store ordförande, *Carl Hellberg*, blev en ny typ för hårdföra djurgårdare. En elegant, högt belevad och modern affärsman med stark vilja och frisk framåtanda. I två decennier höll han i tömmarna och utvecklade föreningen till dess moderna storhet.

En ursvensk norrlänning tog vid när Carl Hellberg ansåg sig ha gjort rätt för sig. Det blev *Nils Adolf Hedjersson*, och han gick rakt på sak och kallade allt vid rätt namn. En inkarnation av den äkta djurgårdaren, ärlig, rättfram och omutlig, desslikes litet från och med egen mening om saker och ting.

Efter bara några år föredrog N. A. emellertid att lämna över till *Bertil ''Nocke'' Nordenskjöld*. Återigen en kraftnatur med sprakande energi och med stora fordringar på sig själv och sin omgivning. Med förflutet från fotbollsplanen och därför utrustad med rätt recept att få fart på fotbollsskutan.

Dessa var Djurgårdens ''fem stora'' under ett första skede. När så den dag kom, då ''Nocke'' ansåg sig förtjänt att få ta det lugnare, rådde olika uppfattningar hur en ny ordförande skulle se ut.

Hämtad på Gotland

Den nye mannen hämtades från – Gotland! *Sven Larsson* – ''Tattar-Lasse'' – var ett okänt och oskrivet blad, när hans kandidatur fördes på tal. Men han gick igenom vägningen på guldvåg och kom sedan att under ett 10-tal år leda föreningen till nya framgångar. Han var affärsman och med den utveckling till affärsföretag som idrottsklubbarna allt mer genomgick, kunde Tattersall-direktören sägas vara rätt man på rätt plats.

Getingbo

Sedan var tiden mogen för att hämta en ordförande från vårt eget styrelsebord i form av *Åke Dunér*. Han hade funnits i styrelsen som bl. a. intendent (en nu avskriven befattning) och dessutom i skid- och orienteringssektionen. Han var en entusiastisk förmåga och ville utveckla föreningen med nya fronter. Tennis var en av dessa och visade sig också som ett getingbo. Det blev hårda törnar och slutade med att han följde tennisstjärnorna till en ny klubb.

Risk för nervsjuka?

Näste man på kommandobryggan på Djurgårdsskutan hämtades från bankvärlden i form av *Hugo Caneman*, tidigare bandyspelare i föreningen, och särdeles efterlängtad i och med att Djurgårdens ekonomiska situation inte var världens bästa. De, som backade upp honom, menade att Sparbankens samtliga tillgångar skulle ställas till Djurgårdens förfogande. Hugo valde andra vägar att föra Djurgården vidare och gjorde det med den äran, innan hans civila tid behövdes i andra uppgifter.

Eklut och balans

Därmed gick budet till förmodligen yngste ordföranden i Djurgårdens historia i och med att valet föll på *Carl-Hjalmar Bodman*. Han hade garvats i styrelsen under några år och gått igenom en eklut, som väl inte alltid var så rolig att ha kontakt med. Värdefulla erfarenheter emellertid, vilka gjorde att Carl-Hjalmar skickligt kunde balansera alla skilda intressen och föra föreningen vidare mot ännu fastare mark under fötterna.

En bit på väg

Efter en lång följd av år överlät han ordförandeklubban till KF-direktören *Rudolf Walldén*, som ännu bara hunnit en bit på sin uppbyggnad av Djurgården till ytterligare stabilitet, då han av civila skäl lämnade styrelsen. Han ersattes av *Gustaf Douglas*, som kom från direktörsstolen på Dagens Nyheter och tilltrodd stora möjligheter att lotsa Djurgårdsskutan vidare. Strax visade han sig behövas i fotbollslägret och lämnade tillbaka ordförandeklubban efter bara ett år, till Rudolf Walldén, som alltså på 90:e året för föreningen, tagit över högsta ansvaret.

Idyllen från förr är länge sedan försvunnen. 1800-talets strävsamma men glada och obekymrade epok är förbytt i en stenhård kamp för existensen. ''Vinna eller försvinna'' är dagens paroll. Våra ordförande får allt större krav på sig att kunna balansera en affärsrörelse med åtskilliga miljoner att bolla med. Bolla, förresten – det är nog fel ord. I stället gäller det att hålla stenhårt i slantarna så att dessa räcker till för rörelsen och att möta orostider med.

K.L.

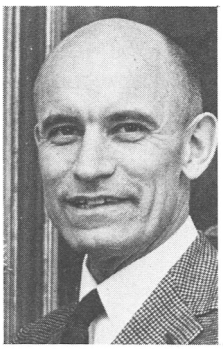

Tre av våra senaste presidenter, Hugo Caneman (överst), därunder Carl-Hjalmar Bodman och Rudolf Walldén.

En av våra stora

EDVIN VESTERBY

ENVIS TAKTIKER MED OS-SILVER

Svensk brottning har haft tre ''stora'' bantamviktare. Den första var Herman Tuvesson, 30-talets dominant såväl nationellt som internationellt med fyra Europamästerskap och sju SM-titlar.

På 40-talet dominerades klassen av Kurt Pettersén som i sin meritlista kan peka på OS-guld -48, tre EM-silver och 21 svenska mästerskap.

Det var således ett tungt ansvar som vilade på den nya ''arvtagaren'' EDVIN VESTERBY, när han fick förtroendet att försvara de svenska bantamviktstraditionerna vid fristils-VM i Helsingfors 1951. Som sina föregångare behärskade ''Vestis'' båda stilarna, så det var ovidkommande i vilken stilart den internationella debuten skulle ske.

En 4:e-placering gav råg i ryggen och nytt förtroende vid OS i samma stad ett år senare och en ny 4:e-placering gav bevis på att Edvin var en värdig arvtagare.

OS-silver 1956

Edvin Vesterby är född i Estland men kom till Sverige och Stockholm som 17-åring. Nästan omgående kom han i kontakt med brottningssporten inom Djurgårdens IF. ''Vestis'' visade de räta anlagen redan från början och framgångarna lät inte vänta på sig. Genombrottet kom 1949 med JSM-seger och landslagsuppdrag. Oksa fick ögonen på den lilla ettriga och äregiriga bantamviktaren och den finsk-estniska kombinationen under svenska förutsättningar gav resultat.

Den internationella debuten i början på 50-talet gav mersmak och siktet inställdes på Olympiska Spelen i Melbourne 1956.

Där visade Edvin den verkliga lejonklon och blev den framgångsrikaste av de svenska ''mattkämparna''. Detta sedan flera av de ''gamla korten'' blivit skadade eller på ett mindre framgångsrikt sätt försvarat de stolta svenska OS-traditionerna. Men det var många dråpliga episoder kring den silvermedalj som Edvin så småningom erövrade. En av brottningshistoriens mera komplicerade lottningsmysterier och inbördes segrar och förluster medförde att Edvin mer eller mindre tvingades att ''gå på rygg'' i finalen för att bli silvermedaljör. Om han stått tiden ut, hade det blivit en sämre placering.

Envis taktiker

Lennart Öberg, framgångsrik ledare inom Djurgårdens brottningssektion på 50-talet, anser Edvin vara den mest pålitliga brottare han känner. Man kunde alltid lita på att ''Vestis'' var i form till de stora uppgifterna. Alltid vältränad och i rätt matchvikt.

Och att Edvin verkligen tillhör de pålitliga vittnar inte minst hans jämnhet i resultaten om. 14 gånger blev han svensk mästare och vid ett flertal tillfällen silvermedaljör. I fyrstadsbrottningarna har han gjort många framgångsrika insatser i Stockholms stadslag. I landskampssammanhang var han en pålitlig ''kugge'' där hans stora rutin och taktik ofta avgjorde matcherna till hans fördel.

I fem VM-starter och fyra OS-starter kom han endast vid två tillfällen utanför prislistan. I VM har han två 4:e samt en 5:e och en 6:e-placering och i OS, silvermedalj och två 4:e-placeringar.

Efter den aktiva karriären har Edvin fortsatt som tränare först i sin moderförening Djurgården och under senare år i Södertälje BK. Han har vid ett flertal tillfällen utnyttjats av Svenska Brottningsförbundet som instruktör vid elitläger och tränarkurser.

Brottningstraditionen inom familjen har förts vidare genom sonen Benny som bl a blev historisk genom att erövra den första SM-titeln i lätt flugvikt när denna klass instiftades vid SM i Uppsala 1969. Och ytterligare en son är i inledningen av sin karriär.

Vi får således tacka Estland för en synnerligen framgångsrik brottarbegåvning som även personligen hedrats med hedersplatsen på 1979 års fyrstadsmedalj.

(Från samma land kom också en annan brottare, Axel Brun, flyende från tysk och rysk invasion, för att i Sverige i slutet av sin brottarbana utveckla sig till en av världens skickligaste och därtill oväldigaste matt-domare. Han begåvades också med de mest krävande uppdragen i samband med VM och olympiska spel.)

Martin Lehman, Svenska Dagbladets tidigare sportchef, har ett förslag.

Sila snacket

Pressens förhållande, dess s. k. legitima behov till information gentemot sina superstjärnor, ställs ofta under debatt.

Det föreligger en spänning mellan den personliga integriteten och det allmänna nyhetsbehovet. Ett behov som journalister tror sig tillfredsställa när man kommer nära en superstjärna, när man kan avslöja hans innersta eller i varje fall näst innersta tankar och uttalanden.

I stort sett kan man väl säga att förhållandet genom åren varit gott – bägge har varit beroende av varandra. Bägge har förstått värdet.

Men då och då skär sig skiljelinjerna. Det uppstår vrövelbråk och även stora rubriker som pressen eventuellt höjer sina upplagor med.

Han somnade

En amerikan som bar sig annorlunda åt, det var simmaren Charles Hickox i Mexico City 1968. Han kom till en presskonferens före OS-starten som favorit på minst två distanser klädd som cowboy.

Han lyssnade under halvslutna ögon i ett par minuter på oss och lyckades sedan faktiskt falla i sömn under pågående konferens med världspressen.

Det var klart beundransvärt.

På hemmaplan har vi, om vi går tillbaka några år i tiden, haft vissa journalistiska besvär med t ex ''Håsjö'' Dahlqvist, skidstjärnan som aldrig fick en välförtjänt olympisk guldmedalj. Han avskydde pressen.

Dan Waern var också bångstyrig och även Anders Gärderud innan han så småningom fick ordning på karriären.

Ingemar Stenmark har ett mycket klart uttalat integritetsbehov. Han har väl ännu inte släppt någon journalist nära in på livet.

Ingen vet ännu riktigt sanningen om vem Stenmark är. Det känns på någotvis tryggt att veta detta i denna mycket kommersialiserade och ''öppna journalistiska värld''.

Dags att ''sila snacket''

I sammanhanget kan man också börja kanske lite pressetiskt fundera över om inte vi journalister går lite långt i detta jagande efter uttalanden från superstjärnorna. Det föreligger som sagt ett legitimt behov av ''sagt-bitar från dem'' men det bör vara av vikt och värde och ha substans – inte kanske bara innehålla detta att jag är nöjd. Jag tyckte att jag gjorde en bra match. Det gick hyggligt osv, osv.

Detsamma gäller alla dessa slentrianintervjuer som görs i samband med alla bollspel, där just ingenting blir sagt.

Det som blir sagt det kan läsaren själv

De som inte märktes i skuggan av de stora favoriterna

Ingemar Stenmark tog guld. Dubbelt till och med. Thomas Wassberg vann guld. Tre Kronor säkrade bronset. Flera svenskar plockade poäng. De blågula insatserna i Lake Placid motsvarade i stort våra förväntningar. Favoriterna klarade trycket. De näst bästa placerade sig.

Om alla dessa skrevs det spaltkilometer. Men hur känner de andra svenska olympierna sig, de som hamnade långt ner i prislistorna eller inte fick tävla alls utan bara paraderade vid invigningen? Jag har träffat några av dem.

Det är naturligt att börja med den äldste och mest rutinerade. **Carl-Erik ''Jätten'' Eriksson,** 50 år och Sveriges äldste vinterolympier genom tiderna. Han har hunnit med fem olympiska spel.

Inte heller i Lake Placid lyckades Carl-Erik och hans kamrater ordna någon poängplats, även om det var ganska nära. Men han är van vid det. Det enda olympiska poäng han har tagit hem var så långt tillbaka som vid OS i Sapporo. För länge sedan har han insett att medaljerna är reserverade för de unga och hungriga bobåkarna.

– Det gör inget att jag inte vinner, säger han. Den här sporten betyder ändå allt för mig. Den har blivit en del av mitt liv.

– Efter OS i Innsbruck 1976 ställde min fru ultimatum. Ägnade jag inte mer tid åt henne och familjen skulle hon flytta ifrån mig. Jag bor ensam nu . . .

Redan första året som Djurgården tog upp bobsleigh på sitt program åkte vi hem en SM-titel genom Carl-Erik Eriksson och Erik Wennerberg. Ganska snart blev SM-backen i Hammarstrand så sönderkörd att den ej kunde användas för bob och därmed fick Carl-Erik och hans folk nöja sig med att jaga de olympiska titlarna. Ännu dock utan något guld i utbyte.

Brutet nyckelben

''Jätten'' började tävla redan 1957. Han arbetar oerhört hårt för att kunna träna ordentligt. Som bonde utan medhjälpare och med 230 tunnland öppen jord måste han arbeta 15 timmar om dygnet. Hemma, på ladugårdsbacken tränar han så gott det går. I slutet av oktober varje år sticker han ner till kontinenten och är inte hemma igen förrän till våren. Det kostar en hel del, men numera får han viss hjälp av SOK och ibland även av förbundet, som mest satsar på kälkar (rodlar); Djurgården bidrar också med en rejäl slant).

I december fördes han till sjukhus i Lake Placid med brutet nyckelben. Två månader senare var han tillbaka i världens snabbaste bobbana. Och det var nära att kullkörningen i 4-mansbobens sista åk kostat honom ett nytt sjukbesök.

– Jag vet att det är en riskabel sport, men jag är aldrig rädd, säger han. Ju äldre jag blir, desto hårdare måste jag träna. Och lyckas jag kvalificera mig ställer jag upp i Sarajevo 1984. Jag vill inte sluta min karriär med en kullkörning!

Carl-Erik Eriksson var den äldste olympiern över huvud taget i Lake Placid och bemöttes med stor vördnad av sina medtävlare. En del av de yngsta hade hört berättas om den evigt unge svensken av sina pappor. De hade tävlat mot honom i slutet av 50-talet . . .

---

långt innan han öppnat tidningen ana att man skulle säga.

Kanske läsaren hellre skulle värdesätta skildring av ett skeende, ett omdöme eller något annat. Vi sportjournalister skall nog inte underskatta läsaren i det här fallet och tro att han anammar precis vad som helst. Det gör uppenbarligen inte idrottsmannen heller.

. . . även om man idet här sammanhanget kan erinra sig vad den i sportjournalistkretsar klassiske signaturen SH (Sven Hansson) en gång berättade hänt honom:

En fotbollsspelare i Skåne kom upp på Sydsvenskans redaktion och klagade bittert:

– Ni skriver inte som jag säger, sade han.

Då svarade Sven Hansson sarkastiskt:

– Akta dig du så att vi inte gör det . . .

Sensmoral: Till läsare och lyssnares fromma – sila alltså snacket . . .

(Martin Lehman i Sv.D.)

Fastighetsaktiebolaget
TORNET
Stockholm

Vem är det som skall göra't?

Vid ett skede i vår förenings ärorika historia, vilken just nu kanske är vare sig så ärorik eller framgångsrik som vi alla hade hoppats – vem stiger då fram som vår Messias och frälser oss från allt ont, som under jubileumsåret beskärts oss i så rikligt mått. Vem alltså? Ja, nog verkar det ofta så när man ger sig ut på värvningsstråk för att skaffa folk till ledningen, att detta är ett minst sagt lika jobbigt företag som att gå ut och värva de stjärnor, som ska göra oss till en guldklubb.

De förmågor, som man inbillar sig är klippta och skurna att bli duktiga ledare, slår ifrån sig med bägge armarna och förklarar sig anse ha lättare sätt att få tiden att gå. ''Nej, jag har faktiskt gjort mitt, det finns väl andra som kan känna sig ha ansvar för framtiden'' är ett ofta upprepat svar.

Vem var Sälen?

Den mest mystiska partner som Djurgården officiellt spelat bingo med avslöjades 1974, då det anlände ett officiellt meddelande från myndigheterna att vi hade tilldelats bingotillstånd med en simklubb vid namn Sälen. Från Riksidrottsförbundet begärde vi besked om vad Sälen var för något, men där visste man strängt taget inte ett dugg om vad Sälen sysslade med.

En förfrågan hos Svenska Simförbundet ökade mystiken kring Sälen. Där hade man klubben i sin medlemslista men utan att veta om det var fågel eller fisk. Varför fick inte RF från förbundet besked om den mystiska företeelsen. För oss i Djurgården var det bara att hålla god min i elakt spel och undra vad som skulle hända. Egentligen hände ingenting. ''Sälarna'' avslöjades aldrig helt och om de numera har någon slags tillvaro, så är det inte ihop med Djurgården.

För ordningens skull avsände vi ett brev till klubbens ordförande med adress i Handen med dessa avslutande rader:

''Med utgångspunkt från det samgående som Ni haft med vår ungdomsfotbollsavdelning i fråga om bingo på Virveln är det säkerligen inte Eder obekant, att denna bingo resulterade i en förlust på kr 26.000:–. Enligt någon form av överenskommelse som klubbarna bundit dig vid, skall förlusten delas med hälften per klubb. Vi vore därför tacksamma att snarast se Eder inbetala kr 13.000:– på vårt postgiro.''

Någon kosing har ännu ej anlänt fast kravet restes i maj 1974.

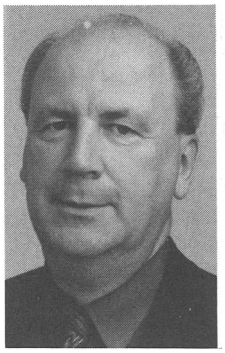

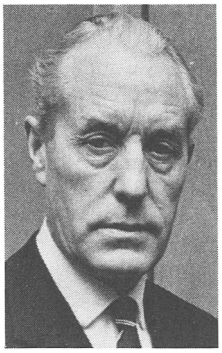

FARSANS LAG OCH SIGGES

Två lagledare som från fotbollen i Djurgården ville ha högre lyftning på verksamheten och därmed hamnade hos fotbollförbundet. Nu får de avslöja hur de skulle vilja nominera sitt ''tidernas'' Djurgårdslag. Birger ''Farsan'' Sandberg (till vänster) och Sigge Bergh har god tillbakasikt över sitt material och kan även dagens kanske litet ''avslagna'' storheter för att rättvist kunna väga allt folket på sina hushållsvågar.

Studera sidorna 39–41 och hör gärna av dig med vad du anser vara ''tidernas lag''.

Ny uniform, skall den passa?

Under säsongen vidtog ett nytt kapitel i det arbete, som på initiativ av den då tämligen nytillträdde ordföranden Rudolf Walldén inleddes för 4—5 år sedan för att ''skapa om'' gamla Djurgår'n och för att således ge föreningen en ny struktur. Den skulle kunna tänkas mera passa i en hård, modern och krass tid. Allt utvecklas ju och trots att gamla fina traditioner kan bidra till att hålla en förening samlad, fordras väl då och då ett nytänkande.

I början stötte dock dessa funderingar kring en ny omorganisation på patrull hos en och annan sektion, som såg sig riskera att drunkna intill de stora kanonerna. Gluff, gluff — dom tar allt... Så sa' man sig och stretade emot.

Men Rudolf gav aldrig upp. Kom tillbaka och lät kalla ihop en kommitté med uppdrag att åstadkomma ett bättre förslag (med mera motivation) att stöpa om gamla Djurgår'n. Nu började mera allmänt tankarna gå i andra riktningar även bland ''småsektionerna''. De behövde inte vara rädda längre för de ''stora'' med tanke på att dessa numera inte längre klarade sig ekonomiskt utan behövde all möjlig ekonomisk stöttning. Osjälviskt ställde alla upp för att efter bästa förmåga lämna sitt stöd och bidra till att det stora lasset inte välte i diket.

Kommittérade med uppdraget att ''modernisera'' vår tillvaro hade det inte lätt men ett förslag började — när detta skrives — att skymta och ta vissa former. Just i detta läge fanns det anledning tro att resultatet skulle bli gott. Kejsarens nya kläder i passform även att bli Djurgårdens nya kläder...

Om ett år vet vi bättre.

Hedersledamöter i Djurgården

Hans Maj:t Konung Carl XVI Gustaf
Prins Carl Philip
Sigvard Bergh
Anna Dettner
Aina Ekvall
Arne Grunander
Ivar Guthner
Reinhold Gustafsson
Bo Hedvall
Karl Liliequist
Einar Olsson
Sten Rudholm
Lennart Öberg

Ständiga ledamöter

Prinsessan Birgitta
Prinsessan Désirée

Runt Djurgården

Aina Ekvall, trotjänare i gamla damsektionen, är ute och åker T-bana, då hon böjer sig ner och plockar upp något från golvet. Så säger hon med tydlig röst:

— Är det någon som tappat en sedelbunt med en gummisnodd omkring?

Flera passagerare reser sig och ropar olika besked:

— Oh, det är jag!

— Nej, men det är ju min, var är den?

Kallt svarar Aina:

— Det vet jag inte. Jag hitta' bara gummisnodden.

Aina Ekvall, en av få DIF-flickor, som utmärkts med både silverhästsko och med hedersmärket och sedan ovanpå allt även blivit hedersmedlem.

Knivsta mest internationell i fotboll

Ensam om att spelat mer än 50 A-landskamper i fotboll för Sverige bland våra djurgårdare – det är förstås Gösta Knivsta Sandberg. Han gjorde i sin krafts dagar 52 matcher i blågult, och av dessa talar man alltjämt med största respekt om landskampen på Råsunda mot Skottland 1952 då han klippte in svenska ledningsmålet på en sådan direktträff, som dessbättre målvakten aldrig kom i vägen för. Han kunde ju ha dödats . . .

Förr i tiden, när landskamperna inte var så många, fanns det desto flera djurgårdare, som gjorde sig oumbärliga under en lång följd av år. Dessa ligger alltjämt högt upp i statistiken. Numera talar man allt mindre om något behov av djurgårdare i vårt landslag, som f. ö. leds av en gammal svensk guldmästare (1962) i Djurgården vid namn Lars "Laban" Arnesson. Hört talas om honom, va?

Totalt har 59 djurgårdare figurerat i A-landslaget. Många har blivit stora grabbar, några har blivit olympiska medaljörer, några har blivit VM-medaljörer.

Här är hela listan:

Gösta Sandberg (1951–1961) 52
Leif Ericsson (äv Sirius, ÖSK, Nizza) 49
Sigge Parling (1954–1960) 37
Ragnar Wicksell (1911–1921) 33
Karl Köpings-Gustafsson (1908–1924) 32
Hans Mild (1960–1965) 31
Jan Karlsson (äv Bromölla, Jönköp.) 28
Arne Arvidsson (1964–1965) 27
Sven Lindman (Rapid Wien) 1967–74 21
Rol. Andersson (Malmö FF) 1974–78 19
Anders Grönhagen (1976–1979) 18
Ronney Pettersson (1966–1969) 17
Claes Cronqvist (Landskrona) 1970–74 16
Harry Sundberg (1922–1924) 13
Hans Jeppsson (1949–1950) 12
Stig Nyström (äv Brage) 1939–1947 11
Karl-Erik Andersson (1948–1954) 11
John Jompa Eriksson (1951–1955) 10
Gustaf Ekberg (äv Eriksberg, Johanneshof 1911–1915) 9
Sten Söderberg (1913–1920) 9
Carl Karlstrand (1914–1921) 8
Bertil Nocke Nordenskjöld (1910–20) 8
Agge Haglund (1924–1927) 7
Götrik Frykman (1911–1916) 6
Olle Hellström (1960–1961) 6
Einar Hemming (1919–1922) 6
Birger Stenman (1949–1952) 5
Frithiof Rudén (1916–1922) 5
Dan Brzokoupil (1970–1971) 5
Leif Skiöld (1962) 4
Albert Öijermark (1920–21) 4
Sune Andersson (1920–21) 3
Gottfrid Johansson (1914–20) 3
Ove Nilsson (1943–51) 3
Arne Larsson (1954) 3
Lars Boström (1958–63) 3
Curt Olsberg (1971–75) 3
Tommy Berggren (1978) 3
Hasse Andersson (1951) 2
Kalle Andersson II (1924) 2
Gösta Backlund (1914) 2
Ivar Friberg (1910–11) 2
Erik Lawass (1910–11) 2
Olle Gustavsson (äv Johanneshov) 2
Birger Eklund (1954) 2
Harry Svensson (1962) 2

1 landskamp pr man: Stig Andersson (1951), Folke Holmberg (1951), Bernt Ivegren (1951), Viktor Jansson (1913), Sam Lindqvist (1910), Carl Runn (1914), Knut Sandlund (1911) Melcher Säwensten (1915), Arne Ahlström (1972), Willy Gummesson (1968), Hans Nilsson (1971), Jan-Erik Sjöberg (1968), Sven Tumba/Johansson (1956).

Guld ena året – adjö nästa år . . .

Varför det gick som det gick med fotbollsskutans allsvenska seglats år 1960 finns det många förklaringar till. En komplett utredning varför ett lag, som ena året är landets bästa och tar hem guldmedaljerna, bara ett år senare går i spillror och måste kasta in handduken — ja, en sådan utredning skulle nog kunna få karaktären av en doktorsavhandling.

Fotbollshistorien uppvisar exempel på även en andra guldlag som direkt ovanpå sina allsvenska triumfer gjort en djupdykning ned i glömskans dalar. (Öster, AIK, Göteborg är andra exempel).

När Djurgården efter säsongen 1960 gick till sommarvila med 5 poäng i kassaskrinet, fanns det anledning till betänksamma funderingar. Men sommaren användes till hård uppladdning och när vi därtill i en klang- och jubelmatch mot Europamästarna från Madrid vann en meriterande 2—1-seger – så trodde vi litet till mans att den definitiva vändningen hade kommit. Därtill har ju sedan urminnes tider hösten varit Djurgårdens stora skördemånad på fotbollsfronten, men omsider skulle det visa sig att många onda makter var emot oss och till sist fanns bara en räddningschans att lita sig till — en seger över Norrköpings guldlag!

Ett fåfängt hopp. Norrköping ville hävda sig och spelade upp en mästerlig fotboll, mot vilken all Djurgårdens ambition och kampvilja inte förslog långt. Vi var för sent ute. det hjälpte inte att bollen hoppade och snurrade på Norrköpings mållinje. Det fordrades bara millimetrar vid några tillfällen för att bollen skulle hamnat på rätt plats och räddat oss, men de våra var inte goda vänner med bollen denna ödesdigra dag och därför gick det som det gick. Långt tidigare hade våra närmaste vänner i Stockholm, i Hammarby, bidragit till att försätta oss i detta otrevliga läge genom att ta alla de 4 poäng som stod på spel mellan oss. Hade vi bara fått en poäng med av dessa skulle det ha inneburit räddningen. Man skall bara lita till sig själv. Det kan gå åt pipan ändå . . .

"Knivsta" har gjort de flesta landskamperna av Djurgårdens folk och närmast kommer Leffe "Tjappe" Ericsson. Bägge går också in i de "alla tiders" lag som Farsan Sandberg och Sigge Bergh nominerat på de närmaste sidorna.

Senaste (siste?) guldmålvakten Ronney Pettersson tar här emot von Rosenska pokalen ur Gunnar Langes händer. Han hade strax innan gratulerat ''Jordbrukarnas'' Idrottsförening till guldet. Mästare i felsägning men en kul prick på ordförandeplatsen hos förbundet på Råsunda.

''Farsan'' Sandberg:

Mitt bästa ''tidernas Djurgårdslag''

Mitt bästa Djurgårdslag i fotboll var utan tvekan Guldlaget 1959. Eftersom jag var både lagledare och tränare för laget kände jag spelarna och deras egenskaper mycket väl. Jag vågar påstå att ett mera färgstarkt, tufft och viljestarkt fotbollslag har Djurgår'n aldrig haft. Det var ''järnkaminerna'' när dom var som bäst — hårda och varma.

Nu tror jag emellertid att redaktionens mening var att jag skulle ta ut de bästa spelarna under min tid att bilda tidernas bästa Djurgårdslag. Laget blir då med den formering som gällde då spelarna agerade följande:

Ronney Pettersson (17)*
Sven Lindman (21)
Hans Mild (31)
Olle Hellström (6)
Claes Cronqvist (16)
Sigvard Packing (37)
Leif Eriksson (49)
Hans Nilsson (1)
Anders Grönhagen (18)
Hans Jeppson (12)
Gösta Sandberg (52)

Ersättare:
Arne Arvidsson (27)
Janne Karlsson (28)
K-E Arvidsson (11)
John Eriksson (10)
Stig Nyström (11)
Lagledare: Birger ''Farsan'' Sandberg
Tränare: Lars ''Laban'' Arnestam
Massör: ''Knulte'' Hallberg

***Fotnot:** Siffrorna i anslutning till spelarna anger antalet A-landskamper. Totalt för laget 347, i snitt 21 ½ per spelare. Alla utom Olle Hellström och Hasse Jeppson är stora grabbar i fotboll.

★

Kommentarer

Hur motiverar jag då denna uttagning?

1. Ronney är den mest formidable av våra många duktiga målvakter i klubben. Arvidsson stod längst och mest i klubb- och landslag, men Ronney var längst och bäst. Ronney var med i VM-truppen 1970 i Mexico. Jag beklagade då att Orvar satsade på en annan häst.

2. Backar har vi alltid haft många och bra. Tjalle Mild slår ingen ut och för att få en plats i laget även för Svenne Lindman har jag måst placera honom på den andra backplatsen. Den mer naturlige C-G Janne Karlsson har då blivit ersättare.

3. Halvbackslinjen med ''Classe'' i mitten och Olle till höger och Sigge till vänster, är i sin tyngd, räckvidd och spelskicklighet nästan oslagbar. Classe har varit en av landets bästa spelare både i anfall och försvar. Rörlig, taktisk blick, säker i huvud, i fötter. Ibland kunde det tyvärr bli ''kortslutning'' — men inte i det här gänget. Olle, en av våra mest konstruktiva och brytsäkra mittfältsspelare. Sigge — malmtåget — bäst på plan många gånger — bästa svenske spelare i VM-finalen 1958 mot brassarna.

4. Vilken kedja — vilka kanonjärer! Jag har exempelvis inte fått plats med den snabbe och spelskicklige yttern Stig Nyström, som var en internationell spelare av klass och aldrig drabbades av någon landskampsförlust. Även slitvargen och målspottaren ''Jompa'' Eriksson får börja på bänken som ersättare.

I mitten har jag placerat Hasse Jeppson en av Sveriges målfarligaste centrar genom tiderna. En Gunnar Nordahls jämlike — men klart överlägsen denne i huvudspel. Leif Eriksson får spela till höger och Hasse Nilsson till vänster om ''Jeppe''. Man talar i bland i fotboll om en kedja med två spjutspetsar. Jag har skapat en med tre — tre av de främsta målspottarna vi haft i klubben. Leif var en av våra mest konstruktiva anfallsspelare — en spelare i stil med Agne Simonsson. Hasse var det raka spårets mästare — en efterföljare till Garvis Carlsson.

Som komplement till denna helvassa sinnesfrid har jag placerat ''Kniven'' och Anders som yttrar. ''Knivens'' plats är given, och kräver ingen särskild kommentar. Men låt mig ändock säga, att ingen i vårt lag har varit så fruktad och respekterad av motståndarna som ''Knivste''. 4 guldmedaljer, 52 A-landskamper, olympisk bronsmedalj, stor grabb och guldbollen i fotboll är tecken på ''Knivens'' storhet som spelare. Uttagningen av ''Kniven'' i laget var mitt lättaste jobb. På den andra yttern har jag placerat Anders Grönhagen — den utan tvekan bäste spelaren i dagens Djurgårdslag. Anders är snabb och rörlig. Skjut- och spelskicklig och dessutom en bra huvudspelare. Svåra skador har bromsat upp Anders utveckling som spelare. Men de 18 A-landskamperna blir säkerligen fler.

5. Skulle det sen hända något med spelarna på plan, så finns det fullgoda ersättare på bänken. Arvid var en bra målvakt som nu kan lära andra målvakter att bli bättre. Snabbe Janne Karlsson och brytsäkre ''Cacka'' Andersson var fullgoda och fruktade försvarsspelare som kunde täta eventuella hål i betongförsvaret. Och skulle någon svikta i anfallet — en helt otrolig tanke — finns den vindsnabbe Stig (11.0 på 11 m) eller murbräckan Jompa att ta till.

6. För att sen alla dessa spelare skall kunna fungera som ett väl samspelt lag krävs det enligt min mening en kunnig och kraftfull lagledning, en skicklig tränare och en massör ''med hårda nypor''.

Vårt guldlag av årgång 1959, från vänster stående: Sven Tumba-Johansson, Lasse Broström, Jompa Eriksson, Hasse Karlsson, Birger Eklund, Gösta Knivsta-Sandberg, främre raden: Olle Lill-Lappen Hellström, Stig Gustafsson, Arne Arvidsson, Hasse Mild, Sigge Parling.

Fyra av dessa guldmän får plats i Farsans lag

Sven Lindman en sammanhållande länk i 10—15 i vårt fotbollslag — nu efterträdare till Arwe Mykkelbost som tränare — i Karlstad! — har förtjänat många Djurgårdsblommor. Här uppvaktas han med en bukett av Gunnar Dyvik i samband med en av Svennes många ''avskedsmatcher''. Som alla stjärnor gjorde han åtskilliga sådana. Men nu blir det nog inga fler i Djurgården, möjligen i ett lag av modell ''Slocknade stjärnor''.

Bergh hittar en svensk Beckenbauer...

Tack för erbjudandet att få berätta om mitt drömlag. Jag ska ta ut ett gäng, som 1982 års Djurgårdslag kan få bita i. Jag kommer med åtminstone ett par överraskningar och mest kanske läsarna studsar till när dom får se mitt val av libero...

Här väljer jag Arne Larsson fast han är ensam i mitt lag om att inte ha blivit stor grabb. Han skulle ha varit en perfekt libero mätt med dagens mått. Vilka kanonhårda bredsidor, som skar genom motståndarförsvaren som en kniv genom smör. Han var något i stil med en senare världsman i fotboll vid namn Fritz Beckenbauer.

Mitt lag blir detta:

Arne Andersson i mål (helt i klass med Ronney Pettersson men med längre tjänstgöring i Djurgården och därför blir Arne min man).

Backar: Cacka Andersson i konkurrens med Janne Carlsson, väljer Janne som liggande närmare i tiden. På andra ytterbacken går Tjalle Mild in. Sedan tar jag Classe Cronqvist som markerande mittback. Och så som sagt Arne Larsson som libero.

På mittfältet heter mina tre man från höger Sven Lindman, Leffe Ericsson och Sigge Parling. Största överraskning för många blir väl Leffe, men han var en fotbollens Napoleon och så måste jag ju ha plats för en annan center vid namn Hasse Jeppson. Vilket mittfält! Fantisfullt, tekniskt och kraftfullt.

Så till anfallet med Hasse Jeppson given som center. På högerkanten har jag Stig Nyström och Anders Grönhagen. Jag väljer Grönis som modern i tiden. På vänsterkanten finns inget att diskutera: Knivsta Sandberg given.

Med detta lag har jag efter receptet 4-3-3 ett oslagbart lag med förnämliga reserver i bakgrunden. Ronney, Cacka och Stickan Nyström redan nämnda.

Tillkommer sedan Lill-Lappen Hellström, och slutligen vill jag offra litet åt det nostalgiska hållet och väljer Calle Köpings-Gustafsson. Han gjorde 32 landskamper och måste ha varit något alldeles extra på den tiden.

Jag såg honom aldrig när han var som bäst men jag träffade honom vid ett tillfälle. Givetvis pratade vi fotboll och kom in på behovet av förstärkningar för Djurgården. ''Vänta något

Grynet plockar ihop bästa puckarlaget

Egentligen en högst angenäm uppgift att få nominera mitt alla tiders Djurgårdslag i ishockey, men sedan jag grunnat ett par veckor har jag upptäckt att det inte var någon lätt uppgift, erkänner ishockeypappan Arne "Grynet" Grunander. Nästan lättare att ta ut dagens landslag för "Tre Kronor" för då gäller det årets grabbar. Ett historiskt Djurgårdslag skall ju omfatta mer än en epok.

Jag var ju med på den tiden, då vi vann sex SM i följd och helt dominerade marknaden. Klart att man har kvar sina favoriter från den tiden. Lätt att bli nostalgisk och tycka att de gamla kämparna, som mejade ner allt motstånd, aldrig fått sina likar.

I målet måste jag ta en de mina gamla, nämligen *Tommy Björkman* i hård konkurrens med Yngve Johansson och även med en viss konkurrens från Reino Sundberg.

Backarna är givna från gamla goda tiden: *Lasse Björn* och *Rolle Stoltz*.

Sedan gäller det kedjan, och då är *Tumba* helt given. På kanterna kommer då *Tjalle Mild* och *Lill-Stöveln Öberg,* alla lika oemotståndliga.

Detta får bli min första femma, men det måste också plockas ut en B-kvintett med tanke på att den modernare tiden fört fram flera godbitar.

Här får *Yngve Johansson* vakta målet bakom backar av i dag i form av *Mats Waltin* och *Thomas Eriksson*. I anfallet håller jag styvt på *Lill-Lulle Johansson* som center, och det betyder att *Anders Hedberg* får maka sig ut på vänsterkanten. På andra flygeln hälsar jag *Anders Kallur* välkommen.

Det blir ju också ett kanonlag.

★

Om redaktörn skulle vilja ha ytterligare en femma måste jag erkänna att jag saknar några stora backar, men anfallsmässigt kan jag snabbt plocka fram *Hasse* och *Stig Tvilling* tillsammans med *Björn Palmqvist*.

En center i denna 3:e femma vore Kalle Lilja, men då uppstår frågan vilken Kalle Lilja som jag skulle välja eftersom vi haft tre sådana i Djurgårdens ishockey. Den första, aktuell på andra sidan 1930-talet, var "Kalle Lilja" alias Kalle Liliequist, som var med i SM-laget 1926, vilket gäng jag aldrig såg i aktion. Men honom är jag i alla fall tack skyldig eftersom jag lyckades lura honom att efterträda mig som sekreterare i Överstyrelsen 1949 med löfte att han skulle behöva sitta bara ett år. Ännu efter 30 år är han kvar. Men jag glömmer honom som ishockeylirare som straff för att han en gång i tiden i Dagens Nyheter inte ville godkänna mej som en ytterst snabb och teknisk högerytter i fotboll...

En annan *Kalle Lilja* fanns i mästarlaget under 1950-perioden, en riktig scheemer, och sedan kom 1980 års *Kalle Lilja* från Södertälje och avslöjade sig också som en lirare av stora mått om han dock visat sig mera matnyttig som back.

Så länge vi inte vinner något SM i Djurgården får läsarna ursäkta att jag håller hårt på de gamla storspelarna. Var finns en Tumba, en Lasse, en Rolle, en Lill-Lulle? Nej, jag får akta mig att bli *för* nostalgisk, slutar gamle ishockeypappan.

"När Brynäs gick i kapp oss"

Ovanpå succésäsongen 1978, då vårt A-lag för första gången på åtskillig tid slog sig fram till slutspelet och också hade ett visst grepp om SM-guldet, kom det en ny säsong.

Djurgården var bara någon enstaka puck ifrån att nå slutspelet. Hade vi inte i näst sista matchen förlorat i Gävle mot Brynäs skulle det blivit Djurgården i slutspelet. Men även i absolut sista matchen, nu mot arvfienderna i AIK, fanns det kvar en mer teoretisk chans för att slutspelet skulle blivit ett faktum för de våra. Det blev ett thrillerbetonat avgörande. Om Djurgården slagit AIK hade Djurgår'n gått till slutspelet. Seger för AIK hade inneburit att AIK tog den platsen. Länge var det olidligt spännande på Hovet. De våra kämpade och kämpade och kunde omsider få in en kvitteringspuck bakom AIK:s målvakt, varmed slutsiffrorna skrevs till 1–1. Det betydde att AIK gick miste om drömplatsen i slutspelet, och samma betydde det för Djurgården.

I stället smög sig Brynäs fram vid sidan om och nådde slutspelet för att där även vinna hela kakan och bli svenska mästare för 10:e gången. Därmed nådde laget i nivå med Djurgården, som tidigare höll rekordet med 10 SM-triumfer. Det kunde alltså varit Djurgårdens 11:e SM-seger i stället. Så litet kan det skilja när pucken inte går våra vägar.

år, så lovar jag att du ska få en kanon härifrån Köping. Det var Leffe Ericsson han menade. "Köping" hade redan fått klart för sig att skolgrabben Leffe var ämne till något stort.

Tänk om man hade fått uppleva detta lag, slutar Sigge Bergh med en suck. Han var vår främste när det gällde att nosa upp talanger.

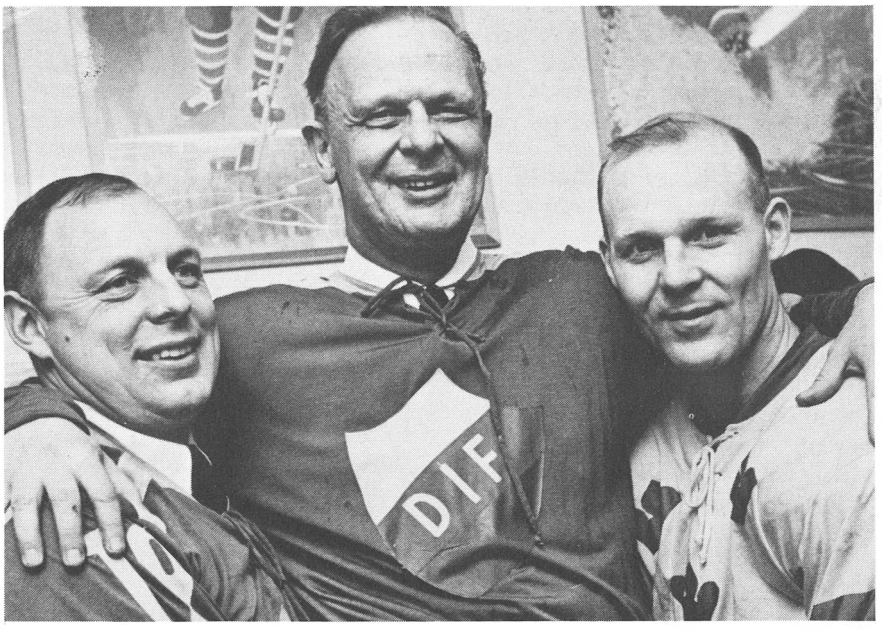

Visst är Lasse Björn och Rolle Stoltz givna i mitt alla tiders Djurgårdslag i ishockey, tycker Arne Grunander, som till tack för den nomineringen här bäres i gullstol av de två backarna.

Allsvensk serieomläggning 1982 12 lag och kval

Säkert har du läst i tidningen att SvFF:s extrainkallade representantskap i fjol våras fattade beslut om serieomläggning i allsvenskan fr.o.m. spelåret 1982.

Det satt visserligen hårt åt vid omröstningen, men med stöd av ordförandens – Tore G Brodd – utslagsröst vann förbundsstyrelsens förslag över reservanternas – Sigvard Bergh och Gunnar Axelson.

Omröstningen gällde inte frågan om hur många lag som skulle deltaga i div. I och II – om det var man ense, det ska vara 12 – utan rörde sig om hur nedflyttning och uppflyttning och ev slutspel skulle ordnas.

Förbundsstyrelsen förslag – som alltså vann vid omröstningen – innebär att:

1. De åtta främsta lagen i 12-lagsallsvenskan efter seriens slut 1982 spelar ett **slutspel** om SM-tecknen enl. cupmodell. Lag 8 möter lag 1 i två matcher – hemma och borta, lag 7 möter lag 2, etc. De fyra segrande lagen går vidare till semifinal – också det hemma och borta – och semifinalsegrarna går till SM-final, som ävenledes spelas hemma och borta.
2. De fyra sist placerade lagen (9–12) **kvalspelar** mot segrarna och tvåorna i de två div. II-grupperna om fyra platser i div. I säsongen 1983.

Vem vinner vad?

Som sagts ovan blir det lag som vinner slutspelsfinalerna Svenska Mästare – och får spela i UEFA:s mästerskapscup 1983/84.

Till UEFA:s cup för cupvinnare går som vanligt segraren i Svenska Cupen.

Om man spekulerar i att slutspelet vinns av något av lagen 5–8 i grundserien – och det är inte alls omöjligt, det rör sig ju om cupmatcher och vad som helst kan hända – och segraren i Svenska Cupen också återfinns bland dessa lag – eller varför inte kommer från div. II, III eller IV, som ju också deltar i cupen – kommer inte mindre än sex svenska lag att få spela internationella cupmatcher hösten och våren 1983/84.

De fyra första lagen i grundserien 1982 spelar dessutom i Inter-Toto-cupen sommaren 1983.

Tidigt höstslut

Grundserien enl. ovan kommer att vara slutspelad redan under september och i oktober kommer så de publikdragande och spännande slutspels- och kvalmatcherna. Äntligen ger fotbollen ishockeyn en ordentlig kamp om publiken under höstsäsongen!

Fyra nya lag i div. I

Reservanternas – Sigvard Bergh och Gunnar Axelson – förslag innebar att **ett** lag obligatoriskt skulle flyttas ned från div. I för att garantera ''nytt blod'' från div. II i allsvenskan. Lag 10 och 11 i grundserien skulle sedan kvala mot segrarna i div. II. Lag 9 skulle bli ett ''buffertlag'', som varken ''slutspelade'' eller ''kvalade'', men som skulle bli utan tävlingsmatcher efter grundseriens slut – redan i september!

Det nu antagna förslaget – förbundsstyrelsens – innebär olika varianter mellan två ytterligheter. Den ena att de fyra allsvenska lagen (9, 10, 11 och 12) samtliga slår sina kvalmotståndare från div. II – allsvenskan får då inget ''nytt blod'' 1983. Den andra ytterligheten innebär motsatsen – de fyra div. II-lagen slår ut de fyra ''gamla'' allsvenskarna. Då blir det mängder av ''nytt blod'' – rena blodstörtningen i vår högsta serie 1983!

Mellan dessa ytterligheter finns ett otal varianter, som man kan spekulera länge om.

Varför då denna nyordning?

Tankegångarna bakom det slutliga förslaget har, som du vet, stötts och blötts i flera år i fotbollssverige. På en punkt har man under senare år varit ense – något måste göras! Flera skäl för den nu beslutade omläggningen har framförts, bl. a. följande:

1. 12 lag i allsvenskan i stället för 14 ger förbundskaptenerna bättre utrymme att samla landslagsspelarna och ger lagen bättre möjligheter att ''läka skador'' och träna.

   Det målet hade man säkert nått om inte slutspelet och kvalet kommit in i bilden. Nu är det tveksamt om man uppnår den effekten eftersom ett antal speldagar ju måste reserveras för dessa cupmatcher.
2. Slutspel och kval väntas ge bättre klubbekonomi genom ökande publiksiffror vid matcher av cupkaraktär som skapar spänning och dramatik, men då får inte oktobervädret bli alltför avskräckande.
3. Ishockey, basket, bandy och handboll har slutspel med positiva erfarenheter – då bör väl fotbollen också kunna uppnå ett gott resultat!

Trots allt en försöksverksamhet

Det som nu ska genomföras är trots allt endast ett försök som ska pågå under 1982/83 – och som vi är ensamma om i fotbollseuropa – och som ju kan ändras igen av representantskapet hösten 1983. Den som lever får väl se – kanske har vi 14-lagsserien tillbaka igen 1984. Det finns de som tror det redan nu!

Åke Barrling, fotbollens generalsekreterare med förflutet även på bandysidan.

Konsekvens

Seriespelet 1981 påverkades direkt av den beslutade omläggningen. Två lag åkte bort ur allsvenskan redan då. Det blev 13 och 14 som utan förbarmande flyttades ned – tyvärr var Djurgården ett av de två!

Om förändringen skett redan 1980 hade våra blåränder fått spela kval mot AIK eller ÖIS för en plats i fjolårets serie. Vilka matcher det hade blivit. Nu blir det lika spännande i ''tvåan''. . . Nästan i varje fall.

Åke Barrling

Att stå eller sitta. . .

Lill-Kalle hade efter envist tjat fått löfte av sin pappa att gå och se Djurgården—AIK i fotboll. Men på ett villkor, sa farsan, du måste först gå i kyrkan på högmässan.

Lill-Kalle lovade och kom omsider hem och rapporterade:

— Det var kul alltsammans, men jag visste inte riktigt hur dom ville ha det. I kyrkan sa prästen: ''Stå upp för Herran!'' Men under fotbollsmatchen var det någon som skrek: ''Sitt ner för djävelen!''.

★

Rapporterades från fotbollsstyrelsen, att överenskommelse nu träffats med Blackpool FC om transfer från DIF av Gary Williams med en ersättning till DIF av 50.000 pund (c:a en halv miljon kronor). Större delen av beloppet hade redan tillförts fotbollskassan.

(§ 103, ÖS 11/1980)

FYRA GULDTABELLER

Det är framförallt 4 allsvenska fotbollstabeller, som intresserar oss i Djurgården. Det är de tabeller, som berättar om våra fyra allsvenska guldsegrar.

1954 — 1955

Djurgården	22	14	5	3	53—27	33
Halmstad	22	12	5	5	49—27	29
AIK	22	11	6	5	51—30	28
Norrköping	22	8	8	6	3729	24
Hälsingborg	22	9	5	8	42—31	23
Hammarby	22	8	6	8	30—33	22
Degerfors	22	8	6	8	34—39	22
Malmö FF	22	8	5	9	33—33	21
Göteborg	22	7	6	9	32—35	20
GAIS	22	7	6	9	35—42	20
Kalmar FF	22	7	3	12	31—53	17
Sandvikens AIK	22	2	1	19	24—72	5

1959

Djurgården	22	11	10	1	46—20	32
Norrköping	22	14	3	5	58—30	31
Göteborg	22	14	3	5	56—28	31
Örgryte	22	13	4	5	53—38	30
Malmö	22	12	4	6	50—29	28
Hammarby	22	9	1	12	38—56	19
Sandviken	22	7	5	10	35—54	19
Hälsingborg	22	7	4	11	44—45	18
IFK Malmö	22	8	2	12	34—18	18
AIK	22	6	5	11	37—46	17
Halmstad	22	7	2	13	38—46	16
GAIS	22	2	1	19	20—69	5

1964

Djurgården	22	13	5	4	46—20	31
Malmö FF	22	13	5	4	45—20	31
Örgryte	22	14	3	5	54—36	31
Norrköping	22	11	6	5	55—28	28
Elfsborg	22	12	2	8	42—32	26
Degerfors	22	9	4	9	40—47	22
AIK	22	8	3	11	38—38	19
Örebro	22	7	5	10	24—35	19
Göteborg	22	8	2	12	21—46	18
Hälsingborg	22	7	3	12	42—53	17
Eskilstuna	22	4	6	12	24—49	14
GAIS	22	2	4	16	21—58	8

1966

Djurgården	22	15	3	4	46—17	33
Norrköping	22	12	5	5	53—24	29
Elfsborg	22	17	7	4	40—26	29
Göteborg	22	12	5	5	44—34	29
AIK	22	12	3	7	36—26	27
Örgryte	22	8	7	7	45—40	23
Örebro	22	8	4	10	42—44	20
GAIS	22	7	6	9	19—27	20
Malmö FF	22	6	7	9	32—34	19
Hälsingborg	22	4	9	11	28—46	17
Brage	22	5	1	16	23—53	11
Degerfors	22	2	3	17	21—58	7

Namnen bakom fotbollsguldet

Årgång 1955:
Arne Arvidsson, Åke Olsson, Ingvar ''Mysing'' Petersson, Rune Othberg, Karl-Erik ''Cacka'' Andersson, Sigge ''Järnspis'' Parling, Berndt ''Hugge'' Andersson, Hasse Tvilling, John ''Jompa'' Eriksson, Birger Eklund, Gösta ''Knivsta'' Sandberg.

Årgång 1959:
Arne Arvidsson, Stig Gustafsson, Hans ''Tjalle'' Mild, Olle ''Lill-Lappen'' Hellström, Lasse Broström, Sigge ''Sluring'' Parling, Sven ''Tumba'' Johansson, Hasse Karlsson, John ''Jompa'' Eriksson, Birger Eklund, Gösta ''Knivsta'' Sandberg.

Årgång 1964:
Arne Arvidson, Jan Karlsson, Torsten Furukrantz, Lars ''Laban'' Arnesson, Olle ''Lill-Lappen'' Hellström, Hans ''Tjalle'' Mild, Gösta ''Knivsta'' Sandberg, Peder Persson, Leif Eriksson, Hans Nilsson, Boris Johansson.

Årgång 1966:
Ronney Pettersson, Inge Karlsson, Willy Gummesson, Claes Cronqvist, Jan-Erik Sjöberg, Gösta ''Knivsta'' Sandberg, Jan Öhman, Peder Persson, Conny Granqvist, Kay Wiestål och Sven Lindman.

Ur protokollen

Sponsorernas avtåg:

I en ekonomisk diskussion efterlyste Theblin alla de sponsorer, som fotbollens ekonomiutskott bearbetat och betecknades det som dystert, att inte ens en sådan publikmatch som Djurgården-AIK kunnat få någon firma att ekonomiskt intressera sig för.

★

Bingo: Lyssna på Erland!

Efter ett konstaterande att ÖS:s medverkan till att samla föreningen till en stor bingofront misslyckats förnyades uppdraget till Lövdahl att studera hur bingon i IFK-regi på Folkets hus bedrives för samlande av nyttiga erfarenheter. Samtidigt beslöts kontakta Erland Almkvist för efterhörande av hans intresse att bli bingo-direktör i Djurgården i samarbete med Ambjörn Larsson.

Tabellerna får tala i fotboll

Djurgårdens allsvenska fotbollshistoria har bjudit på mängder av spänning och prövningar. Den allsvenska karusellen har snurrat sedan 1924, då Djurgården emellertid inte fick vara med. Först tre år senare fick Djurgården ställa upp vid köttgrytan. Hur det gått för oss under perioden från 1927 får följande rad av serietabeller ge svar på.

1927–28

Örgryte	22	14	5	3	69–29	33
Hälsingborg	22	14	5	3	64–27	33
Gais	22	14	5	5	45–29	28
Göteborg	22	10	6	6	39–33	26
Elfsborg	22	10	3	9	48–35	23
Sleipner	22	8	5	9	50–44	21
AIK	22	8	4	10	49–47	20
Norrköping	22	6	7	9	36–63	19
Landskrona	22	8	2	12	49–52	18
Eskilstuna	22	7	4	11	42–65	18
Djurgården	22	4	6	12	43–66	14
Stattena	22	5	1	16	30–74	11

1936–37

AIK	22	17	2	3	59–24	36
Sleipner	22	12	3	7	45–41	27
Örgryte	22	10	5	7	45–32	25
Sandviken	22	12	1	9	46–34	25
Elfsborg	22	10	4	8	41–33	24
Malmö FF	22	9	3	10	39–45	21
Göteborg	22	8	5	9	34–40	21
GAIS	22	9	3	10	27–36	21
Landskrona	22	9	1	12	33–42	19
Gårda	22	6	6	10	33–44	18
Djurgården	22	6	2	14	39–52	14
Norrköping	22	5	3	14	31–46	13

1940–41: 2:a i div. II, norra

Reymersholm	18	12	3	3	49–20	27
Djurgården	12	12	3	3	38–20	27
Sandviken	18	12	1	5	49–24	25
Hammarby	18	9	3	6	41–30	21
Sundbyberg	18	8	3	7	34–43	19
Ludvika	18	6	3	9	51–42	15
Gefle IF	18	6	3	9	23–36	15
Hofors	18	5	3	10	23–44	13
Värtan	18	4	4	10	24–33	12
Nynäshamn	18	1	4	13	11–51	6

1941–42: 5:a i div. II, norra

Brage	18	10	4	4	49–22	24
Hammarby	18	9	6	3	55–35	24
Sandvikens AIK	18	10	2	6	39–25	22
Hofors	18	7	4	7	31–37	18
Djurgården	18	6	4	8	27–26	16
Ludvika	18	7	2	9	39–44	16
Sundbyberg	18	4	7	7	30–38	15
Gefle IF	18	4	7	7	33–43	15
Ljusne	18	6	3	9	42–57	15
Lidingökamraterna	18	7	1	10	32–50	15

1942–43: 6:a i div. II, norra

Brage	18	12	4	2	42–19	28
Sandvikens IF	18	11	2	5	47–32	24
Ludvika	18	10	3	5	47–40	23
Hammarby	18	8	3	7	58–37	19
Reymersholm	18	9	1	8	37–29	19
Djurgården	18	8	1	9	46–38	17
Hagalund	18	6	5	7	34–48	17
Gefle IF	18	6	4	8	37–47	16
Hofors	18	5	4	9	33–45	14
Sundbyberg	18	0	3	15	14–60	3

1943–44: 3:a i div. II, norra

Ludvika	18	12	3	3	46–27	27
Hammarby	18	11	3	4	49–19	25
Djurgården	18	10	3	3	50–23	23
Reymersholm	18	9	3	6	40–20	21
Ljusne	18	9	1	8	50–38	19
Sandvikens AIK	18	8	3	7	37–42	19
Gefle IF	18	7	3	8	44–49	17
Hallstahammar	18	5	5	8	25–36	15
Hagalund	18	3	6	9	27–52	12
Örtakolonin	18	0	2	16	17–79	2

1945–46: 1:a i div. II, norra

Djurgården	18	13	1	4	51–20	27
Surahammar	18	11	1	6	36–23	23
Reymersholm	18	9	3	6	39–33	21
Brage	18	9	1	8	39–30	19
Sandvikens IF	18	7	3	8	31–32	17
Sandvikens AIK	18	6	5	7	23–30	17
Avesta AIK	18	7	2	9	34–38	16
Ljusne AIK	18	7	2	9	27–42	16
Hallstahammar	18	5	4	9	19–23	14
Gefle IF	18	3	4	11	28–51	10

(Ikvalmatcher mot Åtvidaberg vann Djurgården med 1–0 och 2–0 och var därmed åter i allsvenskan.)

1946–47: 9:a i allsvenskan

Norrköping	22	16	4	2	73–23	36
AIK	22	13	4	5	59–32	30
Malmö FF	22	10	8	4	51–30	28
Elfsborg	22	12	2	8	55–42	26
Göteborg	22	99	6	7	52–48	24
Degerfors	22	8	6	8	35–33	22
Halmia	22	8	6	8	38–43	22
Hälsingborg	22	11	0	11	44–50	22
Djurgården	22	8	4	10	40–46	20
GAIS	22	5	8	9	30–40	18
Örebro	22	5	3	14	40–74	13
Billingsfors	22	0	3	19	28–84	3

1947–48: 11:a i allsvenskan

Norrköping	22	15	3	4	56–32	33
Malmö FF	22	12	5	5	60–33	29
AIK	22	12	3	7	51–34	27
Hälsingborg	22	9	6	7	46–46	24
Göteborg	22	9	4	9	40–33	22
GAIS	22	7	6	9	36–41	20
Halmia	22	6	7	9	34–41	19
Degerfors	22	6	7	9	30–39	19
Jönköping	22	6	7	9	31–53	19
Elfsborg	22	7	4	11	40–51	18
Djurgården	22	6	5	11	32–35	17
Halmstads BK	22	6	5	11	38–56	17

En rekordserie

När Djurgården återvände i allsvenskt fotbollssammanhang hösten 1949, skedde det efter en segerrad i div. II av otroligaste slag. Av 18 matcher vanns 17, medan en spelades oavgjord borta mot Sleipner. Jönköpings Södra är ett strå vassare genom sitt avancemang till allsvenskan år 1945, då smålänningarna vann alla 18 matcherna och noterade i målsiffror 92–25. Djurgården och Jönköping gjorde för övrigt samma år sällskap upp i allsvenskan. Djurgården genom kval mot Åtvidaberg och Jönköping genom kval mot Tidaholms GIF.

Djurgårdens segerrika år i div. II, nordvästra, kommer väl för all framtid att stå som vårt förnämsta fotbollsserierekord. Matchresultaten såg ut så här (hemmaresultatet först):

—Ludvika	5—1	2—1
—Reymersholm	4—0	3—1
—Sandvikens AIK	4—2	4—3
—Sundbyberg	4—0	3—1
—Åtvidaberg	2—0	4—1
—Sleipner	6—1	2—2
—Sandvikens IF	3—1	4—1
—Karlskoga	3—1	3—0
—Surahammar	6—0	2—0

Det ledde till dessa rader överst i tabellen:

1) Djurgårdens IF	18	17	1	0	64–16	35
2) Åtvidabergs FF	18	8	4	6	42–33	20

15 poängs skillnad. Den våren kunde vi hålla nerverna i styr. Inte minst av den anledningen att kvalen var avskaffade. Bara att promenera in i allsvenskan över den utrullade röda mattan.

Ur protokollen

Åt hr Einar Svensson (Stor-Klas) uppdrogs att försöka samla ett representationslag i bandy av bästa möjliga slagkraft. Frågan om att ge spelarna dagtraktamenten uppsköts.

(ÖS 1934)

1948–49: 1:a i div. II, nordöstra

Djurgården	18	17	1	0	64–16	35
Åtvidaberg	18	8	4	6	42–33	20
Sundbyberg	18	8	3	7	43–37	19
Sleipner	18	8	3	7	37–47	19
Surahammar	18	6	5	7	28–34	17
Sanvikens AIK	18	7	2	9	44–35	16
Karlskoga	18	7	2	9	30–36	16
Reymersholm	18	6	2	10	26–43	14
Sandvikens IF	18	5	3	10	30–40	13
Ludvika	18	4	3	11	23–46	11

1949–50: 8:a i allsvenskan

Malmö FF	22	20	2	0	82–21	42
Jönköping	22	12	3	7	50–37	27
Hälsingborg	22	10	6	6	45–38	26
AIK	22	10	6	6	34–31	26
GAIS	22	7	7	8	34–42	21
Norrköping	22	9	2	11	36–45	20
Elfsborg	22	6	7	9	34–45	19
Djurgården	22	8	2	12	34–39	18
Kalmar FF	22	5	8	9	25–33	18
Degerfors	22	6	6	10	26–35	18
IFK Göteborg	22	5	5	12	33–49	15
Halmia	22	6	2	14	28–46	14

1950–51: 6:a i allsvenskan

Malmö FF	22	16	5	1	52–22	37
Råå	22	12	4	6	44–27	28
Degerfors	22	10	7	5	34–23	27
Hälsingborg	22	11	3	8	43–29	25
Norrköping	22	11	3	8	38–29	25
Djurgården	22	9	5	8	42–37	23
GAIS	22	8	3	11	33–40	19
Örebro	22	7	4	11	32–45	18
Jönköping	22	7	4	11	37–54	18
Elfsborg	22	6	5	11	31–41	17
AIK	22	6	5	11	27–37	17
Kalmar FF	22	2	6	14	25–54	10

1951–52

Norrköping	22	15	5	2	50–21	35
Malmö FF	22	15	2	5	50–17	32
Hälsingborg	22	11	4	7	40–24	26
Göteborg	22	10	5	7	46–37	25
GAIS	22	9	6	7	41–34	24
Degerfors	22	9	5	8	36–29	23
Djurgården	22	10	3	9	39–42	23
Örebro	22	9	5	8	40–45	23
Jönköping	22	7	3	12	34–40	17
Elfsborg	22	4	6	12	27–47	14
Råå	22	4	4	14	22–58	12
Åtvidaberg	22	1	8	13	21–52	10

1952–53

Malmö FF	22	14	3	5	60–32	31
Norrköping	22	12	3	7	49–32	27
Djurgården	22	11	4	7	41–34	26
Hälsingborg	22	8	8	6	33–23	24
AIK	22	10	4	8	36–36	24
GAIS	22	11	1	10	50–50	23
Jönköping	22	7	7	8	40–43	21
Degerfors	22	8	4	10	41–36	20
Göteborg	22	9	2	11	32–54	20
Elfsborg	22	7	4	11	28–36	18
Örebro	22	6	4	12	23–40	16
Malmökamraterna	22	5	4	13	29–46	14

1953–54

GAIS	22	10	7	5	46–39	27
Hälsingborg	22	11	4	7	41–30	26
Degerfors	22	10	5	7	30–34	25
AIK	22	10	4	8	47–31	24
Norrköping	22	6	12	4	33–28	24
Djurgården	22	7	8	7	44–30	22
Malmö FF	22	8	6	8	33–30	22
Göteborg	22	7	8	7	23–26	22
Kalmar	22	9	3	10	32–42	21
Sandviken	22	7	5	10	29–37	19
Jönköping	22	6	5	11	34–41	17
Elfsborg	22	5	5	12	24–48	15

1955–56

IFK Norrköping	22	16	3	3	46–20	35
Malmö FF	22	14	4	4	60–26	32
Djurgårdens IF	22	12	3	7	49–38	27
Sandvikens IF	22	11	2	9	49–33	24
AIK	22	11	2	9	53–42	24
IFK Göteborg	22	10	3	9	30–35	23
Halmstads BK	22	9	4	9	43–45	22
Hälsingborgs IF	22	9	1	12	32–31	19
Hammarby IF	22	8	3	11	25–35	19
Västerås SK	22	6	3	13	30–67	15
Norrby IF	22	3	6	13	30–52	12
Degerfors IF	22	3	6	13	24–47	12

1956–57–58

IFK Göteborg	33	22	3	8	92–49	37
IFK Göteborg	33	20	7	6	74–43	47
Djurgården	33	16	10	7	69–48	42
Malmö FF	33	16	8	9	62–49	40
Hälsingborg	33	14	8	11	70–56	36
GAIS	33	12	9	12	44–41	33
IFK Malmö	33	11	6	16	39–59	28
Halmstads BK	33	11	6	1	47–68	28
AIK	33	8	10	15	47–55	26
Sandvikens IF	33	9	8	16	50–61	26
IFK Eskilstuna	33	8	8	17	45–77	24
Motala AIF	33	6	7	20	35–68	19

1960

Norrköping	22	17	4	1	75–26	38
IFK Malmö	22	12	7	3	38–21	31
Örgryte	22	10	4	8	52–40	24
Malmö FF	22	9	4	9	33–33	22
Degerfors	22	9	4	9	44–52	22
AIK	22	7	7	8	42–39	21
Hammarby	22	8	4	10	46–49	20
Göteborg	22	7	6	9	46–49	20
Sandviken	22	6	7	9	35–46	19
Hälsingborg	22	8	2	12	42–53	18
Djurgården	22	8	2	12	26–38	18
Jönköping	22	5	1	16	19–52	11

1961

SVEALAND

Djurgårdens IF	22	17	2	3	77–21	36
IFK Stockholm	22	17	2	3	65–18	36
Sundbybergs IK	22	13	3	6	63–41	29
Karlstads BIK	22	12	1	9	40–42	25
IFK Eskilstuna	22	11	2	9	52–48	24
Avesta AIK	22	9	4	9	35–38	22
IK Brage	22	9	2	11	34–38	20
Köpings IS	22	6	5	11	21–53	17
SK Sifhälla	22	6	4	12	29–39	16
IK City	22	5	6	11	32–49	16
IFK Sunne	22	5	3	14	36–70	13
Hallstahammars SK	22	4	2	16	18–45	10

1962

IFK Norrköping	22	14	4	4	39–19	32
Djurgårdens IF	22	11	8	3	51–19	30
IFK Göteborg	22	10	4	8	46–32	24
Örgryte IS	22	0	6	7	38–28	24
Hälsingborgs IF	22	11	2	9	37–38	24
Örebro SK	22	8	7	7	26–28	23
IF Elfsborg	22	9	4	9	37–37	22
Malmö FF	22	9	4	9	32–40	22
Hammarby IF	22	8	4	10	32–43	20
Degerfors IF	22	7	4	11	33–35	18
IFK Malmö	22	7	2	13	21–41	16
Högadals IS	22	3	3	16	24–56	9

1963

Norrköping	22	12	7	3	47–30	31
Degerfors	22	14	1	7	48–32	29
AIK	22	10	8	4	42–28	28
Malmö FF	22	11	5	6	43–31	27
IFK Göteborg	22	11	4	7	52–31	26
Djurgårdens IF	22	10	6	6	37–34	26
Örgryte IS	22	10	1	11	36–34	21
Örebro SK	22	6	8	8	31–33	20
Hälsingborg	22	7	5	10	33–47	19
IF Elfsborg	22	7	4	11	29–42	18
Hammarby	22	5	4	13	43–60	14
IS Halmia	22	1	3	18	28–67	5

1965

Malmö FF	22	15	4	3	64–24	34
Elfsborg	22	13	6	3	52–20	32
AIK	22	12	6	4	40–29	30
Norrköping	22	9	10	3	41–25	28
Göteborg	22	9	7	6	31–35	25
Örebro	22	5	13	4	23–27	23
Örgryte	22	8	5	9	52–42	21
Djurgården	22	7	6	9	40–34	20
Degerfors	22	6	4	12	29–41	16
Hölsingborg	22	4	8	10	28–59	16
Hammarby	22	5	3	14	36–48	13
Sundsvall	22	1	4	17	19–71	6

1967

Malmö FF	22	14	5	3	53–21	33
Djurgården	22	10	8	4	40–28	28
Helsingborg	22	12	2	8	42–35	26
Örebro	22	11	4	7	37–30	26
AIK	22	10	5	7	38–33	25
Norrköping	22	10	5	7	26–21	25
Elfsborg	22	9	5	8	46–39	23
GAIS	22	10	3	9	32–33	23
Göteborg	22	8	5	9	41–37	21
Örgryte	22	6	5	11	40–46	17
Hammarby	22	3	4	15	23–40	10
Holmsund	22	3	1	18	24–79	7

1968

Öster	22	12	3	7	44–28	27
Malmö FF	22	11	5	6	42–27	27
Norrköping	22	11	5	6	36–24	27
Djurgården	22	10	7	5	36–29	27
Örebro	22	11	3	8	34–35	25
Elfsborg	22	8	7	7	33–28	23
Åtvidaberg	22	11	0	11	34–29	22
GAIS	22	7	4	11	29–36	18
Göteborg	22	5	8	9	30–42	18
AIK	22	5	7	10	28–36	17
Helsingborg	22	7	3	12	23–38	17
Örgryte	22	4	8	10	28–45	16

1969

Göteborg	22	13	5	4	38–19	31
Malmö	22	11	6	5	34–27	28
Djurgården	22	12	3	7	39–26	27
Åtvidaberg	22	11	4	7	38–34	26
Örebro	22	10	5	7	33–27	25
Öster	22	9	4	9	37–27	22
Norrköping	22	9	4	9	37–33	22
GAIS	22	7	6	9	31–36	20
AIK	22	5	7	10	21–25	17
Elfsborg	22	6	5	11	21–30	17
Jönköping	22	5	5	12	19–51	15
Sirius	22	4	6	12	6–29	14

Cirkel-kaffe

heter nu

Coop kaffe,

men är samma goda kaffe som förut.

COOP

FINNS I KONSUM OCH DOMUS

1970

Malmö FF	22	11	7	4	30–20	29
Åtvidaberg	22	12	4	6	40–29	28
Djurgården	22	8	8	6	35–29	24
Elfsborg	22	8	8	6	30–31	24
Hammarby	22	8	7	7	33–32	23
Norrköping	22	7	8	7	33–22	22
Öster	22	7	7	8	29–30	21
Örebro	22	9	2	11	31–24	20
AIK	22	7	6	9	17–24	20
Örgryte	22	6	8	8	25–35	20
IFK Göteborg	22	6	5	11	28–36	17
GAIS	22	5	6	11	27–46	16

1971

Malmö FF	22	12	6	4	46–22	30
Åtvidaberg	22	10	8	4	43–20	28
Norrköping	22	8	10	4	23–15	26
Djurgården	22	11	4	7	32–27	26
Örgryte	22	6	10	6	29–28	22
Landskrona	22	5	12	5	22–25	22
AIK	22	8	6	8	26–38	22
Örebro	22	7	7	8	20–25	21
Öster	22	5	10	7	26–24	20
Hammarby	22	6	7	9	22–27	19
Elfsborg	22	6	2	14	20–34	14
Luleå	22	4	6	12	20–44	14

1972

Åtvidaberg	22	15	3	4	65–22	33
AIK	22	11	10	1	41–24	32
Öster	22	11	4	7	37–24	26
Norrköping	22	9	6	7	34–32	24
Örebro	22	8	7	7	31–30	23
Malmö FF	22	9	5	8	27–26	21
Djurgården	22	8	5	9	41–39	21
Landskrona	22	6	9	7	29–29	21
Örgryte	22	7	6	9	21–31	20
Hammarby	22	5	7	10	30–47	17
GAIS	22	4	4	14	32–56	12
Halmstad	22	3	8	12	14–42	12

1973

Åtvidaberg	26	16	5	5	53–32	37
Öster	26	11	9	6	46–27	31
Djurgården	26	13	5	8	53–38	31
Malmö	26	12	6	8	46–32	30
AIK	26	13	4	9	42–29	30
Norrköping	26	9	11	6	48–34	29
Landskrona	26	11	6	9	35–34	28
Hammarby	26	9	8	9	33–37	26
Elfsborg	26	7	11	8	36–37	25
GAIS	26	9	7	10	33–42	25
Örebro	26	8	8	10	42–42	24
Sirius	26	7	5	14	20–48	19
Örgryte	26	3	9	14	31–59	15
Saab	26	4	6	16	26–53	14

1974

Malmö FF	26	19	5	2	48–15	43
AIK	26	15	4	7	40–28	34
Öster	26	13	7	6	55–26	33
GAIS	26	12	5	9	44–40	29
Åtvidaberg	26	11	5	10	48–40	27
Elfsborg	26	10	6	10	55–43	26
Landskrona	26	11	4	11	43–36	26
Djurgården	26	9	8	9	44–38	26
Hammarby	26	10	5	11	37–44	25
Örebro	26	8	7	11	42–50	23
Halmstads BK	26	7	9	10	28–38	23
Norrköping	26	7	7	12	39–60	21
Sirius	26	4	8	14	28–57	16
Brynäs	26	2	8	16	27–63	12

1975

Malmö FF	26	18	6	2	53–17	42
Öster	26	16	5	5	66–26	37
Djurgården	26	13	8	5	36–25	34
Landskrona	26	9	12	5	32–32	30
AIK	26	12	5	9	43–30	29
Åtvidaberg	26	10	6	10	31–39	26
Örebro	26	8	9	9	34–35	25
Norrköping	26	8	7	11	44–49	23
Elfsborg	26	8	7	11	35–45	23
Hammarby	26	8	6	12	39–44	22
Örgryte	26	7	7	12	31–42	21
Halmstad	26	5	9	12	28–36	19
GAIS	26	6	7	13	24–41	19
GIF Sundsvall	26	4	6	16	21–56	14

1976

Halmstad	26	17	4	5	56–27	38
Malmö FF	26	12	11	3	37–21	35
Öster	26	12	8	6	51739	32
Landskrona	26	12	8	6	34–34	32
Örebro	26	9	11	6	42–34	29
Kalmar	26	10	7	9	38–43	27
AIK	26	6	13	7	38–35	25
Hammarby	26	10	4	12	40–33	24
Norrköping	26	10	4	12	47–48	24
Elfsborg	26	8	8	10	42–48	24
Djurgården	26	9	11	6	32–38	24
IFK Sundsvall	26	9	4	13	43–57	22
Åtvidaberg	26	6	6	14	34–46	18
Örgryte	26	3	4	19	24–55	10

1977

Malmö	26	15	8	3	41–19	38
Elfsborg	26	10	11	5	37–23	31
Kalmar	26	12	7	7	37–30	31
Norrköping	26	11	9	6	42–36	31
Landskrona	26	12	5	9	43–34	29
Göteborg	26	9	9	8	48–49	27
Hammarby	26	10	6	10	28–37	26
Halmstad	26	8	9	9	39–33	25
Öster	26	8	9	9	31–25	25
Djurgården	26	7	10	9	34–37	24
AIK	26	5	13	8	31–37	23
Örebro	26	6	10	10	30–35	22
Sundsvall	26	5	10	11	32–43	20
Derby	26	3	6	17	18–53	12

1978

Öster	26	15	8	3	46–20	38
Malmö FF	26	12	8	6	29–15	32
IFK Göteborg	26	13	5	8	39–29	31
Kalmar FF	26	11	9	6	35–30	31
Djurgården	26	10	10	10	50–32	30
Elfsborg	26	10	9	7	44–37	29
AIK	26	10	7	9	31–36	27
Halmstad	26	7	11	8	24–29	25
Hammarby	26	9	5	12	32–38	23
Landskrona	26	6	10	10	28–38	22
Norrköping	26	7	7	12	33–39	21
Åtvidaberg	26	9	1	16	31–42	19
Örebro	26	5	8	13	31–45	18
Västerås SK	26	6	6	14	20–44	18

1979

Halmstad	26	12	12	2	38–21	36
IFK Göteborg	26	13	9	4	44–24	35
Elfsborg	26	14	5	7	35–24	33
Malmö FF	26	12	8	6	30–24	32
IFK Norrköping	26	11	9	6	44–28	31
Hammarby	26	11	6	9	46–36	28
Öster	26	9	10	7	32–28	28
Kalmar FF	26	8	8	10	42–39	24
IFK Sundsvall	26	8	7	11	31–41	23
Djurgården	26	7	8	11	28–35	22
Åtvidaberg	26	7	8	11	20–27	22
Landskrona	26	8	5	13	32–41	21
AIK	26	5	10	11	24–35	20
Halmia	26	5	2	19	15–58	9

1980

Öster	26	13	11	2	41–16	37
Malmö FF	26	13	9	4	37–22	35
IFK Göteborg	26	12	10	4	45–26	34
Brage	26	12	9	5	29–18	33
Hammarby	26	11	8	7	49–31	30
Elfsborg	26	8	12	6	32–26	28
IFK Sundsvall	26	8	10	8	31–37	26
Halmstad	26	8	9	9	32–28	25
Kalmar FF	26	8	8	10	25–33	24
Norrköping	26	7	8	11	25–39	22
Åtvidaberg	26	5	11	10	29–37	21
Djurgården	26	7	7	12	24–37	21
Landskrona	26	5	7	14	26–46	17
Mjällby	26	3	5	18	18–47	11

1981

Östers IF	26	19	2	5	57–20	40
IFK Göteborg	26	15	6	5	60–24	36
IFK Norrköping	26	12	8	6	40–30	32
IK Brage	26	11	8	7	34–27	30
Malmö FF	26	11	5	10	48–44	27
Örgryte IS	26	12	3	11	45–49	27
Hammarby IF	26	9	7	10	48–46	25
AIK	26	8	8	10	35–34	24
Halmstads BK	26	11	2	13	35–44	24
Åtvidabergs FF	26	8	6	12	28–35	22
IF Elfsborg	26	7	8	11	27–38	22
Kalmar FF	26	9	3	14	28–38	21
IFK Sundsvall	26	6	6	14	24–58	18
Djurgårdens IF	26	6	4	16	25–47	16

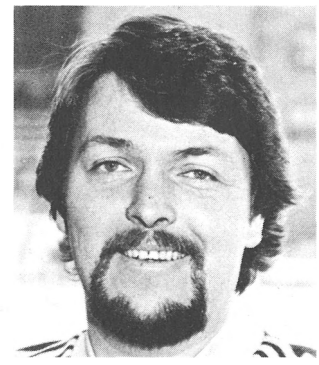

Han hade det inte lätt, fotbollstränaren Arwe Mokkelbost fra Norge. Slet och predikade men ändå gick åtskilligt snett.

Vår längsta och största ledare

Vem som av alla Djurgårdens ledare betytt mest under en lång följd av år kan givetvis diskuteras. Vi har många trotjänare och alla har på olika sätt bidragit till att Djurgårdsskutan klarat svåra bränningar. De stora livgivande sektionerna fotboll och ishockey måste emellertid av lätt förklarliga skäl komma i förgrunden i detta sammanhang. Det är därifrån de pengar kommer som håller föreningen i sin helhet vid liv. (Kommit är väl numera rättare historieskrivning). Det vilar därmed extra stort ansvar på våra fotbolls- och ishockeyledare. För fotbollen var Sigvard Bergh bas under en lång följd av år. Under hans ledarskap var det upp och ned för fotbollen. Mest upp.

Sigge höll så länge i fotbollens ordförandeklubba, att många kanske glömt bort hans ursprung. I sådana fall förråder dock honom rösten. Hans Daladialekt har inte påverkats av ett 50-tal år i Stockholm. Alltså härstammar Sigge Bergh från Dalarna, närmare bestämt Långshyttan, varifrån han blev läroverksgosse i Falun och där tog studenten med bl a vissa fotbollsmeriter på betyget. Han var med och vann Kronprinsens pokal åt Falun.

Han hamnade på Högskolan i Stockholm, på den tiden kallad ''Vilohemmet'', och avlade på normal tid sin examen. Götaledaren Stor-Klas Svensson fick höra talas om honom som en habil bandyspelare och värvade honom dit i början på 1930-talet. När sedan Stor-Klas dök upp som fotbollsledare i Djurgården, hade han inte svårt att få med sig Sigge. Den dribblingskunnige dalmasen blev snart högerinner i A-laget och där spelade han ett flertal år och hjälpte också upp Djurgården i allsvenska himmelshöjder.

Omsider råkade Sigge ut för maskinkrångel – det var visst ett knä som spökade – och då det samtidigt saknades kvalificerat folk att vid sidan av Stor-Klas sköta den administrativa sidan av fotbollsrörelsen hamnade juris kandidaten i vår sektionsstyrelse, vilken på den tiden hade hand om fotboll, bandy och ishockey. Mycket att göra alltså. Det behövdes att diverse hjälpredor knöts till rörelsen. Där fanns Hasse Garpe förut, och dit kom Sven Hellborg, Arne Malmgren, Gunnar Lundqvist och ''Farsan'' Sandberg som de mest trogna arbetarna. Garpe var under några år ordförande men gav upp efter ett intermezzo i samband med en turné till Fjärran Östern. Någon av spelarna petade ned en glass innanför kragen hos Hasse, som inte kunde tåla sådana odisciplinerade lustigheter. Säger malicen. Men den talar inte alltid sanning.

Sedan början på 1940-talet tog Sigge definitivt hand om ordförandeklubban och svingade den med all ackuratess i över 20 år. Naturligtvis har han trivts med tillvaron. Har fått se hela världen och har fått uppleva stora triumfer för Djurgården. Och också fått vara med om besvikelser. Och dessutom fått besked om att tiden rusat från honom och att det varit dags att ta in på muséum. Varpå Sigge gav svar på tal och hjälpte upp laget i allsvenskan på rekordtid!

Sigge, som grånat i Djurgårdens tjänst, är inte något rytande lejon. Han tar folket med lämpor och med tålamod.

På önskelistan har han bl a att få se Djurgården som ägare till ett riktigt eget hem ute på landet, en bondgård eller en herrgård, som kunde skapas om till något slags friluftsgård, där trötta spelare kunde vinna vederkvickelse och där även andra djurgårdare kunde stråla samman och ha det behagligt.

Största upplevelsen? Naturligtvis första gången vi vann allsvenskt guld i fotboll. Det är ju det mål man siktar mot. Bara för att nå ett sådant mål kan man nästan ha råd att senare gå på en mina i form av att t ex åka ur allsvenskan. Ekonomiskt har man förstås inte råd med det, men en triumf om det allsvenska guldet slår så högt att man måste kunna bära ett bakslag. Det gäller bara att ta bakstötarna med fattning och komma igenom prövningarna snarast möjligt.

Största spelaren som under min tid kommit till Djurgården? Tja, svårt att välja. Vi hade ju Hasse Jeppson, ''Hasse

När Sigge Bergh äntligen släppte fotbollens ordförandeklubba stod Sten Wettebrandt beredd att ta över. Och därtill föreslå att Djurgården skulle slå ihop sina påsar med AIK för att ge Stockholm åtminstone ett starkt lag. Men det ville ingen intressera sig för.

Guldfot'', men han lyckliggjorde oss ju under en så kort tid. Nej, jag tror att jag måste stanna vid Sigge Parling. Hans kraftspel, i vilket fanns mängder av teknik och finesser, betydde oerhört mycket för Djurgården. Näst honom vill jag nog framhålla Arne Arvidsson, en målvakt som frälst oss från mycket ont.

Hur skulle det här gå? Så undrade många, när Sigge Bergh beslöt att dra sig tillbaka och uteslutande ägna förbundet sina tjänster. I hans ställe sattes Sten Wetterbrandt på ordförandestolen hos Djurgården. Ett oskrivet namn, när han fick ta över klubban. Ganska snart hade Sten satt sig in i sitt nya ämbete och föreslog att Djurgården och AIK skulle slå sig samman och bilda en enda fotbollsklubb. Det blev stora rubriker.

En bortglömd sak i dagens fotboll! Här visar Sigge Bergh hur man med en enkel bredsida gör mål i en match på Stadion. Nu skall det alltid skjutas pang pang-skott, som oftast hamnar uppe på ståplats. Nej fram för det enkla. . .

Sigges huvudvärk

På den tid Sigge basade för vår fotboll var de ekonomiska tiderna rätt hyggliga, och inte sällan kunde spelare och ledare vid säsongsavslutningen samlas kring ett dukat bord. Från senaste galaföreställningen kom den här hänförda skildringen från en som fick vara med . . .

Egentligen har vi som sysslar med fotboll i Djurgården det alldeles förbannat bra. Se bara här i kväll, vilka bord, vilket käk och vilka snyggisar kring alla lirare. Ett fint kalas. Hur det ska kunna betalas får som alltid bli ledningens huvudvärk. Sigge Bergh har haft huvudvärk sedan den dag han började tjäna i Djurgården, så ni kan förstå vad det kostar på att vara ledare. Hans efterträdare kommer nog att även han behöva ett par säckar magnecyl.

Men varför inte några ord på vägen, några allvarliga ord. Det finns några av oss som varit med rätt länge i Djurgården, några t.o.m. så förfärligt länge, att ungdomens beteckning för oss är att vi är insnöade. Eftersom det nu en gång för alla är så att ledarna måste hålla i trådarna och inte plötsligt bara hoppa av tåget, om någon miljonär till äventyrs skulle komma stickande med ett anbud — ja då har ni strax skillnaden mellan ledare och spelare klar för er. Det har säkert känts bittert för Sigge och hans folk, när de mest lyskraftiga och de mest värdefulla spelarna sagt upp sig och stuckit i väg till andra jaktmarker. Även om man numera härdats mot sådana överraskningar, måste det alltid kännas lika bittert, särskilt när det gällt att spelarna lockats av anbud från med för mycket kosing nedlusade småhandlare på den svenska marknaden. Att vi gentemot proffsklubbarna i utlandet kan känna bitterhet är väl också riktigt men omtanken om våra spelares bästa, som får sådana chanser, får då uppväga besvikelsen att en länk brutits i vårt lagmaskineri.

Det här ligger i tidens anda. Det är bara att svälja och gå vidare. Ingen är helt oersättlig. Nya kuggar går att skaffa fram bara det finns slantar. Förr i tiden var känslan för föreningen större. Nu är känslan för pengarna den ofta avgörande. Man undrar om de ivrigaste penningälskarna inte någon gång reflekterat över att det kommer en tid även efter fotbollen, då samhörigheten med föreningen, med gamla kompisar bland både ledare och spelare ger betydligt mera än tillfälliga ekonomiska favörer. Vi har talat om trohetspremier till dem som är trofasta. Gemenskapen med sin gamla förening långt in i ålderns sena höst kan vara mycket mer givande än sedlarna ur en plötsligt uppdykande värvares plånbok.

Länge sedan Djurgården var ur allsvenska fotbollen, men i oktober 1960 hände det i allra sista matchen i Norrköping. Hemmalaget vare tyvärr tvingat att tai litet extra för att klara guldet och gjorde så genom att vinna med 4_1. Trots allt fanns chansen att de våra skulle rädda sig kvar på Hälsingborgs bekostnad, men för att hålla platsen före skåningarna krävdes att vi gjort ett par mål extra och därmed räddat oss på målskillnad. Ena året guld (1959) och andra året träslev _ också ett öde.

Här tar spelarna avsked från matchen i Norrköping med att hurra för sina motståndare under Sigge Parlings ledarskap. Spelarna från vänster: Arne Arvidsson, Gösta Sandberg, Sven Tumba-Johansson, Olle Hellström, Lars-Olof Sandberg, Leif Skiöld, Tjalle Mild, Hasse Karlsson, Lars ''Laban'' Arnesson och Leif Eriksson.

På den tid jag själv spelade minns jag en episod. Vi höll till i division II vid det tillfället och efter en match när det skulle betalas ut matchkosing, som var avsevärt mindre än i dag, jag tror vi fick bara en tia, sa en av spelarna: Nä hä, i dag anser jag att jag inte gjort rätt för mig, jag vill inte ha något.

Dels visste han att föreningen mest levde på skulder, precis som i dag, och dels kände han ett ansvar. Jag kan tyvärr inte skryta med att den här spelaren var jag. Jag gick i skolan och behövde mina fickpengar. Men jag glömmer aldrig min högerytter som tackade nej till slanten. Då hade han ändå kämpat värst av oss för att slå hål på motståndarförsvaret och verkligen gjort rätt för sig. men utan att lyckas och därför nekade han att ta emot något.

Som kontrast till den episoden minns jag en senare match i allsvenskan, där en lirare som själv ansåg att det var han som gjorde Hasse Jepssons storhet och målfarlighet hade nu presterat rena plattliret och inte heller hunnit bli svettig. När han lämnade planen tog jag honom avsides och sa åt honom. I dag har du väl inte mage att ta ut ett korvöre.

Gissa vem som efter att ha duschat och snabbt ha klätt om stod främst i kön hos kassören för att få sin kosing? Ja, just han. Tydligen rädd att mina synpunkter skulle ha slagit igenom hos kassören så att han inte fick sina 50 spänn...

Senare gick det inte särskilt bra för honom. Låt det vara en tankeställare. Utnyttja gärna din förening men spänn inte den ekonomiska bågen till bristningsgränsen. Det kommer en tid även efter fotbollen. Var lojal mot dina ledare, eller rättare sagt fortsätt att vara lojal mot dina ledare. Detta samarbete är vad som hittills gjort att Djurgården länge varit en makt i svensk fotboll, en respekterad och fruktad maktfaktor.

Sigge lämnade efter sig i arv ett önskemål till mig. Det handlade om att det skulle vara mera reklam för Djurgårdens matcher, helst en helsida i färg tre fyra dar i följd före varje hemmamatch. För att detta blygsamma önskemål skulle bli infriat gav jag den nya styrelsen det tipset, att bästa reklamen inte nödvändigtvis behövde ske i tidningsspalterna utan bäst skedde genom vad de aktiva åstadkom på fotbollsplanen. Det är med stora segrar och med skönt spel som reklamen skall byggas upp. Vill man dessutom ha reklam i tidningsspalterna, och det vill man förstås, gäller det för reklammakarna att inte ensidigt distribuera ev. nyheter så att vissa tidningar gynnas och andra blir heligt förbannade. Om det finns någon läcka någonstans får man försöka stoppa den. Knivsta vet nu inför båtsäsongen vilka medel han rekommenderar när båtägarna kommer för att få råd hur de ska stoppa igen sprickorna i deras skorvar. Fråga honom till råds.

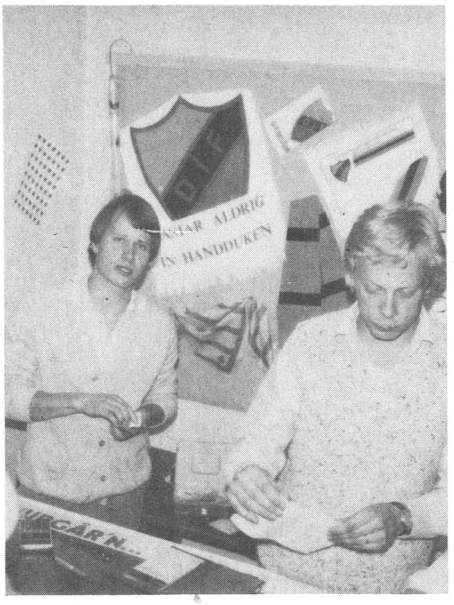

Djurgårdens SM-rad började med kula 1897

Djurgårdens första SM-titel ligger långt tilbaka i tiden och erövrades således på 1800-talet. Att tänka sig bara . . . Det var år 1897, då Gustaf Söderström stötte så långt med sin kula, att han blev svensk mästare på kuppen. Och det var ingen tillfällighet, ty även påföljande år tog han titeln i kulstötning ch passade samtidigt på att visa sin klass genom att även vinna SM i diskus.

Nu har vi visserligen fri idrott på vårt rikhaltiga program, men det är ingen riktig fart på rörelsen. Vem som helst har annars rätt att träda fram ur mörkret och stöta kula och kasta diskus så långt att vi får ett par SM-titlar. Men då räcker det inte med de blygsamma längderna från 1800-talets slut. Vårt första SM – det som Gustaf Söderström således grejade – vanns med ett diskuskast på 34,52 meter. Från 1900 infördes diskuskastning sammanlagt, då alltså bäst på höger och bäst på vänster hand räknades samman, varvid djurgårdaren Carl Gustaf Staaf vann med 50,14 meter. Det resultatet kommer man inte långt med i år ens på en hand. 80–90 meter för att vara på säkra sidan börjar bli efterfrågat . . .

Vårt allra första SM-tecken – det i kula år 1897 – vann Gustaf Söderström på 19,57 meter och märk väl, att det gällde sammanlagt. Ungefär 10 meter pr hand alltså. Det skulle i dag inte räcka att vinna ens en tävling för tjejer vid Skolungdomens höstävlingar.

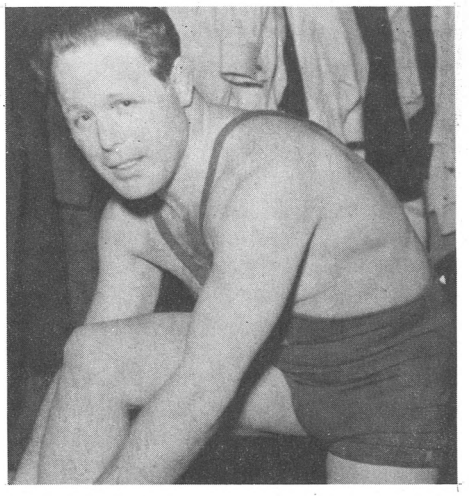

Einar Karlsson, en av Djurgårdens många svenska mästare i brottning, även olympisk medaljör.

Gratis för nya medlem

Djurgårdens Souvenirshop invigdes i påskveckan. Nästan alla våra A-lagsspelare fanns med på plats och skrev autografer, sålde souvenirer och förköpsbiljetter till över 500 besökare.

Shopen är fortsättningsvis öppen vardagar 10–12 och 14–16 samt i samband med våra hemmamatcher på Stadion.

Du är hjärtligt välkommen att inhandla biljetter till kommande matcher samt souvenirer för att stödja vår ungdomsverksamhet.

För Dig som ännu inte är medlem har vi ett särskilt erbjudande ihop med 90-årsjubileét: Betalar Du Din medlemsavgift hos oss i Klocktornet får Du som premie en ''T-shirt Djurgården'''

På bilden Anders Grönhagen och nyförvärvet från Öster Peter Strömberg i säljartagen.

★

Hedvall räddade bandyn. . .

Rapporterade Lilliequist om situationen på bandyfronten. Möjligheter till en ny och effektivare styrelse under ledning av Curt Söderberg och med Knivsta Sandberg i någon form av tränareroll. Uppdrogs åt rapportören ytterligare bearbeta ledaresidan.

I anslutning härtill diskuterades bandyns dåliga lönsamhet och ifrågasattes sektionens existensberättigande. Ernst Nilsson ansåg att man borde diskutera ett nedläggande, vartill Hedvall genmälte att ett sådant nedläggande då kunde lika väl motiveras för fotbollens del, eftersom dess skuldsida rörde sig om minst 100.000 kronor mera än bandyn.

Beslöt att för dagen nedlägga vare sig fotbollen eller bandyn.

Ur ÖS-protokoll 1960.

Lill-Einar och Edvin störst

Det är många djurgårdare, som blivit både svenska mästare, olympiska mästare (inte så många) och världsmästare (inte heller så många), och därmed har de också för alltid blivit ständiga medlemmar. Det är en hedersbevisning och det är samtidigt ekonomiskt fördelaktigt i och med att vederbörande då ej längre behöver betala någon årsavgift.

Mest svenska mästerskap har Lill-Einar Olsson nöjet att redovisa under sina många år i vår förening. Han håller ett unikt rekord att vara Djurgårdens mångsidigaste mästare. Han blev svensk mästare i så för varandra ''främmande'' idrotter som fotboll och backhoppning.

Ingen kan väl tänka sig att en fotbollsspelare av idag går frivilligt upp i en skidbacke och kastar sig iväg ut i rymderna. Inte ens Sigge Parling, som var en modig hejare på fotbollsplanen, går att tänka sig som backhoppare. Han kunde hoppa på en lirare så att det knakade om'et, men hoppa i en skidbacke. Sällan.

Men Lill-Einar Olsson kunde. Han blev svensk mästare i fotboll, i backhoppning, orientering och budkavle.

Totalt vann han 16 SM. Samma siffra har brottaren Edvin Vesterby nått inom sin specialgren, men i det här sammanhanget måste han nämnas ett stycke efter Lill-Einar. (Vad skulle Edvin förresten inte betytt för vår brottning, om han efter den aktiva tiden stannat kvar och tränat de våra istället för andra klubbars brottare).

Lill-Einar i sjukhusfönstret efter att ha fyllt 95 år. Blev uppvaktad av gamle vännen Holger Carlsson och förärad en Djurgårdsflagga.

Efter Lill-Einar och Edvin kommer två pingislirare som våra mesta mästare, nämligen Elisabeth Thorsson och Björne Mellström med vardera 13 SM-titlar. Sedan följer Signhild Tegner (också pingis), Harald Hedjersson (skidor) samt Sven Tumba-Johansson (fotboll och ishockey) och Lasse Björn (ishockey) med vardera 9 SM-titlar.

Våra svenska mästare i långa banor

1912

Final 17/11 på Råsunda idrottsplats.
Djurgårdens IF—Örgryte IS 3–1 (1–1)
Publik 4.000
Domare O. Thulin.

Mästarlaget: Gösta Sandberg – Gösta Backlund, Götrik Frykman – Gösta Karlsson, Ragnar Wicksell, Nils Öhman – Victor Jansson, Einar Olsson, Bertil Nordenskjöld, Valdemar Johannison, Jean Söderberg.

1915

Final 17/10 på Stockholms Stadion.
Djurgårdens IF—Örgryte IS 4–1 (2–1)
Publik 10.000
Domare R. Gelbord.

Mästarlaget: Karl Runn – Melker Johansson (Säwenstén), Ragnar Wicksell – Bertil Nordenskjöld, Götrik Frykman, Victor Jansson – Gottfrid Johansson, Einar Olsson, Karl Schlaaf, Sten Söderberg, Karl Karlstrand.

1917

Final 11/11 på Stockholms Stadion.
Djurgårdens IF—AIK 3–1 (1–1).
Publik 7.256
Domare E. Alstam.

Mästarlaget: Frithiof Rudén – Melker Johansson (Säwenstén), Einar Hemming – Bertil Nordenskjöld, Ragnar Wicksell, Karl Gustafsson – Gottfrid Johansson, Einar Olsson, David Englund, Sten Söderberg, Henry Fredberg.

1920

Final 24/10 på Stockholms Stadion.
Djurgårdens IF—IK Sleipner 1–0 (0–0)
Publik 8.000
Domare D. Andersson.

Mästarlaget: Frithiof Rudén – Bertil Nordenskjöld, Einar Hemming – Albert Öijermark, Ragnar Wicksell, Karl Gustafsson – Gottfrid Johansson, Sten Söderberg, Harry Sundberg, Carl Fagerberg, Karl Karlstrand.

1955

Tabelltoppen i Allsvenska serien:

Djurgården	22	14	5	3	53–27	33
Halmstads BK	22	12	5	5	49–27	29
AIK	22	11	6	5	51–30	28

Mästarlaget: Arne Arvidsson – Åke Olsson, Ingvar Pettersson – Arne Larsson, Karl-Erik Andersson, Sigvard Parling – Bernt Andersson, Hans Tvilling, John Eriksson, Birger Eklund, Gösta Sandberg.

1959

Tabelltoppen i allsvenska serien:

Djurgården	22	11	10	1	46–20	32
IFK Norrköping	22	14	3	5	58–30	31
IFK Göteborg	22	14	3	5	56–28	31

Räddade i allsvenskan trots att en korvhandlare i Uppsala försökte inhandla de bästa bitarna av 1965 års lag. Från att året innan ha tagit guld fick Djurgården 1965 nöja sig med en 8:e plats och låta Malmö FF ta över guldet. Redan nästa år var Djurgården klart att trots korvhandlare och andra i Uppsala spela ihop ett kanonlag och återta guldet.
Men året innan var det som sagt kritiskt. Räddande ängel spelade då Arne Arvidsson i målet och här har det också blivit sköna blomster efter sista matchen på Råsunda. Hans Mild, ''Tjalle'', som sedan försvann till Sirius, sneglar mot trotjänaren ''Arvid'' som också hade anbud men som förblev blårandig. Och ''Tjalle'' kom ju också åter till fadershuset.

Mästarlaget: Arne Arwidsson – Stig Gustafsson, Hans Mild – Olle Hellström, Lars Broström, Sigge Parling – Sven Tumba-Johansson, Hans Karlsson, John Jompa Eriksson, Birger Eklund, Gösta ''Knivsta'' Sandberg.

1964

Tabelltoppen i Allsvenska serien:

Djurgården	22	13	5	4	46–20	31
Malmö FF	22	13	5	4	45–20	31
Örgryte	22	14	3	5	54–36	31

Mästarlaget: Arne Arwidsson – Jan Karlsson, Torsten Furukrantz – ''Laban'' Arnesson – Olle Hellström, Hans Mild – Boris Johansson, Peder Persson, Leif Eriksson, Hans Nilsson, Gösta Sandberg, Hans Karlsson.

1966

Tabelltoppen i Allsvenska serien:

Djurgården	22	15	3	4	46–17	33
IFK Norrköping	22	12	5	5	53–24	29
Elfsborg	22	11	7	4	40–26	29

Mästarlaget: Ronney Pettersson – Inge Karlsson, Gösta Sandberg – Jan-Erik Sjöberg, Willy Gummesson, Conny Granqvist – Kay Wiestål,Peder Persson, Leif Eriksson, Sven Lindman, Claes Cronqvist, Jan Öhman.

ISHOCKEY

1926

Final Djurgårdens IF—Västerås SK 7–1 (3–0, 2–1, 2–0)
Stockholms Stadion
2.000 åskådare
Domare: R. Bäckström

Mästarlaget: Nils ''Björnungen'' Johansson – Folke Andersson, Ruben Allinger, Erik ''Tattarn'' Lindgren – Sune Andresson, Walle Söderman, Ernst Carlberg, Wille Arwe, Torsten Ehn, Karl Liiequist och Kjell Österberg.

1950

Final Djurgårdens IF—IK Mora 7–2 (3–0, 3–1, 1–1)
Östermalms IP
4.516 åskådare
Domare: Axel Sandö, Gösta Ahlin.

Mästarlaget: Yngve Johansson – Karl-Erik Andersson, Hans Stelius – Lars Björn, Bertz Zetterberg – Stig Tvilling, Hans Tvilling, Gösta Lill-Lulle Johansson – Bengt Larsson, Yngve Carlsson, Lennart Nierenburg.

1954

Final 1: Djurgården—Gävle GIK 5–1 (1–1, 1–0, 3–0)
Johanneshov. 7.553 åskådare.
Domare: Gösta Ahlin, Alf Axberg.
Final 2: Gävle GIK—Djurgården 1–1 (1–0, 0–0, 0–1)
Gävle. 3.000 åskådare.
Domare: Einar Boström, Gösta Karlsson.

Mästarlaget: Yngve Johansson – Lennart Berglund – Carl-Erik Andersson, Sven Andersson – Lars Björn, Bertz Zetterberg – Stig Tvilling, Gösta Johansson – Bengt Larsson, Sven Johansson-Tumba, Yngve Carlsson, Torsten Magnusson.

Klassisk bandybild med Djurgårdens målvakt Nils ''Björnungen'' Johansson kastande sig ut efter bollen i en match på Arosvallen i Västerås, där VSK-stjärnan Manne Johansson luras på konfekten.
''Björnungen'' var även stjärna i vårt mästarlag i ishockey och med kapacitet att bli landslagsmålvakt. Men en förkylning på en Gotlandsbåt med åtföljande lunginflammation förde honom för tidigt ur idrottshistorien.

1955

Final 1: Djurgården—Hammarby 6–3 (1–1, 1–2, 4–0)
Johanneshov. 4.512 åskådare.
Domare: Gösta Ahlin, Alf Axberg.
Final 2: Hammarby–Djurgården 2–11 (1–2, 1–3, 0–6)
Johanneshov. 3.628 åskådare.
Domare: Tore Demnert, Ernst Wilkert.

Mästarlaget: Yngve Johansson – Lennart Berglund – Karl-Erik Andersson, Lars Björn – Bertz Zetterberg – Stig Tvilling, Hans Tvilling, Gösta Johansson – Bengt Larsson, Sven Tumba-Johansson, Yngve Carlsson, Stig Sjöstam.

1958

SM-slutspelet:

Djurgården	6	4	0	2	21–19	8
Skellefteå AIK	6	4	0	2	19–18	7
Södertälje SK	6	3	0	3	20–19	6
Gävle GIK	6	1	1	4	17–25	3

Mästarlaget: Yngve Johansson – Tommy Björkman – Lars Björn, Roland Stoltz, Bertz Zetterberg, Ove Malmberg – Hans Mild, Gösta Johansson, Bengt Larsson, Stig Tvilling, Hans Tvilling, Yngve Carlsson, Bengt Bornström, Arne Boman, Sven Tumba, Gösta Sandberg, Åke Rydberg, Rolf Berggren, Karl Lilja.

1959

SM-slutspelet:

Djurgården	6	5	1	0	28– 8	11
Leksand	6	4	0	2	19–23	8
Grums IK	6	2	0	4	20–24	4
Gävle GIK	6	0	1	5	18–30	1

Mästarlaget: Yngve Johansson – Tommy Björkman – Roland Stoltz, Lasse Björn – Ove Malmberg, Eddie Wingren – Kurt Thulin, Sven Tumba, Rolf Berggren – Stig Tvilling, Gösta Johansson, Hans Mild – Gösta Sandberg, Kalle Lilja, Åke Rydberg, Yngve Carlsson.

1960

SM-slutspelet:

Djurgården	6	5	0	1	28–18	10
Södertälje SK	6	3	0	3	30–24	6
Skellefteå AIK	6	3	0	3	22–23	6
Gävle GIK	6	1	0	5	19–34	2

Mästarlaget: Tommy Björkman – Yngve Johansson – Roland Stoltz, Lasse Björn – Ove Malmberg, Eddie Wingren – Stig Tvilling, Gösta Sandberg, Hasse Mild, Leif Skiöld, Kalle Lilja, Sven Tumba, Kurt Thulin, Gösta Sandberg, Åke Rydberg, Rolf Berggren, Pelle Hörberg.

1961

SM-slutspelet:

Djurgården	6	4	2	0	31–15	10
Skellefteå AIK	6	3	0	3	21–27	6
Västerås IK	6	2	1	3	18–22	5
Leksand	6	1	1	4	20–26	3

Mästarlaget: Tommy Björkman – Lars Björn, Roland Stoltz – Eddie Wingren, Yngve Johansson – Ove Malmberg, Kurt Thulin, Sven Tumba, Gösta Knivsta Sandberg, Åke Rydberg, Leif Skiöld, Carl-Göran ''Lill-Stöveln'' Öberg, Stig Tvilling, Rolf Berggren, Karl Lilja, Pelle Hörberg.

1962

SM-slutspelet:

Djurgården	7	6	1	0	54–20	13
V. Frölunda	7	6	1	0	33–21	13
Västerås	7	3	2	2	24–26	8
Skellefteå	7	3	1	3	39–31	7
Leksand	7	3	0	4	27–28	6
Södertälje	7	2	1	4	26–27	5
AIK	7	1	1	5	19–42	3
W/Östrand	7	0	1	6	13–40	1

Mästarlaget: Yngve Johansson – Tommy Björkman – Lars Björn, Roland Stoltz – Ove Malmberg, Eddie Wingren – Kurt Thulin, Karl Lilja, Åke örydberg, Hans Mild, Carl-Göran Öberg, Leif Skiöld, Leif Fredbald, Rolf Berggren, Ingemar Landsjö, Lars Lundqvist.

1963

SM-slutspelet:

Djurgården	7	5	1	1	43–17	11
Skellefteå	7	5	1	1	27–19	11
Södertälje	7	4	1	2	28–30	9
Leksand	7	4	0	3	30–23	8
V. Frölunda	7	3	1	3	33–28	7
Brynäs	7	2	1	4	28–39	5
AIK	7	2	0	5	24–38	4
W/Östrand	7	0	1	6	14–33	1

Mästarlaget: Tommy Björkman – Ove Malmberg, Eddie Wingren – Lars Björn, Roland Stoltz – Kurt Thulin, Hans Mild, Carl-Göran Öberg, Leif Skiöld, Sven Tumba, Åke Rydberg, Kurt Svensson, Gösta Westerlund, Rolf Berggren.

Ishockeybelöningar:

På erbjudande av Nordlund beslöts uppdra åt honom att vid första lägliga tillfälle till styrelserummet inköpa en radiomottagare för en maximikostnad av kr. 50:—

ÖS 1957

Bandybelöning:

Beslöts tilldela A-lagets spelare i bandy jämte ledare fotokopior av det till allsvenskan promoverade segrarlaget.

BANDY

1908

Final: Djurgården—Östergötlands BF 3–1.

Mästarlaget: Bror Modén – Gunnar Friberg, Karl Öhman – Algot Nilsson, Götrik Frykman, Bengt Walla – Anders Spångberg, Ivar Friberg, Erik Lavass, Erik Andéhn, Melker Säwensten-Johansson.

Ett av Djurgårdens mästarlag var det här av årgång 1960, från vänster stående Yngve Johansson, Lill-Lulle Johansson, Stig Tvilling, Kurt Thulin, Åke Rydberg, Leif Skiöld, Rolf Berggren, Hans Mild, Kalle Lilja, John Candelius; främre raden: Rolle Stoltz, Ove Malmberg, Eddie Wingren, Tommy Björkman, Lasse Björn och Tumba.

1912

Final: Djurgården—IFK Uppsala 1–1 (mästerskapet delades då vare sig förlängning eller omspel kunde ske på grund av den långt framskridna våren).

Mästarlaget: Knut Gustafsson – Ragnar Wicksell, Karl Öhman – Erik Lavass, Götrik Frykman, Folke Wahlgren, Jean Söderberg,Sten Söderberg, Karl-Gunnar Arno-Karlsson, Melker Säwnsten-Johansson, Ivar Friberg.

BOBSLEIGH

1965: Carl-Erik Eriksson, Eric Wennerberg, 2-mannalag.
1966: Carl-Erik Eriksson, Eric Wennerberg, 2-mannalag.
1968: Carl-Erik Eriksson, Eric Wennerberg, 2-mannalag.
1970: Carl-Erik Eriksson, Leif Johansson, 2-mannalag.

BORDTENNIS

Singel: 1948 Tage Flisberg
1951 Bengt Grive
1957 Björne Mellström
1958 Björne Mellström
1959 Björne Mellström
1962 Björne Mellström

Dubbel:
1948 Tage Flisberg/Arne Neidenmark
1949 Bengt Grive/Arne Neidenmark
1956 Lennart Johansson/Bo Malmqvist

Lag:
1948: Tage Flisberg, Arne Neidenmark, Bengt Grive.
1951: Bengt Grive, Stig Elmblad, Lennart Johansson.
1954: Lennart Johansson, Bo Malmqvist, Åke Rakell.
1955: Lennart Johansson, Bo Malmqvist, Åke Rakell.

Mixed:
1948 Tage Flisberg (tillsammans med Ingrid Hägglund, Örnsköldsviks BTK).
1955 Elisabeth Thorson (tillsammans med Lasse Pettersson, Hammarby IF).
1958: Björne Mellström/Elisabeth Thorson
1959: Björne Mellström/Elisabeth Thorson
1969: Björne Mellström

Damer:

Singel:
1954 Elisabeth Thorson
1955 Signhild Tegner
1956 Signhild Tegner

Dubbel:
1956 Signhild Tegner
1959: Signhild Tegner

Lag:
1955 Ing-Britt Molin, Signhild Tegner, Elisabeth Thorson.
1956 Ing-Britt Molin, Signhild Tegner, Elisabeth Thorson.
1957 Ing-Britt Molin, Signhild Tegner, Elisabeth Thorson.
1958: Siv Pettersson, Elisabeth Thorson, Signhild Tegner, Ing-Britt Molin.

BOXNING

Flugvikt:
1922 Evert Karlsson
1927 John Pihl
1928 John Pihl
1962 Hans Pincoffs
1963 Hans Pincoffs
1964 Hans Pincoffs
1981 Ari Alanenpää

Bantamvikt:
1924 Harry Wolff
1928 Percy Almström
1939 Harry Ljushammar
1952 Roy Svedberg
1953 Roy Svedberg
1964 Hans Pincoffs

Fjädervikt:
1923 Oscar Andrén
1925 Oscar Andrén
1927 Harry Wolff
1931 Kurt Liljedahl
1950 Bertil Ahlin
1951 Bertil Ahlin
1965 Hans Pincoffs
1968 Bo Grebbert
1969 Carl-Axel Palm
1970 Carl-Axel Palm
1971 Carl-Axel Palm

Lättvikt:
1921 Oscar Kjällander
1922 Gustaf ''Gurra'' Bergman
1923 Gustaf ''Gurra'' Bergman
1953 Bertil Ahlin
1958 Roger Höglund
1980 Kalervo Alanenpää

Weltervikt:
1926 Oscar Kjällander
1929 Artur Litzén
1936 Einar Hammar
1941 Einar Hammar
1963: Ove Ljungkvist
Carl-Axel Palm (l.w.)

Mellanvikt:
1929 John Andersson
1939 Einar Hammar
1940 Einar Hammar
1958 Nils Olsson (l.m.)
1941 Einar Hammar (l.m.)
1963 Teofil Pollex
1964 Teofil Pollex
1971 Christer Combäck

Lätt tungvikt:
1920 David Lindén
1922 David Lindén
1926 Nisse Ramm
1927 Nisse Ramm
1930 Gustaf Eriksson
1931 John Andersson
1942 Bo Below

Tungvikt:
1926 Gunnar Magnusson
1927 Gustaf Andersson
1928 Gustaf Andersson
1936 Olle Tandberg
1937 Olle Tandberg
1938 Olle Tandberg
1939 Olle Tandberg
1940 Olle Tandberg
1949 Bengt Modigh

BOWLING

1933 Östen Eriksson

2-manna

1937 Östen Eriksson, Gustaf Ekberg
1950 Kjell Anjou, Fritiof Sund.

Äpplet faller inte långt. . . Edvin Vesterby med 16 SM-titlar i brottning hade 1969 glädjen se sin 16-årige son Benny, då alltjämt skolgosse i Bromma, vinna sitt första SM.

BROTTNING

GREKISK ROMERSK STIL

Bantamvikt:

1922 Fritiof Svensson
1926 Arvid Östman
1955 Edvin Vesterby
1956 Edvin Vesterby

Fjädervikt:

1917 Gottfrid Svensson
1918 Gottfrid Svensson
1920 Fritiof Svensson
1921 Fritiof Svensson
1922 Gottfrid Svensson
1923 Fritiof Svensson
1932 Einar Karlsson
1937 Einar Karlsson

Lättvikt:

1911 Gottfrid Svensson
1912 Gottfrid Svensson
1913 Gottfrid Svensson
1916 William Pettersson
1919 Gottfrid Svensson
1931 Einar Karlsson
1933 Einar Karlsson
1934 Einar Karlsson

Lätt tungvikt:

1930 Nils Landberg

Tungvikt:

1916 Knut Wasström
1917 Knut Wasström
1931 Georg Nilsson

FRI STIL

Bantamvikt:

1940 Bengt Winqvist
1941 Bengt Winqvist
1952 Edvin Vesterby
1954 Edvin Vesterby
1956 Edvin Vesterby
1957 Edvin Vesterby

Lätt tungvikt:

1930 Nils Landberg

Tungvikt:

1933 Georg Nilsson
1935 Georg Nilsson
1936 Georg Nilsson
1937 Georg Nilsson

SENARE MÄSTARE:

1963: Edvin Vesterby, fri stil, bantam
1963: Göte Rönn, fri stil, tungvikt
1964: Edvin Vesterby, fri stil, bantam
1964: Göte Rönn, fri stil, tungvikt
1966: Esko Kaikkonen, grek.-rom. stil, lättvikt
1969: Benny Vesterby, grek.-rom. stil, bantam
1965, lag: Bo Hjulström, Kurt Johannesson, Edvin Vesterby, Esko Kaikkonen, Rolf Gustavsson, Henry Frich, Antal Laszlo, Kurt Alariksson, fri stil.

CYKEL

1910
1.000 meter bana: Torsten Carlsson.
5.000 meter bana:
1909: Torsten Carlsson
1911: Torsten Carlsson
1912: Torsten Carlsson

FRI IDROTT

Terräng 8.000 m:

Lag: 1911 Knut Alm, Axel Berglund, Edvin Hellgren, Carl Nilsson.

1913 Karl Sundholm

Marathon:

1914 Rudolf Wåhlin

Längd med ansats:

1908 Carl Silfverstrand

Tresteg:

1913 Eric Almlöf
1914 Eric Almlöf

Stavhopp:

1900 Karl Gustaf Staaf

Grenhopp:

1900 Oscar Nordström
1902 Oscar Nordström
1927 Leif Dahlgren
1928 Leif Dahlgren
1934 Karl Lundberg

Mellanhopp:

1927 Konrad Granström
1928 Konrad Granström

Kulstötning sammanlagt:

1897 Gustaf Söderström
1898 Gustaf Söderström
1910 Einar Nilsson
1911 Einar Nilsson
1912 Einar Nilsson
1913 Einar Nilsson
1914 Einar Nilsson

Diskus bästa hand:

1898 Gustaf Söderström

Diskus sammanlagt:

1900 Karl Gustaf Staaf
1902 Gustaf Söderström
1904 Carl Jahnzon
1905 Carl Jahnzon
1911 Einar Nilsson
1912 Einar Nilsson

Viktkastning:

1914 Carl Jahnzon

Femkamp:

1900 Karl Gustaf Staaf

DAMER

Löpning 100 m:

1928 Ebba Myrberg

200 m:

1929 Inga Gentzel

800 m:

1928 Inga Gentzel
1929 Inga Gentzel
1930 Inga Gentzel
1931 Inga Gentzel

Stafett 4×100 m:

M. Hagelberg, Ebba Myrberg, Emy Pettersson, Anna Sundberg.

Längdhopp:

1928 Ebba Myrberg

FÄKTNING

1962, damer, florett, lag: Elin Eckerbom, Gunilla Tollbom, Christina Wahlberg.
1967, värja: Hans Jacobsson. Lag: Carl von Essen, Hans Jacobsson,, Jan Skogh, Lars Sjöberg, Rolf Junefelt.
1970, lag: Carl von Essen, Hans Jacobsson, Björn Jacobsson, Lars-Erik Larsson, Björn Persson.
1972, lag: Jaan Veanes, Hans Jacobsson, Leif Högström, Björn Jacobsson, Takashi Masuyama.
1973: Hans Jacobsson.
1974: Jaan Veanes. Lag: Jaan Veanes, Carl von Essen, Leif Högström, Göran Andersson.
1974, damer, lag, florett: Ann Molvidson, Maud-Ann Tesch, Marit Nettelblad, Eva Friberg.
1977, värja, lag: Carl Bernadotte, Carl von Essen, Göran Flodtröm, Leif Högström, Hans Jacobsson.
1978, värja: Carl von Essen.
1978, florett, damer: Maud-Ann Tesch.

KONSTÅKNING

1964: Britt Elfving
1965: Britt Elfving
1966: Britt Elfving
1967: Britt Elfving
1968: Britt Elfving
1977: Lotta Crispin

SKIDOR

1970: Backhoppning: Tommy Karlsson
1979: Backhoppning: Christer Karlsson
1980: Backhoppning: Christer Karlsson
1980: Dito, lag: Christer Karlsson
1958: Slalom: Vivi-Ann Wassdahl
1963: Storslalom: Kathinka Frisk
1980: Störtlopp: Benny Lindberg
1981: Störtlopp: Benny Lindberg

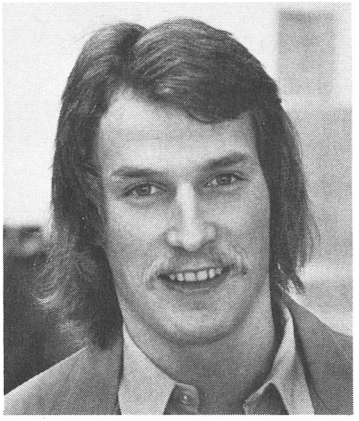

Djurgårdens sista (senaste) storbackhoppare Christer Karlsson med dubbla SM-titlar 1979—1980.

TENNIS

1962, singel, utomhus: Jan-Erik Lundqvist.
1962, dubbel: Jan-Erik Lundqvist/ Ingemar Ingvarsson.
(Allsvensk serieseger: Jan-Erik Lundqvist, al Fox, Ingemar Ingvarsson, John-Anders Sjögren).
1963, singel, inomhus: Jan-Erik Lundqvist.
1963, dubbel: Jan-Erik Lundqvist/J. Josefsson.
1963, mixed: Ingemar Ingvarsson/ Martine Zacharias.

OCKSÅ MÄSTARE

Nr 256: H. Dahlbom, cykel, 50 km, 1960.

Nr 257: Cykel 50 km, lag: H. Dahlbom, O. Johansson, G. Göransson, 1960.

Nr 258: J. E. Lundqvist, tennis, utomhus, dubbel, 1960.

Nr 259: Ishockey, lag, T. Björkman, Y. Johansson, L. Björn, R. Stoltz, O. Malmberg, E. Wingren, S. Tvilling, G. Sandberg, H. Mild, S. Johansson, Å. Rydberg, L. Sköld, K. Lilja, K. G. Öberg, K. Thulin, P. Hörberg, R. Berggren, 1961.

Nr 260: Bordtennis, lag, herrar: B. Mellström, C. Heyerdahl, A. Bolgar, 1961

Nr 261: Ove Larsson, boxning, lättvikt, 1961.

Nr 262: B. Mellström, bordtennis, mixed, 1961.

Nr 263: B. Mellström, bordtennis, dubbel, 1961.

Nr 264: S. Söderqvist, brottning, gr.rom., weltervikt, 1961.

Nr 265: E. Westerby, brottning, gr.rom., bantamvikt, 1961.

Nr 266: Kathinka Frisk, skidor, störtlopp, damer, 1961.

Nr 267: Kerstin Frendelius, tennis, inomhus, damsingel, 1961.

Nr 268: E. Westerby, brottning, fri stil, bantamvikt, 1961.

Nr 269: H. Dahlbom, cykel, 50 km, 1961.

Nr 270: Cykel, 50 km, lag: H. Dahlbom, O. Johansson, G. Göransson.

Nr 271: Jan-Erik Lundqvist, tennis, utomhus, herrsingel, 1961.

Nr 272: Jan-Erik Lundqvist, tennis, utomhus, herrdubbel, 1961.

Nr 273: Brottning, fri stil, lag, 1961, Kjell Paulsson, Kjell Norling, Edvin Westerby, Paul Pålsson, Kurt Madsen, Bengt Fridh, Kurt Alariksson, Göte Rönn.

Nr 274: Bordtennis, lag, herrar: Björne Mellström, Christian Heyerdahl, Curt Österholm, 1962.

Nr 275: Ishockey, lag, Tommy Björkman, Ingemar Landsjö, Lars Björn, Roland Stoltz, Ove Malmberg, Eddie Wingren, Gösta Sandberg, Sven Johansson, Åke Rydberg, Leif Skiöld, Hans Mild, Carl-Göran Öberg, Kurt Thulin, Carl Lilja, Rolf Berggren, Lars Lundqvist, Leif Fredblad.

Nr 276: Björne Mellström, bordtennis, herrsingel, 1962.

Nr 277: Björne Mellström, bordtennis, herrdubbel, 1962.

Nr 278: Kathinka Frisk, skidor, störtlopp, damer, 1962.

Ännu fler mästare

SKIDOR

30 km:

1910 Nils Adolf Hedjersson

Backhoppning:

1910 Einar Olsson
1911 Einar Olsson
1913 Nils Lind
1914 Einar Olsson
1915 Einar Olsson
1916 Einar Olsson
1917 Menotti Jakobsson
1918 Nils Lind
1919 Nils Lind
1921 Menotti Jakobsson
1922 Axel Herman Nilsson
1923 Axel Herman Nilsson
1924 Axel Herman Nilsson
1930 Holger Schön
1932 Pelle Hennix
1934 Holger Schön
1957 Folke Mikaelsson

Backhoppning, lagtävling:

1925 Karl Andersson, Axel Isacsson, Nils Sund
1926 Bertil Carlsson, Axel Herman Nilsson, Alex Lindström
1927 Bertil Carlsson, Axel Herman Nilsson, Herman Paus
1930 Holger Schön, Bertil Carlsson, Hjalmar Danielsson
1932 Pelle Hennix, Harald Hedjersson, Gunnar Andersson
1934 Pelle Hennix, Holger Schön, Sven Schön
1935 Pelle Hennix, Arne Karlsson, Sven Schön
1936 Harald Hedjersson, Holger Schön, Arne Karlsson
1947 Vilhelm Hellman, Bengt Jäderholm, Elof Ohlson

Nordisk kombination:

1910 Einar Olsson
1911 Einar Olsson
1913 Olle Tandberg
1914 Einar Olsson
1915 Einar Olsson
1917 Menotti Jakobsson
1918 Einar Olsson
1920 Einar Olsson
1921 Einar Olsson
1922 Olle Tandberg
1924 John Jonsson
1925 John Jonsson
1932 Harald Hedjersson
1934 Harald Hedjersson
1935 Harald Hedjersson
1937 Harald Hedjersson
1939 Harald Hedjersson

Nordisk kombination, lagtävling:

1925 John Jonsson, Nils Sund, Axel Isacsson
1926 Alex Lindström, Axel Isacsson, Bertil Carlsson
1940 Harald Hedjersson, Arne Karlsson, Bengt Carlqvist
1954 Kjell Martin, Tex Berg, Umberto Öqvist
1955 Kjell Martin, Tex Berg, Umberto Öqvist

Budkavlelöpning:

1911 Nils Adolf Hedjersson, Albin Sandström, Alfred Sandström
1915 Olof Söderberg, Nils Adolf Hedjersson, O. B. Hansson, Albin Sandström, Einar Olsson
1930 Folke Stolpe, Arvid Kjellström, Karl Lindh

Slalom:

1937 Harald Hedjersson

GÅNG:

3.000 meter, bana:

1935 E. Asplund

5.000 meter, bana:

1900 E. Ekberg
1902 E. Ekberg
1904 E. Ekberg

10.000 meter, bana:

1912 A. Berglund

30.000 meter, landsväg:

1934 E. Asplund

DAMER

10 km:

1943 Maud Cederholm

10 km lagtävling:

1924 Karin Bollner, Sigrid Sandström, Ester Hedjersson
1941 Barbro Olsson, Maud Cederholm, Dis Cederholm
1942 Barbro Olsson, Dis Cederholm, Maud Cederholm
1943 Maud Cederholm, Dis Cederholm, Barbro Olsson

Slalom:

1937 Inga Söderbaum

Slalom, lagtävling:

1938 Inga Söderbaum, Märta Hernqvist, Mary Strömberg
1942 Margareta Florman, Maud Härleman, Mary Strömberg

Storslalom:

1951 Kerstin Winnberg-Ahlqvist

Skridskolöpning

Allround sammanlagt:

1904 Birger Carlsson

Så här såg det ut när täckelset föll vid invigningen av Djurgårdsstenen på Skansen. Initiativtagaren Birre Nyland (t.ex.) och Nocke Nordenskjöld kan läsa på kopparplåten: ''Här startade Djurgårdens Idrottsförening sin första backtävling på skidor 1893''.

Gamla djurgårdare reste Skansens 1:a minnessten

— Skansen har i alla tider ställt sig avvisande till diverse välmenta förslag om statyer och minnesmärken, fastslog dr Mats Rehnberg i Skansenledningen den 12 mars 1956, men nu har vi gjort ett undantag som dock inte får gälla som något slags prejudikat.

År 1891, den 17 mars, började ett lag dalkarlar timra de första stugorna här på Skansen och samtidigt höll den nybildade Djurgårdens IF sina första backtävlingar just här på den plats där vi nu står. Den idrottsliga debuten hör alltså på så sätt samman med Skansen själv, och därför har vi ansett oss böra göra ett undantag i dag.

Urdjurgårdaren Nocke Nordenskjöld, klubbens främste allroundspelare genom tiderna, höll högtidstalet och den ännu äldre skid- och skogskarlen Birre Nylund, ekiperad i sin idrottshistoriska sälskinnsanorak, lät täckelset falla.

Djurgårdsstenen står exakt på den fläck där några friska viljor från norska gardet byggde Stockholms första skidbacke. Berget stupar tvärbrant ned mot Djurgårdsbrunnsviken och från minnesmärket erbjuds man en hänförande utsikt över diplomatstaden och övre Östermalm.

Stenen har valts ut från Skansens egen mark och fanns där säkert redan år 1891, då den stockholmska backhoppningen startades på detta blygsamma sätt.

En exklusiv samling gamla djurgårdare bevistade högtidligheten, vilken var ett värdigt firande av Djurgårdens 65-årsdag.

FÄKTARNAS HISTORIA:

Béla redovisar 14 guld!

Det är ”lycka att vara djurgårdare”! Detta är ord, som man ofta hör, icke blott av klubbmedlemmar, utan även av alla de tusenden och åter tusenden, som känner gemenskap med Djurgårdens IF. Denna anrika klubb blir nu 90 år.

Djurgårdens fäktsektion kom till på initiativ av bl. a. Herbert Wahlberg, Arne Tollbom och Olle Rundstedt och började kvickt utveckla sig till en stor och intim fäktfamilj. Man förknippar fäktsektionen med många över land och rike kända namn. Här skall nämnas Orwar Lindwall, landslagstränaren och fäktmästaren, den så tragiskt omkomne Axel Wahlberg, som var både VM- och JVM-medaljör, VM-finalisten Jan Skogh, som var den förste, som både nationellt och internationellt visade sitt stora fäktkunnande o. s. v. Bland ledarna minns man bl. a. Gunnar Skogh, Sten Rudholm, Jap Haarlem, Yngve Arnell och den nuvarande ordföranden Oscar Bernadotte – alla resar av stort format.

Så småningom kryllade det av landslagsmän i såväl fäktning som modern femkamp i Djurgårdens träningslokaler. Här kan nämnas Stefan Skogh, ”Bagarn” Larsson, Lasse Sjöberg, ak. mästare, för att inte förglömma de verkligt stora och berömda OS- och VM-mästarna Hans Jacobson och Björn Ferm. Hans broder Björn Jacobson skall också med glädje nämnas.

Även på damsidan har Djurgården visat framfötterna, Elin Eckerbom, Kicki Wahlberg, Gunilla Tollbom, Christina och Elisabeth Lagerwall vann många tävlingar och mästerskapstitlar till DIF:s fäktsektion. Christina Lagerwall och Jap Haarlem gifte sig och DIF väntar snart, att deras barn kommer till fäktsalen för att bli lika spänstiga som föräldrarna.

OS- och VM-mästarna, kvartetten Carl von Essen, Hans Jacobson, Göran Flodström och Leif Högström har tillsammans tagit 14 guldmedaljer i dessa tävlingar till Sverige och fäktsektionen. Nu senast på 70-talet visade bl. a. ”Jussi” Andersson Dahllöf sitt fäktkunnande på hög akademisk nivå.

I moderna femkamps-OS senast skall icke namnen Bengt och Hans Lagers och Georg Horvath förglömmas. Dessa herrar är inte blott duktiga fäktare utan även effektiva ledare och organisatörer. De unga herrarna Carl Bernadotte, Stefan Pahlefors, Kent Hjerpe, Jonas Rosén och Magnus Tesch förbereder sig att försvara Sveriges färger i OS i Los Angeles 1984. De tänker vinna där!

Av fäktjuniorerna i dag, vilka nog måste anses bäst i landet, må nämnas Peter Sellei, Henning Österberg, Ulf Hagberg, Ulf Lundwall, Alexander Oxenstierna och – glöm inte namnet Martin Lamprecht. Mycket kommer att läsas om dessa ungdomar i avisorna.

Familjen ”djurgårdsfäktarna” är omtyckta av överstyrelsen och supporterklubben som artiga och skötsamma idrottsmän och idrottsflickor, och då och då har man sina fester, som knyter fäktarna ännu mera samman.

Inom 3 år skall fäktsektionen bland de nuvarande 16 flickorna ha ett juniorlandslag, säger de själva, och det är väl en underbar målsättning!

Ett par ord måste även sägas om knatten Otto Drakenberg, som tränar och tävlar så det blixtrar om det.

Den nya fäktlokalen på Artemisgatan i T-banans ändhållplats är utmärkt och den är strängt taget hela dagen besökt av tränande fäktare och ledare. Hedersordföranden Yngve Arnell har lagt ner ett oerhört förtjänstfullt arbete i 1000-tals timmar genom att inreda och förbättra lokalen och skapa trivsel.

I Svenska Fäktförbundet har DIF ett par goda representanter i Roland Halvorsen (sekr) samt Carl von Essen (värjledare). Den nuvarande ordföranden i DIF, Oscar Bernadotte bor visserligen omkring 10 mil från klubben, men han är ändå ofta i sin kära klubb, styrande sektionen med fast hand. Han liksom undertecknad gläds åt den fina andan, trivseln, glädjen och kunnigheten hos sina medlemmar och vi tycker att det är underbart att vara medlem i DIF:s fäktsektion.

Béla Rerrich

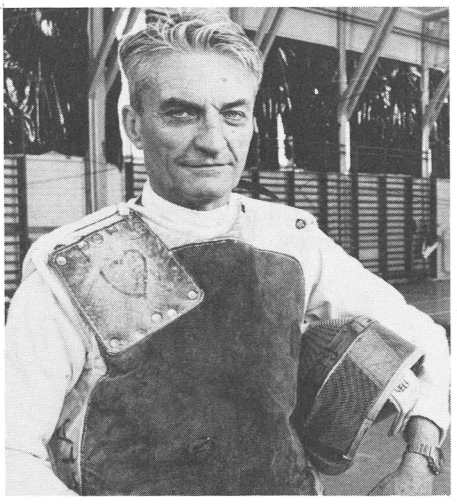

Han som gjort Djurgården till 60- och 70-talens främsta fäktarklubb i landet. Béla Rerrich har fört fram både världsmästare och olympiska och även svenska mästare. Kanske det även blir ett historiskt 1980-tal för våra värjor. . .

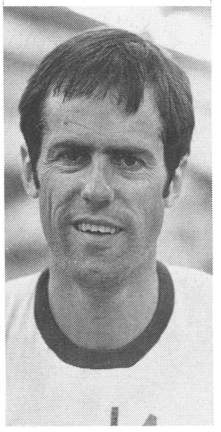

Världsmästare och olympiska guldmedaljörer har vi inte haft många i Djurgården, men här är i alla fall två av de främsta, fäktarstjärnorna Hans Jacobsson och Carl von Essen. Nu vilar de på lagrarna och överlåter åt Béla Rerrich att ta fram nya talanger. Dessa är redan på god väg, så varför inte hoppas redan i OS i Los Angeles 1984. . .

Fäktarnas rekordår

Största året för våra fäktare inträffade 1975 med inte mindre än 17 mästartitlar! Här har vi den otroliga säsongen dokumenterad:

Världsmästare, värja, lag:
Carl von Essen
Hans Jacobson
Leif Högström

Svenska mästare, värja, lag:
Carl von Essen
Hans Jocobson
Leif Högström
Göran Flodström

JSM, värja, nidividuellt:
Leif Högström

JNM, värja, individuellt:
Leif Högström

SM florett, individuellt:
Maud-Ann Tesch

JSM, florett, individuellt:
Maud-Ann Tesch

JNM, florett, individuellt:
Maud-Ann Tesch

Skandinaviskt mästerskap, florett:
Ann Molvidson

JSM, lag, florett
Maud-Ann Tesch
Ann Molvidson
Marit Nettelbladt
Eva Friberg

DM, seniorer, värja, individuellt:
Stefan Pahlefors.

Hedersmärkets innehavare måste ha gjort minst 10 år!

Djurgårdens hedersmärke är ett eftertraktat märke genom att kraven är stora på den, som skall kunna få det. Förutsättning är till att börja med att ha i minst 10 år varit medlem och under alla dessa år alltså ha betalt sin medlemsavgift. Men givetvis räcker inte detta, ty då skulle snart sagt alla våra medlemmar med 10 års ''tjänst'' vara berättigade att erhålla märket. Nej, det mer väsentliga är vad vederbörande aspirant på märket uträttat som aktiv på tävlingsbanan eller som ledare på olika poster inom föreningen.

I det följande en förteckning över dem, som under åren från och med 1956, fått ta emot hedersmärket:

1956

Per-Einar Bergström (orientering)
John Candelius (ishockey)
Stig Carlsson (fotboll)
Stig Eckerbrant (bandy)
Gillis Florsjö (handboll)
Gunnar Hedberg (orientering)
Maj Britt Hedström (damidrott)
Ulf Hedvall (orientering)
Ivar Hörberg (bowling)
Ragnhild Jansson (orientering)
Yngve Johansson (ishockey)
Uno Jonsson (skidor)
Kurt Karlsson (brottning)
Bertil Klöverbäck (brottning)
Folke Lindhe (skidor)
Herbert Magnusson (orientering)
Ove Nilsson (fotboll)
Maja-Britta Svensson (damidrott)
Edvin Vesterby (brottning)
Olov Wigzell (bowling)
Anna-Lisa Westerdahl (damidrott)

1957

Kjell Anjou (bowling)
Lars Björn (ishockey)
Bo Carlsson, (orientering)
Yngve Carlsson (ishockey)
Folke Engström (Supporterkl.)
Erik Extergren (bordtennis)
Lars Holmstedt (bowling)
Bengt Jäderholm (skidor)
Lennart Lilja (fotboll)
Wivan Lövgren (damidrott)
Sixten Ogberg (bowling)
Göte Sanfridsson (brottning)
Birger Stenman (fotboll)
Hans Tvilling (fotboll, ishockey)
Stig Tvilling (dito)
Arne Weldner (bordtennis)

1958

Erland Li:son Almkvist (slalom)
Ivan Andersson (brottning)
Einar Axelsson (skidor)
Lars Celsing (orientering)
Acke Cronestig (orientering)
John Ek (bowling)
Rune Ekholm (bandy)
Tore Eriksson (orientering)
Sven Gustafsson (bowling)
Torsten Gustavsson (orientering)
Wolf Lyberg (fotboll)
Bengt Modigh (boxning)
Ewan Pettersson (bowling)
Bernt Ramse (boxning)
Signe Rufelt (damidrott)

1959

Gerd Andersson (damidrott)
Bertil Ahlin (boxning)
Axel Bruhn (brottning)
Ola Edlund (fotboll)
Sune Holmberg (skidor)
Karin Jonsson (orientering)
Helge Öberg (brottning)
Karl-Erik ''Pedde'' Jonsson (fotboll)
Sigge Parling (fotboll)
Ingvar Petersson (fotboll)
Curt Söderberg (bandy)

1960

Christina Allinger (damidrott)
Bertil Anér (brottning)
Åke Barrling (fotboll)
Gunnar Bengtsson (bowling)
Lennart Björklund (handboll)
Torsten Edblom (brottning)
Stig Elmblad (bordtennis)
Tore Emneryd (bandy)
John Jompa Eriksson (fotboll)
Rickard Eriksson (orientering)
Gun Hellman (damidrott)
Evert Lindbergh (bowling)
Folke Mikaelsson (skidor)
Allan Nordlander (bowling)

1961

Oskar Andrén (boxning)
Curt Berggrén (orientering)
Lars-Gunnar Björklund (handboll)
Siw Centergren (damidrott)
Birger Eklund (fotboll)
Leif Engvall (orientering)
Harald Gustafsson (fotboll)
Kurt Hammargren (boxning)
Anders Hasselqvist (orientering)
Börje Jansson (boxning)
Kirsten Johansson (damidrott)
Arne Rapp (skidor, orientering)
Gösta Sandberg (fotboll)

1962:

Hugo Caneman (ÖS)
Alf Lundquist (fotboll)
Lars Nordvall (ishockey)

1963

Hugo Caneman (ÖS)
Bo Finnhammar (fotboll)
Folke Mikaelsson (skidor)
Hans Mild (fotboll, ishockey)
George Johansson (fotboll)
Bertil Nyman (brottning)

En veteran i våra led är Elvir Westman, mest känd som ''Knutte Knopp'' och som en djurgårdare jobbande i bakgrunden med att få folk att ekonomiskt ge oss ett handtag. I yngre dar var han duktig på skidor, orientering och fotboll.

Gunvor Orest (damidrott)
Elisabeth Thorsson (bordtennis)
Alf Lundquist (fotboll)
Lars Nordvall (ishockey)

1964:

Carl Berggren (bowling)
Carl-Gustaf Gustavsson (fotboll)
Suzanne Forsberg-Dettner (damidrott)
Eric Jansson (bowling)
Hans Karlsson (fotboll)
Thore Starck (boxning)
Roland Stoltz (ishockey)
Kurt Thulin (ishockey)

1965

Carl-Hjalmar Bodman (ÖS)
Kaj Boman (handboll)
Gunnar Dahlfors (ÖS)
Börje Gundberg (bowling)
Irene Hellström (damidrott)
Olle Hellström (fotboll)

1966

Kerstin Ahlqvist (slalom)
Agneta Almqvist (damidrott)
Siv Aronsson (konståkning)
Rolf Asp (ishockey)
Stig Elmblad (bordtennis)
Gösta Ericsson (bowling)
Åke Erixon (ÖS)
Ingrid Gruvlund (damer)
Bert Hansson (bowling)
Lill-Byss Hansson (orientering)
Gunnar Hedberg (orientering)
Arvid Kjällström (hustomte)
Ing-Britt Lindgren (bordtennis)
Olof Lindsjöö (bordtennis)
Owe Malmberg (ishockey)
Leif Markusson (ishockey)
Sten Nilsson (bowling)
Lars-Eric Pettersson (slalom)
Kurt Thulin (ishockey)
Eddie Wingren (ishockey)

1967

Tommy Björkman (ishockey)
Bertil Johansson (bowling)
Oskar Eklund (bandy)
Margareta Ekvall (damidrott)
Lars Fagerstedt (bordtennis)
Åke Karlsson (bandy)
Per Lindberg (bandy, fotboll)
Gunilla Lundqvist (bordtennis)
Gustav Malmberg (bowling)
Ernst Meyer (bowling)
Ernst Nilsson (ÖS)
Göte Rönn (brottning)
Rolf Theblin (ÖS)
Sigge Törnqvist (fotboll)
Eddie Wingren (ishockey)
Gustaf Zetterlund (bowling)

1968

Eric Barck (fotboll)
Ann-Christin Bergenheim (damidrott)
Kjell Claesson (brottning)
Hans Fristedt (fotboll)
Ingemar Johansson (boxning)
Kirsten Johansson (damidrott)
Georg Karlsson (fotboll)
Antal Laszlo (brottning)
Gunnar Lindbergh (bowling)
Eric T. Lindström (bordtennis)
Sven Lindholm (bowling)
Arne Palm (ishockey)
Lars-Erik Pettersson (brottning)
Ronney Pettersson (fotboll)

1969

Sten Berglund (boxning)
Signhild Carlson (boxning)
Gunnar Dyvik (Supporterklubben)
Bo Grebbert (boxning)
Roger Höglund (boxning)
Björn Jonsson (fotboll)
Rolf Lagerbäck (curling)
Bengt Lindbergh (bowling)
Elis Lundqvist (bowling)
Carl-Axel Palm (bowling)
Carl-Gunnar Palm (boxning)
Carl-Åke Palm (boxning)
Hans Strömdahl (curling)
Jan Westling (boxning)
Bengt Öhrman (curling)

1970

Dan Bingestam (fotboll)
Bo Brattlöf (fotboll)
Gösta Furugård (fotboll)
Inge Karlsson (fotboll)
Sven Lindman (fotboll)
Björn Lindbergh (fotboll)
Olle Pettersson (fotboll)

1971

Anders Andrén (ishockey)
Karl-Erik Axin (bowling)
Gösta Broberg (bowling)
Nils Dannberg (bowling)
Karl Fagerstedt (bordtennis)
Henry Flodin (bowling)

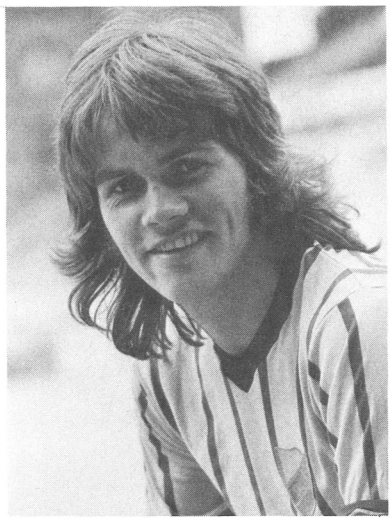

Lasse Stenbäck, stor liten stjärna, ljuspunkt i fotboll och bandy men ensam räckte han inte till att hindra Djurgården att åka neråt i seriesystemet. Hedersmärke fick han som en av våra yngsta redan 1977.

Hans Fristedt (fotboll)
Ragnvald Gottfridsson (allround)
Reine Gustafsson (ÖS)
Gunnar B. Jansson (fotboll)
Siw Johansson (damidrott)
Karl Modin (Supporterkl.)
(ständig medlem Karin Nilsson)

1972

Thomas Carlsson (ishockey)
Allan Dahlberg (brottning)
Olof Dahl (allmän)
Ove Feldt (brottning)
Arne Jansson (fotboll)
Rolf Gustafsson (brottning)
Kjell Johansson (handboll)
Ronald Widegren (fotboll)
Kurt Wilson (handboll)
(ständig medlem Thore Starck boxning)

1973

Kjell Andersén (bowling)
Kurt Blomqvist (fotboll)
Lars-Erik Forsberg (orientering)
Rolf Fransson (bandy, fotboll)
Hans Nilsson (fotboll, bandy)
Sören Nilsson (all-round)
Ulf Rydin (ishockey)
Britt-Marie Thorsén (damidrott)
(ständiga medlemmar John Candelius (ishockey) och Frank Andersson (brottning).

1974

Tommy Berggren (fotboll)
Inge Karlsson (fotboll)
Olle Pettersson (fotboll)
Carl-Göran Öberg (ishockey)

1975

Bertil Andersson (fotboll)
Rune Andersson (ishockey)
Nils Eriksson (orientering)
Paul Hamel (fotboll)
Åke Magnuson (bordtennis)
Elisabeth Pettersson (damidrott)
Wilmar Nilsson (allround)
Hans Samuelsson (bowling)
(ständig medlem: Reine Gustafsson (ÖS fotboll)

1976:

Ulla Bjerkhaug (fotboll)
Lennart Ericsson (bowling)
Rolf Fransson (fotboll, bandy)
Stig Larsson (ishockey)
Lennart Ljungqvist (ishockey)
Björne Mellström (bordtennis)
Rune Nordenberg (bowling)
Lennart Nordsten (bowling)
Björn Palmqvist (ishockey)
Per-Allan Wikström (ishockey)

1977

Torsten Adenby (fotboll)
Peter Alm (bowling)
Tommy Davidsson (fotboll)
Stefan Dolderer (fotboll)
Roland Erixon (ÖS)
Per Gustafsson (bordtennis)
Mats Gärdin (Supporterkl.)
Hans Hellquist (fotboll)
Stellan Johansson (bordtennis)
Arne Larsson (bowling)
Bo Liljestrand (Supporterkl.)
Urban Olsson (bordtennis)
Håkan Stenbäck (fotboll)
Lars Stenbäck (fotboll, bandy)
Kent Sånemyr (brottning)
Astrid Törnqvist (damidrott)
Åke Vilhelmsson (fotboll)

1978

Ulf Adelsohn (ishockey)
Stig Annerhög (fotboll)
Yngve Arnell (fäktning)
Gunnar Friberg (fäktning)
Leif Fransson (bandy)
Lennart Gottfridson (Supporterkl.)
Gunnar Risberg (fotboll)
Ossian Wasström (brottning)
Mille Schmidt (fotboll, ishockey)
Fritz Lange (handboll)
Björn Cronwall (boxning)
Kjell Wilson (handboll)

1979:

Anne-Marie Bodman (allround)
Carl-Erik Eriksson (bobsleigh)
Thage Holmlund (bowling)
Arne Perman (bowling)
Gunnar Sigurdsson (konståkning)
Leif Ståhl (fotboll)
Kurt Svensson (ishockey)
Sven-Olof Åsbrink (boxning)

BEIJERINVEST

Ett av Djurgårdens mästerskapslag i sin historiska dress, som tillförde oss benämningen blåränderna. Trots diverse försök att plottra med våra färger och tröjor, är alltjämt blåränderna vår ''varubeteckning''. Det här laget tog SM 1915, från vänster Lill-Einar Olsson (med klassisk keps på skallen), Gotte Johansson, Einar Hemming, Bertil Nocke Nordenskjöld, ''Putte'' Götrik Frykman, Kalle Köpings-Gustafsson, Carl Karlstrand, Sten ''Knata'' Söderberg; på knä: Jean Söderberg, Fritte Rudén och Ragge Wicksell.

1980:
Göran Aral (fotboll)
Sven-Åke Armandt (handboll)
Ronnie Aronsson (fotboll)
Håkan Bodman (ishockey)
Marie Bodman (allround)
Lisbeth Boklund (handboll)
Sture Danielsson (skidor, ÖS)
Magnus Derkert (brottning)
Carl von Essen (fäktning)
Jan Hellström (fotboll)
Hans Holmqvist (fotboll)
Conny Johansson (fotboll)
Peter Carlsson (fotboll)
Anders Kjell (fotboll)
Björn Lindgren (brottning)
Jörgen Lindman (fotboll)
Lennart Nord (supporterklubben)
Björn Rylander (ishockey)
Roger Skoog (fotboll)
Hans Stennek (brottning)
Jan Stennek (brottning)
Tore Stennek (brottning)
Gert Strid (pingis)
Ronnie Svensson (fotboll)
Torbjörn Waax (fotboll, bandy)
Håkan Wennerström (fotboll)
Lars Magnus Wester (fotboll)
Leif Westerdahl (supporterklubben)

1981

Torsten Almqvist (boxning)
Lars Bergqvist (bowling)
Sune Hall (skidor)
Jörgen Lindman (fotboll)
Ingemar Sundberg (skidor)
Torbjörn Waax (bandy, fotboll)

Lill-Einar störst bland mesta mästarna

Det är många djurgårdare, som blivit både svenska mästare, olympiska mästare (inte så många) och världsmästare (inte heller så många), och därmed har de också för alltid blivit ständiga medlemmar. Det är en hedersbevisning och det är samtidigt ekonomiskt fördelaktigt i och med att vederbörande då ej längre behöver betala någon årsavgift.

Mest svenska mästerskap kunde Lill-Einar Olsson redovisa under sina många år i vår förening. Han håller ett unikt rekord att vara Djurgårdens mångsidigaste mästare. Han blev svensk mästare i så för varandra ''främmande'' idrotter som fotboll och backhoppning.

Ingen kan väl tänka sig att en fotbollsspelare av i dag går frivilligt upp i en skidbacke och kastar sig i väg ut i rymderna. Inte ens Sigge Sluring Parling, som var en modig hejare på fotbollsplanen, går att tänka sig som backhoppare. Han kunde hoppa på en lirare så att det knakade om'et, men hoppa i en skidbacke. Sällan.

Men Lill-Einar Olsson kunde. Han blev svensk mästare i fotboll, i backhoppning, orientering och budkavle.

Totalt vann han 16 SM. Samma siffra har brottaren Edvin Vesterby nåt inom sin specialgren, men i det här sammanhanget måste han nämnas ett stycke efter Lill-Einar.

Efter Lill-Einar och Edvin kommer två pingisspelare som våra mesta mästare, nämligen Elisabeth Thorsson och Björne Mellström med vardera 13 SM-titlar. Sedan följer Signhild Tegner (också pingis), Harald Hedjersson (skidor) samt Sven Tumba-Johansson (fotboll och ishockey) och Lasse Björn (ishockey) med vardera 9 SM-titlar.

De som plockat hem bara 1 SM är många. Ännu flera är de som inte vunnit ett enda. Men ge inte upp. Kanske startar man snart någon ny idrottsgren. . .

Också ett sätt att ge publiken roligare fotboll föreslås här av DN tecknaren Ströyer.

Guld och silver i 30 år

1951

Guld: Sven Larsson (ÖS), Sven Samuel (SS) Carlsson.

Silver: Sigge Bergh, Åke Dunér, Seth Edvardsson, Hans Garpe, Arne Grunander, Harald Hedjersson, Sven Hellborg, Pär Hennix, Lennart Isokowitz, Åke Johansson, John Jonsson, Arne Kemmlert, Fritz Larsson, John Lindberg, Henry Lundgren, Hilding Lövdahl, Arne Malmgren, Ingvar Norén, Gunnar Rinman, Svante Rosén, Birger Sandberg, Gullan Sundberg, Torsten Svennberg, Melcher Säwensten, Lars Tjernberg, Elvir Westman.

1953

Guld: Torsten Wiklund.

1954

Guld: David Karlsson, Karl Lind.

Silver: Stig Hammar, Evert Nirling, Anna Dettner, Nils Lundin.

1955

Guld: Åke Löwgren.

Silver: Gösta Dahlberg.

1956

Guld: Sigvard Bergh (fotboll), Arne Grunander (ÖS, ishockey) Karl Liliequist (ÖS, fotboll), Karl Lundberg (ÖS, inomhusidr.)

Silver: Gösta ''Greven'' Andersson (fotboll), Filip Carlsson (fotboll), Olle Eliasson (fotboll), Per-Olov Jidhe (ishockey), Nils Lindell (bandy), Gunnar Lundqvist (fotboll), Karl-Erik Nordlund (ÖS, fotboll), Hans Stelius (fotboll).

1957

Silver: Greta Andersson (damidrott), Ivan Andersson (bowling), Lennart Björklund (handboll), Bengt Edblad

1958

Silver: Greta Andersson (damidrott), Ivan Andersson (bowling), Lennart Björklund (handboll), Bengt Edblad (bandy), Rune Ekholm (cykel), Stig Fredell (skidor), Ivar Hansson (handboll), Bo Hedvall (ÖS, orientering), Ulla Kjell, Kirsten Kristoffersson (damidrott), Julius Orest (bandy), Gösta Sandberg (bandy, fotboll, ishockey), Birger Stenman (fotboll).

Sven Tumba-Johansson (ishockey), Yngve Karlsson (ishockey), Bert Zetterberg (ishockey).

1959

Guld: Lars Björn (ishockey), Sigge Parling (fotboll), Gösta Sandberg (fotboll, ishockey), Sven Tumba Johansson (fotboll, ishockey).

1960

Guld: Åke Dunér (ÖS, orientering), Arne Malmgren (fotboll), Karl-Erik Nordlund (ÖS, fotboll), Ingvar Norén (ÖS, orientering), Lennart Öberg (brottning).

Silver: Erik Extergren (bordtennis).

1961

Guld: Gösta Andersson (fotboll, bowling), Gunnar Lundqvist (fotboll), Hilding Lövdahl (ÖS, brottning), Gunnar Rinman (ÖS, orientering, skidor), Harry Rosin (brottning), Birger Sandberg (fotboll), Edvin Vesterby (brottning).

1963

Silver: Hans Hansson (orientering).

1964

Silver: Bengt Modig-Lundbäck (boxning), Åke Erixon (ÖS).

1965

Guld: Arne Arvidsson (fotboll).

Silver: Gunnar Skogh (fäktning), Åke Karlsson (bandy).

1966

Guld: Bertil Anér (brottning), Hugo Caneman (ÖS), Filip Carlsson (fotboll), Gösta Dahlberg (boxning, orientering), Anna Dettner (damidrott), Aina Ekvall (damidrott), Stig Hammar (orientering), Åke Karlsson (bandy), Björn Lindgren (skidor), Lars Lindgren (ishockey), Bengt Modigh/Lundbäck (boxning), Nils Lundin (allt i allo), Bernt Nylund (orientering), Elvir Westman (orientering, fotboll).

1968

Guld: Bo Hedvall (ÖS).

Silver: Siv Aronsson (konståk), Gillis Florsjö (handboll).

(Ständig medlem: Aina Ekvall), Hedersledamotskap: Sigge Bergh.

1969

Guld: Helge Öberg (brottning).

Silver: Kirsten Johansson (damidrott), Karl Modin (supporterkl.), Thore Starck (boxning).

(Ständig medlem Björn Jonsson, fotboll).

1970

Silver: Ingegerd Hermansson (konståk)

(Ständig medlem: Filip Carlsson).

1971

Guld: Carl Gustaf Swanberg (boxning), Thore Starck (boxning).

Silver: Gunnar Dahlfors (ÖS), Carl-Gunnar Palm (boxning, Ulla-Britt Sigurdsson (konståk), Gunnar Svensson (allround).

Ständig medlem: Karin Nilsson.

1972

Silver: Carl-Axel Haglund (brottning), Gillis Florsjö (handboll).

1973

Guld: Evert Lindbergh (fotboll, bowling).

Silver: Arvid Kjällström (allround), Eric Jansson (bowling).

1974

Guld: Carl-Hjalmar Bodman (ÖS), Axel Brun (brottning), Per-Gunnar Ericsson (cykel).

Silver: Karl Fagerstedt (bordtennis), Bengt Lindbergh (bowling, fotboll), Bertil Johansson (bowling).

1975

Guld: Karl Fagerstedt (bordtennis).

Silver: Ynge Arnell (fäktning), Arne Palm (ishockey), Evert Haag (allround), Suzanne Dettner-Mathiasson (damidrott), Nils Lindell (bandy), George Johansson (fotboll).

1976

Guld: Harry Holmberg (boxning), Carl-Axel Haglund (brottning).

Silver: Per Bergström (ishockey), Oscar Bernadotte (fäktning), Bo Brattlöf (fotboll), Olle Pettersson (fotboll), Gunnar Dyvik (bandy, fotboll), Carl-Erik Eriksson (bobsleigh), Bengt Fridh (brottning), Rangvald Gottfridsson (allmän), Rune Isaksson (Ylipää) (brottning), Harry Wolff (boxning).

1977

Guld: Kurt Hammargren (boxning), Björn Lindgren, (skidor, fotboll), Gillis Florsjö (handboll), John Ek (bowling).

Silver: Ulf Adelsohn (ishockey), Rune Andersson (ishockey), Gunnar Friberg (fäktning), Harald Hedengren (ishockey), Rolf Theblin (ÖS), Sven Öberg (Supporterkl.).

Hedersledamot Gunnar Lundqvist (fotboll), plus Bågspännaren.

Det hände i öknen

Den 28 mars 1979: Medaljregn ''dagen efter'' för djurgårdare i öknen.

Tid: Onsdagen den 28 mars 1979 kl 07.00. (Till att börja med.)

Plats: Den svenska FN-bataljonens huvudcamp Tre Kronor i Baluza i nordligaste Sinai-öknen.

Det är en stor dag för de cirka 650 svenskarna i bat 72 M, som just tagit sin början. Det är nämligen den dag dom ska föräras FN-medaljen för sina eminenta insatser i fredens tjänst.

Solen skiner från en klarblå himmel och det är redan 20 grader varmt.

Trots den stora dagen med allt vad den kommer att innebära av parader, medaljregn, besök av Force Commander RAIS ABIN och andra högdjur, fältartistunderhållning, festmiddag o s v, är det några som har svårt att känna den där riktiga glädjen. Det är bataljonens inbitna djurgårdare med bataljonschefen, överste GÖRAN WETTERLUNDH, i spetsen. Via Sveriges Radios annars så uppskattade utlandssändningar har dom just fått erfara, att Djurgården kvällen innan hade förlorat den tredje och avgörande matchen i elitseriens play off mot MoDo på Scandinavium i Göteborg. Med klara 8–3 till råga på eländet.

Stab- och trosskompaniets morgonuppställning är sig ej riktigt lik denna dag. **Janne Eriksson** från Örnsköldsvik infinner sig till densamma i fullt reglementsenlig utrustning så när som på – huvudsaken. STR-chefen, major **Bengt Hällkvist,** bleknar under den klädsamma solbrännan, men kommenterar inte med ett ord soldatens brist på fältmässighet. (Mössa skärm med FN-emblemet utbytt mot ett MoDo AIK-dito är något herr majoren inte råkat ut för under sin militära bana.) Men kanske har han också lyssnat på morronnyheterna och fått bilden fullständigt klar för sej.

För en av bataljonens rättrogna, stabsredaktören **Kåbe Lidén,** fick det nesliga DIF-nederlaget sitt plågsamma efterspel ungefär en vecka senare. I säker förvissning om att tredjematchen på Scandinavium skulle bli en ren expeditionssak för Djurgåår'n hade han under ett av sina sällsynta (givetvis!) besök på officersmässen ingått ett vad. Han hade uppkäftigt utlovat att ställa upp och gå den för den icke militära delen av personalen frivilliga tremilamarschen i full stridsmundering. Gå förresten – han hade till yttermera visso lovat att avverka sträckan krypande.

Men det finns inte bara stora förlorare utan också stora segrare. Vadets segerherre, en av dessa hockeygalna nolaskogare (vedertagen benämning på ångermanlänningar boende på ''rätt'' sida om Skuleberget, d v s norr om detsamma), var generös värre när han nämnda onsdagsmorron sökte upp stabsredaktören och hälsade honom med orden: ''Hörru, du slipper krypa!!!''

Och här skulle historien kunna sluta. Men DIF Hockey vill sent omsider också framföra ett tack till bland andra **Bosse ''Nygammalt'' Larsson** och hans fältartister för det lycka till-telegram som inför tredje och avgörande matchen anlände från Tel Aviv. Visserligen hjälpte det nu inte, men det är ju icke var dag det kommer telegram till DIF från en välkänd medlem av tvillingklubben.

I synnerhet inte från Tel Aviv . . .

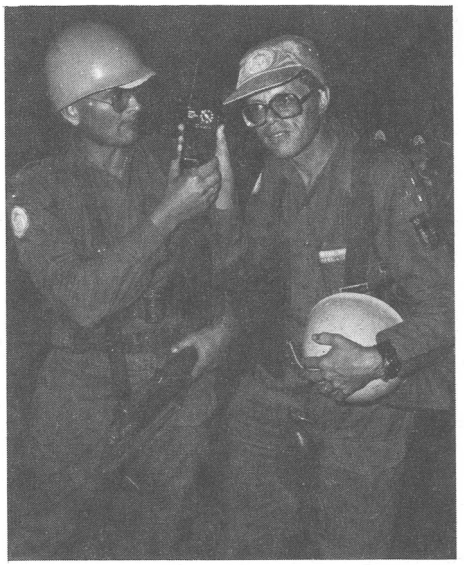

Den ene därtill nödd och tvungen genom militär order, den andre därtill nödd och tvungen på grund av att han inte kunde knipa käft. Tore Johansson (t v) och Kåbe Lidén lyssnar på uppmuntrande favoritmusik från Radio Malish, den svenska bataljonens egen ''voice in the dessert'', under tremilamarschen.

Foto: *Stieg Forsberg*

På sjukhus

Så var det en AIK-are, som hade måst läggas in på Karolinska sjukhuset, där han omsider kom på benen och började röra sig i lokalerna.

Han kände sig ensam och gick in i en av salarna för att se om han möjligen kände någon där.

— Finns det möjligen någon AIK-are här, ropade han.

Inget svar till att börja med, men på en ny fråga hördes från en av de bortersta sängarna en svag röst:

— Nä, det räcker väl att man har magsår för jävelen!

1978

Silver: Torsten Almqvist (boxning), Harald Gustafsson (fotboll), Reine Gustafsson (ÖS), Lars-Eric Pettersson (slalom), Rudolf Walldén (ÖS).

1979

Guld: Ragnvald Gottfridsson, Carl-Gunnar Palm (boxning), Hans Troedsson (fotboll).

Silver: Stig Bengtsson (bandy, fotboll), Georg Karlsson (fotboll).

Ständig medlem: Georg Karlsson.

1980

Guld: Sven Lindman (fotboll), Bertil Johansson (bowling), Bengt Lindbergh (bowling, fotboll).

Silver: Bengt Fridh (brottning), Christer Karlsson (backhopp), Siw Johanssson (handboll), Lars Troedsson (handboll), Gösta Ericson (bowling), Kaj Alm (ÖS, bowling).

Ett av Djurgårdens många historiska fotbollslag var detta, som 1907 hemförde Wicanderska skölden, den tidens förnämsta trofé. Spelarna är fr. h.: Lill-Einar Olsson, Ivar Friberg, Knut Sandlund, Götrik ''Putte'' Frykman, Erik Åkerlund, Erik Lavass, Knut Österlund, Curt Robbet, Sam Lindqvist, Erik Dahlberg och Putte Öhman.

Ur protokollspärmarna:

Redan 1924...

Ishockeyn för dyr

Den gångna vintersäsongen ger inte anledning till några gladare reflexioner, med både bandy- och ishockeylagen sämre placerade än man tänkt sig vid säsongstarten. För ishockeylaget har det varit särskilt knaggligt den här säsongen och som laget till nästa år ramlar ned i klass I, är det nog inte alldeles otänkbart att Djurgården slutar med ishockeysporten. Den har huvudsakligen åsamkat föreningen utgifter. Det är ju så dyr hyra i Ispalatset att det fordras kolossalt mycket folk för att det skall bli något överskott på matcherna. Som utrustningen av lagen kostar åtskilligt, är det väl inte många lag som få rörelsen att gå ihop. För Djurgårdens del förefaller det vara förnuftigare att lägga ned ishockeyn och i stället koncentrera sig på att skapa ett ordentligt bandylag.

En sport som vi däremot kanske ta upp till nästa säsong är handbollen. Vi ha flera framstående handbollare inom föreningen, en del sysselsatta i andra klubbar, och det skulle säkert gå att skapa ett mycket starkt lag. Och så är ju sporten ganska billig att driva.

Annars ingenting för dagen från den oroliga Djurgårdsfronten, enligt X:et Lindgren.

8 mars 1934

Medlemskort

Extra storstilat ansågs det vara när Djurgårdens A-lagspelare i fotboll, bandy och ishockey för insatserna under säsongen 1932—1933 belönades med att såsom premier få medlemskort för 1933.

Detta år var ett mycket magert år och för att få in pengar till huvudkassan fick man igenom ett beslut att varje sektion skulle beskattas på 25 % på sina årsvinster över 500 kronor. Ett netto på 5.000 skulle brandskattas på 40 procent. Blev vinsten bara 100 kr. fick sektionen behålla rubbet. Det framhölls att utgifter för bankett eller annan festlighet ej fick avräknas före vinstens framräkning.

Mest levde föreningen under dessa magra år på lån från brottningssektionen.

★

Krävde Ruben Allinger, ishockeylagets kapten, ersättning med 67 kronor och 3 öre för gjorda utlägg. Beslöts övertala honom att nöja sig med 40 kronor.

Gamle kassörens synpunkter vid 90-årsjubiléet

Du lär också fira något jubileum inom föreningen?

— Ja, på trettondagen den 6 januari i år var det på dagen 50-år sedan min far skrev in mig i föreningen. Under 30- och halva 40-talet sprang jag orientering och åkte skidor för mitt höga nöje och lärde mig då att alla resultatlistor där jag fanns med skulle vändas upp och ned innan jag läste dem. Det var trevligare så. Denna lärdom har jag på senare år haft mycket nytta av vid läsning i dagspressen om vår förenings resultat. . .

Jag hjälpte till som funktionär för första gången 1934 på en skidtävling för att sedan jobba inom orientering, brottning och framför allt i skidor.

Dessutom hann jag med att vara skattmästare i ÖS under 12 år, samt revisor under 19 år för att säsongen 1976—77 sluta min aktiva bana som t.f. kassör i ishockey.

Några synpunkter på vår förenings arbetssätt?

Föreningens 16/18 sektioner arbetar mycket var för sig nästan som en egen grupp och har mycket liten kontakt med hela den stora föreningen utom möjligtvis genom tidningen Djurgårdaren, dagspressen och föreningens årsmöten.

Ännu sorgligare är det att de olika sektionsstyrelserna nästan helt saknar kontakt och kännedom om varandra. I mån av tid borde ett visst utbyte mellan sektionsstyrelserna på något vis etableras!

Några sporadiska försök har gjorts under åren som gått men tyvärr allt för sällan.

För hela föreningen skulle en stor gemensam träff med styrelser, aktiva och passiva jämte familjer hållas i form av en vår- eller försommarutfärd med en Djurgårdskaravan av bussar och bilar till något lämpligt mål för en gemensam söndags-familje-samvaro.

Stort — Svårt och Krävande!

Vidare ifrågasätter jag om inte medelåldern i ÖS (tjänstetid) på sina håll börjar bli väl hög? Efter en 6—8 år har nog de flesta tömt ur sig sina alla goda ideér och sitter kvar av bara slentrian? (Undantag sekr. och kassör som är arbetande medlemmar). Av övriga ÖS medlemmar skulle enl. min uppfattning ingen få sitta mer än tre valperioder (3 × 2 år = 6 år). Då skulle en jämn föryngring av ÖS kunna ske!

Skandalskriverierna i Djurgården. Vad tycks?

Jag brukar alltid ta bort c:a 70 % av det som står för att komma sanningen närmare och då blir det inte så mycket kvar.

Jag skulle gissa att vi har c:a 200 aktivt arbetande sektionsstyrelsemedlemmar som arbetar frivilligt och ideellt och vi måste slå vakt om dessa och inte klanka på dem så de tappar sugen.

Många har kanske aldrig förr sysslat med ekonomi och en stor papperskvarn varför föreningen på ett bättre sätt skulle stötta dessa idoga arbetare.

För ordf., sekr. och i synnerhet för kassören skulle för sektionerna ordnas någon form av instruktionskvällar då dessa fick lite hum om hur de skulle jobba och funktionera. Jag tror då att både bokföringsunderlag, kontrakt m.m. skulle hamna på rätt ställe och bokföringarna bli tillfredsställande.

Som det rusat iväg på alla fronter och särskilt på den ekonomiska är jag mycket orolig för den kommande utvecklingen samtidigt som jag är tacksam för att ha alla mina föreningsproblem bakom mig. Jag tycker nog att idrotten i stort håller på att spåra ur. Med det menar jag att krassa ekonomiska fordringar mer och mer börjat göra sig gällande. De aktiva tar numera så allvarligt på sin uppgift, ja nästan som en strid på liv och död.

Hur skall vi på bästa sätt hänga med i denna utveckling?

För att en förening skall nå ett gott resultat både idrottsligt och ekonomiskt fordras en stark styrelse med en kraftfull ordförande och dito kassör som kan bilda ett team och verkligen samarbeta.

FOTNOT

För att man skall förstå vad jag menar med samarbete Ordf./Kassör bjuder jag en uppställning över ishockeyns ekonomi under senare år:

Säsong	*Förlust*	*Vinst*
71—72		88.492:—
72—73	99.717:—	
73—74	155.070:—	
74—75	144.559:—	
75—76	304.788:—	
76—77		304.398:—
77—78	446.238:—	
79—80	1.289.400:—	

Vad beträffar att bokföra spelarköp som en form av investering, ger det till resultat att kostnaden fördelas (slås ut) på t.ex. 5 år, alltså under hela tiden

Gunnar Rinman på den tid det begav sig. Han gjorde mer än 10 år i Överstyrelsen och höll framför allt reda på de ekonomiska tingen.

man kan räkna med att spelaren spelar för föreningen.

Det gäller att vara hård och konsekvent ja nästan diktatorisk och inte räkna med att bli populär bland de aktiva utan snarare då tvärtom.

Jag kommer faktiskt att tänka på Arne Grunander och ishockeyns 11 år med 10 SM-tecken!

Av de idrottsledare som jag kommit i kontakt med under min tid står Eric Persson, MFF som ett föredöme!

Har bara litet följt ishockeyns nya tränares (Leif Boork) djärva och i någon mån diktatoriska ingrepp i vårt hockeylag. Ett fast och handlingskraftigt grepp som jag hoppas skall ge det önskade resultatet.

Vidare anser jag tiden mogen att i hela idrottssverige en kraftig sanering vad beträffande spelarköp och övergångar skyndsammast kommer till stånd. Det är kusligt att bevittna hur klubbledningar helt över huvudet på de aktiva underhandlar om sina spelare, nästan som om det rör sig om ”vit slavhandel”.

Det där om svarta pengar vill jag helst inte kommentera.

En liten egen fundering: För att de stora idrottsföringarnas Resultat/Bokslut skall bli så rättvisande som möjligt och återspegla det gångna årets verkliga ekonomiska utfall tycker jag att man skulle **diskutera** att bokföra alla spelarköp såsom en investering vilken under t.ex. 5 år sedan skulle kunna skrivas av?

Utan några som helst pretantioner
Gunnar Rinman

Varför jag vill dra mig tillbaka efter 42 års idogt arbete är den olust och vantrivsel jag känner genom att motarbetas gång på gång från överstyrelsen och då främst dess ekonomikommitté. Då är det svårt att få orken att räcka till för arbete på fritiden. Skaffa fram en ersättare.

(Gunnar Rinman, månaden innan)

ÖS sedan 1950

Sedan 1950-talet har Djurgårdens Överstyrelse varit föremål för mycket små förändringar. I stort sett har det mest förekommit omval . . . Det är bara på ordförandeposten som det förekommit en viss rotation, men även här var det stabilt folk, som valdes och som stod ”tiden ut”, vilket som regel handlade om 10 år vid rodret.

Först i och med att Carl-Hjalmar Bodman tyckte att någon yngre kraft borde vara beredd, visade det sig att stabiliteten började rubbas.

De nya männen fann bördorna väl tunga och därför skedde skiftena i snabbare takt. Då hade de ekonomiska kraven också nått himmelska höjder och tiden räckte inte till för både civilt jobb och slit och släp i en styrelse.

I fortsättningen återges här hur våra överstyrelser formerade sig alltifrån början av 1950-talet fram till senare års uppsättningar.

I sektionsstyrelserna förekom också stor stabilitet i begynnelsen men senare måste även på denna nivå vissa skiften bli allt vanligare. Vilka som uppehållit ordförandeposterna inom sektionsverksamheten under de senaste 30 åren får räcka som materiel den här gången. Där skall läsaren verkligen finna många trotjänare.

1950–1951

Ordf. Sven Larson, v. ordf. Karl-Erik Nordlund, sekr. Karl Liliequist, skattm. Gunnar Rinman, ledamöter Åke Dunér, Sven Hellborg (en vakans).

1951—1952

Ordf. Sven Larson, v.ordf. Karl-Erik Nordlund, sekr. Karl Liliequist, skattm. Gunnar Rinman, ledamöter Åke Dunér, Sven Hellborg, Ingvar Norén.

1952—1953

Ordf. Sven Larson, v.ordf. Karl-Erik Nordlund, sekr. Karl Liliequist, skattm. Gunnar Rinman, ledamöter Åke Dunér, Sven Hellborg, Ingvar Norén.

1953—1954

Ordf. Åke Dunér, v.ordf. Karl-Erik Nordlund, sekr. Karl Liliequist, skattm. Gunnar Rinman, ledamöter Ingvar Norén, Stig Eckerbrant, Evert Karlsson.

1954—1955

Ordf. Åke Dunér, v.ordf. Karl-Erik Nordlund, sekr. Karl Liliequist, skattm. Gunnar Rinman, ledamöter Ingvar Norén, Stig Eckerbrant, Evert Karlsson.

1955—1956

Ordf. Åke Dunér, v.ordf. Karl-Erik Nordlund, sekr. Karl Liliequist, skattm. Gunnar Rinman, ledamöter Ingvar Norén, Stig Eckerbrant, Hilding Lövdahl.

1956—1957

Ordf. Åke Dunér, v.ordf. Karl-Erik Nordlund, sekr. Karl Liliequist, skattm. Gunnar Rinman, ledamöter Ingvar Norén, Stig Eckerbrant, Hilding Lövdahl.

1957—1958

Ordf. Åke Dunér, v.ordf. Karl-Erik Nordlund, sekr. Karl Liliequist, skattm. Gunnar Rinman, ledamöter Ingvar Norén, Stig Eckerbrant, Hilding Lövdahl.

1958—1959

Ordf. Åke Dunér, v.ordf. Karl-Erik Nordlund, sekr. Karl Liliequist, skattm. Stig Eckerbrant, ledamöter Ingvar Norén, Gunnar Rinman, Hilding Lövdahl.

1959—1960

Ordf. Åke Dunér, v.ordf. Karl-Erik Nordlund, sekr. Karl Liliequist, skattm. Ingvar Norén, ledamot Hilding Lövdahl (avförd Stig Eckerbrant).

1960—1961

Ordf. Åke Dunér, v.ordf. Alf Lundqvist, sekr. Karl Liliequist, skattm. Bo Hedvall, ledamöter Sten-Otto Liljedahl, Hilding Lövdahl, Henry Nord (avgick under året), adj. Carl-Hjalmar Bodman.

1961—1962

Ordf. Åke Dunér, v.ordf. Alf Lundquist, sekr. Karl Liliequist, skattm. Bo Hedvall, ledamöter Carl-Hjalmar Bodman, Åke Erixon, Hilding Lövdahl, (suppl. Rolf Theblin).

1962—1963

Ordf. Hugo Caneman, v.ordf. Carl-Hjalmar Bodman, sekr, Karl Liliequist, skattm. Bo Hedvall, ledamöter Åke Erixon, Hilding Lövdahl, Arne Weldner (suppl. Rolf Theblin).

1963—1964

Ordf. Hugo Caneman, v.ordf. Carl-Hjalmar Bodman, sekr. Karl Liliequist, skattm. Bo Hedvall, ledamöter Åke Erixon, Hilding Lövdahl, Rolf Theblin.

1965—1966

Ordf. Hugo Caneman, v.ordf. Carl-Hjalmar Bodman, sekr. Karl Lilie-

quist, skattm. Bo Hedvall, ledamöter Per Bergström, Hilding Lövdahl, Rolf Theblin.

1966—1967

Ordf. Carl-Hjalmar Bodman, v.ordf. Bengt Jäderholm, sekr. Karl Liliequist, skattm. Bo Hedvall, ledamöter Hilding Lövdahl, Ernst Nilsson, Rolf Theblin.

1967—1968

Ordf. Carl-Hjalmar Bodman, v.ordf. Bengt Jäderholm, sekr. Karl Liliequist, skattm. Bo Hedvall, ledamöter Hilding Lövdahl, Rolf Theblin, Ernst Nilsson.

1968—1969

Ordf. Carl-Hjalmar Bodman, v.ordf. Bengt Jäderholm, sekr. Karl Liliequist, skattm. Bo Hedvall, ledamöter Hilding Lövdahl, Ernst Nilsson, Rolf Theblin.

1969—1970

Ordf. Carl-Hjalmar Bodman, v.ordf. Bengt Jäderholm, sekr. Karl Liliequist, skattm. Bo Hedvall, ledamöter Hilding Lövdahl, Ernst Nilsson, Rolf Theblin (Reine Gustafsson suppl.).

1970—1971

Ordf. Carl-Hjalmar Bodman, v.ordf. Bengt Jäderholm, sekr. Karl Liliequist, skattm. Reine Gustafsson, ledamöter Roland Erixon, Hilding Lövdahl, Rolf Theblin (suppl. Kaj Alm).

1971—1972

Ordf. Carl-Hjalmar Bodman, v.ordf. Bengt Jäderholm, sekr. Karl Liliequist, skattm. Reine Gustafsson, ledamöter Roland Erixon, Hilding Lövdahl, Rolf Theblin (suppl. Kaj Alm).

1972—1973

Ordf. Carl-Hjalmar Bodman, v.ordf. Roland Erixon, sekr. Karl Liliequist, skattm. Reine Gustafsson, ledamöter Hilding Lövdahl, Bengt Jäderholm, Rolf Theblin (suppl. Kaj Alm).

1973—1974

Ordf. Carl-Hjalmar Bodman, v.ordf. Roland Erixon, sekr. Karl Liliequist, skattm. Reine Gustafsson, ledamöter Hilding Lövdahl, Bengt Jäderholm, Rolf Theblin (suppl. Kaj Alm).

1974—1975

Ordf. Rudolf Walldén, v.ordf. Roland Erixon, sekr. Karl Liliequist, skattm. Reine Gustafsson, ledamöter Kaj Alm, Hilding Lövdahl, Rolf Theblin.

1975—1976

Ordf. Rudolf Walldén, v.ordf. Roland Erixon, sekr. Karl Liliequist, skattm. Reine Gustafsson, ledamöter Kaj Alm, Hilding Lövdahl, Rolf Theblin (suppl. Suzanne Dettner-M:son, Sture Danielsson).

1976—1977

Ordf. Rudolf Walldén, v.ordf. Roland Erixon, sekr. Karl Liliequist, skattm. Reine Gustafsson, ledamöter Kaj Alm, Hilding Lövdahl, Rolf Theblin (suppl. Suzanne D., Sture D.).

1977—1978

Ordf. Rudolf Walldén, v.ordf. Harry Holmberg, sekr. Karl Liliequist, skattm. Reine Gustafsson, ledamöter Kaj Alm, Gustaf Douglas, Rolf Theblin.

1978—1979

Ordf. Gustaf Douglas, v.ordf. Harry Holmberg, sekr. Karl Liliequist, skattm. Reine Gustafsson, ledamöter Kaj Alm, Suzanne Dettner-Mathiasson, Rolf Theblin.

1979—1980

Ordf. Rudolf Walldén, v.ordf. Harry Holmberg, sekr. Karl Liliequist, skattm. Reine Gustafsson, ledamöter Kaj Alm, Suzanne Dettner-Mathiasson, Rolf Theblin — Bengt Broberg, Gustaf Douglas.

1980—1981

Ordf. Rudolf Walldén, v.ordf. Åke Sand, sekr. Karl Liliequist, skattm. Reine Gustafsson, ledamöter Suzanne Dettner-Mathiasson, Harry Holmberg, Rolf Theblin, — Bengt Broberg, Gustaf Douglas.

Rester av en i tiden mycket framgångsrik damsektion, från vänster Gudrun Wennberg, Aina Ekvall och Anna Dettner, som klätt upp sig vid uppvaktningen på 75-årsjubileet.

Fäktbasen Oscar Bernadotte, ensam aktiv från den kungliga släkten inom Djurgården. Där har vi annars kungen själv samt hans syskon Birgitta, Désirée, Christina och dessutom farbrodern Sigvard. Som senaste medlem är lillprinsen Carl-Philip med ny adress Drottningholm inskriven som medlem.

Sektionernas presidenter

1952—1953

Fotboll: Sigge Bergh, bandy: Curt Söderberg, ishockey: Arne Grunander, bordtennis: Eric Lindström, bowling: Olle Holmgren, boxning: Gösta Dahlberg (sekr.), brottning: Lennart Öberg, fri idrott: Carl Schultze, handboll: Nils Grahn, orientering: Stig Hammar, skidor: Sven P. Johansson, curling: Hans Wilton, damidrott: Anna Dettner.

1953—1954

Omval av föregående års ''presidenter''.

1954—1955

Fotboll: Sigge Bergh, ishockey: Arne Grunander, bandy: Lennart Höglund, bordtennis: Eric Lindström, bowling: Ivar Hörberg, boxning: Nils-Georg Bergström, brottning: Lennart Öberg, curling: Hans Wilton, fri idrott: Carl Schultze, orientering: Stig Hammar, skidor: Sven P. Johansson, damidrott: Anna Dettner.

1955—1956

Fotboll: Sigge Bergh, bandy: Lennart Höglund, ishockey: Arne Grunander, bordtennis: Eric Lindström, bowling: Ivar Hörberg, boxning: Nils-Georg Bergström, brottning: Lennart Öberg, curling: Hans Wilton, handboll: Carl Schultze, orientering: Stig Hammar, skidor: Sven P. Johansson, damidrott: Anna Dettner.

1956—1957

Fotboll: Sigge Bergh, ishockey: Arne Grunander, bandy: Gösta Hedlund, bord-

Här har du 50-lappen, mer får vi dessbättre inte betala dej för SM-segern 1957, säger Lasse Lindgren till Lasse Björn under överinseende av styrelsekamraterna Arne Grunander och Lasse Nordvall. Det var som sagt 1957 och alla är alltjämt kvar och drar sin del av lasset.

tennis: Olof Lindsjöö, bowling: Sten Hedlund, boxning: Bengt Modigh, brottning: Lennart Öberg, curling: Hans Wilton, handboll: Carl Schultze, orientering: Stig Hammar, skidor: Sven P. Johansson, slalom: Sven Nilsson, damidrott: Gunvor Orest.

1957—1958

Fotboll: Sigge Berg, ishockey: Arne Grunander, boxning: Bengt Modigh, brottning: Lennart Öberg, bandy: Gösta Hedlund, bordtennis: Olof Lindsjö, bowling: Sten Hedlund, boxning: Bengt Modig, brottning: Lennart Öberg, curling: Lars-Olof Laurell, handboll: Gillis Florsjö, orientering: Stig Hammar, skidor: Evert Nirling, slalom: Sven Nilsson, damidrott: Gunvor Orest, konståkning: Henry Henningsson.

1958—1959

Fotboll: Sigge Bergh, bandy: Curt Söderberg, bordtennis: Olof Lindsjöö, bowling: Eric Jansson, boxning: Bengt Modigh, brottning: Lennart Öberg, curling: Lars-Olof Laurell, handboll: Gillis Florsjö, ishockey: Arne Grunander, orientering: Stig Hammar, skidor: Evert Nirling, konståkning: Henry Henningson, damidrott: Gunvor Orest.

1959—1960

Omval av föregående års ledamöter.

1960—1961

Bandy: Curt Söderberg, bordtennis: Karl Fagerstedt, bowling: Eric Janson, boxning: Gösta Gimme, brottning: Lennart Öberg, curling: Rolf Lagerbäck, cykel: Carl-Gustav Lindkvist, fotboll: Sigge Bergh, fäktning: Gunnar Skogh, handboll: Frans Gustafsson, konståkning: Olle Back, orientering: Sven Jansson, skidor: Björn Lindgren, slalom: Erland Almkvist, tennis: Richard Zackarias, damidrott: Aina Ekvall.

1961—1962

Fotboll: Sigge Bergh, bandy: Curt Söderberg, ishockey: Arne Grunander, bordtennis: Karl Fagerstedt, bowling: Eric Jansson, boxning: Gösta Gimme, brottning: Lennart Öberg, curling: Rolf Lagerbäck, cykel: (vakant sekr. Ingvar Carlsson), fäktning: Gunnar Skogh, handboll: Frans Gustavsson, konståkning: Olle Back, orientering: Erik Molander, skidor: Erland Almkvist, slalom: Holger Karlsson, tennis: Richard Zacharias, damidrott: Gunvor Orest.

1962—1963

Fotboll: Sigge Bergh, bandy: Curt Söderberg, ishockey: Arne Grunander, bordtennis: Karl Fagerstedt, bowling: Eric Jansson, boxning: Gösta Gimme, brottning: Lennart Öberg, curling: Rolf Lagerbäck, cykel: Karl-Gustav Lindkvist, fäktning: Gunnar Skogh, handboll: Frans Gustavsson, konståkning: Olle Back, orientering: Sven Jansson, skidor: Björn Lindgren, slalom: Erland Almkvist, tennis: Richard Zacharias, damidrott: Aina Ekvall.

1963—1964

Fotboll: Sigge Bergh, bandy: Åke Karlsson, ishockey: Arne Grunander, bordtennis: Karl Fagerstedt, bowling: Eric Jansson, boxning: Bengt Modigh/Lundbäck, brottning: Lennart Öberg, curling: Rolf Lagerbäck, cykel: Karl-Gustav Lindkvist, fäktning: Sten Rudholm, handboll: Hans Troedsson, konståkning: Olle Back, orientering: Bertil Wiström, skidor: Anders Holmstedt, slalom: Erik Rönning, damidrott: Aina Ekvall.

1964—1965

Fotboll: Sigge Bergh, bandy: Åke Karlsson, ishockey: Arne Grunander, bordtennis: Karl Fagerstedt, bowling: Bertil Johansson, boxning: Bengt Modigh/Lundbäck, brottning: Lennart Öberg, curling: Olle Kindblom, cykel: Karl-Gustav Lindkvist, fäktning: Sten Rudholm, handboll: Hans Troedsson, konståkning: Arne Skarby, orientering: Bertil Wiström, skidor: Anders Holmstedt, slalom: Erik Rönning, bobsleigh: Carl-Erik Eriksson, damidrott: Aina Ekvall.

1965–1966

Fotboll: Sigge Bergh, bandy: Åke Karlsson, ishockey: Arne Grunander, bordtennis: Karl Fagerstedt, bowling: Bertil Johansson, boxning: Henry Lindahl, brottning: Lennart Öberg, cykel: Curt Nilsson, handboll: Hans Troedsson, konståkning: Åke Skarby, fäktning: Sten Rudholm, orientering: Gunnar Hedberg, skidor/slalom: Anders Holmstedt, damidrott: Aina Ekvall.

1966—1967

Fotboll: Sten Wettebrandt, ishockey: Arne Grunander, bandy: Nils Eineman, bordtennis: Karl Fagerstedt, bowling: Gösta Ericson, boxning: Bertil Ahlin, brottning: Lennart Öberg, curling: Bengt Agfemalm, cykel: Per-Gunnar Ericsson, fäktning: Jaap Haarlem, handboll: Hans Troedsson, konståkning: Ulf Örnmarker, orientering: Lars-Erik Forsberg, skidor: Björn Lindgren, slalom: Lars-Eric Pettersson, damidrott: Aina Ekvall.

1967—1968

Fotboll: Sten Wettebrandt, ishockey Arne Grunander, bandy: Åke Karlsson, bordtennis: Karl Fagerstedt, bowling: Hjalmar Westergren, boxning: Bertil Ahlin, brottning: Lennart Öberg, curling: Olle Kindblom, cykel: Alf Persson, fäktning: Jaap Haarlem, handboll: Hans Troedsson, konståkning: Ulf Örnmarker, orientering: Gunnar Hedberg, skidor: Anders Holmstedt, slalom: Göran Zackrisson, damidrott: Aina Ekvall, bobsleigh: Carl-Erik Eriksson.

Stugor.

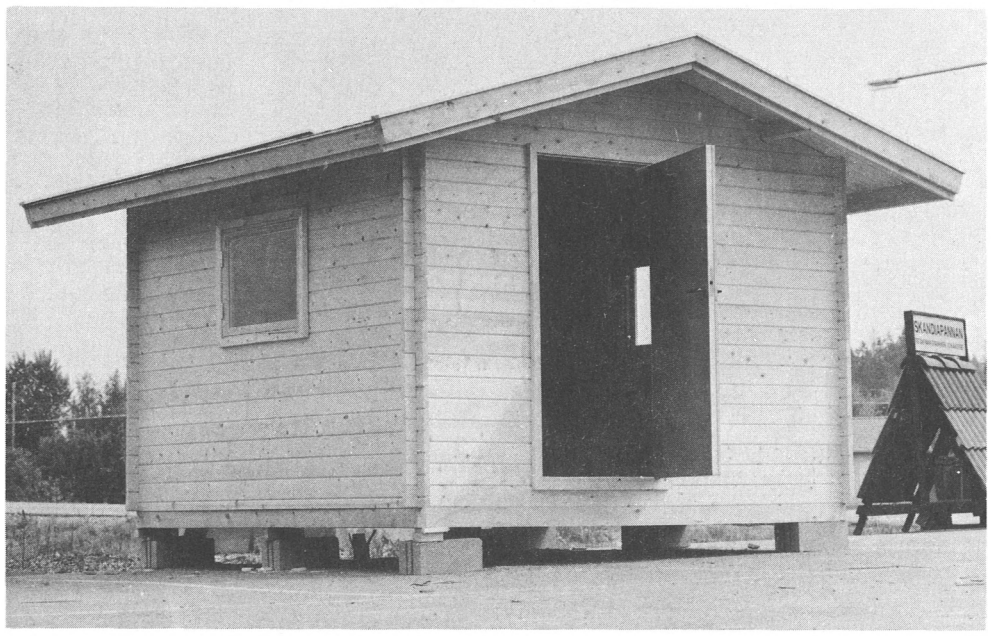

SVEBINK AB

Elis Broberg Byggnadsmaterial
Tel. 08/771 02 00
Bygg & Interiör i Katrineholm AB
Tel. 0150/164 20
Bygg & Trä i Hudiksvall AB
Tel. 0650/153 60
AB Karl Ekesiöö
Tel. 08/28 92 00
Danderyd Byggmarknad
Tel. 08/753 02 55
Forsells Snickerier AB
Tel. 018/11 50 10 • 12 10 65
Fårösunds Byggvaru HB
Tel. 0498/217 00 • 213 18
Grisslehamns-Stugan AB
Tel. 0175/301 70
Hallsta Bygg & Träcenter AB
Tel. 0220/140 55
Ingarö Trävaru AB
Tel. 0766/271 00
AB Järna Trä
Tel. 0755/731 00 • 731 01
Kanikenässågen
Tel. 054/15 66 30
Köpings Trävaruaffär AB
Tel. 0221/181 85
Nacka Trä & Byggvaror AB
Tel. 08/716 93 85
Norrvikens Trävaru AB
Tel. 08/35 28 25
Nybro Järn & Byggvaror AB
Tel. 0223/129 30
AB Iwan Paulson
Tel. 042/424 30
Surahammars Bygg & Trävaror AB
Tel. 0220/307 25
AB Säby Såg & Brädgård
Tel. 0764/601 90
AB Trollbäckens Trä & Byggnadsvaror
Tel. 08/712 10 00 • 712 88 00
Haninge Byggshop AB
Tel. 0750/202 33
Tumba Brädgård AB
Tel. 0753/301 67 • 307 51
Valbo Trävaru AB
Tel. 026/13 20 10
L. Widén AB
Tel. 0224/702 50
Örebro Bygghandel AB
Tel. 019/13 63 80

1968—1969
Omval av föregående års ledamöter.

1969—1970

Fotboll: Sten Wettebrandt, ishockey: Arne Grunander, bandy: Nils Eineman, bordtennis: Karl Fagerstedt, bowling: Gösta Ericsson, boxning: Bertil Ahlin, brottning: Lennart Öberg, curling: Bengt Agfemalm, cykel: Per-Gunnar Ericsson, fäktning: Jaap Haarlem, handboll: Hans Troedsson, konståkning: Ulf Örnmarker, orientering: Lars-Erik Forsberg, skidor: Björn Lindgren, slalom: Lars-Eric Pettersson, bobsleigh: Carl-Erik Eriksson, damidrott: Aina Ekvall.

1970—1971
Omval av föregående års ledamöter.

1971—1972

Fotboll: Hans Troedsson, ishockey: Nils Munck af Rosenschöld, bandy: Gunnar Dyvik, bordtennis: Karl Fagerstedt, bowling: Gösta Arkinger, boxning: Carl-Gunnar Palm, brottning: Rune Ylipää, curling: Hans Strömdahl, cykel: Per-Gunnar Ericsson, fäktning: Yngve Arnell, handboll: Leif Nyström, konståkning: Ulf Örnmarker, orientering: Lars-Erik Forsberg, skidor: Åke Andersson, slalom: Bert Ackered, damidrott: Suzanne Dettner-Mathiasson, bobsleigh: Carl-Erik Eriksson.

1972—1973

Fotboll: Gunnar Lundqvist, ishockey: Nils Munck af Rosenschöld, bandy: Gunnar Dyvik, bordtennis: Karl Fagerstedt, bowling: Ulf Johansson, boxning: Sven-Olof Åsbrink, brottning: Rune Ylipää, cykel: Per-Gunnar Ericsson, fäktning: Yngve Arnell, handboll: Gillis Florsjö, konståkning: Lars-Erik Löfman, orientering: Lars-Erik Forsberg, skidor: Ingemar Sundberg, slalom: Bert Ackered, bobsleigh: Carl-Erik Eriksson, damidrott: Suzanne Dettner-Mathiasson.

1973—1974

Fotboll: Gunnar Lundqvist, ishockey: Ulf Adelsohn, bandy: Gunnar Dyvik, bobsleigh: Jan Johansson, bordtennis: Karl Fagerstedt, bowling: Ulf Johansson, boxning: Sven-Olof Åsbrink, brottning: Carl-Axel Haglund, cykel: Per Gunnar Ericsson, fäktning: Yngve Arnell, handboll: Gillis Florsjö, konståkning: Lars Erik Löfman, orientering: Lars-Erik Forsberg, skidor: Ingemar Sundberg, slalom: Bert Ackered, damidrott: Suzanne Dettner-Mathiasson.

1975—1976

Fotboll: Gunnar Lundqvist, ishockey: Ulf Adelsohn, bandy: Gunnar

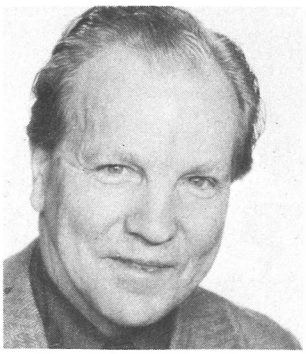

Yngve Arnell byggde upp fäktsektionen från ordförandeposten under genombrottsåren.

Dyvik, bobsleigh: Jan Johansson, bordtennis: Bertil Ferséus, bowling: Ulf Johansson, boxning: Thore Starck/Kurt Andersson, brottning: Carl-Axel Haglund, cykel: Ove Lind (Berthold Helgesson), fäktning: Oscar Bernadotte/Yngve Arnell, handboll: Gillis Florsjö, konståkning: Lars-Erik Löfman, orientering: Lars-Erik Forsberg, skidor: Sture Danielsson/Karl-Harry Karlsson, slalom: Bert Ackered.

1976—1977

Fotboll: Gunnar Lundqvist, ishockey: Ulf Adelsohn, bandy: Gunnar Dyvik, bobsleigh: Jan Johansson, bordtennis: Bertil Ferséus, bowling: Berndt Hånberg, boxning: Johnny Persson, brottning: Carl-Axel Haglund, cykel: Bernt Banfors, fäktning: Oscar Bernadotte, handboll: Gillis Florsjö, ishockey: Ulf Adelsohn, konståkning: Allan Ögren, orientering: Lars-Erik Forsberg, skidor: Karl-Harry Karlsson, slalom: Matts Wassdahl, squash: Curt Malmsten.

1977—1978

Fotboll: Leif Forsberg/Sven-Olof Åsbrink, ishockey: Per Bergström, bandy: Gunnar Dyvik, bobsleigh: Ingvar Lindqvist, bordtennis: Lennart Strömfelt, bowling: Jan Tymark, boxning: Johnny Persson, brottning: Carl-Axel Haglund, cykel: Berndt Banfors, fäktning: Oscar Bernadotte, handboll: Lars Troedsson, konståkning: Allan Ögren, orientering: Lars-Erik Forsberg, skidor: Karl-Harry Karlsson, slalom: Matts Wassdahl, squash: Gunnar Balfe.

1978—79:

Fotboll: Hans Troedsson (t.f.), ishockey: Bengt Broberg, bandy: Gunnar Dyvik, bobsleigh: Ingvar Lindqvist, bordtennis: Lennart Strömfelt, bowling: Lars Boström, boxning: Bo Björk, brottning: Carl-Axel Haglund, cykel: Berndt Banfors, fäktning: Oscar Bernadotte, handboll: Lars Troedsson, konståkning: Lars-Erik Löfman, orientering: Lars-Erik Forsberg, skidor: Karl-Harry Karlsson, slalom: Matts Wassdahl, squash: Kjell Westerberg.

1979—1980

Fotboll: Gustaf Douglas, ishockey: Bengt Broberg, bandy: Gunnar Dyvik, bobsleigh: Ingvar Lindqvist, bordtennis: Lennart Strömfelt, bowling: Lars Boström, boxning: Sven-Olof Åsbrink, brottning: Karl Månsson, cykel Berndt Banfors, fäktning: Oscar Bernadotte, handboll: Åke Köhler, konståkning: Lars-Erik Löfman, orientering: Lars-Erik Forsberg, skidor: Karl-Harry Karlsson, slalom Matts Wassdahl, squash Kjell Westerberg.

1980—1981

Fotboll: Gustaf Douglas, ishockey: Bengt Broberg, bandy: Gunnar Dyvik, bobsleigh: Carl-Erik Eriksson, bordtennis: Lennart Strömfelt, bowling: Peter Alm, boxning: Henrik Strömfält, brottning: Rolf Pettersson, cykel: Berndt Banfors, fäktning: Oscar Bernadotte, handboll: Jan-Olov Nilsson, konståkning: Lars-Erik Löfman, skidor: Karl-Harry Karlsson, slalom: Matts Wassdahl, squash: Jonas Norell.

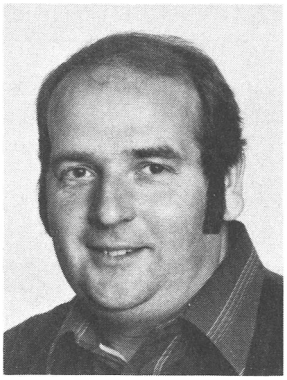

Bengt Broberg heter Djurgårdens senaste ordförande. Han har tagit över efter Rudolf Walldén utan att därför lämna sina ishockeykompisar i sticket. Han är därmed dubbelordförande.

PS! NYTT I ÖS!

Vid föreningens senaste årsmöte övertogs ordförandeposten av ishockeybasen Bengt Broberg. I övrigt valdes överstyrelsen att bestå av följande personer:

Åke Sand
Reine Gustafsson
Bo Andersson (fotboll)
Hans Hellquist (fotboll)
Henrik Bromfält (boxning)
Sture Danielsson
Bengt Lindbergh (fotboll)
Matts Wassdahl (slalom)
Bert Sundin

Adjungerad: Lennart Öberg
Kanslist: Bertil Petersson

Nya stadgar antogs, varmed både stora och små sektioner bereddes tillfälle placera sitt folk.

DIN ICA HANDLARE BACKAR UPP SVENSK IDROTT!

För att na resultat fordras bade vilja, resurser och laganda.
Det gäller i butikslivet och det gäller pa idrottsplanen.
Vi hjälper svensk idrott.

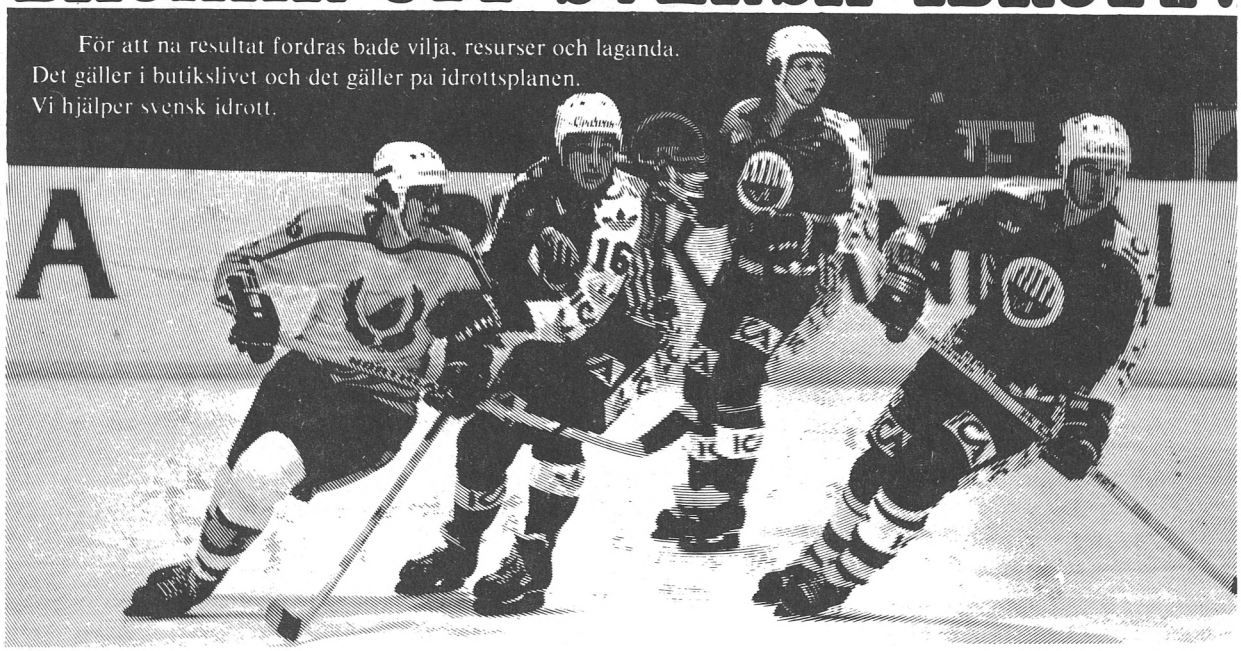

OK

Höga utmärkelser

Djurgårdens kanske förnämsta utmärkelse får ''Bågspännaren'' anses utgöra i form av den stora hedersskköld med detta motiv, som präglats i ett litet och numrerat antal exemplar. Som väl de flesta vet förekommer ''Bågspännaren'' på Djurgårdens förtjänstmedaljer, men det verkliga originalet finns på Kornhamnstorg i Stockholms Gamla Stan. Genom en särskild överenskommelse med konstnären Christian Eriksson har vår förening givits rätten att ha ''Bågspännaren'' på våra utmärkelser. Den stora plaketten med detta motiv har hittills utdelats i 13 exemplar:

1. Skansen på Kungl. Djurgården i Stockholm, där plaketten nitats fast på den sten, som rests till erinran om den första backtävlingen i Djurgårdens regi år 1891 (senare har plaketten brutits loss och stulits och ännu senare har en ny plakett präglats och intagit den ursprungligas plats).
2. Djurgårdens Överstyrelses rum på Stadion.
3. Djurgårdens Supporter Club vid dess 10-årsjubileum.
4. AIK vid dess 70-årsjubileum.
5. Bertil ''Nocke'' Nordenskjöld på vår hedersordförandes 70-årsdag 1961.
6. Karl Liliequist, överstyrelsesekreterare i Djurgården, vid 75-årsjubiléet.
7. Arne Grunander, ishockeyhövding i Djurgården, vid 75-årsjubiléet.
8. Sigge Bergh, fotbollshövding i Djurgården, vid 75-årsjubiléet.
9. Lennart Öberg, brottarbas i Djurgården, vid 75-årsjubiléet.
10. Gösta Sandberg, fotbolls-, ishockey- och bandy-allt-i-allo i Djurgården årsmötet 1971.
11. Anna Dettner, allt i allo i damidrott, på 70-årsdag 1978.
12. Ingvar Norén, ÖS, Gamla Djurgårdare, på 70-årsdag 1979.
13. Gunnar Lundqvist, många år fotbollssekr., på 60-årsdag 1979.

Gamla Djurgårdare: det var myndiga män, som bildade Djurgården på 1890-talet och som sedan också höll ihop i ett sammansvetsat gäng. När man någon gång samlades till fest klädde man upp sig i bästa kostymen och glömde inte heller sitt klubbmärke. Det var som synes litet annorlunda jämfört med dagens märke, men den fyr-uddiga DIF-stjärnan var den bästa devisen för en djurgårdare.

SKIDRELIEF

En annan utmärkelse i vår förening är ''skidreliefen'' på sin tid gjord av djurgårdaren och konstnären Bengt Lissegårdh. Som sig bör med en utmärkelse på ett skidans motiv är det huvudsakligen folk med intresse i skidornas värld, som tillerkänts denna utmärkelse. Undantaget är AIK, som vid sitt 60-årsjubileum 1951 tilldelades denna relief utan att Solnaklubben numera sysslar med skidsport. Men långt tillbaka i tiden fanns det backhoppare i AIK, vilka senare övergick till Djurgårdens skidstall.

De sex parter, som är innehavare av ''skidreliefen'', är följande:

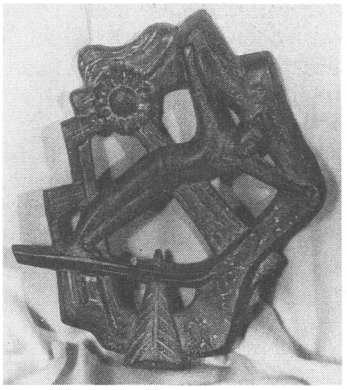

Så här ser en av Djurgårdens unikaste utmärkelser ut, den s. k. skidreliefen. Konstnären Bengt Lissegårdh är mannen bakom verket. Tillhörde på sin tid Djurgårdens skid- och orienteringssektioner.

1. Svenska Skidförbundet vid dess 40-årsjubileum 1948.
2. Sven Larsson, ordförande i Djurgården i 10 år och påskyndare av utbyggnaden av Hammarby skidbacke, på 40-årsdagen.
3. Holger Carlsson, skidledare under långliga tider i Djurgården, på 50-årsdagen.
4. IFK Kiruna som pris för dess segrar i lag-SM 1951 i backhoppning i Hammarbybacken 1951.
5. AIK vid 60-årsjubiléet 1951.
6. Gunnar Rinman, kassör i över 10 år i Djurgården, revisor, orienterare och skidkarl, på 50-årsdagen 1966.

Bandyärende:

Efterhörde bandyordf. Curt Söderberg möjligheten att redan nu erhålla besked om kommande anslag. Sådant besked ansåg sig ÖS dock ej kunna lämna förrän till hösten men utlovade att i stort sett samma förhållanden skulle råda som under senaste säsongen. En fråga från Söderberg om sanningshalten i rykten att ÖS ställt i utsikt att det skulle satsas hårt på uppbyggande av ett stjärnbetonat lag besvarades med att ÖS var helt till freds med det sätt på vilket den gångna säsongen planerats och att en fortsättning i samma hjulspår utan satsning på diverse lyckosökare bland diverse storspelare var önskvärd. Söderberg förklarade sig ha samma inställning.

(Ö.S 1959)

En nitlott

Antecknades att föreningens lottsedel till penninglotteriets januaridragning icke lämnat någon vinst. En ny lott till dragningen den 15 februari hade inköpts att förvaras av hr Bertil Carlsson. (28.1.32).

Hästskon slår ut Vasatrissan . . .

När vi för några år sedan instiftade vår särskilda ordensförlänelse i form av en silverhästsko, kunde vi inte ana, att den skulle bli så populär. Nu när det inte längre finns någon möjlighet att bli riddare av Vasaorden, tycks Djurgårdens hästsko jämställas med det allra förnämsta i utmärkelseväg.

Det är kanske möjligt, att en och annan av oss inte känner till bakgrunden till denna utmärkelse, varför det här i korthet skall erinras om att den ursprungliga hästskon föll av en kunglig häst utanför Nordiska muséet och efter en lång vandring så småningom hamnade i Djurgårdens ägo. Vi hade ju laglig rätt till allt som upphittades på Kungl Djurgården såsom en liten erkänsla till att vår förening hade stiftats på dessa marker.

När en kunglig kortege, innehållande bl. a. Oscar II och Sophia drog förbi den underdåniga befolkningen, bar det sig inte bättre än att en av pållarna blev skrämd och sparkade av sig en hästsko på ena bakbenet.

Raskt kastade sig en grabb fram ur åskådarleden och plockade upp dyrgripen. Förmanades av sin fader att överlämna den till kungliga stallet i tanke att hästskon kunde vara gjord av guld. Men i stallet rördes man nästan till tårar över grabbens ärlighet och lät honom behålla vad han hittat.

Efter åtskilliga turer hamnade denna hästsko hgemma hos en djurgårdare, och hängde där som en unik souvenir i åtskilliga år. När djurgårdaren försvann till de sälla jaktmarkerna tyckte de efterlevande att någon i Djurgårdens Idrottsförening kanske skulle vara intresserad av hästskon.

Och visst var vi intresserade. Långt senare – sedan hästskon haft olika öden – hamnade den bland föreningens unikare pjäser och omsider fick vi nådigt tillstånd att göra kopior i försilvrad metall att dela ut vid högtidligare tillfällen.

Som sig bör förärades gamle kung Gustav IV Adolf det första exemplaret i samband med hans 90-årsdag och som traditionen numera kräver fick denna silverhästsko numret noll. I de flesta fall utdelas denna utmärkelse vid bemärkelsedagar och som en lagom gräns har passerandet av 50-årsstrecket fastslagits av vårt sekreta utskott. Utom i samband med att vår hedersmedlem, nuvarande kung Carl XIV Gustaf, förmälde sig med Silvia. Det blev en silverhästsko med nr 100 som vår gratulationspresent. Tillsammans fyllde Carl Gustaf och Silvia ungefär 50 år.

Till riddare av vår hästskoorden, som kan sägas vara en viss slags motsvarighet till Danmarks Elefantorden, har under senaste åren två kungligheter haft nöjet att bli utnämnda.

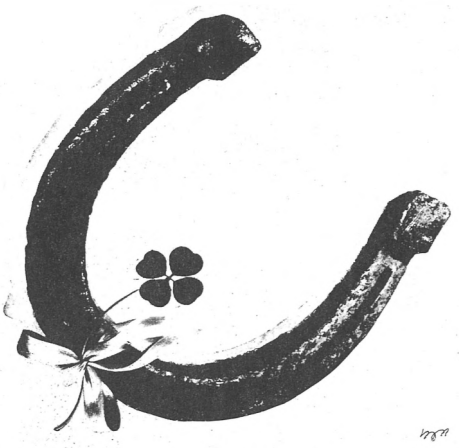

Den ursprungliga hästskon, som tappades av det kungliga ekipaget, såg ut så här. Nu framträder hästskon i försilvrad elegans med Djurgårdens hedersmärke som förnämligt attribut.

Kungens farbror prins Bertil gick också sta' och gifte sig med sin Lilian och vår ordensdetalj ryckte snabbt ut till Slottet och förärade de unga tu det hittills vackraste exemplaret av vår hästskoorden med förslag att låta den uppsättas i den kungliga sommarstugan utanför Halmstad.

Tidigare hade några av våra vanligaste medlemmar blivit uppvaktade i samband med stora födelse- och högtidsdagar.

En enda flicka finns bland dem som fått utmärkelsen, nämligen: Aina Ekvall, på sin tid allt i allo i damsektionen.

Bland känt folk i övrigt hittar man Olle Ekberg (som styr och ställer på Stadion), Thorsten Sundström (länge idrottsborgarråd i sta'n), Sten-Otto Liljedahl (idrottsläkare och professor av världsformat), Per-Gunnar Ericsson (PG i cykel), Elvir ''Knutte Knopp'' Westman.

Bland dem, som under senare år, tillerkänts denna lyckohästsko, finns boxningens Torsten Almqvist, Överstyrelsens grå eminens Rolf Theblin, slalomkanonen Anders Holmstedt, storboxaren Olle Tandberg (den utmärkelse jag uppskattar mest, sa Olle), backhopparmästaren Bengt Jäderholm och bandyns Gunnar Dyvik.

Jobba och ligg i, så kommer turen kanske även till dig. Ännu är det ett stycke till 200 riddare av denna vår orden. Då blir det stopp.

Under årens lopp har åtskilliga prominenta – de flesta är förstås prominenta – och trofasta medlemmar och sympatisörer haft nöjet få ta emot denna unika utmärkelse. Här intill några av dem med nummer på hästskon och det antal år vederbörande nått vid ceremonin.

Hästskofolket

Nr 0 Gustaf VI Adolf, 90 år
Nr 01 Karl Liliequist, 65 år
Nr 1 B Birger ''Farsan'' Sandberg, 50 år
Nr 2 Sven Bergman (bandy), 50 år
Nr 4 Arvid Kjällström (hustomte) 60 år
Nr 5 Thore Starck (boxning, 50 år
Nr 6 Ingvar Norén (revisor mm) 60 år
Nr 10 Bo Hedvall (ÖS), 50 år
Nr 11 Aina Ekvall, 60 och 70 år
Nr 12 Pelle Bergström (ishockey), 50 år
Nr 13 Bertil Nocke Nordenskjöld, 80 år
Nr 14 Karl Fagerstedt (bordtennis), 50 år
Nr 15 Bertil Ferséus (bordtennis), 50 år
Nr 16 Kurt Hammargren (boxning), 50 år
Nr 17 Karl Modin (slitvarg), 50 år
Nr 18 Ragnvald Gottfridsson, 70 år
Nr 19 Nisse Ramm, 70 år
Nr 20 Nisse Lundin, (50 år i DIF)
Nr 21 Arne Palm, 50 år
Nr 22 Carl-Gunnar Palm, 50 år
Nr 23 Lennart Öberg, 60 år
Nr 24 Sten-Otto Liljedahl, 50 år
Nr 25 Thorsten Sundström, 50 år
Nr 26 John Candelius, 50 år
Nr 27 Georg Karlsson, 60 år
Nr 32 Ulf Örnmarker (konståkn.) 50 år
Nr 33 Olle Ekberg (Stadion), 60 år
Nr 34 Björn Lindgren (skidor), 50 år
Nr 35 Hugo Caneman (ÖS), 60 år
Nr 36 Bertil Johansson (bowling), 50 år
Nr 37 Harry Wolff (boxning), 70 år
Nr 38 Åke Barrling (bandy, ÖS), 50 år
Nr 39 Bert Ackered (slalom), 50 år
Nr 40 Per-Gunnar Ericsson (cykel), 50 år
Nr 60 Harry Holmberg (ÖS, boxning), 60 år
Lars Lindgren (ishockey), 50 år
Carl-Hjalmar Bodman, 60 år
Gillis Florsjö (handboll), 50 år
Elvir Knutte Knopp Westman (fotboll), 70 år
Rolf Theblin (ÖS), 60 år
Olle Tandberg (boxning), 50 år
Anders Holmstedt (slalom), 50 år
Bengt Jäderholm (backhoppning), 50 år
Carl-Axel Haglund (brottning), 50 år
Axel Brun (brottning), 50 år
Gunnar Dyvik (bandy), 50 år
Lennart Johansson (AIK), 50 år
Torsten Almqvist (boxning), 50 år
Nr 92 Kaj Alm (bowling, ÖS), 50 år
Nr 94 Bengt Broberg (ishockey),
Nr 95 Lill-Einar Olsson, (95 år)
Nr 96 Hans Troedsson (handboll, fotboll), 50 år
Hilding Lövdahl (ÖS, brottning), 60 år
Nr 102 Roland Stoltz (ishockey), 50 år
Nr 103 Oscar Bernadotte (fäktning), 60 år
Nr 104 Sven Tumba-Johansson (ishoc-

I avvaktande . . .

De gamla äkta djurgårdarna säger sig allt oftare att ha svårt att känna igen sin gamla förening och dess underliga seglats på de oroliga haven. Var är stabiliteten från forna dar? Springer de nya ledarna ut och in på ett sätt, som inte ger arbetsro för alla våra aktiva tävlingsmänniskor? Är det i jakten efter de allt mer nödvändiga pengarna, som gör att man måste tumma på de gamla begreppen och därmed göra Djurgården till tillhåll för allt oroligare lycksökare?

Frågor som inte är populära. Och så undrar man vad Sällskapet Gamla Djurgårdare gör under orostider? Ja, visst har vi våra synpunkter på den nuvarande utvecklingen, men vilken klubb över huvud taget har kvar de gamla rotfästena? Allting tycks flyta, säger en av de, som varit med längst i både tävlings- och styrelseleden i Djurgården, gamle stjärnbrottaren Hilding Lövdahl. Jag vet att det i bakgrunden finns många äkta djurgårdare, som är beredda ge ett handtag men som tillsvidare avvaktar och låter de nya kvastarna få sin rättmätiga chans.

Guldmedaljbelönade Hilding Lövdahl, en av trotjänarna i både brottning och överstyrelsen.

---

key, fotboll), 50 år
Nr 105 Lars Björn (ishockey), 50 år
Olle Pettersson (fotboll), 50 år
Einar Olsson, 90 år
Bengt Broberg, 50 år

Pelle Bergström, Kalle Modin och Aina Ekvall framstår som särskilt unika i och med att de vid två tillfällen utsetts till medlemmar av hästsko-kretsen. De är alltså ensamma om att ha en hästsko på vardera foten. Varför denna dubblering skett är en väl förborgad hemlighet hos förste ceremonimästaren.

Varför ej heller alla har sina nummer återgivna i ovanstående förteckning har också sin särskilda orsak. Kommer att avslöjas med tiden . . .

En enda hästsko har ej passerat ceremonimästarens bestämmande, och det var när hans kamrater i ÖS bestämde att han skulle få känna lyckan att bli ägare till dyrgripen på sin 65-årsdag. Varför den numrerades med nr 01 är honom obekant. Kanske som en extra artighet för hans initiativ att hos kunglighetens skattkammare en gång få fram den ursprungliga hästskon.

Djurgårdens hedersmärke är något som vi alla strävar efter. Under årens lopp har också många av oss haft glädjen tilldelas detta bevis på att dels ha gjort rätt för sig på tävlingsbanorna, dels att ha varit medlem i minst 10 år och därunder ha gjort stora aktiva insatser både som ledare och tävlingsdeltagare och dels i alla avseenden ha hedrat sin förening.

Märket finns i två storlekar, den större, som något motsvarar en förtjänstmedalj eller Vasatrissan, och därmed oftast hamnar hemma på prishyllan eller på märkesskölden och så en miniatyr, vilken är den som regel återfinnes på kavajuppslaget eller på bluslivet.

Som bevis på att vårt hedersmärke är eftertraktat kan nämnas att långfingrade individer ibland plockar åt sig dyrgripen. I sådana fall finns möjlighet att efter skriftlig framställning få ett nytt märke, men nu mot tillverkningskostnaden. Så var rädd om ditt hedersmärke!

Gamla Djurgårdare

Sedan stiftelsen 1920 har Sällskapet Gamla Djurgårdare på de viktigaste posterna styrts av dessa män:

Ordförande:
1920–1928: John G. Jansson
1928–1929: Ehnfr. Frostell
1929–1932: Nils A. Hedjerson
1932–1944: Axel Schörling
1944–1964: Beril Nordenskjöld
1964–1971: Hans Garpe
1971–1974: Åke Löwgren
1974–1976: Ingvar Norén
1976– : Karl Liliequist

Sekreterare:
1920–1927: Harald Andrén
1927–1929: Eric Löwgren
1929–1931: Melker Säwesten
1931–1932: Gustav Ekberg
1932–1936: Axel Lindgren
1936–1943: Karl Sundholm
1943–1964: Torsten Svennberg
1964–1976: Hansfredrik Frostell
1976– : Nils-Gunnar Wåhlberg

Kassaförvaltare:
1920–1925: V. N. Petsén
1925–1945: Karl Sundholm
1945–1974: Ingvar Norén
1964–1976: Folke Pontan
1976– : Bertil Petersson

STIFTARNA MED FRÅN 1907

Första året som hedersmärket dyker upp i vår historia är 1907, och att det då huvudsakligen placerades på de ursprungliga stiftarnas och ledarnas kavajer är inte så underligt.

Bland 1907 års märkesmän hittar man dessa historiska djurgårdare:

Harald Andrén, Victor Balck, John August Björkdahl, Carl Jahnzon, John G. Jansson, Albert Johansson, Fredrik Johansson, Herman Johansson, Johan af Clercker, Leon Lagerlöf, Ernst Ekberg, Carl Larsson, Algot Nilsson, Axel Norling, Birger Nylund, Bengt Tandberg.

Året därpå, 1908 följer: Nils Adolf Hedjersson och Lill-Einar Olsson.

1909 hittar man vidare: Carl Hellberg och Ivar Friberg.

Sedan följer detta axplock bland kändisar och andra:

Eskil Schumann (1914), Olle Tandberg s:r (1914), Nisse Lind (1917), Kalle Köpings-Gustafsson (1921), Åke Wetterling (1921), Frithiof Svensson (1922), Harry Wolff, Curt Widgren och Nisse Ramm (1927), Kalle Lindh (1929), Gurra Bergman (1930), Tage Bergman, Holger Carlsson och Inga Gentzel (1931), Torsten Svennberg (1933), Hilding Lövdahl och Per Hennix (1936).

1937: Elvir Westman, Hans Frostell, Ingvar Norén.

1938: Anna Svennberg-Dettner, Majken Eriksson, Hans Garpe.

1939: Stor-Klas Svensson, Tore Jalmert, Lennart Öberg.

1940: Åke Dunér, Gunvor Brundin-Enström.

1941: Olle Tandberg j:r.

1942: Sigge Bergman, Sigge Bergh, Folke Pontan, Sven Hellborg.

1943: Arne Grunander, Gunnar Rinman, Birger Sandberg, Birger Stenman, Sture Larsson.

1945: Hans Stelius.

1947: Karl Liliequist.

1948: Harry Holmberg, Herman Nordgren.

1949: Sten Grönkvist, Carl Schultze.

1950: Fritz Alm, Per-Olof Jihde, Erik Nordgren.

1951: Lars Lindgren, Gustaf Stor-Lulle Johansson, Olle Santesson, Nils Johlevi.

1952: Arne Blomqvist, Bo Hedvall.

1953: Julius Orest, Stig Nyström, Arne Permerth, Karl-Erik ''Cacka'' Andersson.

Hedersordförande:
1944: Axel Schörling
1964: Bertil Nordenskjöld

Hedersledamöter:
1961: Birger Nylund
1962: William Borgström
1976: Ingvar Norén
1981: Carl-Hjalmar Bodman

Det var så här vi började

Länge har jag varit ute efter dokument från vår förenings allra första tid, men något protokoll eller annan skrivelse, som berättar i original hur föreningen kom till världen den 12 mars 1891, har jag ännu inte lyckats få i min hand. Men nu har jag gjort mitt bästa fynd. Jag har fått prislistor från Djurgårdens första idrottsliga framträdande.

Redan den 29 mars 1891, knappa två veckor efter det att föreningen bildats, håller Djurgården sin första tävling, som gäller en *''försöks-springtäflan* på 150 meters bana vid Bergsjöland''. Den vinns av Frans Lundqvist på tiden 25 sekunder. När det den 5 april blir allvar på samma sträcka på en bana vid Lusthusporten får Frans Lundqvist ge sig för en annan förmåga vid namn Ernst Nilsson, som i två lopp noterar 23 resp. 22 sek., medan Frans gör 25 resp. 23 sek.

★

Det blir sedan mera ''spring-täflan'' på olika banor mest varje vecka bl. a. på 1 eng. mile mellan Manilla och Lilla Sjötullen och här vinner Gustaf Tibell på 6 1/2 minut.

Nästa prislista visar att Djurgården börjat med *rodd* på sitt program, och den 23 aug. 1891 vinner paret John G. Jansson och Gustaf Persson ''slutrodden i Djurgårdsbrunnsviken mellan Rosendalsbryggan och Långa bryggan på 6 min. 1 sek.''

Nästa år, 1892, är man framme vid den första *skidtävlingen* från ''lilla branten till djurgårdsbron öfver kuperad mark'' med Gustaf Tibell som vinnare på 9.30 min. före Emil Petersen på 9.35. Det måste ha varit ett rafflande lopp.

★

Några dagar senare kommer en *skridskotävling* på en bana vid Alkärret på 500 meter med John G. Jansson som segrare 1 min. 17 sek. och med allroundförmågan Gutaf Tibell som tvåa på 1.20.

Nästa arrangemang går Söndagen den 5 febr. kl. 1 e.m. i backen vid Luntudden och kallas ''Hufvudtäfling i *Backåkning* utan staf'' med C. Sandberg som vinnare på 23 meter.

★

Nästa idrottsgren handlar om *sparkstötting* den 8 jan. 1893 och gäller en ''försökstäfling å bana Djurgården rundt'' med Oscar Rylander som överlägsen segrare på 23.30 min. före tvåan O. Carlsson (som kanske inte hade någon vidare bra spark . . .).

Den 19 februari kör man en ''hufvudtäfling å sparkstötting 5.000 meters bana Rosendal – Teatern – Slätten – Bellmansro – Manilla med mål på Djurgårdsbrunnsviken'' och nu är Oscar Rylander lika duktig och vinner på 18.42 före K.O.E. Karlsson på 22.20 min. På 5:e plats hittar man J. G. Jansson, föreningens stiftare, på tiden 23.40.

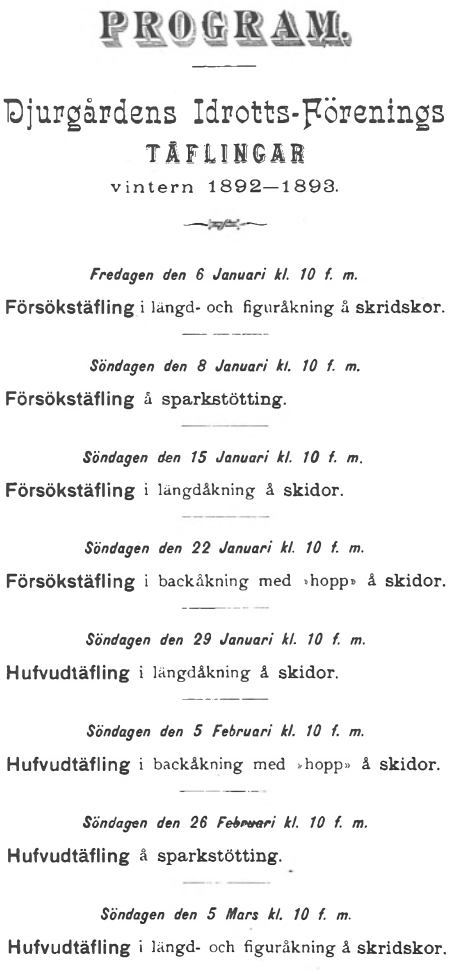

PROGRAM.

Djurgårdens Idrotts-Förenings
TÄFLINGAR
vintern 1892—1893.

Fredagen den 6 Januari kl. 10 f. m.
Försökstäfling i längd- och figuråkning å skridskor.

Söndagen den 8 Januari kl. 10 f. m.
Försökstäfling å sparkstötting.

Söndagen den 15 Januari kl. 10 f. m.
Försökstäfling i längdåkning å skidor.

Söndagen den 22 Januari kl. 10 f. m.
Försökstäfling i backåkning med »hopp» å skidor.

Söndagen den 29 Januari kl. 10 f. m.
Hufvudtäfling i längdåkning å skidor.

Söndagen den 5 Februari kl. 10 f. m.
Hufvudtäfling i backåkning med »hopp» å skidor.

Söndagen den 26 Februari kl. 10 f. m.
Hufvudtäfling å sparkstötting.

Söndagen den 5 Mars kl. 10 f. m.
Hufvudtäfling i längd- och figuråkning å skridskor.

Sparkstötting och figuråkning fanns bland mycket annat på Djurgårdens program från åren 1892—1893.

★

Nästa arrangemang handlar om *''skjuttäfling* med Salongsgevär, 2 serier, 8 skott, 9-ringad tafla, 12 met. afstånd vid Herr P. E. Nilssons Villa å Waldermarsudden den 8 Oktober 1893''. Här blir det bronsmedalj åt segraren John A. Fridén på 129 poäng med Axel Lundberg tvåa på 128.

De gamla prislistorna slutar med att omnämna *''Gångtäflan* den 28 Maj 1893 å 2.500 meters bana med s. k. Engelsk gång'' med Sigfrid Stenberg som vinnare på 14.39,6 min. för vilket han får silfvermedalj före tvåan J. G. Jansson på 14.56,2. Det framhålles att Oscar Rylander var anmäld ''men ej infunnit sig''.

Ja, där har du djurgårdare av en yngre årgång beviset på hur Djurgårdens IF bör-

jade sin idrottsliga tillvaro. Ingen fotboll, ingen boxning, ingen ishockey, ingen pingis, ingen konståkning ännu så länge . . .

Kalle L.,
(t.f. arkivforskare)

Veteranmärke!

Till styrelsen i DIF riktar jag härmed ett förslag att instifta ett 50-års hedersmärke att tilldelas medlemmar, som tillhört föreningen i 50 år i en följd.

Det skulle bli ett festligt inslag vid nästa jubileum eller årsmöte. Vårt nuvarande hedersmärke passar utmärkt för ändamålet om det kompletteras med siffrorna 50 på var sin sida av kransen. Kostnaden behöver därmed ej bli särskilt stor.

Med kamratlig hälsning

Gustaf Grönskog

P.S. Märkets namn bör bli veteranmärket. D.S.

★

Stå eller sitta...

Lill-Kalle hade efter en tvist fått löfte av sin pappa att gå och se Djurgården–AIK i fotboll. Men på ett villkor, sa farsan, du måste först gå i kyrkan på högmässan.

Lill-Kalle lovade och kom omsider hem och rapporterade:

— Det var kul alltsammans, men jag visste inte riktigt hur dom ville ha det. I kyrkan sa prästen: ''Stå upp för Herran!'' men under fotbollsmatchen var det någon som skrek: ''Sitt ner för djävulen!''

Ur protokollen

Förtroendekris i ÖS:

På styrelsens vägnar vände sig sekreteraren till ordföranden med en fråga om denne ville klargöra sin åtgärd att hålla styrelsekamraterna utanför ett av dessa okänt, i annan krets fattat beslut att medfölja som ledare på en ishockeyturné till Sovjet. I och med att denna åtgärd åstadkommit en förtroendekris inom styrelsen ansåg sammanträdet det dessutom motiverat att bevekelsegrunderna till hemlighållandet av detta reseuppdrag deklarerades till undvikande av samarbetssvårigheter för framtiden inom styrelsen. Ordföranden hade ingen deklaration att lämna.

(ÖS 1959)

Upp och ner...

Det har varit upp och ner på våra ekonomiska resultat under åtskilliga år. Ibland har det gått bra, ibland har det gått snett, men så måste det ju vara med så osäkra inkomster, som det handlar om i samband med idrottstävlingar.

De fullsatta salongerna vid forna tiders allsvenska fotboll gav stora pengar, de på senare år allt färre åskådarna har gett många hål i kassan. Både fotboll och ishockey var en gång i tiden säkra överskottssektioner, som bidrog med att försörja de fattigare delarna av vår verksamhet med att avstå 10 procent av sina nettoinkomster. Nu är den tiden för alltid (?) förbi.

Här några bokslut från de senaste åren:

1953–54	vinst	159.760:–
1954–55	vinst	12.024:–
1957–58	vinst	5.007:–
1958–59	vinst	
1959–60	vinst	11.509:–
1960–61	förlust	422:–
1961–62	vinst	71.290:–
1962–63	vinst	202.627:–
1963–64		
1964–65	förlust	104.981:–
1965–66	förlust	208.694:–
1966–67	vinst	259.898:–
1967–68	vinst	33.066:–
1968–69	förlust	78.041:—
1969–70	förlust	80.485:–
1970 (halvår)	förlust	8.206:–
1970–71	vinst	210.267:–
1971–72		
1972–73	förlust	45.929:–
1973–74	förlust	82.113:–
1974–75	vinst	236.380:–
1975–76	förlust	263.479:–
1976–77	vinst	610.030:–
1977–78	förlust	712.613:–
1978–79	förlust	224.310:–
1979–80	förlust	980.079:–
1980–81		??? ??? ?

Går man ännu längre tillbaka i historien finner man att bokslutet 1/1 1952 visade en vinst på 165.400 kronor. Ett år senare redovisades vinsten ha gått ner till futtiga 1.700 kronor. Fotbollen hade spelat ihop 340.000 men skaffat sig utgifter med 300.000 kronor. Ishockeyn rörde sig om bara 20–25.000 pix och en förlust på 7.000. Bandyn dyrast med nära 14.000 back.

Går man ännu ett steg tillbaka med affärssidan visade bokslutet den 1/1 1950 en årsvinst med 10.700, som tillsammans med överskottet året innan gav en ekonomisk trygghet med 123.500 kronor. Ett år senare hade tryggheten ökat till 136.000.

Ännu en lång tid framöver var de viktigaste inkomsterna de som vår publik levererade, men så småningom blev det i första hand bingon, som tog över försörjningen för både oss och hela den svenska idrotten . . .

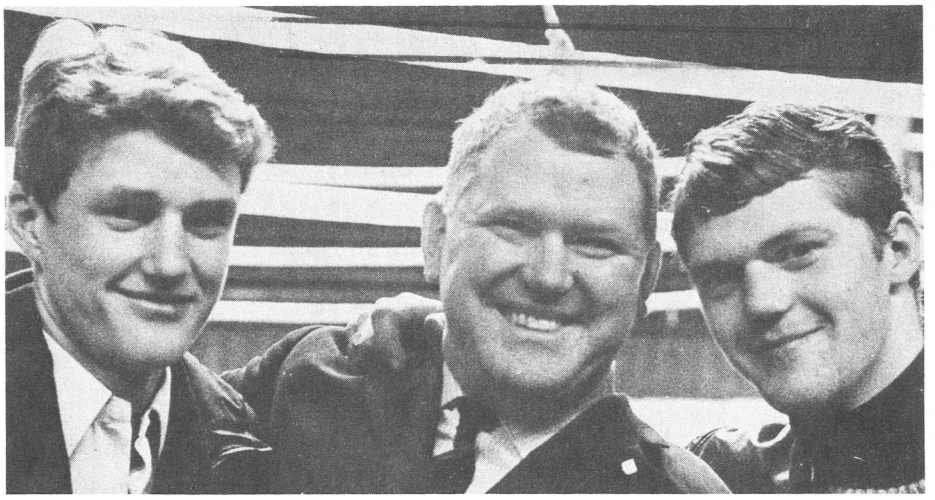

Den här trion fanns det kanske anledning att se i aktion mot att betala nöjesskatt: mästerboxarna Carl-Axel ''Putte'' och Carl-Åke Palm flankerande pappa skåningen Carl-Gunnar Palm, den senare guldmedaljör i DIF.

En miljon Djurgårdskronor i nöjesskatt?

Nöjesskatten på idrott finns inte mer i Sverige. För vår förening har den kostat stora pengar, kanske bortåt en miljon kronor under årens lopp. Dom pengarna skulle man nu haft samlade på våra utmärglade bankböcker.

När Sverige som sista land äntligen fick sin riksdag så idrottsligt välvillig, att det blev beslut på att slopa nöjesskatten på idrottstävlingar, satt det hårt åt. Fotbollsgeneralen och handelsministern Gunnar Lange fick över 8 spalter i regeringsorganet Stockholms-Tidningen stå i skottgluggen för att han röstat emot skattebefrielsen. Han hade statsfinanserna att tänka mera på än fotbollens finanser. Han hade många meningsfränder, som tyckte att ett borttagande av den 21 år gamla skatten skulle gynna endast de rika förbunden och klubbarna utan att tydligen närmare reflektera på att just dessa ''stora'' har mängder med små idrotter att driva. Slaget i riksdagen vanns av idrottens folk med 172–165. Sju röster tillgodo alltså.

Alla uppskattade inte denna idrottens vinst. En stor kvällstidning tog illa vid sig av att idrotten skulle få mera pengar och motiverade sin besvikelse med att TV motarbetades av de stora idrottsarrangörerna . . .

Så här fördömdes idrottens framgång i slaget i riksdagen av denna tidning:

Med 7 rösters övervikt beslöt riksdagen vid gemensam votering att befria även de stora idrottstillställningarna från nöjesskatt. Det var ett oklokt beslut, ty därigenom frånsade sig samhället ett av de effektivaste förhandlingsmedlen när man skall söka komma till överenskommelse med idrottsrörelsen om TV:s rätt till legal nyhetsförmedling.

Just nöjesskatten på de stora ekonomiskt lönande idrottsarrangemangen kunde ha varit ett utomordentligt förhandlingsargument, alldeles särskilt mot de mest kommersialiserade och penningstarka organisationerna av typen Fotbollförbundet och Ishockeyförbundet.

Det blir TV-tittarna som nu får sitta emellan för att inte kommunikationsministern i tid kunnat ta en förhandling med idrottsrörelsen, där man i en pott gjort upp om anslagen av tipsmedlen, nöjesskatten och TV:s sändning av viktigare idrottshändelser.

Av de 118 röstande i andra kammaren som ville ha bort nöjesskatten vid idrottstävlingar var 33 högermän, 26 centerpartister, 36 folkpartister, 19 socialdemokrater och 4 kommunister. De 87 motståndarna i andra kammaren, dvs. anhängarna av fortsatt beskattning, fördelade sig så här: 3 högermän, 3 centerpartister, 1 folkpartist och 80 socialdemokrater.

Motsvarande siffror i första kammaren var för borttagande av skatten: 9 högermän, 15 centerpartister, 22 folkpartister, 6 socialdemokrater och 2 kommunister. 7 högermän, 2 centerpartister, 7 folkpartister och 63 socialdemokrater i första kammaren ville ha skatten kvar.

Varför ömma mera för TV-tittarna än för idrottsfolket. Den dag ingen storidrott mera förekommer i detta land – en följd av att det genom TV:s försorg blir tomma läktare – är alla de som sitter hemma i stugorna framför sina ''dumburkar'' knappast att gratulera. Nu bestod ju riksdagen av tillräckligt många framsynta män och kvinnor, som hjälpte idrotten att avskaffa den bedrövliga skatteplågan.

Kvinnan länge bannlyst i Djurgår'n

25 öre i månaden – Alla fick vara med och dela kassan, om föreningen hade dött

Framför mig ligger ett par tunna häften med gulnade pärmar. Det är Djurgårdens äldsta stadgar. I det ena häftet står tryckåret 1892. I paragraf 1 läser jag under rubriken

Ändamål

''Djurgårdens Idrottsförening'', som bildades den 12 Mars 1891, har till ändamål att utgöra ett föreningsband emellan personer, som äro hågade att genom öfningar af olika slag af idrotter fullkomna sig så, att de vid allmänna idrottstäflingar kunna deri med heder och utmärkelse deltaga.

Längre fram stadgas att endast hvarje välfrejdad mansperson, som uppnått 15 års ålder kunde vinna inträde i föreningen. Kvinnorna var alltså bannlysta.

Inträdesavgiften var 1 kr och varje månad kostade det 25 öre i medlemsavgift. Tänk om vi nu skulle springa och ta upp 25 öre i månaden av våra medlemmar.

Den som inte betalt under 6 månader ''blev från föreningen skild''.

Man hade ordinarie sammanträde första torsdagen i varje månad.

Av influtna pengar skulle ''afsättas 1/3 till kommande behof; med de öfriga 2/3 bestrides föreningens underhåll samt användes till pris vid täflingar''.

Om en medlem ''stör ordning och takt inom föreningen, vare han af styrelsen på lämpligt sätt varnad, men skulle han åter fela, hänskjutes saken till föreningens afgörande, hvarvid dock erfordras att 2/3 av den närvarande skola vara ense om han bör uteslutas eller ej.''

Vidare stadgas så här: Ej må någon medlem falla annan i talet, så länge han har ordet, eller uppträda under någon diskussion förrän han erhållit tillåtelse.

Om det blev konkursbo . . .

I fråga om vad som skulle hända om föreningen upplöstes, läser man med intresse:

''Varder föreningen upplöst delas dess tillgångar qvarvarande ledamöter emellan som äro alldeles fria från skuld till densamma.''

Tänk om Djurgården häromåret, när vi verkligen hade många slantar på kistbottnen kommit i en sådan situation och vi skulle suttit och delat upp kosingen bland dem, som inte glömt att betala sina medlemsavgifter. Kanske bäst att betala i god tid. Vem vet . . .

Dessa stadgar av årgång 1892 bekräftades med följande underskrifter:

J. G. Jansson Ordförande — *G. E. J. Petersen* Sekreterare

A. J. Björkdahl, G. Person Klubbmästare

Stopp för Nocke . . .

Några år senare tillkom en del ändringar och tillägg:

Militärer äga ej rättighet till inträde i föreningen. (Tur för Nocke & Co, att den bestämmelsen dog bort längre fram . . .)

I § 10 mom. 9, 10 och 12 meddelades:

Frånvarande ledamot får åtnöja sig med de närvarandes beslut.

Medaljer vid föreningens täflingar utdelas icke såvida ej erkändt goda tider och resultat uppnås (inga segerpremier på den tiden vid förlorade fotbollsmatcher!), dock får i betraktande tagas väg- och väderleksförhållanden. Men skulle tvistigheter i denna sak uppstå, utses av föreningen en Jury, bestående av 5 ledamöter, hvilka åsett men ej deltagit i täflingen, och blir föreningens beslut den mening, hvarom de flesta av Juryns ledamöter förena sig.

Ledamot får ej deltaga i föreningens täflingar, om han ej tillhört densamma i minst tre månader.

''Afdelningar'' före sektioner

I stadgarna av årgång 1905 har det blivit en del nyheter. Numera behöver man bara vara 16 år för att komma in i föreningen men fortfarande krävs att man är ''välfrejdad''. Årsavgiften har stigit till 6 kr pr år om man är över 20 år, annars räcker det med 3 kr. Ständig medlem kan man bli för 30 kr.

I stadgarna meddelas att föreningen för det idrottsliga arbetet är uppdelat i ''afdelningar'', vilka är följande:

Afdelning A: allmän idrott och simning
Afdelning B: olika slag af bollspel
Afdelning C: cykelidrott
Afdelning D: skid- och skridskoidrott
Afdelning E: skytte

Föreningens ''öfverstyrelse består af 9 medlemmar och 2 suppleanter, nämligen ordförande, vice ordförande, sekreterare, vice sekreterare, kassör, vice kassör, 2 klubbmästare och materialförvaltare''.

Jobb för klubbmästare

I fråga om klubbmästarna stadgas, att det ålåg dem ''att för föreningens räkning ombesörja banors uppmätning och anläggning samt vid täflingar öfvervaka nödiga anordningar''.

I dag har man svårt att tänka sig att klubbmästare skulle kuta i väg och mäta upp fotbollsplanen eller fäktningens pister. Däremot kan man nog tänka sig att de skulle syssla med ''nödiga anordningar'' för att ge oss god mat och kalla drycker.

Fem SM-titlar blev det för Elisabeth Thorsson, innan hon blev maka till Jan-Erik Lundqvist.

I stadgarna betonas vidare, att ingen kunde få sig tillerkända pris förrän han fullgjort sina skyldigheter samt att han kunde anses blåst på sina pris om han ej avhämtat dem inom ett år . . .

Det kunde löna sig att skaffa nya medlemmar berättas det i stadgarna. Medlem som anmält minst 10 nya medlemmar under ett år slapp betala årsavgift under ett år. För 25 nya medlemmar fick han ständigt ledamotskap. För ytterligare 25 eller flera nya medlemmar fick han en extra belöning.

I händelse av föreningens upplösning fanns stipulerat att föreningens tillgångar i priser delas mellan kvarvarande medlemmar, som äro fria från skuld till densamma. ''Möjligen blifvande öfverskott av penningar öfverlämnas till idrottsorganisation, under hvilken föreningen sorterar.''

Tänk om vi i dag skulle behöva fundera på att dela på vår väldiga prissamling!

I fråga om klubbdräkten finns den angiven för fotboll så här: ''blus på längden randig mörkblå och ljusblå, byxor svarta med revärer.''

Kanske ler en och annan över dåtidens stadgeförfattare, men säkert visste dessa vad tiden krävde och de var också säkerligen mottagliga för tidens strömningar. Våra lagar skrivs inte en gång för alla.

På den här tiden kostade det inte någon förmögenhet att vara medlem i Djurgården. Ett tag tog man ut 25 öre pr månad, men det blev litet krångligt och man övergick till 4 kronor pr kvartal för att sedan börja med årsavgifter. 10 kr fick räcka.

I dag handlar det om andra årsavgifter. 25 kronor om du inte blivit äldre än 18 år, sedan kostar det 75 kronor pr år. Ett sätt att bli gratis medlem är att vinna en SM-titel. Då kan du automatiskt räkna med att få medlemskort på livstid.

Ett annat sätt praktiseras, när du varit vanlig medlem under tio år – då har du rätt att bli ständig medlem genom att betala in 500 kronor i ett för allt.

Just nu är 1.000 medlemmar välkomna att komma direkt utifrån kylan och kliva in som medlemmar på livstid. Ta bara med 1.000-lappen så ordnar sig detaljerna snabbt . . .

Karl Liliequist
Forskare

De första stapplande stegen

Vår historieforskare anmälde sig ha gjort ett fynd, när han hälsade på hos vår redaktion.

— Titta vad jag hittat!

Sade han och räckte fram ett gulnat papper, som hade som rubrik: ”Djurgårdens idrottsförenings fotbollsmatcher”.

Kanske var detta dokument ett verkligt fynd. Den följande förteckningen upptog nämligen matcher från 1899, och snyggt och prydligt pränatat hittade vi dessa resultat:

1899

1. Allmänna I.K. Stockholm	Vänskapsmatch	0—2	nederlag
2. Allmänna I.K. Stockholm	Vänskapsmatch	2—1	seger
3. Gefle I.F. Stockholm	Rosenska pokalen	0—3	nederlag
4. Allmänna I.K. Stockholm	Vänskapsmatch	3—0	seger

Summa 4 2 0 2 5—6

Det skulle alltså vara vår debut i storfotbollen, innan det blev dags att skriva 1900, då följande matcher anmäldes i de gulnade papperen:

5. 27 maj	Allmänna I.K. Stockholm	A.I.K.:s medaljer	1—2	nederlag
6. 2 juli	Allmänna I.K. Stockholm	S.I.F.:s pris	0—0	oafgjord
7. 14 juli	Allmänna I.K. Stockholm	Vänskapsmatch	1—2	nederlag
8. 22 juli	I.F. Svithiod Stockholm	Rosenska pokalen	1—0	seger
9. 22 juli	Allmänna I.K. Stockholm	Rosenska pokalen	0—0	oafgjord
10. 2 sept.	Allmänna I.K. Stockholm	Rosenska pokalen	0—2	nederlag

Summa 6 1 2 3 3—6

Fotbollsutbytet var som synes koncentrerat kring Allmänna I.K., som vi mötte i åtta av våra tio matcher. Dessutom fick vi mest stryk av dom. Tjatigt.

Nästa år, 1901, blev utbytet större med 22 matcher, varav 10 mot A.I.K. och lika många mot Svithiod. En match mot Gefle I.F (1—1) och en mot Stockholms I.K. (1—0). Årsfacit 22 19 3 0 41—6. Lysande siffror alltså. Inte ett enda nederlag. Vi började komma.

1903 var det dags för vår första internationella match: Örebro B.C. från Köpenhamn kom till Stockholm och slog oss med 6—1. I en revanschmatch två dagar senare blev det 15—0. Till danskarna. Dåligt med revansch på den tiden. Senare på året mötte vi förresten B. 93 från Köpenhamn, som inte heller gillade att förlora. Vi fick en omgång med 8—0.

En summering är gjord när vi kommit fram och avverkat 1915 års säsong. På segrarsidan hittar man en match mot B. 93 från Köpenhamn, som vi vid detta skede lärt så mycket av att vi kunde slå dom med 6—2. Inte illa.

Summan av åren 1891—1914/15 redovisas med 320 spelade matcher, varav 190 segrar, 46 oavgjorda och 84 nederlag. I mål kunde vi glädjas åt 750—430.

En av de sista matcherna säsongen 1915 är antecknad som en seger över Örgryte I.S. med 4—1 i svenska mästerskapets final.

En tjusig punkt på den första epoken. Sedan skulle det komma moderna guldsegrar.

Barkbröd hos AIK:

”Spelarna måste förstå, att vi sänker deras löner” — så dekreterade AIK:s styrelse när man för att möta publikkrisen i höstas satte sig ned att hitta receptet att överleva.

Sänkt lön till spelarna.

Sänkta biljettpriser.

Ingen direkt rapportering i radio från allsvenskan.

Så löd receptet. Vi hade förlorat en halv miljon i uteblivna pengar i våra vändkors, betonade Börje Fridlund, ordförande för AIK:s fotboll och avslöjade att lirarna kunnat lyfta 50.000 kronor per skalle plus 500 kronor per poäng, vilka man plockat ihop till ett antal av 24 stycken, innebärande påbröd till spelarna med 12.000 kronor. ”Våra spelare betraktas som artister” betonade AIK-basen.

Djurgårdens fotbollsspelare plockade inte hop lika många poäng men fick i alla fall en liten slant att röra sig med.

Ishockeylirarna hade det bättre. Månadslön kring 6.000 kr. meddelade Hasse Swedberg i sitt programblad på ”Hovet”.

Lån från ishockey:

Diskuterades lånet till ÖS från ishockeysektionen på kr. 10.000:— och beslöts meddela sektionsordförande Grunander, att det i dagens läge inte förelåg någon amorteringsmöjlighet från överstyrelsens sida. Vid första lägliga tillfälle skulle dock sektionen kunna påräkna återbetalning av lånet. Dunér svarar för kontakten.

ÖS 1961:14

En guldcenter på väg att låta kanonen tala. Här är det John Jompa Eriksson, som laddar på Råsunda.

Det stora manfallet:

I och med att tennis åter kom upp på Djurgårdens program — hade funnits där tidigt på 1900-talet — blev det ganska snart oro i ledet. Strax före det vi skulle gå att fira jul 1960 sjukskrev sig ÖS-ordföranden Åke Dunér och samtidigt hoppade Sten-Otto Liljedahl och Henry Nord av, varmed alla tennisförespråkarna satte styrelsen i en svår knipa.

Det blev att adjungera och kalla in gamla veteraner under fanorna. Affe Lundqvist fann sig plötsligt stå som ordförande och in i styret kom sedan Gösta Gimme, Arne Malmgren och Gunnar Rinman. Föreningen visade sig stark nog att överleva alla avhopparna.

Ur protokollen

SM i brottning:

Noterades att Edvin Vesterby vunnit SM i brottningens fria stil vid tävlingar i Arboga utgörande hans 12:e SM-tecken.

★

Apropå matcher är detta första protokoll rätta platsen för att manifestera styrelsens vetskap om, att den största matchen för dess del blir att få någon rätsida på ekonomien, som i skrivande stund inte ens befinner sig på noll-läge. Här fordras det krafttag inte bara från bandystyrelsen utan även från överstyrelsens sida, om inte allt skall gå över styr.

(Bandysektionen 1961:6)

En sann men otrolig saga i bobvärlden

Engelska cupen i fotboll är kanske världens mest kända trofé. Davis cup i tennis kan väl nämnas vid sidan om. I fotbollscupens historia ingår bl. a. att den stulits vid ett par tillfällen. Därmed var den försvunnen under några år och förbundet måste vidtaga anstalter för att få fram en ersättare.

Utan att vara lika berömd har ett pris, som Djurgården hemfört, haft något liknande i historieväg genom att bara försvinna. Det gäller det vandringspris, som vårt förnämliga 2-mannalag i bobsleigh skaffade sig fyra inteckningar i. Det hände sedan något så underligt att det ”bara försvann”.

Därmed beslöts att Djurgården skulle få ersättning i ett gammalt pris sedan Nordiska spelen 1922, som Stockholms-Tidningen och klädesföretaget Carl Erik Pettersson disponerade.

När efterforskningen sattes i gång för att plocka fram denna dyrgrip, fick man handla helt i blindo. Priset var som uppslukat. Men efter några års detektivjobb kunde dåvarande sekreteraren i Bobförbundet – identisk med sekreteraren i Djurgården – helt oförhappandes ställas öga mot öga med priset på ett kontor i Gamla stan i Stockholm. Kontoret tillhörde en annan styrelseledamot i detta förbund. Han hade hela tiden vetat att priset var efterspanat och att Djurgården skulle disponera det, men han höll masken vid varje tillfälle det talades om dyrgripen väl vetande att hans kontor inte längre skulle få behålla pjäsen.

Nu var sanningen plötsligt uppenbarad och priset omhändertogs. Vad som sedan hände var ungefär lika otroligt. Vandringspriset ”erövrades” nu av en annan styrelsemedlem i förbundet och placerades hemma hos honom. Fortsättning på kurragömmaleken!

Men så hände sig att Djurgården skulle fylla 80 år och då behövde ju även våra bobåkare få tillfälle att visa vad de vunnit i ärliga strider på bobbanan i Hammarstrand. Förbundet visade oss den utsökta godheten att överföra priset till Stadion.

Därmed var denna saga dock inte slut. Så snart jubiléet var till ända skulle detta vandringspris verkligen visa sig kunna vandra ur hand i hand på det mest underliga sätt. Förbundet begärde att få priset tillbaka och när det dröjde med återtransporten hotade man med polisanmälan . . .

Enligt vanliga normer skall ett vandringspris stanna hos den klubb, som senast vunnit det till dess det blir en ny SM-tävling. En sådan har det inte blivit i och med att det inte finns någon backe i Sverige att åka i.

Enda chansen för Djurgården att återfå sin rättmätiga egendom – vitsordat av bob-ordföranden på 1960-talet Carl-Albert Ledin – tycks nu vara att Djurgården ställer fioler till förfogande att bygga en backe. Den är kostnadsberäknad till några miljoner kronor och förbundet hoppas förstås att det ska dröja innan Djurgården kan skrapa ihop dom slantarna. Men förbundet ska inte vara för säkert . . .

HOS FOTBOLLSDOKTORN

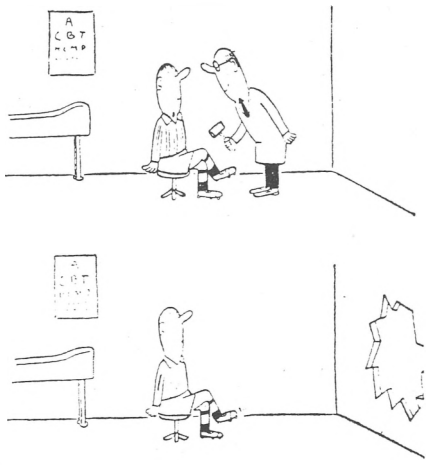

En läkarundersökning kan ge överraskande resultat . . .

Så började det

Förmodligen är det inte många, som vet att Carl-Erik var en rätt lovande fotbollsspelare och i sina yngsta dar lyckliggjorde Djurgårdens juniorlag som ytter med en snabbhet betydligt högre än den som han nu visar i starten från plattan i bob-backen. . .

Jo då, år 1948 spelade han fotboll i juniorlaget och skryter nu på gamla dar — då inget går att kontrollera. . . — med att hans lag den säsongen vann alla seriematcher så när som på två oavgjorda mot Hammarby (1—1) och Sundbyberg (1—1), den senare i seriefinalen då det räckte med en pinne. . . ”Kanske man mest kunde kalla mej hjälpgumma eftersom jag vid behov fick spela litet varstans utom i mål. Bland våra spelare fanns sådana som blev rätt berömda som t.ex. Arne Larsson som var med och tog allsvenskt guld och ”Pedde” Johnsson, som vikarierade i A-laget då och då. Bland mina minnen finns bl.a. att, jag aldrig var med och tog stryk av AIK. I tre matcher mot gnagarna vann vi alla med 3—1.

En kul tid, men sedan kallade fosterlandet och jag fick en tid framöver andra intressen, bl.a. något som kallas bobsleigh. Om jag nämner namnet Sergio Diorpaes med verkstad i Lagio de blue utanför Cortina — är det någon som kan gissa vad denne italienare har betytt för mej?

Jaså, inte. Han är världens förnämsta konstruktör av bobbar, och alla mina åkdon har utgått från honom, finslipats och specialbyggts. Nej, han hjälper inte bara mej utan han bygger för hela världseliten, den rackarn, men man kan vara glad att han ryckt in även när vi svenskar hängt på gärdsgårn och inte haft åkdugliga redskap. Han har alltid ställt upp och även om det kostar skjortan ibland, finns bara honom att gå till.

ISSTADIONS och SÖDERSTADIONS

BARSERVERINGAR

HARALD HAMMARBERG AB
på Hovet . . .
Det är något visst!

Lill-Einar visade vägen

När Stockholms skidförbund fyllde 25 år kunde man i detta jubileumssammanhang inte hoppa över Einar Olsson, ''Lill-Einar'' gemenligen kallad, trots att dennes aktiva tävlingsbana var slut långt innan förbundet bildades. Denne legendariske djurgårdare är nämligen intimt förknippad med Stockhoms skididrott.

Han har vunnit fem SM i backhoppning, sju i nordisk kombination och ett i skidbudkavle. Men ''Lill-Einar var inte enbart skidlöpare och backhoppare han var även fotbollspelare och gymnast av stora mått. Han hjälpte sålunda Djurgården till tre SM i fotboll och var dessutom uttagen i fotbollslandslaget. Han nominerades två gånger men båda gångerna tackade han nej.

– Jag var tvungen, förklarade han. Postmästaren, min chef, var en hård man. Han sa att jag fick välja – posten eller fotboll.

– Jag valde naturligtvis att behålla jobbet. Tackade nej till både landskamper och träningsläger.

Liksom Ricky Bruch för några år sedan vid en finnkamp chockerade när han på prispallen dök upp med en kubb på huvudet, uppmärksammades alltid ''Lill-Einar'' på planen. Han spelade nämligen alltid fotboll i keps.

– Folk trodde kanske jag inte var riktigt slug som spelade i keps. Nu kan jag avslöja hemligheten. Jag hade så ilsket rött hår som ung att jag inte ville visa det . . .

När det gäller gymnastik så nominerades han i gymnastikgruppen till olympiaden i Stockholm 1912. Men även den här gången tackade han nej. Förklaringen var denna:

– Jag var så liten och ful. Trodde jag skulle fördärva helhetsintrycket av truppen om jag ställde upp.

Men i skidsammanhang har ''Lill-Einar'' aldrig backat ur. Tvärtom. Backskidorna ställde han undan för länge sedan, men längdåkningsskidorna utnyttjade han flitigt ända till för två år sedan. Samma år som han fyllde 90 (!). Och ännu som 80–85-åring brukade han hinna med omkring 70 mil per säsong.

Numera tillbringar ''Lill-Einar'' sin mesta tid i stugan på södra Ljusterö i Stockholms skärgård. Där stortrivs han. Där får han nämligen syssla med det han tycker om – fiske, vedhuggning, trädgårdsskötsel och skogspromenader.

Konditionen är alltjämt prima. Men med synen har det på äldre dar blivit sämre. Han har fått starr, men räknar med att bli opererad i år. ''Lill-Einar'' följer dock via radio med vad som sker runt om i världen. Han har alltid haft ett vaket intellekt och det har sannerligen inte trubbats av med åren.

Einar Olsson är ett typiskt exempel på hur idrotten konserverar sin man långt in i ålderns höst.

Så här började det

Undertecknad såsom målsman för
Einar Olsson
född den 18 juli 1886 tillåter denne (a)
att deltaga i de af föreningen för skidlöpningens
främjande i Sverige anordnade täflingarne vid
Fiskartorpet.
Stockholm den 1 Februari 1900.
A. Olsson
Målsman

Så här började det förr i tiden. Man måste ha målsmans tillstånd att tävla, när man bara var 14 år. Som här när Djurgårdens störste lille kämpe Lill-Einar Olsson måste visa upp pappans medgivande för att få starta i Fiskis.

Punsch för att hoppa i skidbacken!

Djurgårdens och Stockholms första storbacke byggdes ute vid Saltsjöbaden och invigdes 1895. Det påstods att backen var så imponernade att de som skulle provhoppa den måste stärka sig med punsch mitt på förmiddagen för att över huvud taget våga ge sig ut för stupet.

Så gick det till de första åren. Det var svårt att bryta mark för idrott på den tiden och det fordrades verklig energi och fanatism för att komma framåt. På många sätt blev man hindrad – man blev kallad sportfåne och idrottsidiot och man blev avhånad på arbetsplatsen. Vi få komma ihåg att idrotten då ansågs tillhöra den besuttna klassen och det var omöjligt att t. ex. få in en idrottsnotis i den dåtida arbetarpressen.

Vi djurgårdare av i dag stanna gärna i beundran för våra föregångare. Många av dem var verkliga kämpagestalter som hyste varm kärlek för föreningen och som ända in i det sista visade sitt intresse genom att bevista våra möten och följa vår verksamhet.

Olympiska medaljörer i rekordlistan

Djurgårdens rekordlista i fri idrott kan naturligtvis inte åstadkomma några kalla kårar i ryggen på de stora kanonerna i branschen. Vi kan inte redovisa något världsrekord och inte heller något svenskt rekord står att hitta i vår rekordlista. Långt borta i forntiden finns det dock minnen kvar av Djurgården som en klubb med framstående friidrottsmän – på den tiden hette det allmän idrott, numera fri idrott – och från den gamla tiden kan vi också redovisa ett större antal svenska mästare. Våra ädla arabiska fullblod började bli allt saktfärdigare i slutet av den lyckliga tid vi ännu hade Tranebergs idrottsplats att tillgå, och sedan fortsatte kräftgången.

Som synes har en fotbollsspelare, gamle vänsteryttern Georg Ehmke, trängt sig in på två platser i tabellen. Hans rekord med 11,2 sekunder på 100 meter har man dock för sig, att Stig Nyström, hans efterträdare på samma plats i A-laget, överträffat, men kanske det skedde den tid ''Stickan'' var dalmas.

Annat fint folk finns i vår lista: John Svanberg och Erik Almlöf. Den förstnämnde vann två olympiska silvermedaljer i Atén 1906, där han även blev ''hedersborgare'', och Almlöf tog en olympisk bronsmedalj i tresteg i Stockholm 1912 med 14,17 meter.

Veteranen Calle Jahnzon är som synes med i rekordlistan och även Knutte Knopp Westman – dock utan olympiska medaljer – har gått till eftervärlden som en föregångare till Gunder Hägg. Med rationell träning – Knutte tvingades ju splittra sin tid med fotboll i C-laget – är det inget tvivel om att han kunnat pressa sin tid på 1.500 meter med en halv sekund.

Så här ser rekordlistan ut:

Löpn. 100 m: Georg Ehmke, 1926, 11,2 sek.
Löpn. 400 m: B. Grundberg, 1929, 51,0 sek.
Löpn. 200 m: B. Grundberg, 1929, 22,9 sek.
Löpn. 800 m: Folke Ponthan, 1938, 1.58,8 min.
Löpn. 1.000 m: E. Westman, 1929, 2.34,4 min.
Löpn. 1.500 m: E. Westman, 1929, 4.08,4 min., F. Ponthan, 1938, 4.08,4 min.
Löpn. 1.609 m: J. Svanberg, 1908, 4.38,2 min.
Löpn. 3.000 m: S. Pettersson, 1934, 9.03,6 min.
Löpn. 5.000 m: S. Pettersson, 1934, 15.27,8 min.
Löpn. 10.000 m: J. Svanberg, 1908, 32.40,0 min.
Häcklöpn. 110 m: E. Karlsson, 1937, 15,7 sek.
Häcklöpn. 400 m: Georg Ehmke, 1926, 61,4 sek.
Marathon: R. Wåhlin, 1913, 2.41.49,4 tim.
Höjdhopp: B. Sörlander, 1927, 1,80 m.
Höjdhopp u. a.: B. Sörlander, 1926, 1,50 m.
Längdhopp: Erik Rylander, 1934, 7,00 m.
Längdhopp u. a.: Karl Lundberg, 1934, 3,24 m.
Trestegshopp: E. Almlöf, 1913, 14,25 m.
Stavhopp: Å Forsberg, 1919, 3,50 m.
Grenhopp: Karl Lundberg, 1934, 2,49 m.
Mellanhopp: K. G. Granström, 1927, 4,58 m.
Diskuskastning: R. Johansson, 1926, 37,25 m.
Spjutkastning: A. Sköld, 1932, 52,72 m.
Släggkastning: Carl Jahnzon, 1915, 44,28 m.
Viktkastning: Carl Jahnzon, 1916, 9,66 m. (Satt med 25 kilos vikt).
Kulstötning: Einar Nilsson, 1913, 2.896 poäng. (Poängsatt efter gamla 10-kampstabellen).
Tiokamp: E. Almlöf, 1914, 6.392 poäng. (Poängsatt efter gamla 10-kampstabellen).
Stafett 4×100 m: 1934, 45,0 sek.
Stafett 4×400 m: 1934, 3.35,4 min.
Stafett 1.500 m: 1937, 3.30,8 min.
Stafett 3.000 m: 1934, 7.46,3 min.

DJURGÅRDSDOMINANS

Man kanske har svårt att tänka sig att Stockholm under årens lopp kammat hem en hel del svenska mästerskap på skidor. Detta med tanke på att de här breddgraderna inte är så gynnsamma mot skidlöpare, backhoppare och utförsåkare. Åtminstone inte de senaste decennierna.

Men icke förty har distriktet före Stockholms skidförbunds bildande 1953 hemfört inte mindre än 67 SM, därav 24 lagmästerskap.

Anmärkningsvärt är att Stockholm triumferat i sju SM-premiärer, 30 km. 1910: N A Hedjerson, Djurgården, backhoppning 1910: Einar Olsson, DIF, nordisk kombination 1910: Einar Olsson, slalom 1937: Harald Hedjerson, DIF, slalom damer 1937: Inga Söderbaum, DIF, storslalom damer, 1951: Kerstin Winnberg-Ahlqvist, DIF, skidorientering 1951: Alf Källman, Spårvägen.

Det är som synes mycket Djurgården. Men så dominerade också denna anrika och mångsidiga förening tidigare skididrotten i Stockholm. Under årens lopp har man tagit hem lejonparten – 38 SM-tecken – av de 42 individuella som erövrats. Av dessa svarar Einar Olsson (''Lill-Einar'') för inte mindre än 12, sju i nordisk kombination och fem i backe.

Första SM-tävlingarna på skidor hölls 1910. Av de fem mästerskap som då stod på spel tog Djurgården tre genom Nils Adolf Hedjerson (30 km) och Einar Olsson (backe och nordisk kombination). Den förres son Harald blev sedermera sexfaldig svensk mästare med fem tecken i nordisk kombination och ett i slalom – det första som det f ö tävlades om.

Olof Tandberg, pappa till proffsboxaren Olle Tandberg, vann två SM i nordisk kombination. Det första 1912 för AIK (!) för att året därpå försvara titeln i Djurgårdens färger.

Här en förteckning över de SM som erövrades under de år skidorna bokfördes i Stockholms Idrottsförbunds vinteridrottskommitté:

10 km, damer: Maud Cederholm, DIF, 1943. **Lag:** Djurgårdens IF 1924, 1941, 1942, 1943.

30km: N A Hedjerson, DIF, 1910.

50 km, lag: Hellas 1940.

60 km: Gustaf Wahlgren, Djursholms IF, 1917.

Backhoppning: Einar Olsson, DIF, 1910, 1911, 1914, 1915, 1916, B. von der Burg, IFK Stockholm, 1912, Nils Lind, DIF, 1913, 1918, 1919, Menotti Jacobsson,DID, 1917, 1921, A H Nilsson, DIF, 1922, 1923, 1924, Holger Schön, DIF, 1930, 1934, Pelle Hennix, DIF, 1932. **Lag:** Djurgårdens IF 1925, 1926, 1927, 1930, 1932, 1934, 1935, 1936, 1947.

Nordisk kombination: Einar Olsson, DIF, 1910, 1911, 1914, 1915, 1918, 1920, 1921, Olof Tandberg, AIK, 1912, Olof Tandberg, DIF, 1913, 1922, Menotti Jacobsson,DIF, 1917, John Jonsson, DIF, 1924, 1925, Harald Hedjerson, DIF, 1932, 1934, 1935, 1937, 1939. **Lag:** Djurgårdens IF 1925, 1926, 1940.

Slalom: Harald Hedjerson, DIF, 1937.

Slalom, damer: Inga Söderbaum, DIF, 1937. **Lag:** Djurgårdens IF 1938, 1942.

Storslalom, damer: Kerstin Winnberg-Ahlqvist, DIF, 1951.

Skidbudkavle: Djurgårdens IF 1911, 1915, 1930, Stigfinnarna 1936, Hellas 1945.

Sedan Stockholms Skidförbund tog över 1953 blev det väl inte lika tätt med SM-tecknen över huvudstaden, men visst kom det ett och annat genom Djurgårdens försorg, bl.a. ett antal i backhoppning genom Folke Mikaelsson, Tommy Karlsson och nu senast Christer Karlsson.

Djurgården håller alltjämt till i toppen tillsammans med Friska Viljor i kampen om mest SM under årens lopp.

De många back-SM

1910 vann Djurgården sitt första SM i backhoppning genom Lill-Einar Olsson och sedan blev det fortsättning med rader av SM:

1911 Einar Olsson,
1913 Nils Lind,
1914 Einar Olsson,
1915 Einar Olsson,
1916 Einar Olsson,
1917 Menotti Jacobsson,
1918 Nils Lind,
1919 Nils Lind,
1921 Menotti Jacobsson,
1922 Axel Herman Nilsson (AH),
1923 Axel Herman Nilsson,
1924 Axel Herman Nilsson,
1925 Djurgården, lag,
1926 Djurgården, lag,
1927 Djurgården, lag,
1930 Holger Schön,
1932 Pelle Hennix,
1934 Holger schön,
1935 Djurgården, lag,
1936 Djurgården, lag,
1947 Djurgården, lag,
1957 Folke Mikaelsson,
1970 Tommy Karlsson,
1980 Christer Karlsson,
1981 Christer Karlsson

(De två senaste i 70-metersbacke)

Sedan fanns det något som hette nordisk kombination och även här var Lill-Einar Olsson tämligen suverän.

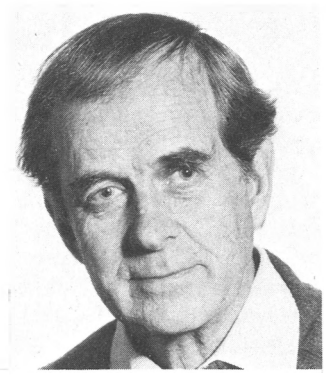

Pelle Hennix, en av våra backhoppningsmästare, är still-going-strong och jobbar nu på ungdomssidan.

Han knep SM 1910, 1911, 1914, 1915, 1918, 1920 och 1921, innebärande 7 SM i denna gren och 5 i backe, alltså 12 individuella titlar, varjämte han var med de år, då Djurgården tog lag-SM. Totalt i dessa grenar 29 SM.

I nordisk kombination vanns individuella SM av Menotti 1917, John ''Pajsarn'' Jonsson 1924 och 1925, Harald Hedjersson 1932, 1934, 1935, 1937 och 1939 samt lag-SM av Djurgården dessutom 1925, 1926, 1940, 1954, 1955.

Juniorernas back-SM vann Djurgården 1945 genom Bengt Jäderholm och i lag 1953 och i kombinerad tävling 1953 genom Tex Berg.

Ack gamla tider, när det ännu fanns backar i Stockholm med omnejd att hoppa i. . .

Domare och nötter

Det har alltid sina risker att uttrycka sig mindre högaktningsfullt om fotbollsdomare och ishockeydomare och andra motsvarande domare. Hur rätt en spelare än kan anse sig ha när han fått ett domslut emot sig, får han inte efterhöra huruvida domaren har fiskekort istället för domarekort. Då blir domaren arg.

Det kan stå den ilskne spelaren dyrt. Häromåret fick en spelare vila sig i sex månader i alla idrotter, då han blev tvärarg och även började slåss på planen. Så illa brukar det inte gå vid de små pratstunderna mellan domare och spelare i ishockey. Där är man kallare av sig.

Här ett litet replikskifte i samband med att en spelare blev utvisad två minuter, vilket ju är ett ganska normalt straff:

Spelaren: Varför blev jag utvisad?

Domaren: För slag på skridskorna.

— Äsch, du dömer som en påse nötter.

— Då ökar vi straffet till 10 minuter.

— Ja, då tycker jag att du dömer som två påsar nötter.

— Då är du utvisad hela matchen.

Först till målet ...

... om idrottsgrejorna är från

IDROTTSMAGASINET

Birger Jarlsgatan 5 Tel. växel 20 88 25 STOCKHOLM

Leverantör till Djurgårdens Idrottsförening

LYXMOCCA
ett starkare ord för kaffe.

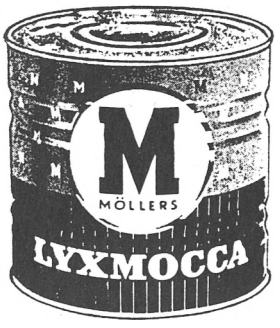

”Knöligt men va’ kul vi hade...”

Inte fick vi ett enda öre ens när vi blev svenska mästare. På sin högsta höjd kunde vi bli bjudna på en segermiddag och som dessert en SM-medalj. Det var allt. Ånej, en fotbollsspelare av i dag vet inte hur bra han har det jämfört med gamla tider, då vi fick slita minst lika hårt som i dag och aldrig ens kunde tänka oss några extra timmar ledigt för träning. Även när det gällde att komma loss för matcherna fanns inga favörer. Vi fick leja och själva betala våra vikarier. Hårt och knöligt alltså, men gissa vad kul vi hade . . .

Den som berättar detta är Djurgårdens mesta mästare, Lill-Einar Olsson, som denna sommar blivit 95 år och som ännu så sent som i fjol var i full träning med ett par timmars skidåkning varje dag! Vi träffade honom på ett sjukhem, där han efter ett olyckligt fall över tröskeln i sommarstugan hamnat med brutet lårben. Han är på väg tillbaka till livet och berättar gärna om gamla goda tider:

– Nej, inte var vi ute efter några pengar på den tiden. Och de små priser vi ibland fick skulle man väl inte ens i pojkfotboll vilja titta åt idag. Jag fick som första pris en gång ett par skosnören till mina pjäxor efter seger i en skidtävling. Jag var överlycklig ändå. Senare blev det ju en del bunkar och andra prylar men aldrig några pengar. Jag fick satsa åtskilligt av mina egna inkomster som brevbärare på Östermalm. Jag hade ju gratis träning genom att springa upp och ner i trapporna i husen.

Jag beundrar dagens ledare i framför allt Djurgården hur de lyckas hålla verksamheten flytande. Jag ser ju av årsrapporterna vilka pengar som omsätts framför allt i fotboll och ishockey. Det är ju hisnande siffror. Jag förstår inte hur våra ledare orkar hålla ihop det hela. Det måste ju gälla bekymmer vareviga dag för styrelserna att försöka hitta utvägar att få in pengar, nu när publiken inte längre räcker till. Själv var jag aldrig ledare. För mej räckte det att få tävla och träna året om. Skulle aldrig vilja byta en dag med ledarna. Förstod att de måste ha ett litet helsicke . . .

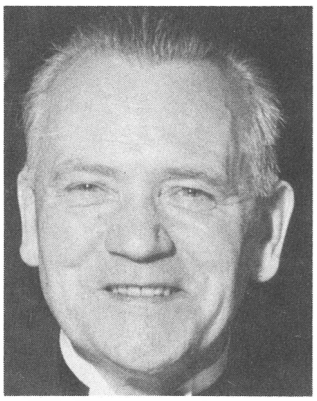

EN NYSKAPARE

En nyckelfigur i fotboll och ishockey blev Stor-Klas Svensson, som när dessa lagspel låg i lägervall med hockeyn närmast dödförklarad drog igång en ny giv och fick fart på rörelsen igen.

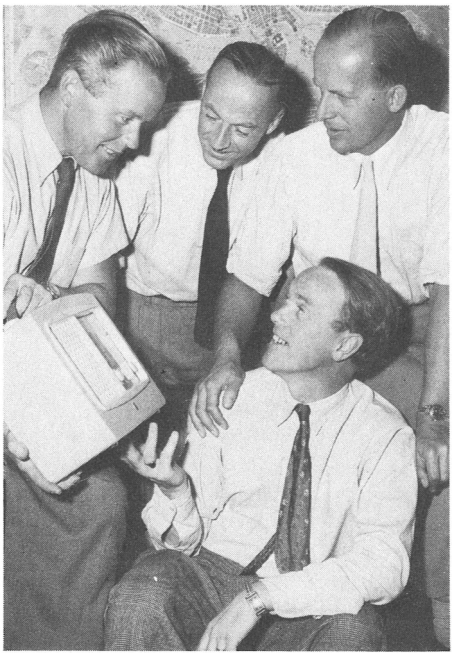

Ett orakel

För ett 30-tal år sedan arrangerade Radiotjänst – numera ”Sveriges Radio” – en allsvensk frågesportstävling. Samtliga klubbar i den allsvenska fotbollskretsen ställde upp. I vårt lag var Kalle Lundberg ankare. Han var ett verkligt orakel och kunde det mesta. Djurgården gick till slut upp i finalomgången och här blev det blårandig seger. Så småningom kom också ett stort hederspris från Radiotjänst i vår ägo. Vi hade därmed kvitto på att vi var allsvenska frågesportsmästare. Så här efteråt ger vi mesta äran åt Kalle Lundberg. På vår bild står vårt orakel i mitten mellan Åke Dunér (till höger) och Kalle Liliequist med Hans Garpe sittande framför.

Enda gången en allsvensk tävling i allmän visdom gick hem i våra radiolurar. Nu handlar det mest om ”vi i 5:an” för skoleleverna.

Ur protokollen

Uppmuntringsresa:

Meddelade Hedvall att han som ÖS-representant medföljt på fotbollslagets resa till Kocise (Tjeckoslovakien) som uppmuntring i samband med match i tipstotocupen. Dock hade Hedvall ej kunnat förhindra Djurgårdens nederlag.

(ÖS 1968)

Ett dystert minne!

55 år av djurgårdsliv har naturligtvis satt sina spår: många glada minnen och härliga upplevelser både på och utanför planen. Men också stunder av besvikelser – ja, av djup förtvivlan. Säkert är dock glädjestunderna i majoritet i varje fall om man går tillbaka i tiden. Icke för ty vill jag här gärna berätta om en av de verkligt stora sorgedagarna, en dag då man gick hem från Stockholms Stadion med gråten i halsen och med den uppriktiga sorgen i sina blå ögon. Det var dagen då alla förhoppningar grusades både bildlikt och ordlikt – av en strålande marssol och Djurgårdens stolta bandylag fick se sin dröm om ett SM i bandy smälta i takt med isen.

Året var 1930. DIF hade tagit sig till SM-finalen i bandy – av allt att döma för sista gången i sin historia. Man mötte gästrikelaget Tirfing på Stadion och solen sken från en molnfri marshimmel. Det var 20 grader varmt i solen. Folk satt på solsidan i bara kavajen med överrocken i knäna! (Man hade faktiskt kavaj och överrock på den tiden!)

DIF hade sitt genom tiderna bästa lag – av senare tiders stjärnor hade väl bara Knivsta platsat. Om jag minns rätt mönstrade man följande spelare: ”Björnungen” Johansson – vår genom tiderna kanske bästa målvakt vid sidan om legenden ”Sleven” Säfvenberg – Folke Aresjö, Fred Skoglund, Ville Lyth, Gösta Rosell, Hugo Grönquist, Ivar Gate, Valle Söderman, Sune Andersson, ”Tattarn” Lindgren och Kurre Heumann. Den senare 78 år i år men fortfarande aktiv golfspelare som aldrig missar en DIF-match av betydelse, vare sig det gäller fotboll eller ishockey. En sann djurgårdare!

Förhoppningarna var mycket stora. Tirfing hade visserligen ett ungt och tekniskt lag men ansågs chanslösa mot de tunga och åkstarka djurgårdarna. Stadion var fyllt av supportrar till bägge lagen och stämningen var hög. Tirfing tog oväntat ledningen med 1–0 medan det ännu gick att åka på den del av planen som låg i skuggan, men allt medan solen steg på himlen började isen smälta och i halvtid stod det klart att något spel kunde det aldrig bli tal om de sista 45 minuterna. Gräset började sticka upp och det som en gång varit is blev till en enda sörja i vilken spelarna fick springa fram med bollen på klubbladet. Jag minns hur man försökte hela tiden ta sig fram på ytterkanten på den del av planen som låg närmast Kungl. läktaren där det ännu fanns lite is men inläggen hamnade i sörjan framför mål, där Tirfings backar petade undan bollen till en oändlig rad av hörnor som man måste slå i lyror mot mål.

Tirfing spelade andra halvan av matchen med nio backar och ”Björnungen” Johansson satt lutad mot ena målstolpen och solade sig helt allena. Men något mål

Rund och god matpappa och djurgårdare: Harald Hammarberg.

Också en profil

En gång i tiden hade vi i Djurgården en källarmästare, som faktiskt avancerade till ordförande i vår förening. Kommer du ihåg Tattar-Lasse? Direktör på Tattersall på Grevturegatan och kristnad till Sven Larsson den gång han slog upp sina ögon på Gotland. Omsider flyttade han efter åtskilliga år som klubbsvingare i Djurgården tillbaka till hemlandet och lät Tattersall gå mot många underliga öden för att i dessa dagar ha blivit Bolaget och med ett discoprogram som inte är av denna världen.

Men det hör inte hit. Däremot hör det hit att vi i alla fall har en källarmästare i våra led, en glad och rund gosse vid namn Harald Hammarberg och verksam på Söder. Det är han som driver serveringarna på Isstadion och på Söderstadion, och i den rollen är han poppis bland våra lirare. De får god och närande mat av Harald, som själv är god reklam för sina serveringar.

– Mitt förflutna som idrottsstjärna? Nä, tala om något annat för jag blev aldrig något, säger Harald när vi hotar honom med att göra en intervju. Jag har faktiskt inget som gör mig förtjänt av den stora äran att bli presenterad i Djurgårdarens spalter.

Men något har du väl åstadkommit?

– Ja, det är nog det lilla, men jag har ju grejat några annonser åt er energiska chefredaktör, som tar varje chans att övertyga mig om att Djurgårdaren är ett bättre annonsorgan än hans gamla Dagens Nyheter.

Det är möjligt att jag blivit en god brottare eller kulstötare eller kanske rentav en hygglig högerytter om jag inte i unga dar ville försörja mig själv. Då gick jag till sjöss och blev steward på Amerikalinjen. Åkte världen runt. Jag var nog före Djurgårdens fotbollsspelare med att åka till Fjärran Östern.

Sedan försökte jag hålla mig hemma ett tag och kom då i kontakt med brottning i Lund. Höll på ett halvår och slet på mattorna innan jag upptäckte att jag var utan chanser att bli något i stil med Calle Westergren, Starke Rudolf och andra av dåtidens fantomer. Fortsatte att utveckla mig i restaurangbranschen när jag inte bara hade det skönt på mitt sommarpalä Figgeholm i Kalmarsund.

Varför jag blev djurgårdare vet jag inte riktigt, kanske för att jag var född på Östermalm, som ju låg nära Djurgården. Men kanske det berodde på att Djurgården var ett panglag i både ishockey och fotboll och att jag hade lätt att umgås med både grabbar och ledare i Djurgår'n. I och med att jag slog upp mina bopålar på Söder och blev Johanneshovsbo gav det sig också självt med ett visst samröre med Hammarby. Det är ett gäng som jag också trivs med, men dock ligger Djurgården mig närmast om hjärtat.

Tja, vad vill redaktörn veta mera om min idrottsbana. Kanske att jag har en hustru som har svårt att stå emot när Djurgårdarens redaktör lägger huvudet på sned och ber om en extra kaka till halvtidsfikat på Hovet . . .

---

blev det inte för DIF. Hela laget spelade tennis framför Tirfing-målet de sista tio minuterna allt medan humöret närmade sig nollpunkten på både DIF's spelare och supporters. När fem minuter återstod att spela kom äntligen chansen: ett tennisskott träffade ribban och studsade ner framför fötterna på Kurre Heumann som vispade bollen plus ett par kilo snösörja mitt i famnen på Tirfings målvakt.

Slutresultat 0–1 och sorg och bedrövelse. Den dagen glömmer jag aldrig.

Olle Lindberg

Varför håller ledarna på egentligen?

Är klubbkärleken död? Naturligtvis lever den här och var, men dessvärre har vi s.k. storklubbar fått erfara, att att stjärnidrotten mest handlar om pengar och förmåner. De stora stjärnorna lyssnar på anbud och det rör dem föga i ryggen, om deras gamla klubb råkar i kritiska lägen. Då sticker de. Visst har klubbarna försökt gardera sig med antivärvningspakter och allt sånt där, men det har inte hindrat stjärnorna att vandra ut och in. Mest ut.

En och annan stjärna har dock blivit rotfast. Trivs i den gamla kretsen, trivs med färgerna, trivs med kamraterna, trivs med sina ledare och bjuder till av all sin förmåga. Djurgården har åtskilliga stjärnor av den sorten. Gösta Sandberg, ''Knivsta'' i fotboll, ishockey och bandy, står som föregångsman. Han offrar sig alltid helhjärtat. Andra offrar sig också. (Det heter ju alltid att man ''offrar sig'', när det i stället borde heta, att man har roligt och njuter av sitt tävlande, men det kan vi lämna därhän i detta sammanhang.)

Naturligtvis är det ingen hemlighet, att det är pengarna, som är orsaken till att klubbkärleken tynat bort. Ju flera pengar, ju mindre känsla för den gamla klubben, d v s i sådana fall där det finns penar. Sedan finns det idrott, som inte ger några pengar. I sådana kretsar är kamratkretsen värd mer än pengar, och det är också där som klubbkärleken blommar.

Då och då hör man ledarna sucka: varför håller man på egentligen, varför förödmjukar man sig själv och larvar med vingliga idrottsstjärnor, varför slår man inte näven i bordet och låter de penningssjuka stärnorna packa och fara? Ja, varför? Jo för att utan dessa stjärnor skulle den gamla klubben försvinna ur strålkastarskenet. Stjärnorna bedöms välvilligt som ett nödvändigt ont, och så fortsätter man och bär fram förmånliga erbjudanden till dem. Ett evigt kretslopp.

Faktiskt är det roligare och trivsammare, där det inte finns så djupa penningbrunnar att ösa ur.

Men utvecklingen går inte att stoppa. Så länge publiken går att locka genom vändkorsen, kommer stjärnorna att känna sitt värde.

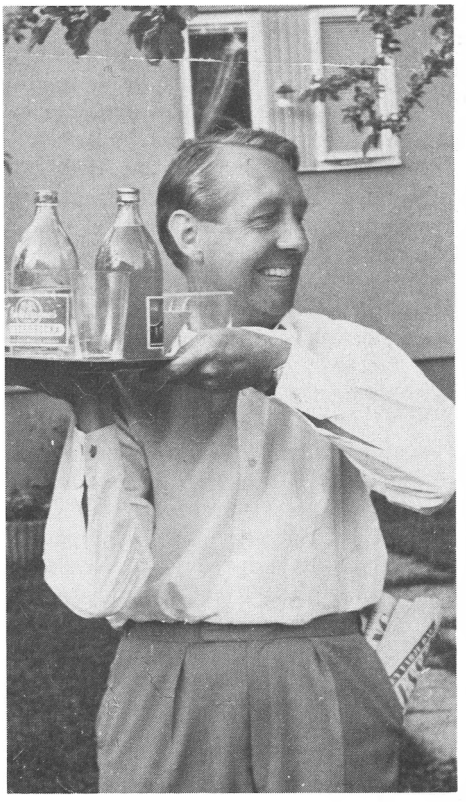

Rolf Theblin, känd som Överstyrelsens grå eminens, har varit van att servera. Genom honom har sektionerna fått både lägenheter och lokaler att idrotta i till hyggliga hyror.

”Hur ishockeyn blev stor genom ”GRYNET”

Det finns många krafter som skapat Djurgårdens storhetstid i ishockey. Långt bak i hednatid hade Rubbe Allinger, ”Björnungen” Johansson, Ernst Carlberg och ”Tattarn” Lindgren sin del i att puckningen kom igång på allvar som en avläggare till bandyn. Sedan gick det illa ett tag och faktiskt lade Djurgården ned rörelsen under några år. Mest av brist på pengar och ledare. Det misstaget rättades dock till. Pengarna var visserligen alltjämt frånvarande ett tag men duktiga ledare anmälde sig, bl. a. Stor-Klas Svensson, Stor-Lulle Johansson och Pio Jihde, och i deras släptåg följde Arne Grunander. Därvid är vi framme vid det namn, kring vilket de stora årens framgångar byggdes upp.

”Grynet” var ingalunda född till ishockeyspelare och hade väl i början inte heller någon tanke på att som ledare kunna göra Djurgården till landets ledande i branschen, men numera är det väl ingen, som anser honom som annat än svenskishockeys idégivare nr 1. Mest har hans s. k. planeringar gällt Djurgården, men även när det gällt att bearbeta marken för UK och Tre Kronor säger de som känner till de stora linjerna att våran ishockeypappa är en förbålt duktig karl.

Han är även en hårding och vet var kniven skall sättas in när det behöver opereras, och han visste också hur det skulle gå att ordna en och annan värvning.

Arne Grunander minns hur det var i forna ishockeydagar i Djurgården, nu bas i förbundet.

NEJ TILL HERMES

Hur det gick till att vi fick Arne Grunander till Djurgården är ingen historia om värvning i vanlig bemärkelse. Han berättar så här:

”Det var bara det att jag spelade back i fotboll i Norra latins skollag på 1930-talet och hela vårt gäng hade övertalats att gå in i en Klaraklubb vid namn Hermes. I det läget dök Djurgårdens juniorledare ”Kerjus” Jonsson upp. Han gick också i Norra latin. Han bad oss noga överväga om vi inte skulle bli djurgårdare i stället. Vi övervägde ett tag och slog planerna på Hermes ur hågen.

Endast en yngling vid namn Birger Sandberg, senare döpt till ”Farsan”, ville vara ordhållig och gick till Hermes. Jag vill inte påstå att vi gjorde några längre övertalningsförsök för att han skulle göra som vi. Om det berodde på att vi ansåg ”Farsan” som alldeles för enfotad för att på den tiden passa i Djurgården? Ånej, så var det nog inte, och förresten kom ”Farsan” efter ett år i Hermes till Djurgården och där blev vårt gäng juniormästare 1935. Året därpå vann vi i egenskap av Norra latin Kronprinsens pokal i fotboll. Ett lag mest bestående av djurgårdare. Jag fick omsider ett par personliga chanser i A-laget i vänskapsmatcher men samtidigt kom militären och behövde mig och sedan blev det inte mycket bevänt med min fotbollsutveckling.

DEN TIDENS LASSE BJÖRN

I stället fick jag min chans i Djurgårdens överstyrelse, där jag blev sekreterare 1944. Jag hängde med i skrivarjobbet till 1948, då jag lyckades övertala Kalle Liliequist att efteträda mig på ett år. Men jag aktade mig sedan att komma tillbaka. Kalle fick så gärna fortsätta, ty i den här vevan hade Stor-Klas och Stor-Lulle tillsammans med Pio Jihde börjat satsa på ett ungt ishockeylag. Jag var själv med i B-laget och några matcher även i A-laget, där jag mest stod och stödde mig på klubban för att rusa rakt på motståndarna, när de kom åkande. Jag var den tidens Lasse Björn.

Vi hade en lång väg att vandra eftersom vi måste börja långt nere i gärdsgårdsserierna men ungdomarna körde av bara farten och så småningom var vi mogna att träda in i allsvenskan och bli svenska mästare 1950. Därmed började också min egentliga uppbyggartid i sektionsstyrelsen, dit jag också fick in Lasse Lindgren, då kassör, men ännu 25 år senare kvar i styrelsen. Även han kom från Norra latin. Bland dem som på den tiden förde fram laget fanns även Yngve Carlsson, i styrelsen och samtidigt var högt värderad tränare. Det var alltså verkliga trotjänare jag fick kring mig. Skaran utökades senare med Lasse Nordvall, som jag hämtade från kanslihusets lokaler, där vi ofta strålade samman.

Det är klart att jag gärna vill salutera en lång rad spelare som under dessa år betytt mycket för vår stolthet. Tänk bara på Lasse Björn, som hörde till de ganska många spelare, som kom till oss från Westermalm. Därifrån fick vi också Hasse och Stig Tvilling, Bingen Larsson och ”Salle” Stelius.

Vilka värvningar som annars betytt mest för oss? Svårt att säga, men när vi fick ”Tjalle” Mild till oss var det givetvis en godbit. Och Lill-Stöveln Öbergs beslut att lämna Gävle och bli stockholmare har väl ingen av parterna förlorat på. Och Rolle Stoltz förstås!

EN SOM SPRACK

En värvning som sprack var Sura-Pelle. Han var strängt taget klar och vi skickade in papper i som vi trodde rätta ögonblicket, men den luringen Sura-Pelle hade även skrivit på för Södertälje, som ännu bättre utnyttjade minuterna och fick Ishockeyförbundet att godkänna påskriften för kringlorna.

Senare utvecklades samarbetet med Södertälje under andra ledare än ”Grynet” med att vi ”bytte” spelare litet då och då. Som t. ex. Mats Waltin och Glenn Johansson för att minnas de senaste säsongerna. ”Matte” blev långvarigast i DIF-tröjan av dessa två och nu senast silverman i VM-hockeyn.

Knaggligt i Tumbas VM-debut

Egentligen skulle han inte få komma med till ishockey-VM 1962 om vissa förståndiga (?) experter fått råda UK, men Tumba inte bara kom med till Colorado Springs, han spelade även en avgörande roll och internationell expertis utnämnde honom till en av VM:s främsta forwardsmän.

Jag prisar ishockeyns nya UK för att man tog ut ”Tumba” Johansson till VM i Colorado, ty det var 1950-talets svenske ishockeykung som räddade Djurgårdens femte raka mästerskap i ishockey genom att kvittera till 4–4 genom att ”sätta en praktfull balja i krysset”, förlåt men det heter verkligen så på kisarnas och puckarnas i många avseenden säregna språk. Förlunda hade då nosat på SM i sammanlagt 6 minuter 47 sekunder, skrev Bobby i DN.

Blir vi överspelade i Colorado, vilket säkerligen händer då och då, så finns det bara två man i svensk ishockey som kan föra pucken upp från egna försvarszonen och i närheten av motståndarkassen. De två heter Nisse Nilsson och så ovannämnde Tumba.

Den senare alltså matchvinnare när Djurgården kramades till torra citroner tills kvitteringen kom till ”om 4”.

Bobby i samma tidning tyckte:

”Tumba” Johansson banade sig i början fram till en publik succé genom sin

Rolle Stoltz-rekord

Vem har varit vår mest framgångsrike ishockeyspelare under en säsong?

— Tumba naturligtvis!

— Fel mitt herrskap! Det är Tumbas klubbkamrat Roland Stoltz. Han har tagit alla de titlar en svensk hockeystjärna kunnat erövra under den säsong som hade årsbeteckningen 1962.

Det började med att den strävsamme backen blev distriktsmästare genom att Djurgården slog AIK med 2–0 i finalen på Solnais. Sedan var han med om att vinna ishockeyallsvenskans södergrupp och blev svensk mästare. Varpå han avslutade säsongen med att för första gången i sitt unga liv bli världs- och europamästare i Colorado Springs.

Dessutom tilldelades Roland Stoltz årets Kabom-pokal, priset till bäste svensk i landskampen mot Sovjet på Johanneshov i slutet på februari.

Men Tumba då?

Jo, han har varit nästan lika framgångsrik som Rolle. Men missade DM-titeln därför att han lovat hålla ett föredrag i Norrtälje samma kväll som finalen spelades.

---

rappa åkning. Dessvärre fick han ett återfall i egosjukan och solokörde ibland mot fem motståndare. Dömt att misslyckas.

Efteråt anklagade UK-basen Göte Dahl mr Johansson för att han på grund av självviskhet spolierat Leffe Anderssons chans att hävda sig. Göte borde ha gett sig själv en näsknäpp. Han har således tagit ut ''Tumba'', trots att han borde veta att det inte går att lära gamla hundar sitta vackert.

Sven ''Tumba'' Johansson återfanns överraskande nog i den 26-mannatrupp som hockey-UK nominerade i Göteborg. Listan över de uttagna skall distribueras till VM-värdarna senast den 1 februari och har alltså officiell karaktär även om den så småningom måste bantas ner till att omfatta bara 17 man.

–Vi har också spikat namnen för att veta vilka som skall underkastas behandling av dr Bertil Blomstedt, säger UK-basen Göte Dahl. Varje man måste t. ex. ympas mot smittkoppor före avfärden till Colorado Springs.

Och ''Tumba'' kommer att stå med bland de 6 kedjeledarna.

Vi har dock en bestämd känsla av att han kom med som *tjugosjätte* man! Det hade kanske varit lika bra att utelämna honom redan på detta stadium då han med nästan hundraprocentig säkerhet i varje fall slussas längre fram.

Det tipset höll dåligt. Tumba blev mer än 26:e man – utnämndes till VM:s bäste forwards. I konkurrens med kanadensare och amerikanare . . .

Tumba vet man aldrig var man har!

Platt fall för Tumba!

En djurgårdare är svensk ishockeys största spelare. Det gav en folkomröstning besked om, och valet stöddes sedan av expertis i olika läger. Och naturligtvis blev det Sven Tumba (Johansson vid namn under genombrottsåren) som ställdes på en staty och utropades till galjonsfigur.

Och naturligtvis skulle han hyllas. Lämpligt tillfälle: när VM i Johanneshov 1970 öppnades. Det blev en succé på annorlunda sätt enligt denna ögonvittnesrapport:

VM-turneringens öppningsceremoni, Johanneshov, TV, trumvirvlar, strålkastarsken – och en två-och-en-halv meter hög och bred ram på isen framför spelaringången.

Tjohej, här kommer Tumba!

Slår hål på duken med hockeyklubban, störtar in på rinken – och faller. Det är inte meningen. Kommer kvickt på benen, forsar vidare mot andra sidan för att smälla pucken in i kassen, som även den är täckt av en VM-affisch – och missar. Det är heller inte meningen.

– Hä-hä, sa Tumba. Jag fastna' på papperet och stöp direkt, kul va?

– Åssså missar'u måle', säger Stoltz.

– Ja, va sjutton det låg ju en planka på isen, det låg aldrig nå'ra plankor på isen, när jag lira!

– På tre grejer gör'u alltså två fel – du är dej i alla fall lik.

– Ja, är det inte UNDERBART!

Hur Tumba egentligen skall utmålas för att täcka allt som denna människa pysslar med hör inte till de lättaste uppgifterna för en tecknare. Så här lät Tumba sig framträda på kalaset vid 50-årsdagen.

50-åringar på löpande band

Vårt jubileumsår 1981 blev även ett stort uppvaktningsår från Djurgårdens sida. Många av våra prominenta medlemmar blev ännu mer prominenta genom att fylla jämna år och därmed kvalificera sig för att bli uppvaktade med blommor och blader, silverhästskor, gåvor och andra utmärkelser.

En trio på ishockeysidan blev 50 år per gubbe, nämligen Rolle Stoltz, Sven Tumba-Johansson och Lasse Björn och mest ståhej kring dessa såg naturligtvis Tumba till att det blev i och med att han firade sin halvsekeldag med att i sällskap med Prins Bertil inviga sin nya golfbana, ett 20-miljonersbygge ute vid Ullna.

Hälften av alla stockholmska kändisar dök upp med presenter och trots att Tumba numera är en sällsynt gäst hos Djurgården, var vi naturligtvis där med olika representationer. Från Överstyrelsen passade vi på att rätta till Tumbas klädsel genom att upptäcka att han saknade vårt hedersmärke på sin tröja och talade därefter till honom på detta sätt:

På den tiden det begav sig, länge sedan alltså, var vi ungefär 40.000 djurgårdare på våra matcher, idag är vi några tusen och ibland ännu färre. Förr hade vi dej, Tumba, nu har vi ingen Tumba. Kanske inte hela skillnaden ligger i detta faktum, men något betydde du nog Johan.

Vi är ingen stor delegation här i dag, bara några av männen från gamla härliga tider för att än en gång få känna fläktar av Tumbatiden.

Att berätta vad du gjort för vår förening är inte motiverat efter alla långa drapor som massmedia ägnat dig senaste tiden, men sammanfattningsvis kan vi väl säga att du gjort mycket och då framför allt spritt glans och glädje kring dina framträdanden i Djurgården. Vi har alltså mycket att tacka dig för. Vi gör det med några små presenter och därtill med ett litet belopp av våra hastigt smältande tillgångar på ditt stipendiekonto. Det är väl sant att vi tycker att även Djurgården gjort rätt mycket för dej och att kärleken varit besvarad.

Bara en sak skulle vi kunna anmärka på: att du inte medan tid var försåg oss med någon kronprins. Vi trodde väl ett tag att åtminstone Pigge skulle bli en ishockeyprodukt, men han hade inte ditt driv i åkningen och gick till mindre hala planer.

Men bortsett från att kronprinsen alltså blev en miss är vi nöjda med dina år i vår förening och skulle bara sett att du oftare hörde av dej. Det finns mycket ogjort. Kom tillbaka och gör det!

Tumba tackade, tog emot gåvorna, lovade att höra av sig och gick sedan och invigde sin golfbana.

Hur gick det till när Djurgår'n blev till?

Tjuvstart 1889 gick snett!

Vi var ett gäng, som alltid höll ihop, och ibland diskuterade vi bildandet av en förening. Vi hade svårt att komma igång. Så en dag, efter att ha åkt skridskor vid Rosenvik, hade vi trötta slagit oss ned på en brobänk intill gamla Bäckholmsbron, och där kom frågan upp på nytt. Sagt och gjort, där bestämdes att en förening skulle bildas. Gänget bestod av 12 st. infödda djurgårdsgrabbar.

Antalet skulle ej få överskridas och inga andra än infödingar få vara med. Avgiften bestämdes till 25 öre i månaden, en kassaförvaltare utsågs, och förtroendet föll på en yngling med rakt ben, vilken lystrade till öknamnet ''Styvben starke''. Någon annan styrelse ansågs ej behövlig. Någon samlingslokal hade vi inte, utan samlades i det fria. Anspråken var små.

Detta var år 1889. Men det gick dåligt för föreningen. Kassören och ett par till festade upp vår anspråkslösa kassa, och då fick han kicken. Det började se dystert ut för föreningen, men då fick vi tag på en något äldre grabb, John Jansson, och han satte fart i grabbarna. Inga besvär var för stora för John. Han var outtröttlig, när det rörde föreningen, han ordnade lokal åt oss, höll ordentliga sammanträden med riktiga protokoll, skaffade medlemsmärken, ökade medlemsantalet och bestämde att även ladugårdslandspojkarna skulle få bli medlemmar, sände in små notiser i Dagens Nyheter om våra tävlingar m. m. John blev vår ledare, och han gjorde en förening av det som var fröet till nuvarande Djurgårdens Idrottsförening.

. . . Vår mest omtyckta backe var den s. k. Singelbacken, och i den filades dagen lång så länge det fanns någon snö. Hoppet byggde vi vid sidan av den stora eken i backens nedre del, starten var för de mer försigkomna på krönet vid Djurgårdens elverk. Åskådare hade vi alltid gott om, då det var många promenerande efter vägen. En som ofta stannade och såg på var själva kung Oscar med uppvaktning, och det hände mer än en gång, att vi fick order av konungen att gå upp till Balck för att få ett par bättre laggar.

. . . På våra första sammanträden skrevs det stadgar och paragrafer så som vi tyckte, att det skulle vara, men vilka sedan slopats, när föreningen växte. Den första paragrafen, vi strök, var att föreningen icke skulle få ha fler än 12 medlemmar.

. . . Vi började egentligen med skidåkning, men vi ökade snart ut programmet med andra sportgrenar. Det blev kappsegling, hoppning, hinderhoppning över bockar, spjutkastning, skjutning med salongsgevär..

. . . Vår övningsplats var den stora ängen vid Friesens Park, där 1909 års utställning var belägen. Vår skjutbana hade vi hos handlanden Nilsson vid Valdemarsudde, och där höll vi även på med spjutkastning. Så småningom arbetade vi upp oss, och föreningen fick ett gott namn. Vi hade en yngling, som hetter August Bergman, vilken kastade 40 meter i spjut. Det ansågs då som storartat.

. . . Vår förnämsta backe på den tiden var Sirishofsbacken eller som den även kallades, Kärleksudden. I den backen förekom den första skidtävlingen i Sverige, och den hölls av Djurgårdens IF.

Jag kommer ihåg en episod från den backen. På den tiden hade man ju inte skidorna fastbundna på fötterna, endast rem över tårna. Det var emellertid en yngling, som hette Olle, och han tappade alltid skidorna i guppet. Till en tävling hade han dock hittat på ett eget patent. Han hade lånat sin äldre brors stövlar, vilka visserligen var för stora, men han skulle i alla fall visa, att han inte skulle tappa skidorna den här gången. Hans patent bestod i, att han skruvat fast stövlarna på skidorna. När det var hans tur att åka, tog han god fart uppe på krönet och satsade på stupet med följd att han damp ned på rygg med bakändarna på skidorna först i backen. Han formligen hoppade ur skidorna, vilka sistnämnda i stolt majestät ensamma fortsatte nedför slutet av backen med båda stövlarna vippande till stor fröjd för publiken. Efter kom Olle lunkande i strumpfötterna och hämtade rymlingarna, varefter han gladeligen hoppade i sina stövlar igen och fortsatte tävlingen. Något pris fick han inte, och jag tror inte heller, att någon annan stal hans patent.

Vid Kaptensudden hade den, vid 1880 talets början, nybildade Stockholms velocipedförening sitt ''Stall'' för sina höga velocipeder. För nybörjarna hade föreningen monterat 2 kärrhjul, beslagna med äkta svenskt smidesjärn. ''Mangeln'' vägde nog sina modiga 40–50 kg. På denna fick nybörjarna först lära sig styrningen. Jag och min broder var ofta stöd för eleven på vardera sidan av honom och ofta manglades vi mot vedbodsväggarna för att inte tala om våra utflykter i omgivningarna, då eleven, jag, bror min och ''Mangeln'' hamnade i något dike i en röra. När de lärt sig styrningen på den otympliga maskinen fick de lära sig på en något högre cykel. Då de ansågs utlärda fick de skruda sig i Velocipedföreningens jockeymössa, med en sköld över mössskärmen. Nu var fältet fritt för dem att ståta på de höga velocipederna, för att inte säga, göra sig till, för beundrande Stockholmare.

Ett medlemskort från stiftelseåret 1891 såg ut så här. Månadsavgift: 50 öre.

. . . När det var snö fick man, i mycket sällsynta undantag, se någon som åkte skidor. Enda undantaget var ''Norska gardet'', som hade sina skidövningar över Djurgården och Ladugårdsgärdesskogarna med backlöpning vid ''Kärleksudden'' från ''Fåfängan'', där även vi Djurgårdsgrabbar tränade på våra primitiva, s. k. skidor, för kommande bragder i skididrottens historia.

. . . På Skansberget hade en mindre uppbyggnad gjorts vid starten för backlöpningen och stupet var högre än vad vi förr åkt i. Söndagen före tävlingen stod vi djurgårdsgrabbar och beundrade anläggningen. Vi ville gärna gå upp och pröva, men våra primitiva skidor höll oss tillbaka. Då kom kommitterade och frågade om ingen av oss ville pröva backen, varvid vi pekade på våra dåliga skidor. Då tog kapten Fraestadius till storsläggan och sade till mig, att jag brukade aldrig visa mig feg och uppmanade mig att avprova backen. Denna utmaning blev för stark, så jag svarade, att jag trots mina dåliga skidor skulle åka, om kommittén gick med på att underhålla min moder, om jag skadades, och detta gick de med på. Jag hade ett par korta lappskidor, som vaggmedar och nyfiken själv på hur det skulle gå, gav jag mig iväg. Det blev fart av och jag sökte hålla ihop mina vaggmedar, men det gick inte, så jag satt på dem, när jag passerade stupet. Nu såg kommitterade, att de s. k. skidorna var omöjliga, varför de ville hålla mig tillbaka för ny åkning, men jag hade blivit utmanad och gick åter upp. Denna gång passerade jag stupet i simmande ställning. Vid tredje åkningen gick det som första gången. Av kommittén fick jag ett par skidor och tog mig ledigt från arbetet på större delen av förmiddagen och tränade hela veckan från kl. 6 f.m.

På tävlingsdagen var bäste svensk som vanligt Gustav Tibell. Lapparna åkte i avskuren backe med stav, men föll. När vi såg det och bättre kände backen, gick vi dit och åkte utan stav och stod, men det skulle vi ej gjort, ty vi blev beskyllda för att vi givit lapparna brännvin, för att själva kunna briljera. Sanningen i denna beskyllning får stå för den som hittat på lögnen. Vad tävlingen åstadkom, så var

den en stor agitation och uppryckning av skididrotten.

Vi hade även tävlingar på sparkstötting med fasta trämedar. Banan vid tävlingarna gick från Kärleksudden över Djurgårdsslätten fram till Manilla, Djurgårdsbrunn och vägen tillbaka till Kärleksudden. DIF gjorde sig gällande även i tävlingarna Södertälje–Stockholm samt åter.

. . . Axel Öfverstén utsåg vi till tävlingens allt i allo. Han fick först springa till källarmästarna, konsuler och bankdirektörer m. fl. för att tigga ihop priser till tävlingen. Hela Djurgårdens befolkning uppbådades till en kraftmätning för Djurgårdens ära. Han lyckades bra, ty vi fick skrivelser i vilka utlovades priser från 150 kr och nedåt.

När vi fått dessa skrivelser om utlovade priser, trycktes inbjudan i tvåfärgstryck till våra tävlingar. I detta var prisernas värde angivet, och vilka medaljer, som skulle åtfölja priserna. Denna inbjudan sändes till alla kända skidklubbar.

Så gick tiden vidare.

När man så här blickar tillbaka på föreningens liv och leverne under 90 år, och då tänker på den där paragrafen i föreningens första stadgar som sa, att endast infödda djurgårdsbor skulle få inträde i föreningen, så slår det en, hur välgörande det var, att den paragrafen slopades i tid. Det hade väl varit för hopplöst att i alla tider ha suttit kvar på Djurgårdsslätten. De fria händer, som gavs att samla ungdom från huvudstadens alla hörn, har väl endast varit av godo, och hur har vi väl inte utnyttjat möjligheterna att tumla om på alla de platser och vädjobanor, som stått oss till buds. Hur många minnen och triumfer ha vi inte t. ex. samlat i skidbackarna ute vid Saltsjöbaden, Hammarby och Fiskartorpet, och vad betydde inte det kvartssekel för oss, då vår samlingspunkt var Tranebergs idrottsplats.

Det har sagts i flera sammanhang, att gemensamt för våra djurgårdare har varit seg, envis sammanhållning, kärv och vresig segervilja, buren av stark tillgivenhet för vår förening.

Ja, en sak skulle vi väl kunna vara överens om. Kärleken för vår förening har genom tiderna stått som en ledstjärna för oss alla. En djurgårdare, som medvetet maskar, som ger tappt och ger slaget förlorat hör till sällsyntheterna. Den beryktade djurgårdsenergin föddes förmodligen i ett mycket tidigt skede.

Bengt Ahlbom, skrev en gång: Skulle Ragnarök komma och plåna ut alla idrottsföreningar och idrottsmän från detta klotet, tror jag, att de två sista, som vore kvar och bildade förening, skulle vara djurgårdare.

Låt oss emellertid hoppas, att vi slipper vara med om den tilldragelsen.

Tävlan betyder strävan efter fullkomning. Idrottens dygder äro många: Kroppens och andens härdande i yster kämpalek, självtukt, försakelse, disciplin, självbehärskning – i med och motgång lika – och icke att förglömma den stora sociala betydelsen.

Redan på 1790-talet skaldade Anna Maria Lenngren i sin dikt ''Pojkarna'':

»Ej skillnad till personer
jag såg i nöjets dar;
bondpojkar och baroner
allt för mig lika var.

I glädjen och i yran
den av oss, raska barn,
som gav den längsta lyran,
var den förnämsta karln.

Ej sanning av oss döljdes
uti förtjänst och fel;
oväldigheten följdes
vid minsta kägelspel:

den trasigaste ungen
vann priset vid vår dom,
när han slog riktigt kungen
och greven kasta bom.«

När vi åter tog upp cykel på vårt program väckte det eko landet runt i och med att en rad storfräsare följde med sina ledare till Djurgården. Här vårt cykelstall av årgång 1960: överst tränaren Bo Gustafsson, därunder från vänster: Ingvar Carlsson (ordf.), Herbert Dahlbom, Bengt Lager, Owald Johansson, Ove Gozzi, Rolf Andersson och Lars-Åke Thorsson (kassör). Det blev diverse SM-titlar och även triumf i Sexdagarsloppet. Dagens ungdomar är på väg åt samma håll.

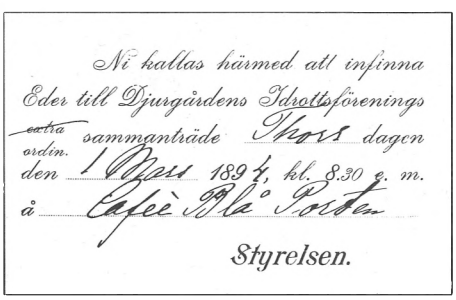

Ni kallas härmed att infinna
Eder till Djurgårdens Idrottsförenings
~~extra~~ sammanträde Thors dagen
~~ordin.~~ den 1 Mars 189 4, kl. 8.30 e. m.
å Cafeè Blå Porten

Styrelsen.

Så kallades det till sammanträde 1894.

Tjuvstart på cykel

Djurgården började som en skidlöparnas förening, men innan man kommit så långt handlade det om velocipedåkning i regi av Stockholms Velocipedförening vid Kaptensudden på Djurgården. Det rörde sig om de höga cyklar med ett jättehjul framtill, vilka numea bara finns som föremål på muséum. Nybörjarna fick två kärrhjul monterade på sina åkdon, tunga grejer, som gav ''mangeln'' en vikt på 40—50 kilo. En av dem som fick lära upp nybörjare, blev senare en av Djurgårdens historiska ledare och stiftare August Björkdahl.

Det är också från honom uppgifterna om Djurgårdens första tillvaro emanerar och därför också är tillförlitliga. Han var uppfödd på Kaptensudden, även kallad Pontinska egendomen, på området mellan Djurgårdsbron och Wennerbergsstatyn, där en trädgård låg i vilken stans grabbar var och ''pallade'' äpplen så snart tillfälle gavs. Han berättar också att Skansens ursprungliga område bar namnet ''Durmans Fåfänga'' och nuvarande Bredablick hette ''Bellvidären''. Det var från denna ''Fåfänga'' som Djurgården startade sina första skidtävlingar vid ''Kärleksudden''.

Gamla barkbrödstider. . .

Även om vi ibland har smått om pengar i vår förening har det funnits tider, då kassorna stått alldeles tomma och då vi fått närmast tigga oss fram. Säkerligen likadant i många andra föreningar. Idrotten har väl från sin första början tyngts av skulder och fått lära sig att leva med åtdragen svångrem.

Resebyråer, sportaffärer, hotell, restauranger och andra företag, som idrottsklubbarna är i ständig kontakt med, har också fått vänja sig vid att de flesta klubbar är dåliga betalare och därför måste ha långa krediter. En välvillig inställning till klubbarnas ekonomiska bekymmer har också alla dessa företag visat. Annars kanske mer än en klubb måst slå vantarna i bordet och begära sig i konkurs.

Hur besvärligt forna tiders ledare haft det att ordna behövliga kontanter kan man finna i gamla protokoll.

På sin tid hade Djurgården sitt hem på Tranebergs idrottsplats, som vi senare avträdde för 5.000 kr. till Stockholms stad, som behövde området för att bygga hyreshus. Där är en lekpark just nu, och ”vår” gräsmatta ligger alltjämt kvar.

Vi dyker rakt in i protokollen och saxar därur.

Hyr ut pianot. . .

Åt hr Konrad Johnson uppdrogs att undersöka möjligheterna för uthyrande av föreningens piano under vintermetoderna.

(Hellre än att det stod till ingen nytta menade styrelsen i sitt letande efter inkomstmöjligheter den 11/10 1926).

En hemställan från medlemmen Karl Lindh att på föreningens bekostnad få representera i Vasa-loppet avslogs. (8.3.27).

Djurgårdare orienterare nr 1

Sveriges (kanske även världens) första tävling i orientering ägde rum i Saltsjöbadens skogsområden den 15 mars 1919, då kapten Ernst ”Kille” Killander drog i gång en apparat, som senare skulle bli av enormt omfång. Ett par hundra man ställde upp och först till målet kom en djurgårdare, den som skidlöpare mera kände O. B. Hansson. Han var snabbast till målet vid Nackanäs värdshus och utnämndes till världens första tävlingsorienterare. 32-årig snickare med verkstad på Rehnsgatan i Stockholm och med rötter i Norrland, hette det i en presentation av denne djurgårdare.

Konstaterar Bertil Nordenfelt, som samtidigt noterar att ”Marco Polo, Sven Hedin, Sinbad Sjöfararen och Columbus. också är oförglömliga namn och som ledde dem vägen på intuition, hörsägner, erfarenhet, vindar, sol och stjärnor och för att omsider också få en magnetnål att styra dem rätt”.

Fram med kälkarna!

Åt hr N. Nordberg uppdrogs att göra en inventering av föreningens kälkförråd liggande vid Rosendal (27.3.27).

Till hr Erik Thorén beviljades ett anslag å kr. 30:— för utfört arbete inom boxningssektionen, detta under förbehåll att Thorén benyttjade anslaget till lösande av ständigt medlemskap (7.11.27).

Det gick inte. . .

Med anledning av att N.N. vid redovisning över under sommaren inkasserade medlemsavgifter på kr. 50:— lagt ett kvitto på samma belopp som inkasserararvode uttalade ÖS ett enhälligt ogillande av handlingssättet (9.3.32).

Ett Djurgårdsgäng efter årsmötet 1949 med nya styrelsen och allting. Den som kan identifiera alla 36 herrarna får två plåtar till nästa derby mot AIK. Lyckas ingen pricka in alla 36 namnen får den som hittat rätt med de flesta namnen 1 st. plåt till valfri match.

Vägen tillbaka i fotboll

Ingen allsvensk fotboll alltså för Djurgårdens del under 1982. Vi får nöja oss med att mera i skymundan slita och släpa i förhoppning att det inte skall ta emot alltför mycket i kampen om en plats i solen igen.

Det blir mest vardagsmatcher för Djurgårdens del och starten sker mot Västerås. Sista matchen går borta mot Sandviken, som håller sig med två djurgårdare, dels Håkan Stenbäck dels Lill-Lappens grabb Jan, som under 1981 hållit en plats som libero i Spånga. Man hoppas förstås att dessa två får möta Djurgården i ett läge, där vår serieseger redan är i hamn . . .

Så här är Djurgårdens fotbollsprogram under 1982:

må 26/4 –IFK Västerås
sö 2/5 –Ope borta
ti 11/5 –Karlstad
sö 16/5 –Flen borta
sö 23/5 –Vasalund borta
ti 1/6 –IFK Sundsvall
sö 6/6 –Eskilstuna borta
ti 15/6 –Västerås SK
sö 27/6 –Örebro borta
sö 4/7 –Sandviken
sö 11/7 –Gefle IF
sö 18/7 –Gefle IF borta
sö 1/8 –IFK Västerås borta
ti 10/8 –Ope
sö 15/8 –Karlstad borta
ti 31/8 –Vasalund
sö 5/9 –Sundsvall borta
ti 14/9 –Eskilstuna
lö 18/9 –Västerås SK borta
lö 25/9 –Örebro
lö 2/10 –Sandviken borta

Roger Casslind, ett av få glädjeämnen på fotbollssidan.

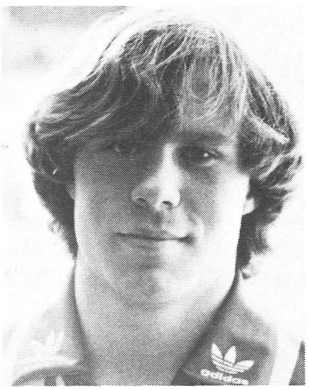

Bäst i fotboll och närmast landslagsupphöjelse är Hasse Holmqvist.

Glöm inte . . .

. . . att meddela om du ändrar adress! Glömmer du detta, kan det vara en anledning varför du inte får "Djurgårdaren" i din brevlåda. Kurt Hofverberg hör till dem, som får besked om feladresserad post – senast fick vi 127 returer, berättar han – och påminner därför alla medlemmar om att ge besked om ändrade adresser.

Glöm nu inte detta utan skicka ett par rader till vårt Stadionkansli.

"SKRÄLLARNA" I VÅRT FOTBOLLSLIV

Länge gällde som Djurgårdens fotbollsrekord vår 6—2-seger över Malmö FF i en allsvensk match 1951 men sedan skrällde det till ännu värre i vårpremiären på Ullevi mot Göteborgskamraterna med inte mindre än 8—2 år 1962. Då kom Djurgården just från ett års vila i division II-fotbollen. . .

Sedan skulle det emellertid bli ett ännu finare rekord i ett derby mot Hammarby år 1972 med inte mindre än 8—1. "Bajen" var alldeles borta med rocken och Djurgården ledde med 8—0 fram till sista minuten. Sven Lindman hade just blivit skadad och orkade inte kasta fram en fot och bryta en passning, som gick fram till en just då okänd debutant vid namn Billy Ohlsson, som kunde nicka in tröstmålet. "Det unnade jag killen, menade Svenne för nu behöver Billy inte minnas sin debut som alldeles nattsvart. . ."

Största skrällen? Ack, ack. . . Någon gång i Norrköping hösten 1945, när det blev 11—1 i baken för de våra. Exakt datum 14 oktober. 6.173 åskådare såg vår katastrof i andra halvlek. I pausen var det bara 0—2. Sedan lossnade det. På en kvart ändrades siffrorna till 9—1. Norrköping frossade och mest frossade Gunnar Nordahl, som dundrade in 5 mål. Så här såg den slagna styrkan ut: Kjell Cronqvist, Farsan Sandberg, Gunnar Persson, Stubben Larsson, Bjarne Redestad, Evan Pettersson, Hasse Stelius, "Kritan" Sandberg, Olle Björkman, Stig Nyström, Arne Bryngelsson.

Roligare att erinra om namnet på det lag, som slog Malmö i höstmatchen 1951: Ove Nilsson, Cacka Andersson, Ingvar Pettersson, Birger Stenman, Bernt Ivegren, Arne Larsson, Stig Eriksson, Jompa Eriksson, Folke Holmberg, Nisse Cederborg, "Knivsta" Sandberg. Och "Hinken" Holmberg gjorde 4 mål. . .

Och Råsunda höll på att bryta ihop i all glädjen.

Bland sorgedagar, som då och då inträffar och som även måste hända Djurgården, lyssnade jag en gång med Stor-Klas Svensson som sade sig särskilt lätt att minnas den dag, då hans bandygrabbar skulle ta det sista steget upp i allsvenskt kval. Det var för ett antal år sedan, och Djurgården behövde bara en poäng i sista matchen mot Nynäshamn för att vara på den säkra sidan. Hände det så illa att Djurgården förlorade med 1—0, men det var inte heller så farligt, ty då fordrades att då ettan på tabellen, Mälarhöjden, skulle slå Westermalm med minst 10—0. Stor-Klas ansåg sig därför lugnt kunna låta bli att vara lagledare den dagen för att få tillfälle att acceptera ett erbjudande att spela med i Götas slocknade stjärnor. När den matchen var över, fick han rapport att Djurgården hade förlorat med 1—0. Fylld av onda aningar ringde han efter resultatet av matchen Mälarhöjden—Westermalm. Jo då, Mälarhöjden hade vunnit med 10—0! Precis vad som inte kunde inträffa, hade faktiskt inträffat. Tablå. Det blev inget allsvenskt kval den gången.

Något liknande hände samma år ishockeylaget, som hade en liten chans till allsvenskt kval, därest MP kunde orka med att slå Mariefred i sista matchen. Det orkade MP. Varpå Djurgården tappade en poäng mot ett av jumbolagen. Åkers Stycke-Bruk. Ingen glädje av hjälpen från MP men tack i alla fall så här i efterskott.

Bästa 66-laget i Sverige: från vänster: Björn Lindbergh, överledare, Björn Hellman, Anders Lind, Andreas Lönnroth, Per Åsander, Stefan Rehn, Jonas Gestlöf, Leif Eriksson, Lars Cederström, Kent Lundqvist, Peter Carlsson, tränare, Tomas Lundberg, Torbjörn Westlund, Tommy Ström, Roger Johansson, Lars Svantesson, Daniel Kihlberg, Tomas Hård af Segerstad, Mikael Lindholm. (Saknas Göran Wennerström, lagledare.)

Fotbollsguld i alla fall

Om det också gick snett på de stora fotbollsfronterna inträffade även mera uppmuntrande händelser för Djurgården under 1981. Det blev guld och mästerskap på den yngre sidan och därmed ett bevis på hur det lönar sig att offra en och annan slant på något som inte handlar om allsvenska storheter. Det finns något som kallas 70-iaden, där alla svenska fotbollsdistrikt, 24 stycken alltså, får ställa upp med sitt bästa 15-årslag. Djurgården fick under 1981 ställa upp för Stockholm i följd av att man vann S:t Erikscupen 1980.

— Det här blev en triumf av stora mått och årets största fotbollshändelse, en verkligt kvalificerad seger, som betydde oerhört efter debaclet för våra allsvenskar, säger tränaren Peter Carlsson. En karamell som man kan suga länge på i vetskap om att det är den här vägen, via vår ungdomsverksamhet, som rekryteringen av vårt stora A-lag måste ske. 70-iaden är en betydligt större tävling än man anar bland dem som bara tänker allsvenskt . . .

Det var ingen lätt marsch våra 66:or hade att gå innan finalen hade nåtts . . . Först måste Upplands och Gotlands 66:or läggas på rygg, innan sex-gruppen för slutspelet i Uddevalla hade formerats. Djurgården nådde en av de sex platserna.

Första stöten togs mot Holmalund. Det var inte precis en bakstöt fast de våra fick nöja sig med 1–1. I nästa match hade Sandviken vänligheten slå Holmalund med 1–0, varför det för Djurgården gällde att slå Sandviken för att gå vidare. Djurgården vann med 3–2 med alla mål gjorda av Lars Svantesson. Han hade varit ryggskadad och hans deltagande hängde på ett hår. Peter Carlsson rapporterades ha satt in en mirakelkur och därmed fått Lasse att bli klar att gå in på planen och dundra in de tre målen. Är Peter nästa fotbollsprofessor efter Sten-Otto Liljedahl?

Djurgården var nu uppe i final mot IFK Eskilstuna och hade fått något att bita i. Länge stod matchen och vägde 0–0. Men 5 minuter före slutet satte Djurgårdens center Tommy Ström fart och lyckades hålla sig i balans ända in i straffområdet. Där fick han en lätt tryckare och plöjde på öronen. Inte något prov på filmning . . . Domaren ansåg sig ha all anledning peka på straffpunkten. Däremot stor diskussion bland Djurgårdens grabbar kring ämnet ”vem är kall nog att greja det här?” Till sist klev Stefan Rehn fram och menade att det här var hans specialitet.

– Jodå, Stefan mindes tydligen Bernt Guld-Hugo Andersson på sin tid i en historisk final i allsvenskan och satte bollen i nät. Det blev en pärla som gjorde Djurgården till årets 70-iadmästare med 1–0. Oj, vad våra grabbar kramades . . .

Föddes något litet allsvenskt hopp denna lyckodag?

Quarl.

Allsvensk fotbollstriumf:

Beslöts att ta till protokollet Djurgårdens seger i allsvenska fotbollen 1958–59, vunnen med 32 poäng med Norrköpings IFK på 2:a plats med 31 poäng. Djurgårdens mästarlag bestod av: Arne Arvidsson – Stig Gustavsson, Hans Mild – Olle Hellström, Lars Boström, Sigge Parling – Sven Tumba Johansson, Birger Eklund, John Eriksson, Hans Karlsson, Gösta Sandberg.

Slalomhistoria av Lasse P.

Slalomsektionen satsar hårt och hoppas att tills föreningen firar 100 år åter ha fått ett SM-tecken. Är detta genomförbart med återinförandet av en tävling av typ ABBA-Cup?

När föreningen i år firat 90-årsjubileum skall jag försöka erinra mej en del episoder som inträffat under den tid jag varit med. Att föreningen bildades år 1981 vet alla vid det här laget, men det är nog inte många som vet att föreningens första sektion hette skidlöparsektionen. Vi har hittat en årsskrift från 1909–1910. Utgifven af Skidlöpningens främjande. Där står att läsa följande text. Och då de tre medlemmarna af Djurgårdens idrottsförening efter en rad af i allmänhet lyckade hopp till sist företogo några trehopp, afslutade med den ståtliga **telemarksvängen** då var Norrköping vunnet för skididrotten.

Slalomsektionen i sig själv är en rätt ung sektion, bildades år 1940. Redan 1937 arrangerades de första Svenska mästerskapen i specialslalom och då vann i dam-klassen Inga Söderbaum från Djurgårdens IF. På herrsidan ville inte Harald Hedjersson vara sämre utan även han gick och vann. Året därefter vann Djurgårdsdamerna i lag samma gren. Nästa SM-tecken kom 1942 och även nu var det damerna som vann i lag.

★

År 1951 infördes storslalom på programmet och även nu vanns damklassen av en Djurgårdare, nämligen Kerstin Winnberg-Ahlqvist. 1958 var det åter dags för en titel genom Vivi-Anne Wassdahl i specialslalom. Kathinka Frisk vann sedan 5 SM i störtlopp 1958–1962 och 1964. Hon missade alltså 1963 men vann då istället titeln i storslalom. 1966 vann Djurgården lag i storslalom för damer. Det senaste men förhoppningsvis inte sista SM-tecknet tog Benny Lindberg i störtlopp år 1981.

En arbetsmyra och trotjänare är Lasse Pettersson, som jobbat i slalomstyret närmare 25 år och är still going strong. Fast kanske något mer fårad än på detta skönhetsporträtt.

Jag kom till Stockholm från Sundsvall 1956 och var då en trogen supporter av AIK, men eftersom dom inte hade slalom på sitt program så blev det Djurgården istället, ett beslut som jag aldrig ångrat. Då fungerade Sven Nilsson som ordförande och Kerstin Ahlqvist som kassör 1958 efterträddes ordföranden av Erland Almqvist. Att jag efter mitt första sammanträffande med honom fortfarande är djurgårdare är obegripligt. På den tiden höll vi till och tränade i Saltsjöbaden. Det hade under dagen kommit cirka en halv meter tung och blöt snö som var idealisk att trampa för att få ett fint underlag resten av vintern. (S. k. pistmaskiner fanns ej på den tiden). Vad som var bra var att det inte fanns liftar. Backarna höll bättre på den tiden och blev inte så isiga som nu. I alla fall var vi ett 20-tal man i backen, genomsvettiga av allt trampande när vi från bromsplanen hör en röst som skriker: ''Jag fordrar att denna slöhet och slapphet från och med nu upphör''. Det var vår ordförande Erland som i brun kamelhårsulster och hatt stod och skrek därnere. Hans räddning var att vi var högt upp i backen och för trötta för att trampa upp igen, annars vet man inte vad som hänt.

Erland var den som matchade fram Kathinka Frisk. Vi i Sverige brukar ju driva med norrmännen och säga att alla är dumma. Men i ett fall stämmer inte detta. Vi fick efter Erland en norrman som ordförande nämligen Erik Rönning. Då var undertecknad sekreterare.

Efter Erik fick sektionen en kvinna på ordförandeposten, nämligen Vivi-Anne Wassdahl, kassör var då Jan Hansson och Lasse Pettersson sekreterare. Efter Vivi-Anne övertog Göran Zackrisson ordförandeklubban medan de andra två posterna var bemannade med samma personer som tidigare.

★

När inte Göran efter ett år hade tid längre så kom Anders Holmstedt in på posten som ordförande. Sedan var han tvungen att i sitt arbete flytta till London och hade därifrån lite svårt att leda en sektion inom Djurgården. Vi hade full förståelse för detta. Då valdes Lasse Pettersson till ordförande. 1970 valdes Bert Ackered som ordförande. Bert kom från Mälarhöjdens IF. Han hade redan då idén att ordna Blommensbergsbacken. Eftersom vi nu hade flyttat från Saltsjöbaden till Hammarbybacken och inte tyckte den var bra så behövde vi en bättre backe och Blommensbergsbacken var därför önskvärd och kom även till.

1976 invigde dåvarande borgarrådet Thorsten Sundström backen vid en kvällstävling där hela dåvarande världseliten fanns på plats. Men tyvärr fick vi ej spärra av varför många sköna slantar gick oss ur händerna.

År 1978 genomförde vi ännu ett stort

Kathinka Frisk, en av slalomsektionens pionjärer hann vinna 5 SM-titlar, innan hon försvann utomlands och bildade eget bo.

arrangemang med 325 deltagande ungdomar. Tävlingen hette ABBA Cup eftersom det var ABBA som stod som sponsor. Fortfarande frågar ungdomar efter ABBA Cup. Men tyvärr så har ABBA inte samma intresse längre. Den var kanske för påkostad. Vi trodde att det skulle bli en årligen återkommande tävling så vi sökte den även 1979. Men som sagt då var inte ABBA intresserade. Därför kunde vi inte på sektionens medel erbjuda lika fin prissamling som året innan.

Vi åtar oss gärna likadana arrangemang om det finns någon sponsor. Villiga sponsorer hör av er till oss i slalomsektionen!

★

1975 fungerade Bert Ackered som ordförande, Marianne Wigers sekreterare och Lasse Pettersson kassör. Året efter kom en ny från familjen Wassdahl in i styrelsen som ordförande, nu en yngre bror till Vivi-Anne, nämligen Matts och han är fortfarande på den posten. Jag bävar den dagen då han slutar. Ingen är visserligen oersättlig men vad han gör för slalomsektionen skulle behöva en särskild artikel. När Matts övertog ordförandeklubban så blev Ulla Carlsson sekreterare med Lasse Pettersson som kassör.

1980 fick styrelsen den sammansättning den nu har. Ordf. Matts Wassdahl, sekr. Algis Vilkenas, kassör Lasse Pettersson.

1979 återvände vi till Hammarbybacken där vi nog kommer att stanna för gott nu, eftersom vi även fått en egen stuga. Vidare finns det planer på att bygga ut backen till en riktigt stor och fin slalombacke med många nerfarter. Det är bara att hoppas på bra vintrar så våra ungdomar får träna, dom åker tekniskt riktigt skidor, men behöver mer skidåkning så att även farten kommer. Slalomsektionen består i dag av cirka 350 medlemmar.

Lasse Pettersson

Ur protokollen

I händelse ekonomin det tillät, hade ÖS ingenting emot att föreningens guldmedalj tilldelades mångårige sekr. Johan af Klercker på dennes 50-årsdag och stiftaren John G. Janson på dennes 65-årsdag. (Någon uppgift om det blev guld finns inte antecknat).

★

Beslöt ta ifrån medlemmen Harry F. E-n hans priser om han inte omedelbart reglerade sina skulder till föreningen (lån på 25 kr. och två årsavgifter).

★

Ärende för revisorerna

Påtalades den stora kostnaden (bortåt kr 5.000:–) för ishockeysektionens avslutningsfest. Uttalade sig sammanträdet för att angelägenheten närmast var en revisorernas sak.

(Ö.S. 1959)

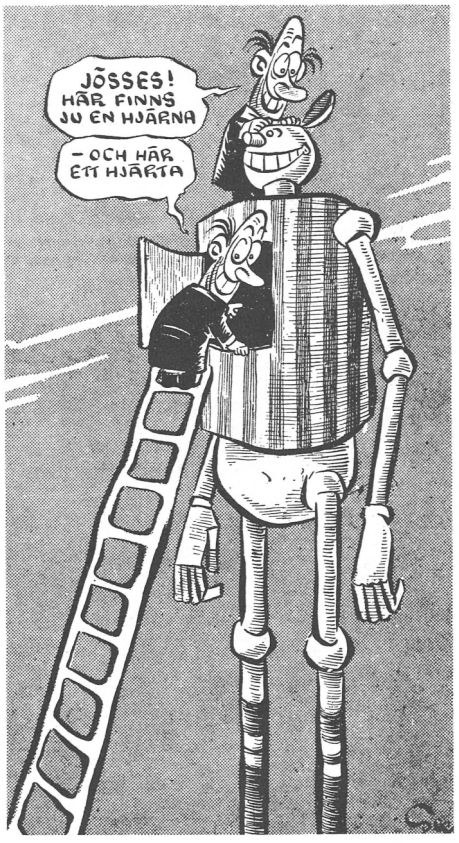

Också en upptäckt:

På 1950-talet fick Djurgårdens fotbollsspelare acceptera att bli kallade omväxlande ''järnspisar'' eller ''robotar''. Det där med att vi mest spelade en robotliknande fotboll föranledde den här teckningen i Expressen. Det fanns tydligen även något annat inombords.

Varför inte ett prov med en skotte?

Under årens lopp har Djurgården låtit olika tränare försöka sig på vårt fotbollslag för att göra det till landets bästa. En del försök har varit riktigt lyckade. Det har blivit guld både i forna och i moderna tider. De framgångsrikaste tränarna har vi hämtat utomlands, men märkligt nog aldrig från Skottland trots att det är ett land, som visat sig kunnat frambringa förnämliga lirare med kortpassningsspel som modell.

Visst har vi dock haft en skotte som bas för vår fotbollsträning utan att han dock lyckades göra oss till landets stora fotbollsnamn. Det är över 50 år sedan. Minnesgoda äldre djurgårdare talar ännu i dag med största respekt om den rödhåriga och fräknige skotten Mac Connachie, som i början på 1920-talet införskrevs från Glasgow. Vid den tiden famlade vårt A-lag i mörkret och syntes lång väg från upphöjelse till någon slags storhet.

Själv höll jag på den tiden på med vissa försök att kravla mig till en plats i A-laget och fick känna av Macs hårda regemente. Han saknade allt utom läderpiskan men förstod ändå att piska fram oss runt kolstybben på ”Tranan”. Jag var en enkel junior och rätt bortskämd med att tillhöra goddags-iltarna i Östra reals skollag. Men att vara en sk. etablerad skolstjärna i det gänget gav inga favörer i kontakterna med vår skotske tränare. Jag minns några träningar, då han tvingade oss att i full utrustning och med den tidens tunga fotbollsdojor springa 200 meter på tid. Det gällde att komma under 24 sekunder för att få godkänt och jag sprang så jag trodde jag aldrig skulle resa mig efter att ramlat i mål halvt döende. Närmare hjärtslag och andtäppa tror jag mig aldrig ha varit. Men visst fick man kondis och visst fick man pröva på livet i A-laget fast man knappt trampat sig ur junioråldern. Men stjärna av format blev jag förstås aldrig.

De män som hade ansvaret för att Djurgården överlevde måste en senare generation försöka minnas med aktning. De hade vare sig pengar eller andra kraftresurser till sitt förfogande. Allting höll sig ännu inom idealismens ramar.

Det har alltid värvats inom idrottsvärlden, i början i blygsam skala, som när Djurgården fick ta emot Kalle Gustafsson från Köping utan att det satte märkbara spår i våra kassaböcker. Senare har värvandet skett under häftigare och framför allt dyrare förhållanden. Miljoner har bytt ägare och i inte så fall har det rört sig om bortkastade pengar.

Innan dessa överflyttningar av kapital spred sig som en farsot kunde värvningarna ske under närmast idylliska förhållanden. Så här upplevde Expressentecknaren Skiöld den tidens underhandlingar med en begärlig godbit. Som ju också förstod att begära valuta.

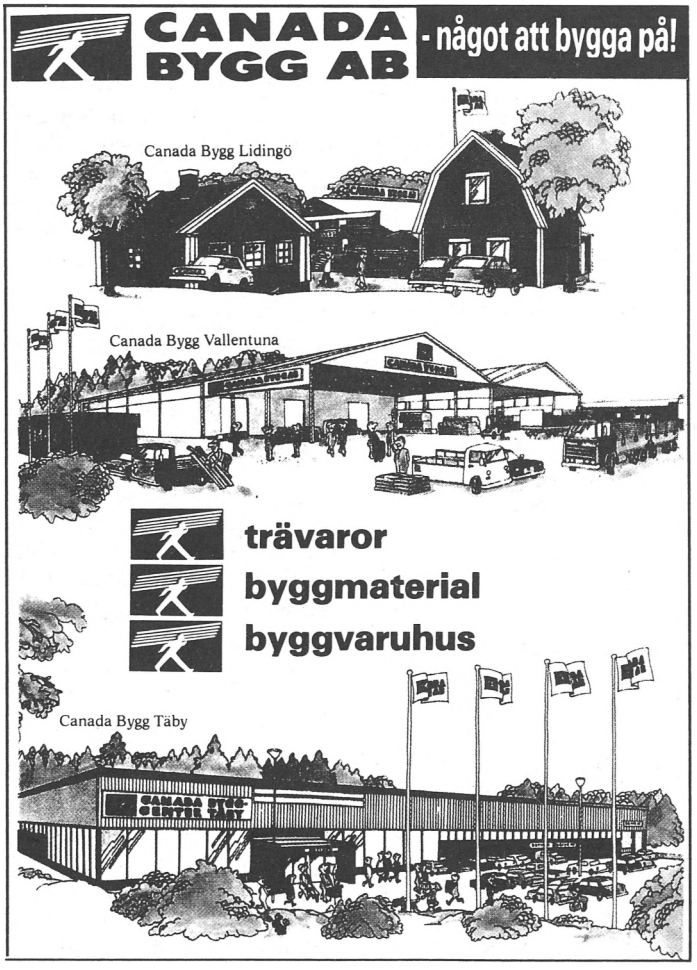

Kring Djurgården

När Djurgården gick till allsvenskan i bandy 1940 genom att vinna div. II norra, fanns i laget bl. a. en spelare vid namn Thure Wickberg. Senare blev han Brynäs' stora ishockeypappa och var en av de främsta orsakerna till att Djurgårdens långa SM-rad bröts.

Kring blåränder i helg och söcken i 90 år

Gamla Djurgårdares guld

Sällskapet Gamla Djurgårdares hedersplakett instiftades 1936 att tilldelas den medlem, som gjort årets förnämligaste insats. I första hand avsågs då att det skulle röra sig om en idrottsprestation på tävlingsbanan.

Senare tillkom också en möjlighet för ledare att belönas med hedersplaketten.

Först att få ta emot denna utmärkelse blev brottaren Einar Karlsson år 1936. Einar Karlsson blev olympisk bronsmedaljör i Los Angeles 1932 och i Berlin 1936. Påföljande år 1937 föll valet på en boxare, Olle Tandberg, i samband med att han vann Europamästerskapet i tungvikt.

Dessa två följdes sedan av en rad framstående djurgårdare – de flesta belönade med plaketten i guld – och om alla kan väl sägas, att mer kvalificerade djurgårdare inte funnits.

Vem blir stor i år?

Någon riktigt ''stor'' djurgårdare klev inte fram under jubileumsåret 1981 och därför ansåg sig styrelsen för Gamla Djurgårdare inte ha anledning dela ut sin förnämliga utmärkelse till ''årets djurgårdare''. Det fick alltså bli ett tomrum i den långa raden av dylika förtjänta män (och kvinnor. . .).

Året innan upphöjdes guldfäktaren Carl von Essen till Djurgårdare nr 1 och tilldelades därmed guld. Ett år tidigare var det Super-Mats Waltins stora säsong. Det blev Gamla Djurgårdares silverplakett som tack för vad han åstadkom på ishockeysidan.

Vem kan tänkas bli 1982 års stora djurgårdare?

Här de senaste 10 årens storheter, vilka ihågkommits av ordenssällskapet i vår förening, alias Gamla Djurgårdare, vilka delat ut denna utmärkelse alltsedan 1960:

1960: Björne Mellström, Elisabeth Thorsson (pingis-mästare)
1961: Lasse Björn (ishockey), Arne Arvidsson (fotboll).
1962: Kathinka Frisk (slalom)
1963: Rolle Stoltz (ishockey)
1964: Hans Mild (fotboll, ishockey)
1965: Hans Jakobsson (fäktning)
1966: Ronnie Pettersson (fotboll)
1967: Britt Elfving (konståkning)
1968: Björn Ferm (fäktning, 5-kamp, OS-guld)
1969: Karl-Axel Palm (box-mästare)

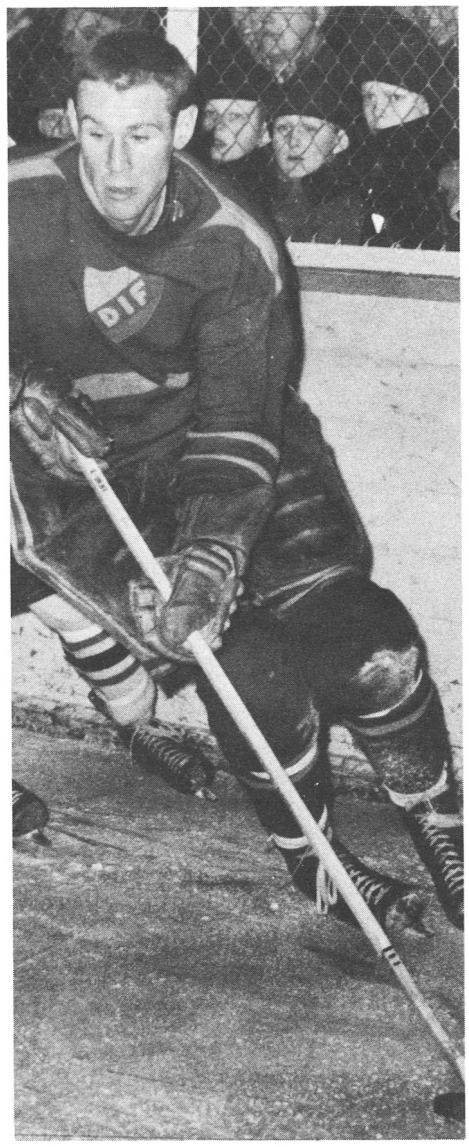

I gamla forna dar såg det ut så här, när Tumba seglade förbi kringlor och andra storheter hos den tidens arvfiender i Södertälje.

1970: Carl von Essen (fäktning), Tommie Karlsson (backhoppning)
1971: – 1972: ingen utnämning.
1973: Jean Vaines (fäktning)
1974: Sven Lindman (fotboll)
1975: Björn Alkeby (fotboll)
1976: Leif Högström (fäktning)
1977: – 1978: ingen utnämning.
1979: Mats Waltin (ishockey)
1980: Carl von Essen (fäktning)
1981: ingen utnämning

Djurgårdaren förr

I en rubrik läser man att tidningen var Djurgårdens ''organ för idrott och skytte'' och att det fanns ''afdelningar'' (numera kallar vi det för sektioner) för allmän idrott, lawntennis, simning, skytte, fotboll och bandy.

Aldrig svarslös

En av Djurgårdens på sin tid mest bekanta medlemmar är Sven Tumba Johansson, historisk i fotboll dels för att han med ett mål i sista minuterna sänkte AIK i Djurgårdens första allsvenska segermatch mot svartingarna (2–1) dels berömd som ''Norge-hjälpen'' när han debuterade som A-lagsman i Oslo och gjorde det mesta avigt. Av den senare anledningen kom han inte att spela lika många matcher i fotbollens landslag som i Tre Kronor i ishockey.

Som puckare var Tumba ryktesvägen även känd i Malmö, då Djurgården kom dir för att spela allsvensk fotboll för ett antal år sedan. Malmös centerhalv Arne Hjertsson hade fått i uppdrag att ''ta'' Tumba och tillät sig också att tråka denne med några synpunkter om att ''ishockey var något för småbarn och fröknar, men här skall du inte komma och sticka upp, när det gäller fotboll, vad du nu heter. Sa' du Tumba, va?

Tumba tillät sig emellertid att sticka upp och även snurra upp MFF:aren ett antal gånger. På slutet kunde Tumba inte låta bli att vända sig till Hjertsson och undra:

– Skojigt spel det här, va var det du sa att det hette . . .

Runt fotbollsplanerna

Domaren bar sig egendomligt åt, och publikröster rådde honom att ta på glasögonen. – Dom har han ingen användning av, hördes en annan, han är blind. Vad han behöver är en ledarhund.

★

Hemmalagets center förstörde tre upplagda chanser. Snart förstörde han en till, då han kunde ha blåst bollen i nät. Då brast tålamodet hos en supporter: ''Om dom hängde den grabben för att han var centerforward, skulle han dö oskyldig''.

★

Häftig dispyt, under en match, om vem som kunde mest fotboll. Jag vet allt om fotboll, sade A. Jag såg matcher, innan du var född. – Jasså, tro det, sade B. Nå, hur många hål är det då i ett fotbollsnät?

★

Centerforwarden var ensam fem meter från mål, såg sig omkring och missade, okoncentrerad som han var. – Varför i all världen tittade du inte på bollen? frågade en medspelare förebrående.

– Nej, jag måste se mig omkring efter någon att skaka hand med.

ALL FRAMGÅNG
BYGGER
PÅ SAMARBETE.

GÖTABANKEN

Carl-Hjalmar Bodman, ÖS-ordföranden, hann även med att ge den yngre ishockeyn ett handtag. Här har han fått tag i pojklagsledaren ''Botte'' Bothén och ger honom instruktion kring hurusom ett handledsskott skall anläggas. Men ännu i dag har ''Botte'' inte riktigt lärt hur det ska gå till.

Berömda brottare med massor av SM

Det skulle passa bra om någon av bröderna Jan eller Tore Stennek vinner JSM i fri stil i Oskarshamn i slutet av november, för då blir det nämligen en SM-titel med litet extra glans för 90-årsjubilerande Djurgårdens IF. Skulle någon av Stennek-bröderna lyckas med den uppgiften så blir det faktiskt DIF:s 90:e svenska mästerskap i brottning genom tiderna.

Gottfrid Svensson tog det första i lättvikt 1911, samma år som brottningssektionen bildades. Sedan dess ser skörden ut så här:

30 SM i antika stilen
19 SM i fri stil
2 lag-SM i fri stil
16 JSM i antika stilen
10 JSM i fri stil
7 USM i antika stilen
5 USM i fri stil

Märkligt nog ligger DIF på 5:e plats i statistiken bland Sveriges främsta klubbar bland seniorer, juniorer och ungdom.

Visste Ni f.ö. att det var den legendariske idrottsledaren Sven Låftman som valdes till ordf. när interimstyrelsen för DIF:s brottningssektion bildades 13 jan. 1911. Det var förmodligen rätt man på rätt plats för det var faktiskt Sven Låftman som såg till att brottningen inte blev förbjuden i Sverige!

★

På hösten 1911 skulle det arrangeras uttagningstävlingar inför OS på Cirkus i Stockholm, men stadens polismästare satte stopp för tävlingarna. Han förbjöd alla brottningstävlingar inom stadens hank och stör med motiveringen att det var skadegörelse på person!

Då beslöt Sven Låftman och Erik Bergwall, som båda tillhörde organisationskommittén inför OS 1912 att uppvakta dåvarande kronprinsen, sedermera kung Gustaf VI Adolf, vilken var ordf. i Olympiska kommitténa organisationskommitté. Låftman och Bergwall gick upp till slottet, klagade och sade:

– Det är ju en skandal för hela världen om brottningen förbjuds i Sverige!

Gustaf Adolf blev tvärarg när han fick reda på polismästarens påfund. Han gick direkt till telefonapparaten, ringde upp polismästaren och gav order om att brottningsförbudet omedelbart skulle upphävas.

Uttagningstävlingarna inför OS kunde sedan gå inför utsålda hus och sen dess har det aldrig varit tal om att förbjuda brottningen.

★

Av alla de stora profilerna inom DIF:s brottning finns det två internationella mästare.

Den förste var Fritjof Svensson, som blev världsmästare i bantamvikt 1922. VM arrangerades det året i Stockholm.

Den andre var Frank Andersson, som blev juniorvärldsmästare i lätt mellanvikt, 82-kg-klassen, i Miami Beach 1973. ''Frankie-Boy'' lämnade emellertid tämligen snabbt Djurgården efter den viktorian.

★

Den tredje medaljören i ett internationellt mästerskap är Edvin Vesterby. Hans silvermedalj i bantamvikt vid OS i Melbourne 1956 har blivit klassisk.

Edvin hade i sin inledningsmatch förlorat med 2–1 på poäng mot bulgaren Dinko Stojkov, men vann sedan sina matcher fram till avslutningsmatchen mot ryssen Konstantin Vyrupajev. Denne hade tidigare förlorat på poäng mot rumänen Francisc Horvath. Edvin hade i sin tur slagit Horvath på poäng.

Situationen inför finalmatchen var att Edvin skulle ta guldet om han slog ryssen. Förlorade han på poäng skulle rumänen vinna före ryssen medan Edvin då skulle få nöja sig med brons. Förlorade Edvin emellertid på fall skulle ryssen bli mästare, Edvin ta silver, och rumänen bli 3:a.

När det var 30 sekunder kvar av matchen ledde Vyrupajev klart på poäng. Det var då som rikstränaren Rudolf ''Preven'' Svedberg med tordönsröst fällde sin klassiska replik.

– Edvin! Lägg dej på rygg. Kvickt!

Edvin lydde rådet och tog silvermedaljen, som jag f. ö. tycker att han gjorde sig väl förtjänt av. Han hade ju slagit Horvath.

Det går emellertid inte att skämta med Edvin Westerby om den här händelsen. Då tar han illa upp.

Den store ledarprofilen genom åren har givetvis varit Lennart Öberg, svensk juniormästare i mellanvikt 1937, och ordförande första gången redan 1944. Nu är Lennart en vital pensionär, nästan jämnårig med DIF:s brottningssektion, men fortfarande eldsjälen nr 1.

Thure Petersson

Olympiskt silver

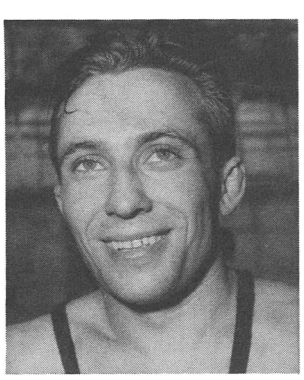

är väl den här djurgårdarens största merit från brottarematttorna. Edvin Vesterby såg vid tiden för OS-brottningarna i Melbourne så här ungdomlig ut. Inom Djurgården hör han till de stora mästarna med inte mindre än 17 SM-titlar, individuellt och i lag, ochdärmed ligger han jämsides med Lill-Einar Olsson i fråga om att vara mesta mästaren.

På brottningssidan vill man kanske dessutom ge Edvin ett litet plus genom att han lotsat fram sin grabb Benny till ett SM, varmed familjen skulle rantav leda statistiken.

VM-guld i brottning

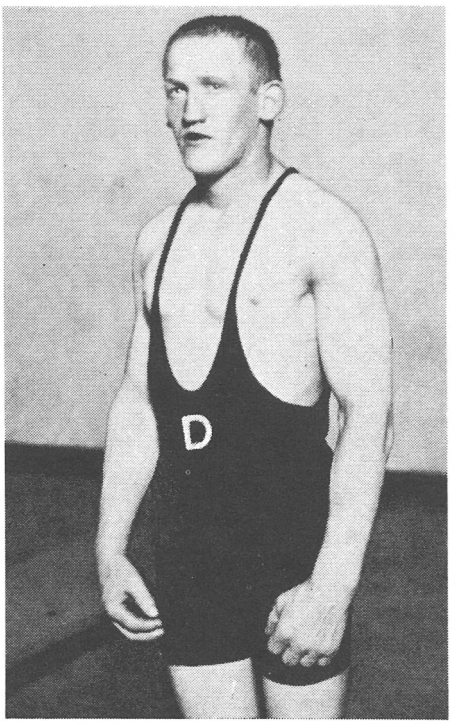

Världsmästare Fritte Svensson på den tid, år 1921, det begav sig.

Ett blågult sidenband virat kring en av våra många dyrgripar i stora prismontern på Stadion leder till en guldmedalj, inför vilken besökarna i klubblokalen har anledning att stanna upp ett tag. Medaljen har tillförts vår prissamling av änkan efter Frithiof Svensson, som vann världsmästerskapet i bantamvikt 1921 i Stockholm.

När Djurgården skulle lösas upp

6 besvikna medlemmars förening räddad av en slump vid bron

För varje medlem i Djurgården hör det till allmänbildningen att inte blott veta vem Tumba och Knivsta är utan även att känna till att vår förening bildades den 12 mars 1891. Men hur många är det som vet, att det bara ett år senare stod så illa till med intresset, att man utlyst ett möte för att lägga ned verksamheten?

Det var en av de första dagarna i augusti månad 1892. Vid Djurgårdsbron träffade jag den på Djurgården födde Robert Andersson, som dock vid denna tid flyttat över ''vår'' bro till Östermalm.

När jag frågade honom vart han skulle gå, eftersom han vid 8-tiden på kvällen var på väg till Djurgården, fick jag till svar:

''Ja, kan du tänka dig att vi i afton skall ha sammanträde för att upplösa DIF för vi är blott sex medlemmar kvar.''

Jag blev först förvånad och yttrade sedan:

''Det får ni helt enkelt inte göra!''

Därefter föreslog jag Andersson att i stället hälsa de andra medlemmarna att göra en sådan ändring i DIF:s stadgar, att även östermalmare kunde få ingå i DIF, ty då skall jag föreslå, att Stockholms Östra Idrottsklubb sammanslår sig med DIF. För som du vet är jag och min bror f.d. Djurgårdsbor och har rätt få ingå i DIF, men de andra i vår klubb är östermalmare och för dem hindrar edra stadgar inträde.'' (DIF:s stadgar tillät vid den tiden endast Djurgårdsbor och f.d. Djurgårdsbor att vinna inträde i föreningen.)

Jag var då ordförande i Stockholms Östra IK och även vår klubb var på upphällningen.

Med glädje accepterade Andersson mitt förslag och lovade att vid sammanträdet framföra detsamma och därefter meddela mig resultatet.

Någon dag senare underrättade Andersson mig, att DIF beslutat i enlighet med mitt förslag och dessutom bestämt, att om vi inte gick med i DIF så skulle föreningen vid nästa sammanträde den 1 september upplösas. Ingen återvändo.

Inom SÖIK framlade jag nu mitt förslag om klubbens uppgående i DIF, vilket enhälligt antogs.

Den 1 september infann vi oss på DIF:s sammanträde på Nannylund på Djurgården och överlämnade vår klubbs inventarier och tillgångar, i vilka de få medlemmarna ingick och vilka nu blev medlemmar i DIF.

Därmed var Djurgårdens Idrottsförening räddad från upplösning, och senare har någon motsvarande fråga aldrig behövt stå på dagordningen.

Hur vi sedan med förenade krafter med all energi arbetade för DIF:s tillväxt och framgång och hur vi sporrade många att bli förmågor inom föreningen och representera den utåt tillhör ett annat kapitel, men i förbigående kan väl nämnas, att den ordförandeklubba, som jag förde med mig till DIF, varit med att stadfästa många för Djurgårdens idrottsliga framgångar avgörande beslut.

Så berättade August Björkdahl och man blev chockad att erfara hur nära det alltså var, att Djurgårdens Idrottsförening inte funnits till i dag. Sex medlemmar på väg att upplösa den föreningen, som i dag är Sveriges kanske största med bortåt 10.000 medlemmar! Vilket lyckosamt möte vid Djurgårdsbron denna augustidag 1892 . . .

AIK hann före. . .

Att Djurgården — och även AIK — kom till världen berodde egentligen på en uppmaning från arrangörerna av en stor gymnastik- och idrottsfest, vid vilken ett representativt lag från England bjudits in. Med anledning av detta besök uppmanade Viktor Balck, en av organisatörerna, ungdomen landet runt att bilda idrottsföreningar för att medverka i detta sammanhang. AIK var först ute och några veckor senare kallade John G. Jansson till ett möte den 12 mars 1891 på ett mindre cafe med adress Alberget 4. Därmed hade Djurgårdens Idrottsförening bildats. Bara på Djurgården boende och tidigare Djurgårdsbor skulle få vara med i föreningen.

Sammanträdena, varje torsdag en gång i månaden, förlades till konditoriet ''Nannylund'' vid Beckholmsbron för att senare flyttas till fröken Anderssons nya kondis, som hon kallade ''Blå Porten''. Kanske var det början till att vi blev ''blåränder''?

★

Godkändes som DIF:s representanter hrr Lorentz Jönsson, Rudolf Kock och Sam Lindqvist vid Stockholms fotbollsförbunds årsmöte.

Dystra tider...

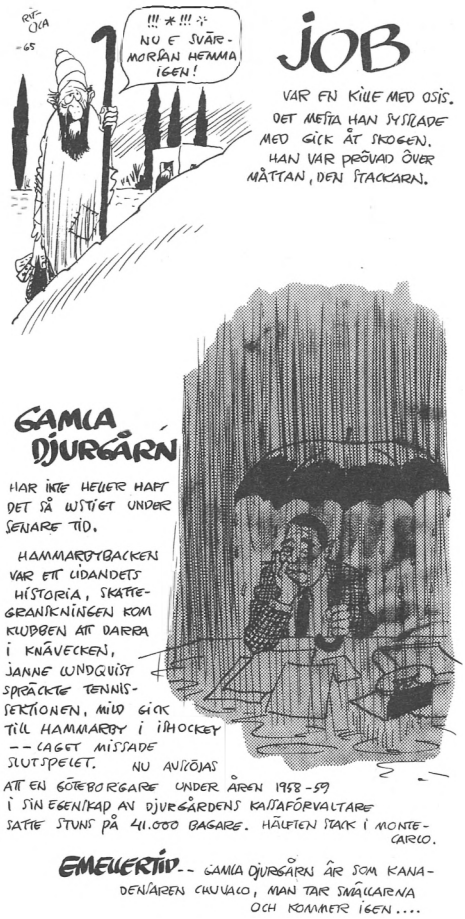

Någon dans på rosor har det inte alltid varit för våra djurgårdare. Om ett tråkigt kapitel för en del år sedan erinrar Ritola i DN med den här teckningen.

FÄLTHERRENS ORD

– Jag tar befälet! (Gustaf Douglas efter det han valts till fotbollsordförande 1980. – Jag tar min del av ansvaret. Jag avgår. (Gustaf ett år senare efter det att A-laget ramlat ur allsvenskan).

★

Rapporterades att de utsända kravbreven på resterande medlemsavgifter distribuerats till 216 medlemmar. Endast en av dessa, teaterdirektör Edvin Janse, hade hörsammat uppropet och inbetalat ständig avgift, 30 kronor.

Som emellertid direktör Janse blott några få dagar efter inbetalningen avlidit, hade sekreteraren av beloppet anslagit 20 kronor till en krans till båren, vilken åtgärd godkändes (22.3.32).

Jobbigast sköta huvudkassan?

De som längst haft de tunga posterna. Det har tydligen varit slitsammare att ha hand om Djurgårdens ekonomiska ärenden än andra positioner inom föreningen. Det avslöjar i varje fall en återblick på hur styrelseposterna varit besatta under en period, som vi låtit gälla från 1920, alltså något över 75 år. Då visar det sig att medan ordförandena varit sex, så har skattmästarnas antal uppgått till 13 stycken. Samtidigt har sekreterarposten innehafts av fem man.

Härmed en förteckning på trotjänarna i toppen av föreningen:

Ordförande:

Nils Adolf Hedjersson	1924–1928
Bertil Nordenskjöld	1928–1942
Sven Larsson	1942–1952
Åke Dunér	1952–1961
Hugo Caneman	1961–1966
Carl-Hjalmar Bodman	1966–1974
Rudolf Walldén	1974–1978
Gustaf Douglas	1978–1979
Rudolf Walldén	1979–

Sekreterare:

Axel Lindgren	1936–1939
Karl Lundberg	1939–1944
Arne Grunander	1944–1949
Karl Liliequist	1949–

Skattmästare

Karl Sundholm	1920–1926
Knut Sandlund	1926–1932
Gunnar Rönn	1932–1934
Axel Lindgren	1934–1940
Sven Hellborg	1940–1943
Arne Malmgren	1943–1946
Gunnar Rinman	1947–1958
Stig Eckerbrant	1958–1960
Bo Hedvall	1960–1971
Reine Gustafsson	1971–

Som synes var Gunnar Rinman den som förstod att uthärda längst med den kroniska penningbristen, medan två man fick nog efter två år.

Nu vakar Reine Gustafsson (uppfostrad i föreningens fotbollsstyrelse och hos KF) över vår kassakista och hotar Gunnar Rinmans 11-åriga kassörstid.

Äldst i en styrelse är ingen av ÖS-medlemmarna. I stället numera ÖS-ledamoten Lennart Öberg, som med först 30 år i brottningsstyrelsen nu är på väg mot ett 35:e styrelseår. God tvåa är Kalle Liliequist med sitt 32:a år i ÖS och med ett år i fotbollsstyrelsen.

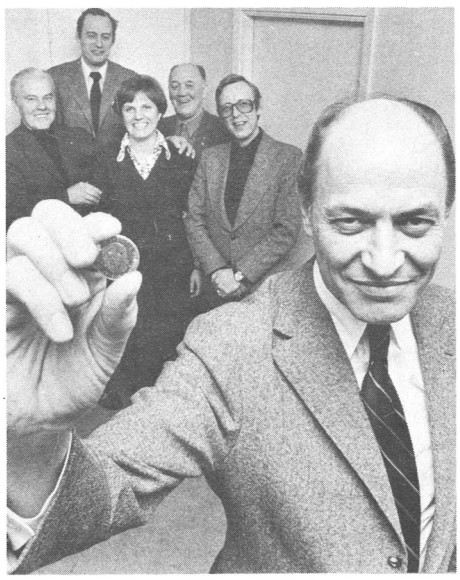

Nu behövs varje krona i Djurgården betonar Rudolf Walldén och utlovar barkbrödstider åtskilliga år framöver.

Det tog sin tid för kvinnan komma in . . .

I början fanns det inget utrymme för kvinnor i Djurgården, men allt eftersom även dessa började visa framfötterna både på kolstybb och i skidspår öppnades dörrarna även för det då täcka könet, numera ofta det starkaste könet.

Djurgården var förmodligen föregångsförening, när det gällde att ge kvinnorna deras rättmätiga chans att träna och tävla eller att få sitta och skrika på läktarna. Bara på ett ställe var de portförbjudna, och detta i den enligt mångas uppfattning förnämligaste kretsen ''Sällskapet Gamla Djurgårdare''. Där blev det alltid armbågen vid varje försök av någon oförvägen flicka att övertyga ''di gamble'' om att dessa bara skulle bli yngre och raskare, om de ville omge sig med en och annan ''gammal djurgårdare av kvinnokön''. Men nej och åter nej, hette varje besked.

Visserligen fanns det ingenting i Sällskapets bestämmelser som fastslog att kretsen var att betrakta som en ren herrklubb och att kvinnor därmed var helt offside, men det hade utvecklat sig någon form av misstanke, att trivseln skulle försvinna den dag en kvinnofot kom innanför tröskeln. Kvinnan tige i församlingen . . . I det här fallet fick kvinnan inte ens tillfälle att öppna munnen i och med en aldrig så fager ''tärna'' inte fick komma innanför dörrarna och argumentera för sin sak.

Men så hände att gamle skattmästaren Gunnar Rinman fick blodad tand. I samband med att ha kommit i stöten genom det upplivade uppdraget att reda ut ishockeysektionens affärer, började det

Var det ett straff?!

Länge var Sällskapet förbehållet medlemmar endast av manligt kön. Så var det i över 50 år menså kom det ett förslag att portarna skulle öppnas även för kvinnliga medlemmar. Förslaget gick också igenom och fick till följd att hela den gamla styrelsen avgick i protest med motivering att trivseln på våra träffar skulle gå förlorad.

Först en timme senare fick jag höra att jag som straff för att ha medverkat till kvinnornas entré valts till ordförande i Sällskapet. Jag kom så småningom över den smällen.

Som våra stadgar nu är skrivna kan varje djurgårdare som fyllt 35 år och varit medlem i 10 år bli medlem efter vederbörlig ansökan. Dessutom kan annat kvalificerat folk, som tjänat föreningens syften upphöjas till medlem.

Bland stiftarna för 60 år sedan fanns bl. a. Acke Schörling, som förresten gav sitt namn till den klackspark som kallas ''Schörling''.

Bland uppgifter som åligger Sällskapet är även att högtidlighålla föreningens födelsedag den 12 mars 1891. Det gör vi varje år med samling på Skansen vid Djurgårdsstenen och därefter avtågande till Stadion med måltid och underhållning. Alla medlemmar är välkomna.

K.L.

svänga om honom, och så satte han sig ner och skrev en formell motion till Styrelsen för Sällskapet Gamla Djurgårdare med förslag att ett antal Djurgårdsflickor borde beviljas medlemskap i det ärevördiga sällskapet.

Flickorna fyllde kravet att dels vara tillräckligt gamla (minst 35 år), dels ha varit medlemmar under åtskilliga år och dels bli rekommenderade av en tidigare ''gammal djurgårdare'' för inval. Styrelsen sa' nej, men Gunnar Rinman talade för varan och fick stöd av bl a Harry Wolff och några till vid årsmötet.

Därmed blev det ett majoritetsbeslut i enlighet med motionen. Och kvinnan hade stigit in i församlingen. Gamla styrelsen fann det hela var botten och beslöt att lämna sina uppdrag.

Det var synd. Ty nu plockades det ihop en styrelse, om vilken man bara visste att de gillade att få se Anna Dettner, Aina Ekvall, Inga Gentzel och några andra berömda tjejer kring sig. Kanske hade man också räknat med att få små puddingar från konståkarnas, fäkterskornas och fotbollstjejernas världar kring sig.

Hur som helst: Sällskapet Gamla Djurgårdare var inte längre en herrklubb. Gula ärtor, punsch och pannkaka hade man förr i tiden på middagsbordet hos Sällskapet. Snabbt lärde sig flickorna att trivas med samma matsedel.

Vår stora familj. . .

Vi brukar då och då säga, att Djurgården är som en stor familj, men mot det talet reagerar man ute i sektionerna. När det äntligen kom till en träff mellan sektionsledare och ÖS-ledamöter för att diskutera åtgärder för en bättre tingens ordning tyckte man så här:

Ulf Örnmarker (konståkn.):
— Bra om vi fick lära känna varann mera och särskilt av de tunga sektionerna skulle vi vilja bli mer omhuldade. Men vad gör dom för att nå en större samhörighet – jo man drar in den enda förmån vi haft, nämligen fribiljetterna!

Arne Jansson (konståk, senare fotboll):
— Vi skulle gärna vilja visa våra konståkningsflickor hur Rolle Stoltz ser ut och hur han har sig.

Yngve Arnell (fäktning):
— Visst har vi ett fint umgänge med ÖS, men någon gång skulle det göra gott med en fotbollsbiljett.

Oscar Bernadotte (fäktning):
— Ja, varför inte ett fäktprogram i samband med en fotbollsmatch?

Rune Ylipää (brottning):
— Någon riktig Djurgårdsfamilj finns ju inte, mera handlar det om en frånskild familj. Vi vill gärna se ÖS-gubbarna hos oss lite oftare, nu sker det ungefär en gång på 10 år. (Det var alltså innan Lennart Öberg blev ÖS:s kontaktman!)

Arne Jansson, igen:
— Gör en gemensam Djurgårdsdag. Börja med att låta våra flickor fungera som bollkallar vid fotbollsmatcherna.

Arne Palm (ishockey):
— Vi har olympiska kandidater i vårt lag, vi tycker oss värda få ett grattistelegram från ÖS, när vi vunnit SM.

Rune Ylipää igen:
— På matcherna i fotboll och ishockey vimlar det av ÖS-gubbar, till oss hittar dom inte.

(ÖS 1972)

Djurgårdare bakom Bågspännaren

Bågspännaren – Djurgårdens förnämliga förtjänstmedalj – är inte någon anonym figur längre. Alla vet vi ju att Christian Erikson är mannen bakom själva statyn i Gamla sta'n och att Djurgården av honom fick rätten att pryda sin medalj med denna bågspännare.

Nu träder Majken Eriksson, en av Djurgårdens tidigare aktiva i damsektionen, fram och berättar att den som fick stå modell hos Christian var en djurgårdare vid namn Josef Skoglund.

I början av 1900-talet fanns det tre bröder Josef, Hjalmar och Ragnar Skoglund, som var medlemmar, troligen i friidrottssektionen. Alla var mycket duktiga men jag har inte fått något besked om vad de åstadkom för resultat. Men Ragnar berättade på sin tid för mej, att äldre brodern Josef fick erbjudande av Christian Eriksson att stå modell för bågspännaren.

Därför var det ju inte så underligt att konstnären gärna gav sitt tillstånd att vi skulle få ha bågspännaren som vår symbol. Nu är alla tre bröderna borta, men minnet av åtminstone en av dem kommer alltid att leva kvar. Därför har jag gärna velat lämna denna som jag hittills kunnat förstå, okända historiska återgivning av ''gubben på medaljen'', om jag får uttrycka mej lite vanvördigt, som förresten är medlem i Gamla Djurgårdare.

Klotrekord

Det dröjde ett tag innan våra bowlare presenterade sig riktigt senaste säsongen, då man höll till i div. II. Då passade man nämligen på att slå ett urgammalt klubbrekord i samband med ligabowlingen vid en match i Sala mot Silver. Djurgårdens 8-mannalag rullade därvid sina klot till en rejäl seger med 6.505 poäng.

I laget spelade Per Gustavsson, Gösta Ericson, Peter Alm, Dick Jensen, Mikael Lindqvist, Lars Bergqvist, Klas Nilsson och Karl Krantz.

— Vi har i Djurgården haft ett tidigare svenskt rekord men forna tiders slagningar är inte jämförbara, säger Gösta Ericson. Nu är det andra banor med betydligt större svårighetsgrad att bemästra. På den gamla tiden var banorna ofta sådana att det bara var att rulla klotet i en ränna så hittade det rätt väg till att bli en strike.

Unga hopp

Äntligen en tungviktsmästare av format: Jan Stennek åkte till Kungsbacka och lade sig till med JSM-titeln i antika stilen i brottning. Djurgårdaren var ensam bland alla stockholmare att erövra ett mästerskap. Avgjorde finalen redan efter 1 1/2 minut med nacksving på Ingvar Nilsson från Bjuv.

''Bara att nypa till när jag fick en ordentlig koppling'', var Stenneks kommentar. Hans 3:e JSM-titel. 100-kilo tung och 175 cm lång. En fyrkantig bit alltså.

★

Mikael Lidman, backhoppare vid ungdoms-SM i Fiskis, flyger iväg 20 och 20,5 meter och blir sexa. 12 år och orädd. Christer Karlsson började som 7-åring. 20 år senare blev han svensk mästare. Det skall böjas i tid det som krokigt skall bli.

Det blev för många...

År 1913 tog DIF:s medlemsblad ett friskt initiativ genom att låta införa alla föreningens medlemmar i tidningen. Man började med hedersmedlemmarna och fortsatte sedan med ständiga medlemmar ett tag framöver. Även om man inte hade dagens 9.000 medlemmar måste man dock snart avbryta publiceringen.

Bland den tidens hedersmedlemmar hittar man Victor Balck, svenska idrottens fader, envoyé G. O. Wallenberg (Tokyo), Carl Hellberg, Einar Olsson, J. A. Björkdahl, Bengt Tandberg, Bertil Nordenskjöld, Ragge Wicksell och Gottfrid Svensson.

Aktiebolaget
Sundbybergs
FÖRNICKLINGS-FABRIK

Vår fabrik löser snabbt kundens tekniska krav på modern ytbehandling

- FÖRNICKLING
- FÖRKROMNING
- FÖRZINKNING
- FÖRSILVRING
- FÖRGYLLNING
- FÖRKOPPRING
- ELOXERING
- KROMATERING
- KEMISK FÖRNICKLING
- MOLYBDENDISULFID — BEHANDLING

Snabb service — Kvalitetsarbeten

Veddestavägen 12
BARKARBY

Tel. 08-36 28 80

HARRY WOLFF:

ATT MINNAS KRING VÅRA STORBOXARE

Vi sitter och minns gamla tider, min vän Gösta Dahlberg och jag. ''Dahlis'' mångfrestaren i vår klubb.

Aktiv i fotboll, orientering, 10-milakavle och boxning. Naturligtvis minns vi mest boxning, vårt gemensamma intresse. Vi hade båda slagit oss fram till finalen om svenska mästerskapet i fjädervikt år 1927.

Efter en mycket jämn match förklarades jag som segrare. Det är den enda seger jag vill ha ogjord. Jag ville så gärna unna vännen ''Dahlis'' ett svenskt Mästerskap. Han tar det dock med en klackspark sägande: ''Jäkla domare på den tiden.''

Så spekulerar vi vidare och tänker på att det är hela 61 år sedan Djurgården tog sitt första SM-tecken i boxning. Året var 1920 och David Lindén, vår elegante lätta tungviktare, stod för den bedriften.

De följande 61 åren har vi sedan erövrat närmare 60 SM-tecken i skilda viktklasser.

Varför inte roa sig med att plocka ut ''alla tiders'' Djurgårdslag i boxning.

Vi delar upp dessa 60 år i tre 20-årsperioder alltså 1920–1940- 1940–1960 och 1960–1980.

Vi håller på den gamla ''hederliga'' viktklassindelningen med 8 viktklasser.

Och räknar med poänggivande meriter i form av JM, SM, NM, FM, landskamper och olympisk representation. Även personliga egenskaper (Djurgårdsandan) må spela en viss roll.

1920–1940

Flugvikt: Rudolf Johansson, Kurt Liljedahl, John Pihl, Evert Karlsson.

Bantamvikt: Gerhard Pettersson, Harry Ljushammar, Harry Wolff.

Fjädervikt: Allan Nettelbladt, Gösta Dahlberg, Oscar Andrén.

Lättvikt: Oscar Källander, Gustav Bergman, Gösta Lundén.

Weltervikt: Gösta Lundin, Arthur Litzén, Einar Hammar.

Mellanvikt: Karl Sjöstrand, Gerhard Karlsson, John Andersson.

Lätt tungvikt: David Lindén, Gustaf Eriksson, Nisse Ramm.

Tungvikt: Gustaf Magnusson, Gustaf Andersson, Olle Tandberg.

1940–1960

Flugvikt: Inte en enda liten fluga i våra noteringar.

Bantamvikt: Roy Swedberg.

Fjädervikt: Bertil Ahlin.

Lättvikt: Roger Höglund.

Weltervikt: Sune Wendel.

Mellanvikt: Ingemar Johansson, Jarl Granberg, Nils Olsson.

Lätt tungvikt: Sture Fröberg, Olle Söderberg, Bo Below.

Tungvikt: Bengt Modig/Lundbäck.

1960–1980

Flugvikt: Hans Pincoffs, Ari Alanenpää.

Bantamvikt: Inte en enda i våra noteringar.

Fjädervikt: Bo Grebbert, Carl-Axel Palm.

Lättvikt: Ove Larsson, Kalervo Alanenpää, Karl Bergström.

Weltervikt: Sten Berglund, Ove Ljungkvist.

Mellanvikt: Teofil Pollex, Clarence Täll, Per Ljungström.

Lätt tungvikt: Christer Cornbäck.

Tungvikt: Gunnar Barton.

Alla här uppräknade har varit mästare av något slag allt från juniormästare till Europamästare (börsnoterade).

Konkurrensen är stenhård men här är vårt förslag, vi måste faktiskt nominera två lag, ett A-lag och ett B-lag där skillnaden i vissa klasser är hårfin. Vi ger den ärade läsaren chans till egen bedömning.

A-LAGET

Flugvikt: Hans Pincoffs
Bantamvikt: Harry Wolff
Fjädervikt: Oscar Andrén
Lättvikt: Gustav Bergman
Weltervikt: Einar Hammar
Melanvikt: John Andersson
Lätt tungvikt: Nisse Ramm
Tungvikt: Olle Tandberg

B-LAGET

Flugvikt: John Pihl
Bantamvikt: Roy Swedberg
Fjädervikt: Carl-Axel Palm
Lättvikt: Bertil Ahlin
Weltervikt: Oscar Källander
Mellanvikt: Teofil Pollex
Lätt tungvikt: Gustaf Eriksson
Tungvikt: Gustaf Magnusson

Inga dåliga klubblag, snudd på två landslag, åtminstone ett.

Harry Wolff/Gösta Dahlberg

Knockout-kaffe

Ett minne värt att särskilt komma ihåg var när Djurgårdens boxare i en klubbmatch slog Sparta, Köpenhamn, med 5–3. I samband med den var jag med i en kul vadhållning. Niels Ericsson och jag skulle avsluta klubbmatchen, han i lätt tungvikt och jag i tungvikt. Vi kom överens om att den som hade längst att göra med sin motståndare skulle bjuda den andre på kaffe. De föregående matcherna hade alla avgjorts på poäng. Vi var lite nervösa och kom på att hålla vad för att ha något att snacka om inför det som väntade oss. När Niels gick ut var resultatet av matcherna dittills 3–3. Jag tyckte icke Niels hade börjat förrän ett illvrål från publiken talade om att Niels hade slagit ut sin motståndare i första ronden. ''Så förlorade jag de vadet'', var min tanke och som det i portmonnän på den tiden icke fanns så värst många 25-öringar var det ganska tråkigt. Vi möttes i uppgången till ringen och där möttes jag av ett glatt: ''Tack för kaffet!''

Här skulle tagas chanser var mitt beslut men jag blev litet fundersam när jag fick se min motståndare. En kraftig typ, cirka tio kilo tyngre än jag. Men ansiktet kom-

Harry Wolff som tecknaren ser vår elegante stilboxare från fornstora dar.

mer jag ihåg såg snällt ut. Gonggongen gick och full fart. Efter en fint med vänstern kom min höger perfekt iväg och jag kände att det var en precis träff. Till min stora förvåning slog han i golvet och sov tungt. Tio sekunder hade det tagit och jublet var stort. Icke minst hos mig för kaffets skull.

Det var tider som man önskar sig få uppleva en gång till. Hur kul det var att gå till träningen och hur man trivdes i det gänget, där ingen var för mer än den andra. Ett sådant kamratgäng har sällan skådats i svensk idrott. Detta sagt utan anstrykning av det rosenröda skimmer som alltid sägs lysa omkring gamla minnen.

Nisse Ramm

Djurgårdsboxare med i Moskva-OS 1980

Som rubriken antyder så var Djurgårdens duktiga fäktare inte de enda djurgårdarna i Moskva-OS. De hade sällskap av en klubbkamrat från boxningssektionen. Nämligen den 24-årige lättviktaren Kalervo Alanenpää som normalt harvar med den dagliga träningen i en gammal ombyggd f. d. herrbastu i centrala Stockholm. Boxningssektionens träningslokal ligger nämligen i Centralbadets gamla herrturk på Drottninggatan, alldeles i närheten av Hötorget. Från Stockholms City till Moskva är steget långt och vägen dit var för Kalervo inte helt rak, vilket även kommer att framgå av följande redogörelse.

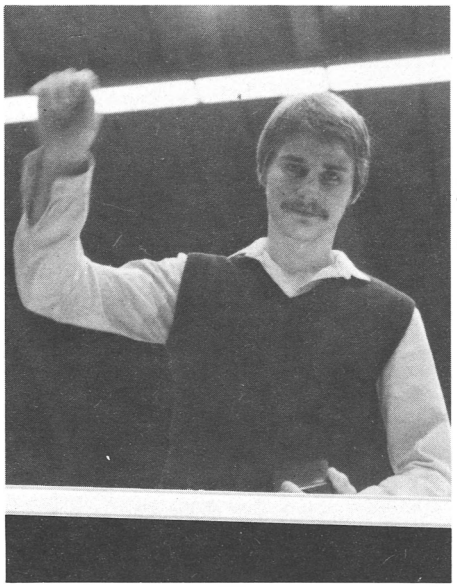

1980 års svenska mästare Kalervo Alanenpää, som både gick upp i landslaget och sedan också fick en plats i Sveriges olympiska trupp i Moskva.

Djurgårdens, sedan något år, bästa boxare, Kalervo Alanenpää, hade när boxningssäsongen startade hösten 1979 inga som helst planer på att få deltaga i en olympiad. Allt eftersom säsongen gick och segrar staplades på segrar, så började Kalervo att fundera. Fram mot vårkanten antydde Kalervo att han tänkte försöka kvalificera sig till OS, men då som deltagare för Finland. Kalervo var då fortfarande finsk medborgare och trodde sig ha större chanser att kvalificera sig för Finland där konkurrensen i hans viktklass bedömdes som något lättare än i Sverige. Vi inom djurgårdsledningen backade givetvis upp Kalervo. Efter ett tag visade det sig dock att Finlands två boxningsförbund kommit på kant med varandra varför Kalervo, även om han under tiden varit över i Finland och spöat upp alla konkurrenter (bl. a. knockat deras landslagsman) ingalunda kunde känna sig säker på en OS-plats. Tvärtom, enligt vad Djurgårdens utsända spioner hos Finska Boxningsförbundet erfor så tänkte man inte sända någon boxare som tillhörde arbetarnas idrottsförbund till OS. Och Kalervo tillhör i Finland just arbetarnas idrottsförbund (AIF).

Kalervo beslöt sig då att strunta i OS-planerna och de båda finska boxningsförbundens mystiska rävspel. Då Kalervo ändå sedan länge tänkt att bli svensk på riktigt (även om han fortfarande ofta längtar hem till mamma i Kemi) så beslöt han sig att göra slag i saken och ansöka om svenskt medborgarskap dock utan någon tanke på OS-deltagande.

Nu började emellertid Svenska Boxningsförbundet att bli intresserade. Djurgårdsledningen nappade också och efter ett tags funderande upptäckte både vi och Kalervo att de svenska kandidaterna till OS kanske inte var så märkvärdiga. Kalervo som vid den här tiden spöat upp så gott som alla svenska toppboxare och bl. a. vunnit SM beslöt att satsa allt. Sagt och gjort. Här ska boxas. Alla ev. motkandidater utmanades men konstigt nog så blev de flesta skadade eller sjuka när det drog ihop sig till match. Kalervo fick istället hastigt och lustigt åka utomlands och boxa internationellt för att ytterligare visa vad han kunde. Efter ett par lyckade utlandsturneringar beslöt till sist Svenska Boxningsförbundet (efter några försiktiga påpekanden från DIF-ledningen) att nominera Kalervo till OS. Nästa viktiga station på vägen var Sveriges Olympiska Kommitté (SOK) som vid en första kontroll visade sig aldrig ha hört talas om herr Alanenpää från Djurgården och förresten så var han ju inte svensk medborgare ännu.

En måndag i början av juni blev dock yrvakna boxningsledare i Djurgården uppringda av svenska Boxningsförbundets ordförande Björn Rosengren som med andan i halsen förklarade att Olympiska kommittén skulle sammanträda på eftermiddagen och då kanske skulle ta ut Kalervo till OS. Förutsättningen var givetvis att han var svensk medborgare. Rena komedin följde. Hysteriska telefonsamtal kors och tvärs genom Sverige. Djurgårdens ledning lyckades sätta fart och skräck i Invandrarverket i Norrköping som förstod det prekära läget och där en trevlig person till slut förklarade att Kalervos svenska medborgarskap i princip låg klart. Det var endast själva expedieringen som återstod. Några minuter innan olympiska kommittén skulle sammanträda kom telegrammet från Invandrarverket som berättade att Kalervo Alanenpää samma dag blivit svensk medborgare. Efter detta massiva uppbåd kunde bara Olympiska kommittén falla till föga och plötsligt hade Djurgården en boxare i OS.

Hur det gick sen? Ja, Kalervo ställdes i första omgången mot en välväxt boxare från Tanzania. Kalervo visste vad som gällde, gick ut hårt och ledde knappt efter en rond och kanske fortfarande efter två ronder. Möjligen var det helt jämnt. I tredje ronden fick kamraten från Afrika ett litet, litet försprång och med knappast möjliga marginal tog han segern från vår tappert kämpande djurgårdare. In i det sista trots att orken egentligen var slut för länge sen, kämpade Kalervo till sista blodsdroppen på äkta djurgårdsmanér.. Du förlorade men du visade att du var en djurgårdare och det var det viktigaste. Vi kan dock meddela att Djurgår'ns boxningssektion och Kalervo kommer igen. EM 1981 är nästa mål. Säsongen 1980/81 har också börjat bra med seger över ryska mästaren och OS-deltagaren samt landskampsvinst mot Danmark. Vinst på RSC i rond 2. Just nu har Kalervo brutit handen vilket kom mycket olägligt. Förhoppningsvis läker dock skadan innan allvaret börjar.

Med Djurgårds-hälsningar

Henrik Bromfält
sekr.

Yngste DIF-boxaren

Jag vill inte påstå att Erik Boberg är den yngste DIF-aren genom tiderna. Det finns säkert hängivna supporters som givit sina nyfödda barn ett medlemskort i doppresent. Jag vill emellertid påstå att Erik, 9 månader, är den yngste i DIF:s boxningssektion. Erik är född på Sri Lanka och bor numera i Älvsjö. Jag har lovat honom att efter hand som händerna blir större förse honom med häremot svarande handskar. Här har ni honom med boxhandskarna om halsen och medlemskortet väl synligt. Vid 5 års ålder skall han börja så smått att känna sig för i DIF:s boxningslokal för att vid skoldax ha fått självförtroende och försvarsvilja om han utsätts för trakasserier som fortfarande förekommer.

Det här är en gammal käpphäst för undertecknad som speciellt alla föräldrar, och kanske i första hand mammorna, borde tänka på. Man lär sig inte boxning för att kunna slåss. Man lär sig för att få självkänsla och för att kunna försvara sig.

Det är enligt min mening ett sätt att stärka sig fysiskt och psykiskt under en härlig period av uppväxtåren.

Harry Holmberg

SM-guld i boxning 1981

Även i år (1981) har en djurgårdsboxare tagit hem ett SM-guld till föreningen. Förra året lyckades ju som bekant Kalervo Alanenpää erövra Djurgår'ns första SM på åtta år. I år kunde dock inte Kalervo vara med. Bara två veckor före SM bröt Kalervo tummen i en landskamp mot Finland, vilket gjorde att han tyvärr inte kunde ställa upp och försvara sitt SM-tecken. Istället fick hans yngre bror Ari, 21 år, försvara familjeäran genom att ta hem flugviktsklassen (51 kg). Ari kom den här säsongen till DIF från Ymer, Borås, där han tävlat de senaste åren.

Tyvärr har Ari tidigare den här säsongen på grund av skador inte boxats så mycket. Han har dock deltagit några gånger i landslaget i landskamper och turneringar. Bl. a. slog han nordiska mästaren Keld Jensen i Danmarks-kampen. Ari svarade där för den bästa svenska insatsen enligt rikstränaren Leif Carlsson. Brorsan Kalervo var också bra i den landskampen när han stoppade Finn Krogh i andra ronden.

SM-tävlingarna som gick av stapeln i Eriksdalshallen, ''Stockholms Madison Square Garden'', började mycket bra för Ari. Första matchen mot Per Nilsson från Botkyrka BK fick brytas redan i första ronden, då Ari golvat sin motståndare. I finalen ställdes Ari mot den duktige Jarmo Ekman från BK Dacke, landslagsman även han och landskampssegrare senast mot Finland. Genom att fint och behärskat pricka in raka stötar, främst mot kroppen, kunde Ari knappt men klart plocka hem sitt första SM. Nu finns det alltså två svenska mästare med namnet Alanenpää i Djurgår'n.

Henrik Bromfält
sekr.

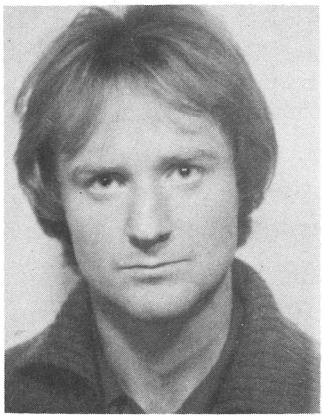

Driftig boxningsbas: Henrik Bromfält, som efter att länge ha varit sektionens sekreterare nu tagit hand om ordförandeklubban.

HARRY HOLMBERG avslöjar:

50 år i Djurgården och mest i boxning

Det var detta om landets yngsta boxare. När man rannsakar sig själv kommer man underfund om att när DIF fyller 90 år, så kan jag själv celebrera min 50-årsdag som djurgårdare.

Vid 14 års ålder började jag att träna boxning i DIFs dåvarande lokaler på David Bagares gata. Topsy Lindblom hade ordnat lokalen. Den legendariske tränaren var Gurra Bergman som sedermera följde Olle Tandberg i vått och torrt under proffskarriären.

Så småningom blev naturligtvis boxningen avstängd från lokalen. Det skulle byggas om . . . DIF fick flytta till S:t Eriksplan 5 där vi delade lokal med Narva Boxningsklubb.

Under min ordförandetid i boxningssektionen lyckades vi att få tag på en källarlokal på Pontonjärsgatan där verksamheten bedrevs i åtskilliga år men där till sist hyresgästerna klagade över bullernivån. Det är klart att när grabbarna slår på sandsäcken eller päronbollarna kan ljudnivån åka över tillåtna decibel.

Numera finns sektionen i Centralbadet i fina lokaler med bastu och motionsrum, men inte ens där är vi säkra på att få stanna kvar. Huset skall byggas om och förhandlingar med Stockholms kommun pågår.

Inom boxningssektionen tror vi på att det måste finnas en boxningslokal i City inte minst av den anledningen att vi kan fånga upp en rad ungdomar som dras till neonljusen i City och kanske hellre skulle trivas i ett kamratgäng bland boxningskillar än i gängen runt Sergelstorg. Man kan kanske säja att idrotten inte är någon socialinrättning. Det påstås att samhället skall trygga våra barns fostran. Ibland har man anledning att vara förundrad . . . Ett är dock sant, idrotten har gjort mer för att anpassa vår bevisligen fina ungdom till en framtidstro . . . Det är min och många idrottsledares uppfattning där vi år efter år arbetar med ungdom utan annan ersättning än känslan av att kanske ha medverkat till en ny livssyn.

Jag är på intet sätt missräknad . . . Idrotten har givit ett innehåll i livet som är väsentligt och som jag tror de flesta idrottsledare känner . . . Känslan av att göra en insats för nästa generation. Vad som möjligtvis kan stämma till eftertanke är att på högsta nivå tror man att denna tingens ordning skall bestå.

Medan idrottsbudgeten ökar år från år och byråkratiseringen fortsätter kommer idrotten att ur ekonomisk synpunkt klämmas mellan sköldarna . . . Det är ingen önskvärd utveckling men kanske oundviklig . . . Följden har emellertid blivit att man i samtliga föreningar har en huvudfråga – ekonomin.

Det gäller att skaffa annonser och sponsorer . . . Jag håller till stora delar med Kalle Liliequist, en DIF-veteran, när han framhåller att på överstyrelsens sammanträden diskuteras inget annat än ekonomi. Någon tid till övers för idrottssnack finns inte . . . Jag tror att detta förhållande är signifikativt för idrottsrörelsen i dag. Efter dessa något pessimistiska synpunkter på idrottens framtid kan det vara dags att berätta några idrottsminnen . . . De härrör sig inte från min aktiva tid som boxare. Dem tror jag man kan glömma. På den tiden ställde det upp 500 man till en JM-turnering, bara i min viktklass – weltervikt – fanns det 100 hungriga killar med.

Boxningsälskare Harry Holmberg.

Istället några episoder från promotortiden. När Jerka Ågren från Narva och jag kom underfund om att vi fått gemensam tävlingsdag på våren 1951, började vi fundera på hur vi skulle ordna arrangemanget. Jag föreslog att vi skulle försöka få hit ryssar av det skäl som var och en kan förstå. Boxningen hade inte haft besök från Ryssland på 20 år. Så började då vandringen till ryska ambassaden på den tiden på Djurgården. Det tog månader och besöken på ambassaden blev allt tätare. Jerka och jag hade kommit överens om att mitt jobb var att se till att ryssarna kom hit.

Tävlingsdagen närmade sig och inget svar. Men en dag 14 dagar före dagen D blev jag uppringd från ryska ambassaden, då de omedelbart ville träffa mig. Ett telegram hade kommit från Moskva som kort och gott deklarerade att ett ryskt boxningslag skulle finnas i Helsingfors på ett ur vår synpunkt lämpligt datum.

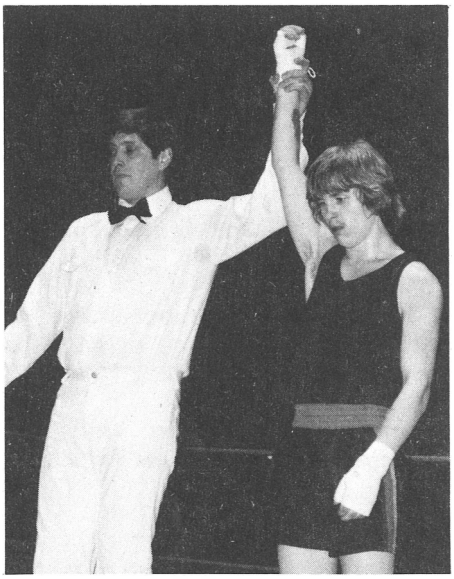

Domaren höjer Ari Alanenpääs näve i luften som bevis på hans SM-titel i flugvikt 1981. Ett år senare åter mästare men nu i Ymer i Borås.

Första olympiska guldet

Karl Gustaf Staaf, som 1900 vann SM i stavhopp blev Djurgårdens första olympiske guldmedaljör. Han deltog nämligen vid Spelen i Paris 1900 i ett kombinerat dansk-svenskt dragkampslag, som blev segrare och belönades med den ädla metallen. Det var tydligen inte så noga på den tiden. Det kanske är en poäng att notera.

Djurgårdsboxningen – inte bara Kalervo

Kalervo Alanenpää betyder mycket för djurgårdsboxningen – men han betyder inte allt!

I klubbens lokal i gamla Centralbadet på Drottninggatan tränar just nu ett helt gäng av unga grabbar som siktar på att bli lika bra, och helst bättre, än Kalervo.

Tränaren Kalle Berglund är hoppfull:

– Det blir ofta problem med unga grabbar. Många lägger av träningen när de kommer upp i ''körkortsålder''. Eller också träffar de en tjej, som drar tid och uppmärksamhet från boxningen. Men de här grabbarna vi har just nu, verkar kunna sköta det vid sidan av boxningen. Och det är ju idealtillståndet.

Kalle Berglund framhåller särskilt en ung boxare – Antonio Magnusson:

– Jag tror inte jag sticker ut hakan alltför långt om jag påstår att Antonio är svensk mästare om några år. Han är bara 15 år nu, men redan mycket driven boxare. Får han utvecklas ytterligare ett par år, kommer han att bli mycket, mycket bra.

Antonio, som går i lättvikt (60 kg), d.v.s. samma som klubbens stjärna Kalervo Alanenpää, siktar på ungdoms-SM.

Sparringträning får han bl a av Kalervo, men också av andra unga grabbar, t ex den några kilo tyngre Peter Möller.

– Antonio visar en väldig framåtanda. Han ligger verkligen i med träningen, och det skall mycket till för att han skall missa ett pass. Men det fina med Antonio är att han verkar ha boxningen i sig redan från början, säger Kalle Berglund.

En av de starkast bidragande orsakerna till att det finns anledning att se ljust på djurgårdsboxningens framtid, är den fina kamratandan mellan grabbarna.

– Det är en sådan fin anda, som brukar kallas ''Djurgårds-andan'', understryker en av tränarna, Kjelle Hauptmann, i början av 60-talet själv framgångsrik i ringarna. Jag tror att den fina klubbkänslan betyder mycket för grabbarna. Dom vet att dom tävlar för en fin och traditionsrik klubb.

''Grabbarna'' – det är, förutom Antonio, också Kenneth Hasser, Peter Bergendahl, Johnny Braun och Peter Möller. Det är dom som utgör gräddan i den kommande djurgårdsanstormningen i landets ringar.

– Alla grabbar kan utvecklas om de fortsätter att träna, säger Kalle Berglund. Och det är främst träningsvilligheten det hänger på. Man ser ganska snabbt att grabbarna har anlag. Var och en av de här fyra har sina speciella egenskaper som kan göra dem till fina boxare – bara de inte tappar stilen. För samtidigt som alla har något positivt inom sig, så har dom också negativa sidor. Hos Johnny är det garden, hos Peter Bergendahl att han gärna går bakåt. Kenneth Hasser och Peter Möller måste ligga i lite hårdare. Fortsätter dom bara att träna, slipar bort det negativa och förbättrar det positiva – då skall ni få se att dom har en framtid i ringen.

Just nu pågår en insamling till nya boxningsdräkter för djurgårdarna. Den gamla svarta dräkten byts ut mot en blå.

Kanske är det just detta byte som innebär början till en stor framtid för den traditionsrika djurgårdsboxningen?

Janne Bengtsson

Ryssarna skulle själva bestå sina kostnader så när som på resan Helsingfors–Stockholm. En vecka skulle laget vara i Sverige och var beredda att boxas tre matcher. Nu blev det fart i organiserandet av detta besök, som var unikt och det första utanför den s k järnridån. Men det kanske är ovidkommande.

Det ryska laget kom hit och ett fullsatt Kungliga Hallen fick se en utklassning av svensk boxning utan like. En ljuspunkt, Stig Sjölin, som vann sin match i mellanvikt. Vi sände sedan enligt överenskommelsen med ryssarna, laget till Umeå och Göteborg, där det sportsligt sett gick lika illa för våra svenska boxare. De ryska boxarna var övervakade av s k säkerhetsmän, men var här för att visa sin styrka.

När man nu efteråt tänker över vad det ryska besöket innebar så gav det ca 100.000 kr i överskott. Detta satte myror i huvudet på den dåvarande överstyrelsen. Där jag själv var medlem. ''Tattarlasse'', dåvarande ordföranden och Gunnar Rinman anhöll om att få låna 60.000 kronor, eftersom överstyrelsens finanser inte var bra.

Som gammal DIF-fantast gick jag med på detta trots ett kompakt motstånd från boxningssektionens styrelse. Jag kände mig ensam i en situation då jag måste dagtinga med mig själv. Vad var rätt och orätt? Fortsättningen är trivial, det tog många år innan boxningssektionen fick tillbaka sina pengar, självfallet utan ränta, det såg Gunnar Rinman till . . .

Nästa gång det blev en stor gala i Stockholm var det fortfarande ett samarbete mellan Jerka och mig. Vi fick kontakt med det italienska landslaget. Jerka och jag diskuterade lokal. Eriksdalshallens kostnader var enligt vår uppfattning för höga. Vi måste satsa hårt då omkostnaderna blev ansenliga. Vi gjorde en uppgörelse med tennishallen i Alvik som på den tiden var unik – låg och fast hyra. Det blev fullt hus och pengar i kassan, men stryk fick vi. Det var ingen landskamp i egentlig mening men vi hade alla presumtiva svenska landslagsmän på plats.

Nu kan man fundera på varför jag ger uttryck för synpunkter på idrotten och dess framtid. Litet av nostalgi finns det naturligtvis, men samtidigt en framtidstro – man borde inse i samhället och de beslutande instanserna vad idrottsrörelsen betyder och kommer att betyda nu och i framtiden.

Harry Holmberg

Ur protokollen

Avgång:

På egen begäran beslöts befria Theblin från hans uppdrag som kontaktman för konståkningssektionen och att överlåta uppdraget på sekreteraren med skyldighet att med det snaraste informera sig om sektionen håller på att ge upp andan, varom vissa rykten hörts.

(ÖS 1968)

Utvandrarna blir numera miljonärer

På sin tid utvandrade en massa svenskar till de stora möjligheternas land på den andra sidan Atlanten. Det handlade om fattiga svenskar utan möjligheter att försörja sig här hemma och med drömmen om att i Amerika finna både sin utkomst och kanske även sin stora lycka. Guldgrävarnas tillvaro lockade kanske. Många av svenskarna blev väl bittert besvikna, men flera skapade sig en ny framtid och levde länge och lyckliga.

Boken om ''Utvandrarna'' är redan skriven av Vilhelm Moberg, och i dessa spalter skall vi därför inte försöka måla denna svenska epok i nya färger, men visst ligger det nära till hands att bland utvandrarna söka även namn på djurgårdare . . .

Även om det i allmänhet var jordbrukare, statare och andra hårt slitande människor, som sökte sig till Amerika från de svenska tegarna, for även andra svenskar i väg. Och vi vet åtminstone en djurgårdare och fotbollsmästare som fann en viss lycka i det stora landet därborta. Det var Sten Söderberg, en otrolig dribbelmakare på fotbollsplanen och känd under smeknamnet ''Knata''. En hjulbent liten figur, som bara av farten fick motståndarna att undra vad det var fråga om. Hans ben var egentligen gjorda för att motståndaren skulle kunna spela tunnel med honom, men den spelfinessen var inte uppfunnen i början på detta århundrade. Hur som helst reste ''Knata'' i väg till Amerika, spelade proffsfotboll vid sidan av att han utbildade sig till byggnadsingenjör. Han gjorde mera pengar i sitt civila jobb än på att dribbla på fotbollsplanerna.

★

Senare har Djurgården haft flera utvandrare till Amerika – boxningsbasen Sven Holmberg är en sådan – men det är först på senare år vi måst släppa till ur vårt skafferi av stjärnor. Hasse Jeppson var ett av våra bidrag till den italienska fotbollen, men sedan har det mest handlat om s. k. anbud och rykten kring Tommy Berggren, Anders Grönhagen m. fl. Vi har fått behålla dem här hemma.

Men som sagt på ishockeysidan har den svenska utvandringen varit otrolig, och det är ju inte bara Djurgården som drabbats av dollarfebern. Ett par kompletta landslag av gammal god Tre Kronors-kvalitet har väl tagit vägen över Atlanten och etablerat sig.

★

I fjol försvann Tomas Eriksson från vårt stall på Hovet och om han också i början fick erfara det bittra ödet att petas ner i ett farmarlag, så innebar det visserligen besvikelser men ingen definitiv miss. Han kom ju också i vintras upp ur träsket – ett välbetalt sådant – och fick pröva på i NHL-ligan.

Här hade redan då Anders Kallur börjat skära guld. Anders var den som skulle ge Djurgården SM-guld för tre år sedan, men då slogs sönder av en MoDo-spelare, som senare sökte sig till AIK och Stockholm. Anders reste trots skadan till Amerika, bet samman tänderna, kom tillbaka och började undan för undan leva upp till ryktet att vara Sveriges främsta målskytt. Därmed kom också de stora pengarna i omlopp.

Senaste rapporten från Staterna förtäljer nu att Anders är bättre än någonsin och förstår att sköta sina pengar utan hjälp av advokater och motsvarande ''välgörare'', varmed Anders får behålla den största delen av kakan.

Om något år räknar han med att komma tillbaka som miljonär till Sverige. Bara med en ishockeyklubbas hjälp . . .

Inte att undra på att varje liten kille läser sådana här sannsagor och drömmer om att bli ishockey-stjärna. Att bli utvandrare av årgång 1981 är något annat än utvandrare kring 1800-talets mitt fick uppleva.

Annars lär det ju vara en nästan 100-procentig sanning att även en svensk ishockeyspelare på hemma-rinkarna tjänar kosing som aldrig förr. Samtidigt som deras stackars klubbar hotas av konkurs och skattefogdar.

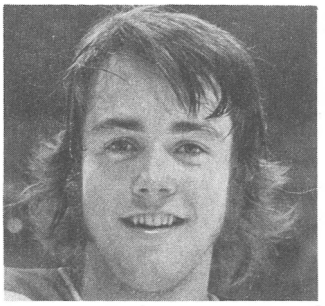

En utvandrare, som blivit miljonär i ishockey tillsammans med bl.a. Anders Hedberg, är Kent Nilsson. De två djurgårdarna kunde snabbt acklimatisera sig i proffsishockeyn och greps inte av samma hemlängtan, som nu återfört flera svenskar till fadershuset. Kent Nilsson slog igenom som 16-åring och hade redan då proffsdrömmar. En säsong i AIK stärkte honom ytterligare i dessa drömmar.

När det häromsistens blev dags för Canada cup och alla svenska proffs ställde sig till förfogande i Tre Kronor tilltroddes framför allt Djurgårdstrion Kenta Nilsson, Anders Hedberg och Anders Kallur att göra turneringen till en svensk promenadhistoria. Så blev det i stället en västgötaklimax med plattlir av våra proffs.

Trots detta kunde i varje fall Kenta omsider återhämta sig och börja fungera så pass att han fick ett nytt proffskontrakt värt 3 miljoner kronor för närmaste 3-årsperiod. Så alltjämt finns det slantar att göra däröver.

Jubiléer i revy

20 år — 1911

''Vi förväntar oss att Djurgårdens Idrottsförening icke blott må bliva sina goda traditioner trogen, utan ytterligare växa sig kraftig och arbetsduglig och att dess verksamhet hädanefter som hittills, må kännetecknas av *god idrottsanda* och denna må ock städse vara förbunden med *fosterländsk anda*, så att dess medlemmar med glädje ställa de egenskaper de tillägna sig på idrottsplatsen i fosterlandets tjänst. En *svensk idrottsman* bör besjälas av önskan att *gagna och hedra sitt land*''.

Viktor Balck

35 år — 1926

''Få föreningar kunna blicka tillbaka på en sådan historia som Djurgårdens, få klubbars medlemmar ha i samma grad som djurgårdarna förmånen av det moraliska stöd *traditionen* onekligen skänker.

Vi sporras av föredömet av tidigare generationer djurgårdare – vilka gåvo en speciell djurgårdskraft.''

Douglas Olsson

''Med varje år som går, sätter jag mera värde på detta djurgårdska stormkynne.

Ni har haft storartade pojkar och män. Och ni har förstått att ha dem kvar.

Torsten Tegnér

50 år — 1941

''Gemensamt för våra idrottsmän har varit seg envis sammanhållning, kärv och vresig segervilja buren av stark tillgivenhet för vår förening.

Föregångsmännens – ledare som aktiva – oförtrutna arbete manar till nya krafttag. Liksom de velat, vilja även vi i fortsättningen söka förverkliga svensk idrotts höga mål: *För Sverige.*''

Bertil Nordenskjöld

Familjenytt

Familjenyheterna är inte så många nu för tiden i den stora Djurgårdsfamiljen. På den gamla goda tiden föddes det många djurgårdare om man skulle tro tidningarnas annonser. Pappa och mamma var stolta att annonsera hurusum en ''Djurgårdsgrabb'' eller en ''Djurgårdstjej'' kommit till världen. Men senaste året verkar det som om de uteblivna stora segrarna kommit pappa och mamma att finna det en smula genant att annonsera vad som kommit till världen . . .

Men ett och annat undantag träffar man dock på i annonsspalterna, som t. ex. denna:

Flaggan i topp
det blev en Djurgårdare
med snopp
Lena Madsen och
Rickey Mattsson
Danderyds BB 28/7 1980

En SON – En Djurgårdare

Tan och Anders Wallenborg
Nacka BB 30/12 1981

3.880 gr POJKE såg
dagens ljus
en klar förstärkning i
Djurgår'ns hus
Torunn och Inge Nilsson
Danderyds BB 5/2 1979

Familjenyheterna har tyvärr haft att uppvisa flera ''döda'' än ''födda''. 1981 var ur den synpunkten ett dystert år.

Mer glädje spreds i samband med ett och annat bröllop som t. ex. när Ulf Adelsohn, en gång bas för vår ishockey, gick sta' och gifte sig under ett ståhej som hade det gällt en oljeshejk eller något åt det hållet.

Redaktören för familjenyheterna, som inte hörde till de inbjudna på bröllopsskivan – det gjorde däremot Lase Björn och Tjalle Mild – kunde dock inte glömma den kommentaren, som numera basen för moderaterna – gjorde för egen del, när han tillfrågades om det inte snart var dags för giftermål:

''Nä, varför ska man gifta sig med en enda människa när man istället kan göra så många tjejer lyckliga . . .''

Nu får Lena dock vara ensam om Uffe.

Extra tröja

— Vem ska spela vänsterinner, frågade vår vänsterytter före en match för 20 år sedan.

— Jo, det ska Nisse göra.

— Jaså,vänta då ett tag så ska jag gå och sätta på mig en extra tröja, kom svaret från yttern, som visste att han inte skulle få många passningar och måste gardera sig för att inte frysa ihjäl . . .

MESTA DIF-FAMILJERNA

Den här distingerade gentlemannen tillhör en familj, som kan sägas vara Djurgårdens största enskilda familj med sammanlagt sex medlemmar hos oss.

Det handlar alltså om Gunnar Dahlfors och hans familj, innehållande dels en skön hustru vid namn Else-Marie dels fyra pigga barn, nämligen Lill-Gunnar – ''Nunne'', Jarl, Christer och Johanna.

På sin tid hade Gunnar många uppdrag i Djurgården, tillhörde Överstyrelsen, var klubbmästare och allt i allo i många positioner.

Närmast Dahlfors & C:o kommer i fråga om antalet familjemedlemmar Carl-Hjalmar Bodman, tidigare ordförande och klubbmästare och tennismedlare. Familjen ställer upp med en stark trio i form av skön hustru, Anne-Marie, samt barnen Marie-Louise och Håkan. Den senare hann bli mästare i ishockey i S:t Erikscupen, innan han kopplade in på andra banor.

Vilken familj kan konkurrera med Dahlfors och Bodmans om att få betala de flesta medlemsavgifterna?!

Flydda tider för guld

Till flydda tider får man återgå för att minnas hur Djurgården såg ut som ett allsvenskt guldlag i fotboll.

Senast detta hände var 1966, då Djurgården vann på 33 poäng före Norrköping (29), Elfsborg (29) och IFK Göteborg (29). Hårdast alltså efter Djurgården med tre lag på samma poäng.

Två år tidigare hittar man också Djurgården som guldmästare nu på samma poäng som Malmö FF och Örgryte, alla på 31 poäng. Hårdare kunde det inte vara. Ett mål till godo på MFF gav Djurgården guldet!

Så såg toppen ut:

Djurgården	22	13	5	4	46—20	31
Malmö FF	22	13	5	4	45—20	31
Örgryte	22	14	3	5	54—36	31

I de inbördes matcherna kunde Djurgården och MFF åstadkomma bara 1 mål, när skåningarna vann hemma med 1—0. Djurgården hade då lättare att plocka Örgryte på behövliga poäng för att ta guldet.

Djurgårdens tidigare guld togs 1955 och 1959, det förra året med 4 poäng före tvåan Halmstad och 1959 med 1 poäng före Norrköping, som vann 14 matcher mot bara 11 för Djurgården (men med 10 oavgjorda!)

Djurgårdens fyra guldlag kan totalt redovisa dessa poängrader:

1955:	22	14	5	3	55—27	33
1959:	22	11	10	1	46—20	32
1964:	22	13	5	4	46—20	31
1966:	22	15	3	4	46—17	33

En kvartett ledare på den tid man träffades vid ett glas, från vänster Calle Sundholm, Ingvar Norén, Stig Hammar och Gunnar Rinman.

En ständig medlem orolig för buslivet

Jag vet inte riktigt när jag på allvar blev intresserad av Djurgården, men troligen bestämde jag mig på en gång när jag i början av 40-talet kom till Stockholm från hemstaden Linköping. Där ägnade jag mig främst i skolidrottssammanhang åt allehanda idrotter, både bollsport, orientering och allmän idrott. Våra kamper på den tiden mot ''arvfienden'' Norrköping, där vi tyvärr oftast drog kortaste strået, gör att jag med visst intresse följer DIF:s möten mot Norrköping!

Från ledningshåll i DIF har efterlysts idéer och önskemål; vad jag helst vill slippa uppleva. För att börja med det sista; jag vill helst slippa uppleva buslivet på fotbolls- och ishockey-matcher, som gjort att jag och många med mej numera inte går på lokalderbyn. Det som en gång var fest har numera blivit något av ett gissel för föreningarna. Jag vet att man på olika sätt försökt komma tillrätta med det här, men går det inte att göra mer? – Bjuda in ungdomarna till sammankomster med spelarna, frivilliga artister bland supportrarna,bilda stödgrupper i gängen m m. Förr kunde man med glädje ta med barnen till matcherna och snart skulle det vara barnbarnens tur, men . . .

Apropå barnbarn, har jag i dagarna anmält yngsta barnbarnet, Johan (1/2 år) som medlem. Vore det inte en idé att varje medlem (nuvarande) skulle, för att säkra återväxten och bättra på ekonomin, se till att minst en i nästa eller nästnästa generation anmäles som medlem?

Ja, det här var några spridda reflektioner – men ni ville ju ha ''levande'' kontakter.

Till sist – lycka till i föreningen – även om det ser motigt ut ibland, så kommer Djurgår'n alltid igen!

Med hälsningar

THORE HOLM

Dag för dans . . .

Herr Redaktör!

Nu när Riksidrottsförbundet tagit upp dans som en av sina idrottsgrenar från och med 1981 kanske det är dags för Djurgården att bilda en sådan sektion. Ni har ju varit ute och dansat i spalterna länge . . .

''Elaka herrn''

Skrivelser

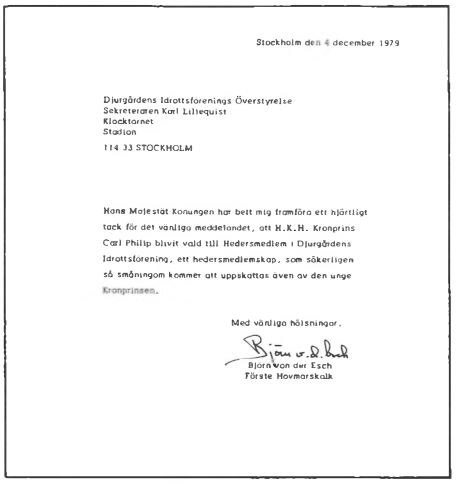

Stockholm den 4 december 1979

Djurgårdens Idrottsförenings Överstyrelse
Sekreteraren Karl Liliequist
Kloacktornet
Stadion
114 33 STOCKHOLM

Hans Majestät Konungen har bett mig framföra ett hjärtligt tack för det vänliga meddelandet, att H.K.H. Kronprins Carl Philip blivit vald till Hedersmedlem i Djurgårdens Idrottsförening, ett hedersmedlemskap, som säkerligen så småningom kommer att uppskattas även av den unge Kronprinsen.

Med vänliga hälsningar,

Björn von der Esch
Förste Hovmarskalk

Lill-Einar Olsson, vår store lille mästare, skriver då och då epistlar till sekreteraren. Här några av hans alster:

Har åter upplevt en härlig sommar ovanpå fotbollens förnämliga säsong. Min födelsedag gick som jag också helst ville spårlöst förbi. Jag finner det underbart att leva mitt eget liv i naturen här i skärgården, taga dagen som den kommer, inga bekymmer för morgondagen. Allt har jag ju, storskogen bakom stugan. Du vet att skogen och granarna ger frid. Ser fåglar, rådjur och räv, det är då man längtar till vildmarken som jag gjorde i min ungdom.

Ja, vet du Kalle, livet har gett mig så mycket av glädje och sorg. Gott kamratskap särskilt inom vår kära förening, men även utanför den. Hoppas jag inte har några ovänner, för det skulle vara tråkigt.

Hälsningar till Dig från gamle trofaste vännen

Einar

✦

Broder Kalle!

Tack för brev och allt besvär. Det var så utmärkt formulerat, så jag har bara att säga ett hjärtligt tack. Ofta är det så inom föreningslivet att de som arbetar och har de största bekymren för föreningen sällan får det tack, som de äro så välförtjänta av. Hoppas Kalle att Du många år kan arbeta för DIF. Din kapacitet på alla områden är så stor, så jag är rädd att vi aldrig kan få någon som kan ersätta Dig. Detta är min övertygelse utan att säga några överord.

Hälsningar

Einar

Ragnarök med AIK

Brev till Lennart Johansson, AIK.

Det var en på sitt sätt ovanlig träff vi hade hos dig och kamraterna i AIK. När jag vände åter på kvällen upplevde jag ännu mer än under själva träffen, att det vilade något slags Ragnar-Rökstämning kring allt snackandet.

Ingen av våra tre klubbar verkade riktigt tro på framtiden. Alla tycktes vilja ta till operationskniven och skära bort mångsysseriet med de olika sektionerna och i stället satsa stenhårt på någon enda gren. Min enkla uppfattning var omedelbart den, att vad återstår sedan om denna enda gren, kalla den för fotboll för enkelhetens skull, går i kvav och inte kan räddas till livet ens med miljonernas mångfald...

Står man då där med en tvättad hals och en styrelse, som inte kan tilltros några möjligheter att driva in medlemsavgifter från den stora passiva supporterskaran. Har denna skara ingenting att tro på i form av ett lag i fotboll eller i ishockey eller i någon annan ensam gren, som man beslutat satsa på, då får man väl räkna med att de många medlemmarna känner sig rotlösa och bara fladdrar förbi som obestämda artiklar.

Jag tror nog att styrkan hos våra tre storklubbar är just den, att vi har så många områden av idrottslig verksamhet att ett platt fall på ena fronten hjälps upp av att det går desto bättre på en annan front. Det här brevet är inte tillkommet för att ge dig några råd om hur anpassningen till framtiden skall ske, men jag reagerade när jag kom hem från den trivsamma träffen och analyserade en smula... Ragnarök är nog något att avhålla sig från. Annars ger man småpåvar och andra tillfälle kliva fram och ta över.

Säkert finns det bättre möjligheter fram till dess vi firar 100-årsjubileum.

Bästa hälsningar
tillgivne Kalle Liliequist

✦

Djurgårdens Idrottsförening 114 33 Stockholm Stockholm-Solna 81-03-23

När jag idag lämnar min post som ordförande i AIK känns det angeläget att till alla vänner i Djurgårdens Idrottsförening tacka för gott kamratskap och fint samarbete genom alla år.

Samtidigt som jag önskar Er allt gott för framtiden försäkrar jag, att jag framgent från andra positioner skall göra vad jag kan för Alliansklubbarnas bästa.

Med idrottshälsning!
Lennart Johansson

Vilka krav på ledarna...

Vi måste ha hjälp att få fram nytt folk på ledarnivå. Det kan vara farligt att vänta till att våra styrelsegubbar ramlar av pinn av ren orkeslöshet. En förnyelse måste ske i god tid. För att hjälpa kommande årsmötesdeltagare *på traven* skall jag här i korthet redogöra för vilka relativt små krav som bör ställas på aktuella kandidater till styrelsejobb i Djurgården.

Han skall gärna ha något idrottsligt förflutet, så att han kan skilja på handboll och boxning, han skall ha en ängels tålamod, med förmåga att lyssna till alla bekymmer,

han skall ha ett sådant civilt arbete att han inte behöver passa några tider på detta jobb, han skall från detta jobb kunna sköta sina uppdrag i Djurgården, ständigt vara anträffbar per telefon och beredd att rusa ifrån med kort varsel till sammanträffande med diverse myndigheter, till uppvaktningar, begravningar och till alla slags tävlingar.

han skall ha affärssinne och kunna pruta på allting mellan en bunt brevpapper till priset på elektriska strömmen i klubblokalen,

han skall inte använda sin semester till att ligga och bada och ha det skönt utan i stället planera för Djurgårdens närmaste framtid,

han skall vara hårdhudad och ta emot all slags kritik, han skall vara beredd att lätta sin plånbok på en och annan sedel,

han skall på nolltid kunna skaffa jobb åt olika lirare och helst lika snabbt plocka fram lägenheter,

han skall ha förbindelser med Gud och hela världen,

han skall ha sin hustrus tillstånd att säga nej till en lovande civil karriär,

han skall vara beredd att avstå från bruket av tobak under långa styrelsesammanträden,

han skall ibland våga säga ifrån på skarpen,

han skall sedan inte bli ledsen när han sagt detta och fått klart för sig att han varit ute i ogjort väder.

Så kollosalt stora är alltså inte kraven på dem, som vi vill ha i våra styrelser. Han kan för övrigt vara en hon. Ingen könsdiskriminering förekommer hos oss. Med detta hoppas jag att allt vad djurgårdare heter fått en någorlunda uttömmande bruksanvisning att gå efter när ni till nästa år går ut på jakt efter lämpliga kandidater att på lediga stunder sitta och rycka i tåtarna i Djurgårdens styrelse. Vid sidan av detta jobb kan jag försäkra alla kommande styrelseledamöter att de hamnar i en mycket trivsam kamratkrets och får sitt liv berikat på ett helt annat sätt än deras nuvarande gråa vardagstillvaro förmodligen innebär.

Det handlade inte om några 24-mannatrupper i forna tiders ishockeylag. Man höll sig med ett ordinarie lag på 6 spelare och 1 avbytare. Så här såg Djurgården ut i forna dar, i tröjor, som inte var överhopade med reklam; från vänster heter spelarna Sven Redvall, ''Munko'' Lindbergh (pappa till nuvarande fotbollskassören Bengt Lindbergh), Walle Söderman, Alf Axberg (senare en av landets bästa ishockeydomare), ''Bullan'' Nordmark, Alvar Sköld och Erik ''Tattarn'' Lindgren.

DYRT MED ISHOCKEY REDAN 1968

drogs upp av Arne Grunander med en fråga om huvudkassans budget. Bo Hedvall orienterade om sammanlagda summan av de inte fullt 2.000 medlemsavgifter, som inbetalts, samt om behållningen på ''Djurgårdaren'' och klubbmärkesförsäljningen, allt som allt en rund summa på c:a 50.000 kr. De 10-procentiga belopp huvudkassan skall ha från sektionernas arrangemangs-netton lyser med i stort sett total frånvaro, men från ishockey väntas leverans för fjolårssäsongen. Grunander orienterade om ishockeyns driftskostnader med som största utgiftsposter 25 arvoden á 8.000 kr stycket (=200.000 kr) och i material 60.000 kr. Grunander betonade sektionens behov av magasinering av pengar att möta sämre tider med och ifrågasatte klokheten i att driva vissa kostnadskrävande sektioner som t.ex. bandy med 30.000 kr. som kostnad. Bemöttes av sekreteraren och kassören med andra utgiftssiffror för bandy och med att även handboll belastar föreningsekonomin rätt svårt.

Olika vägar att gå för att bättra på ekonomin debatterades: cykelsektionen: vi säljer cyklar till andra klubbar, Bodman: vi skulle gärna hänga ut sparbössor här och var, Barck: vi arrangerar en Skansendag ihop med AIK den 6/10-68, förevisade tillsammans med Lundqvist reklamskisser för evenemanget, von Essen: varför inte sponsorer vid stora matcher? (Svar från Barck: vi misslyckades i fotboll att intressera firmor för denna idé).

ÖS 1968

Tränarens testamente:

När Arne Strömberg, en gång Djurgårdens ishockeytränare, lämnade jobbet i Tre Kronor efter ett uppmärksammat bråk i förbundet — basen kallade honom ''betald dräng'' — sade han i ett testamente så här:

De aktivas inställning till och deras funktion har mjukats upp i klubbarna. Ledarnas auktoritet måste respekteras mera i framtiden. Spelardemokrati i all ära, men inte sällan innebär det att den största bondtjyven blir den dominerande. Det är ju samma risk i all demokrati.

Sagt för 10 år sedan. Är det bondtjuvarnas marknad alltjämt, tro. . .

Strejk. . .

Meddelade sekreteraren, att planerat julnummer av ''Djurgårdaren'' ej hinner utkomma, enär samtliga bidragsgivare strejkat. Nytt preliminärt utgivningsdatum: slutet på februari.

ÖS-protokoll 13.11.1956

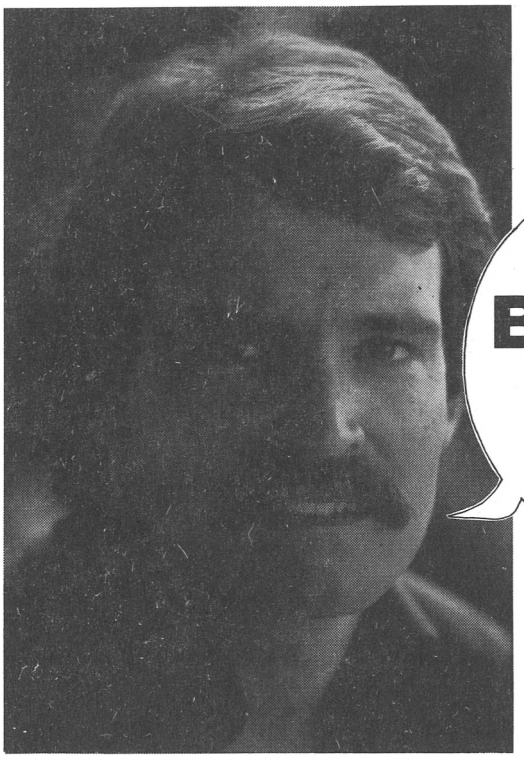

Du, BROBERGS har bra grejer!

Ishockeystjärnan Mats Waltin är en av alla de som upptäckt att Brobergs för det mesta i byggmaterial och att man får råd och hjälp vid sina inköp.

Inköpen är ju ofta av varierande storlek. Ibland kan det vara nödvändigt med krediter och lån. Även i den situationen är det värt att tala med Brobergs. I de flesta fall kan vi hjälpa dig att finna en finansiell lösning som är lämplig för dig, antingen det gäller större eller mindre belopp.

ELIS
BROBERGS
BYGGMARKNAD

NYNÄSVÄGEN – LÄNNA (straxt före Handen)
ADRESS: GAMLA NYNÄSVÄGEN 566, 142 00 TRÅNGSUND
TEL. VX 771 02 00 VARD. 7–17, FRED. 7–18, LÖRD. 8–12

Ny ishockeytränare sticker fram hakan

Icke utan vissa ”protester” skaffade Djurgården en ny tränare i ishockey efter Bert-Ola Nordlander, och inför den nya säsongen kom det alltid huvudsakligen optimistiska röster. ”Nu eller aldrig” har det hetat åtskilliga gånger. Nu skall Djurgården åter till slutspel och SM-guld och inte låta Brynäs gå ifrån för gott. 10 SM-titlar var länge vår skörd, varav 6 mästerskap sopades hem i följd, innan det blev allt kärvare tider och landsortslagen började blanda sig i leken. Först framförallt Brynäs, sedan huvudsakligen Modo, Frölunda, Färjestad och för all del även AIK.

Vem tränaren är som försetts med ansvar för att Djurgården skall bli ett lag av mästarklass är inte gott att veta. Man vet att han under några år gjorde Hammarby till ett lag av klass med snudd på en plats i elitserien förra säsongen. I det sammanhanget stack han fram hakan och avslöjade något om sina idéer i Sv.D. för att sedan sticka fram hakan ännu längre och avslöja hur han tänkte ställa upp 1981–1982 års Djurgårdslag utan tre gamla stabila stöttepelare, Claes-Göran ”Myggan” Wallin, Sören Johansson och Per-Allan Wikström. Särskilt detta att ”Myggan” inte skulle få vara med och stickas längre ledde till rubriker som om nästa världskrig var på gång.

Men åter till Leif Boorks syn på hur modern ishockey skall spelas:

– Svenska ishockeytränare måste bli noggrannare och lämna färre saker åt slumpen. Det är hög tid att sluta med klyschor som ”grabbarna åkte inte skridsko” när laget har förlorat.

Leif Boork tillhör kategorin teoretiker i den svenska tränarkåren. Han drar sig inte för att sticka fram hakan och slå fast:

– Finland har passerat oss som ishockeynation. Det har skett därför att vi helt enkelt tränar för lite och för dåligt i Sverige. Men jag tror att dagens spelare verkligen vill jobba hårt bara förutsättningarna skapas och tränarna tar sitt ansvar.

En framtidsversion är att vi kan få yrkesmässiga avtal till stånd som på arbetsmarknaden i övrigt. På det viset skulle ishockeyn för elitspelarna bli ett seriöst arbete i stället för som nu en rolig fritidssysselsättning.

I Leif Boorks framtida hockey-Sverige har vi en betydligt högre grad av professionalism bland spelare och tränare på toppnivå, tolv lag i elitserien med 44 omgångar följt av ett slutspel om SM-titeln.

– Vänskapsmatcherna tidigt på hösten kan reduceras i hög grad, tycker Leif Boork. De fyller ingen större funktion.

I två säsonger har Leif Boork varit tränare för Hammarby. Under den tiden har han omsatt sina teorier i praktisk handling.

Det har betytt att spelarnas testvärden ökat från 56 till 62. Eller översatt till lite mer vardagsnära termer: Spelarnas kondition har förbättrats med tio procentenheter.

Det finns många olika skolor att följa för en hockeytränare för att nå uppsatta mål.

Jag påstår inte att mina teorier är de enda riktiga. Men så länge jag tror på dem fullföljer jag den långsiktiga satsningen.

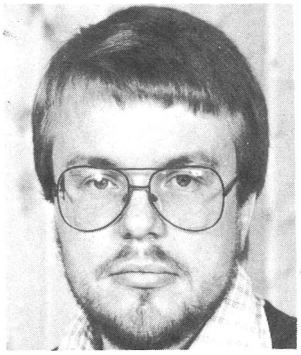

Senaste tränaren för vår ishockey heter Leif Boork. Det dröjde inte länge förrän han kom i blåsväder utan att han därför ett ögonblick tvekade om att han skulle ro ishockeylaget i hamn. Tidigare hette tränarna Wladimir Zabrodsky, Tjalle Mild, Garvis Määttä och Bert-Ola Nordlander. Alla fick de veta att de levde . . .

Mesta mästare

Lasse Björn	9
Sven Tumba	8
Stig Tvilling	7
Yngve Johansson	7
Gösta ”Lill-Lulle” Johansson	6
Ove Malmberg	6
Hans Mild	6
Åke Rydberg	6
Gösta Sandberg	6
Roland Stoltz	6

Publikrekord

1960	DIF–Gävle	18 070
1963	Frölunda–DIF	22.603
1962	AIK–DIF	17 098
1959	Leksand–DIF	13 693
1962	Västerås–DIF	12.534
1967	Färjestad–DIF	10.610
1960	Forshaga–DIF	10.001
1963	Skellefteå–DIF	9.921
1959	Gävle–DIF	8.907
1958	KB/63–DIF	8.808
1968	Södertälje–DIF	8.803
1959	Malmö FF–DIF	7.351

En smula ishockeyhistoria

Ishockeysektionen blev självständig augusti 1950.
Ordförande: Arne Grunander.
Sekr.: Gustaf (Stor-Lulle) Johansson.
Lagledare: Per-Olof Jihde.
Kassör: Lars Lindgren.

(Tidigare sköttes fotboll, bandy och ishockey av fotbollsektionen.)

Före omorganisationen av styrelsen i augusti hade den under en följd av år följande utseende:

Ordförande: Arne Grunander.
Vice ordförande: Yngve Carlsson.
Sekr.: Lars Nordvall.
Kassör: Lars Lindgren.

Lagledare under denna tid var Pio Jihde som sedan avlöstes av ”Stubben” Larsson och Johan Candelius.

Som tränare fungerade först Hasse Stelius och han efterträddes av inte helt obekante Arne Strömberg. När Strömberg blev rikstränare ryckte Yngve ”Rappan” Carlsson in som slavdrivare.

Men sedan blev tränarna inte så långlivade. Det kom ofta till byten utan att någon gjorde något dåligt jobb, men spelarna hade sina krav.

LÄNGE I TJÄNST

Djurgården har många trotjänare bland sina ledare. En av många är Lasse Lindgren, som började på 40-talet som fotbollsytter och senare blev lagledare några år med allsvenska meriter. När ishockeyn bröts loss från fotbollen blev Lasse kassör i ishockeysektionen och där fortsätter han ännu 30 år senare utan att dock ha hand om kassan. I förbundet fungerar han som revisor och ser där ännu större slantar passera förbi sig.

"Super-Mats" sjunger, läser inte sport!

En av många stöttepelare i vårt ishockeylag är Mats Waltin. Super-Mats har många strängar på sin båge och här berättar han (för Ulf Elving) om att han sjunger sig till sina framgångar. Så här berättar Matte:

– Ja, jag sjunger alltid när jag sitter i bilen. Då är bandspelaren min ende kompis. Är jag på väg till en match laddar jag upp genom att sätta på några låtar med fullt drag och full volym. Och så sjunger jag med!

Har du drömt om att sjunga offentligt?

– Att kunna sjunga eller spela bra har jag alltid önskat. Och i höstas upplevde jag rena julafton: då fick jag ett trumset i present. Sen dess sitter jag och spelar trumma varje dag. Och jag har gett mig den på att om det så tar 50 år så ska jag lära mig att behärska det här instrumentet! Jag är alldeles fascinerad av killar som kan trumma; kollar nästan bara in trummisen när jag ser ett band.

Andra drömmar?

– Tja, jag tycker det är kul att leka mig in i rollen av Steve McQueen eller James Bond – salta och duktiga gossar som kör fort och så . . .

Fast egentligen ser du på dig själv med väldigt realistiska ögon, tror jag?

– Det hoppas jag. Som hockeyspelare vill jag bara tala om mina svagheter. Det är dom som är intressanta, det är dem jag måste avhjälpa. Och jag har många: armstyrka, tacklingar . . .

Varför så blygsam?

– För att jag avskyr stöddighet och skrävel. Jag är så förbaskat rädd för att bli betraktad som stöddig. Hellre säger jag ingenting än att jag missförstås.

Pratar du hockey hemma – med Christina, din fru, och dina småflickor?

– Nej, nästan aldrig. Vi talar om vad som hänt barnen, vad vi ska göra på lediga stunder och så.

Läser du mycket sport?

– Nej – jag läser nästan ingen sport alls i tidningarna. Förr blev det bara idrott, men nu hoppar jag över dom sidorna och läser om allt som händer i världen i stället. Jag har blivit mycket mer intresserad av det numera. Det är väl en mognadsfråga.

Bäddar du din säng?

– Det kan hända. Men det blir aldrig godkänt . . .

Hurdan var du som barn?

– Tjurig. Jag gick mest och surade för mig själv.

Din första idol?

– Eusebio.

Och nu när du själv är idolen som alla gillar. Hur känns det att kallas Super-Mats?

– Jag blir så jätteglad när publiken är med. Vi har härliga supportrar. Det är bara i nån enda match dom trampat över.

Är idrotten som allra roligast nu då?

– Nej, egentligen var den roligast för över tio år sen, på pojklagstiden, när man samlades efteråt och mest levde för varann. Men visst är idrott alltid roligt; den har gett mig mer än någonting annat kunnat göra.

Vilket var ditt första jobb?

– Jag praktiserade som bagare ett par somrar. Nu är jag friskvårdare.

Profiler i rinken

Här är några av profilerna i vårt lag av årgång 1981—82, vilka vi lånat ur programbladet för att få med den korta presentationen av godbitarna.

När senaste ishockeysäsongen tog vid skildes Djurgården från gamle landslagsstjärnan Bert-Ola Norlander, känd även från AIK-tiden. Han hade gjort ett gott jobb och hållit laget i närheten av en plats i slutspelet.

Efter honom kom Leif Boork från Hammarby, som så när fört upp ''Bajen'' till elitserien året innan. Följaktligen tyckte man i Hammarby att Djurgården var ute på rovdrift helst som några spelare också var aktuella att göra ''Boorken'' sällskap. Något lugnare förhållanden blev det dock när bara målvakten Rolf Riddervall följde med.

Så här kan det gå till på ett sammanträde i ÖS

En medarbetare i Djurgårdarens redaktion hade fått möjlighet att smyga sig in på ett sammanträde i föreningens överstyrelse för att få chansen att skriva en artikel om hur det går till i det allra heligaste rummet. Nåja, så särskilt heligt är det väl bara i fantasin. När det kom till kritan handlade det bara om ett rätt vanligt sammanträde.

Så här kom omsider rapporten från den stora upplevelsen.

Jo, först var det samling i ''diplomatrummet'', så kallat för att där hänger några av de finaste diplom, som Djurgården fått från förbund, föreningar och andra uppvaktningar under årens lopp. Här samlades styrelsemedlemmarna för en matbit innan förhandlingarna skulle börja.

Matbiten, en enkel landgång eller en rysk pirog, hade ordnats av klubbmästaren och avåts under s.k. gemytligt samtal. De som absolut måste hängiva sig åt rökningens välsignelser (eller förbannelser) rökte som skorstenar i medvetande om att själva sammanträdet skulle bli rökfritt.

Man hade verkligen bespetsat sig på att under sammanträdet förstås få erfara hur det går till, när de stora viktiga besluten klubbas igenom och framför allt hur miljonerna bollas fram och tillbaka.

Det kom aldrig så långt för min del. Sista delen av maten och kaffet blev en stor spurt av rökarna i styrelsen, och själv blev jag därmed så att säga utrökt. Hostande och harklande räddade jag mej ut i det fria.

Efteråt fick jag höra att det här med rökning hos de styrande i ÖS är rena barnsakerna jämfört med vad som ishockeyns ledare ägnar sig åt. Där talas det om gaskammare.

Beklagar att min rapport kring hur det ''går till'' när alla kloka beslut fattas i vår högsta styrelse blev en tavla.

Belöning

Sedan ishockeyn, där Djurgården blev svenska mästare 1927, varit nedlagd ett antal år, gjordes ett försök att återuppliva intresset vid ett sammanträde den 15 oktober 1934.

Intresset var obefintligt. Bara ett par spelare hade infunnit sig till mötet, och ''därför beslöts att ej utrusta något lag till stundande vinter'' läser man i ett gammalt protokoll. De två närvarande spelarna Erik ''Tattarn'' Lindgren och Alvar Sköld belönades för sitt intresse med var sitt diplom.

BERT-OLA NORDLANDER:

Det blev segt...

Bert-Ola Nordlander, avgången ishockeytränare, berättar om tillvaron i Djurgården.

Inte många trodde det vara möjligt att en man från arvfienden AIK skulle ges befälet över Djurgårdens ishockey, när Bert-Ola Nordlander utsågs att efterträda Eilert ''Garvis'' Määttä. Så blev det emellertid och Bert-Ola visade sig ha skolat om sig själv och gjorde allt han kunde för att få våra grabbar att lägga AIK på rygg i elitserien. Det lyckades ibland. Men så avgick Bert-Ola till förmån för en man från ett annat ''fiendeläger'', från Hammarby, som släppte till Leif Boork.

— Var det inte roligt längre, Bert-Ola?

— Jodå, svarar extränaren, jag trivdes bra bland mina forna ''dödsfiender''. Våra placeringar i elitserien under mina år i Djurgården var väl inte så dåliga. Men jag insåg, att jag någon gång måste sluta och få leva ihop med min familj.

Jag hade ju i alla fall gjort över 30 år i ishockeyns tjänst, först som spelare i AIK och i Tre Kronor och sedan som ledare och tränare. Även om familjen ställde upp, både min fru och mina barn är ishockeyfrälsta, så blev det allt jobbigare att få tiden att räcka till. Mitt jobb som arbetschef blev allt tyngre i samband med ishockeyns långa resor med hemkomst på morgonsidan och så direkt iväg till arbetsuppgifterna. Det gällde forsatta funderingar kring ishockeyproblemen och hur träningen skulle läggas upp för att grabbarna skulle finna det roligt även efter ett nederlag.

Det var inte alltid så lätt men grabbarna var lojala och att några av dom kanske inte alltid lyssnade till min visdom fick jag väl acceptera. Men visst blev det i långa loppet rätt segt och till sist insåg vi på båda sidor att det kanske var klokast att skiljas. Då hade spelarna kanske mer börjat lyssna på varandras idéer än på mina. Då börjar en tränare sakna motivation. Ingen är profet i sitt fädernesland. Det gäller ju även för en tränare. Vi skildes under välgångsönskningar och med största respekt för varandra.

Jag kommer att minnas mina år i Djurgården med både tacksamhet och glädje. Det var ett intressant inkliv hos arvfienden. Sådana arvfiender skulle vi alla behöva . . .

Slutar Bert-Ola och övergår till familjelivet.

Om 3 år mästare?

Visst var A-laget länge ett stort glädjeämne i ishockey och en plats i slutspelet i elitserien var inte ett alldeles ouppnåeligt mål. Det ville sig dock inte riktigt på slutet och vi hamnade alltså ännu en gång utanför det slutspel, som skall ge de stora pengarna.

Så här blev tabellen:

Skellef AIK	36	22	5	9	166—128	49
AIK	36	21	7	8	156—119	49
Färjestad	36	17	6	13	155—120	40
V. Frölunda	36	18	4	14	149—146	40
Björklöven	36	17	5	14	139—123	39
Djurgården	36	15	2	19	141—142	32
Brynäs	36	13	6	17	130—146	32
MoDo	36	12	3	21	137—163	27
Leksand	36	10	7	19	124—160	27
Södertälje	36	10	5	21	132—182	25

Mest löftesgivande att fyra av våra juniorer kunde gå upp i A-laget och visa sig stå pall: Peter Ekroth, Bo Johansson, Roland Nyman och Jens Öhling. Roland var för 3:e året i följd skyttekung i juniorserien. Michael Thelvén inte att förglömma från ett tidigare juniorlag. Back med Björn-Borg-profil. ''Vårt målsikte är att 1982 vara i slutspelet och inom 3 år svenska mästare,'' säger Bengt Broberg, basen för ishockeysektionen.

Ett år i stillhet

Inte så väldigt länge sedan Djurgården åkte ur elitserien i ishockey – det skedde 1976. In i det sista hade vi chansen att hänga kvar. När det stod klart att Djurgården i sista seriematchen slagit Leksand på bortaplan med 8–6 och AIK samtidigt fått stryk på Hovet mot Färjestad med 2–3 andades man ut.

Men en match återstod: Frölunda hemma mot Modo, där Övikslaget hade chansen gå till slutspel bara man tog en poäng. Men Modo svek och ''lät'' Frölunda vinna med hela 4–0 och hålla sin plats. Djurgården fick på 31 poäng stiga av i sällskap med Timrå på 19 poäng.

Det blev ett år i stillhet för Djurgården mot Traneberg, Huddinge, Göta och andra småpysar, innan det var dags för comeback bland de stora 1977–78.

Så här såg det ut vid Saltsjöbadsloppet i början av seklet. Utom på skidutrustningen kan man känna historiens vingslag på funktionärernas klädsel med två gentlemän i hög hatt och plommonstop. I bakgrunden Grand Hotell, som väl är ensamt om att alltjämt existera av fotots skara.

Den lyckliga Saltsjöbadstiden

En gammal mästare minns

Min optimism har alltid varit stor när det gäller DIF. Redan i mars 1910 tog jag med mig två kamrater Wickström, boende som jag i det fagra Saltsjöbaden. Jag kom hit redan 1898.

En vacker dag tog vi tåget in till stan och travade hem till snälla Farbror V N Petsén med kontor på Riddargatan, för att skriva in oss som medlemmar i Djurgårdens IF.

Lyckligtvis kom Hedjersson och Birre Nylund att bosätta sig här ute. Det var full fart på villabyggandet och ungdomarna fick bra ledare. Åren 1893–94 byggdes järnvägen, Grand Hotel, Grand Restaurant etc. Några år senare kom skidbacken till stånd och terrängen var idealisk för idrottsliv.

Oscar Bomgren och Axel Norling och Tandbergarna. Senare Einar Olsson och A H Nilsson och många andra hjälpte till.

Norrmän och finländare inbjöds och farbröderna Wallenberg satsade pengar och sympatiserande villaägare drog alla sina strån till stacken. ''Saltsjöbaden'' och ''Djurgården'' blev populära och kända namn långt nere på kontinenten.

Snart kom Fiskartorpsbacken genom ''Främjandet'' till stånd därefter Storängsbacken med Bröderna von der Burg som byggmästare. Birger von der Burg (Pokalvinnare i Fiskis), Mr Jones, bas i Dagens Nyheter tog hand om Birger, som blev en av tidningens bästa skrivare på ''sporten''. Sedan föddes Hammarbybacken med långa hopplängder och stora publikmassor. Skidintresset bara ökade och ökade och de internationella tävlingarna blev allt flera.

''Selånger'' och dom bästa svenskarna jämte norrmän och finländare blev skidsuccéer.

Skickliga sportredaktörer som Glokar Well, St Tidn, Mr Jones – DN, Groth – Sv Dagbl skrev och allt slukades med hull och hår. Särskilt måndagstidningen med domarresultaten var det köbildning hos kolportörerna.

Så kom krigsåren med ebb i föreningskassorna och allt gick som på skruvar.

Men tack vare de entusiastiska klubbmedlemmarna ordnades allt till det bästa.

Det gällde ju s k söndagsjobb, men man hörde sällan någon knota. Djurgårdsgrabbarna var beundransvärda. Det var högtidsstunder när man som grabb fick vara med och jobba med de stora grabbarna dagen före något större skidevenemang åren kring sekelskiftet. Man var ju f ö 7 år och stor karl.

Tävlingsutbytet blev ibland så stort att tågen på Saltsjöbanan måste gå med 2 st lok och 6 st personvagnar i entimmestrafik för att klara publikanslutningen och ändå skidade många av publiken ut från sta'n och tog tågen hem.

Artikelförfattaren Eric Svärd i något yngre dar förekom även i fotbollskretsarna, här står han i mitten mellan ''Pjutten'' Widgren (t.v.) och Abbe Öjermark.

Speciellt februarisöndagarna blev det för det mesta succé och i synnerhet om det var solskensväder. Då klättrade folk t o m ut genom tågfönstren, många skrattretande situationer, men man tog ju allt från den humoristiska sidan och utan gnäll.

Fruntimren hade ju ett visst besvär med sina kjolar, men dom bara skrattade och hade roligt.

Gemyt och trivsamhet stod högt i kurs på den här tiden, och roligt skulle man ha, det hörde så att säga till bilden.

S k friskusar med damer fanns det gott om. Och speciellt de som kom från färjan från Karl XII torg, som gick varje dag mellan kl 6 och 24. Och färden över strömmen nattetid var inte någon bortkastad tid utan den ljuvligaste avslappning man kunde önska sig innan embarkeringen till tåget. I månsken och allting. Utsikten över Strömmen, Södra Bergen o s v. Ja, det här är ju en liten erinran om fyllda dagar.

Idrottssinnade hälsningar

Eric Svärd
Saltsjöbaden

EFTER ETT ÅR I ISHOCKEY

Det här torde vara det kortaste årsmötesprotokoll, som nå gonsin ställts samman av vår ishockeysektion. Läs själv och få reda på allt som hänt under säsongen 1954:

§ 1: Mötet öppnades av Arne Grunander, vilken utsågs till ordförande vid mötet.

§ 2: Beslöts att dagens protokoll skulle justeras av A. Grunander och P. Jihde.

§ 3: Förklarades att mötet var i laga ordning utlyst.

§ 4: Föredrogs förvaltningsberättelsen för säsongen 1953–1954.

§ 5: Beviljades styrelsen ansvarsfrihet för det gångna räkenskapsåret.

§ 6: Till styrelseledamöter för tiden intill nästa möte valdes A. Grunander, ordf., Hans Stelius, vice ordf., Sven Ekebergh, sekr. och Lars Lindgren, kassör.

Då något vidare ärende ej förelåg till behandling avslutades mötet.

Vid protokollet:
Sven Ekebergh

Justeras:
Arne Grunander P. O. Jihde

För en historieforskare blev det inte mycket kött på benen att gnaga på. Trots knappheten i beskeden kring vad styrelsen fått uppleva, gick det ju bra på rinkarna . . .

Första DIF-segraren

Djurgårdens första prislista härstammar från en ''springtävling över 150 meter på en bana vid Bergsjölund''. Här beviset från 29 mars 1891. Då hade vår förening hunnit bli 17 dagar gammal. Segraren är historisk alltså, Frans Lundqvist med tiden 25,0 sek. Vid nästa tävling, en vecka senare, fick han se sig passerad av Ernst Nilsson. Tiden togs på Oscarkyrkans stora klocka till 23,5 sek.

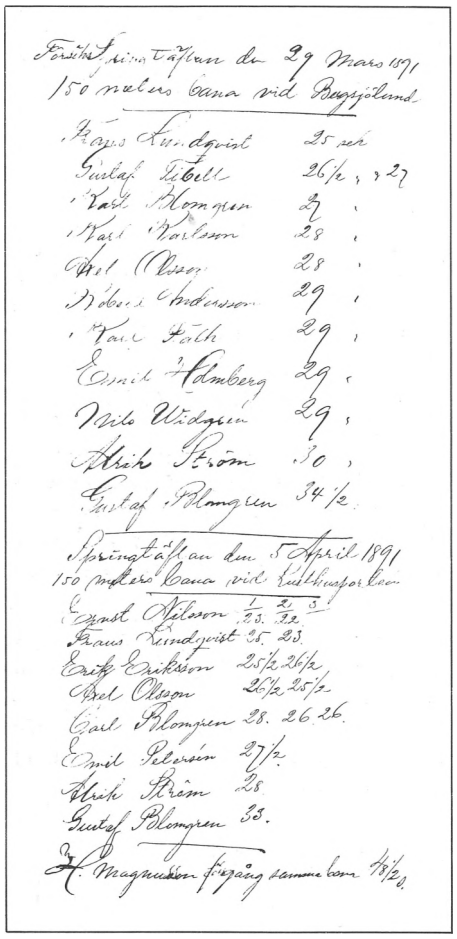
Försöks Springtäfl. den 29 Mars 1891
150 meters Bana vid Bergsjölund

Frans Lundqvist	25 sek
Gustaf Tibell	26½ " 27
Karl Blomgren	27 "
Karl Karlsson	28 "
Axel Olsson	28 "
Robert Andersson	29 "
Karl Fälth	29 "
Emil Holmberg	29 "
Nils Widgren	29 "
Ulrik Ström	30 "
Gustaf Blomgren	34½

Springtäfl. den 5 April 1891
150 meters Bana vid Lusthusporten

	1	2	3
Ernst Nilsson	23.	22.	
Frans Lundqvist	25.	23.	
Erik Eriksson	25½	26½	
Axel Olsson	26½	25½	
Carl Blomgren	28.	26.	26.
Emil Petersén	27½		
Ulrik Ström	28.		
Gustaf Blomgren	33.		

H. Magnusson förgång samma bana 4/8 20.

DN går på

I och med att Gustaf Douglas lämnade VD-posten på Dagens Nyheter (och senare även ordförandeposten i Djurgårdens fotboll) saknade vi högre förankringar i denna avisa. Det upptäcktes dock snart av vår sekreterare att den nye mannen på VD-stolen hos DN Clas Reuterskiöld gjorde detta uttalande i personaltidningen:

''Mitt favoritlag är först och främst Sirius. Jag är ju från Uppsala. Sedan har det av någon anledning blivit Djurgården också. Kanske mest för att det laget har samma klubbfärger som Sirius.''

Några timmar senare fick han erbjudandet att bli officiell, betalande medlem i Djurgården och tackade snabbt ja.

Så det finns alltjämt förbindelser på hög nivå.

Bredare i fotboll av årgång 1915

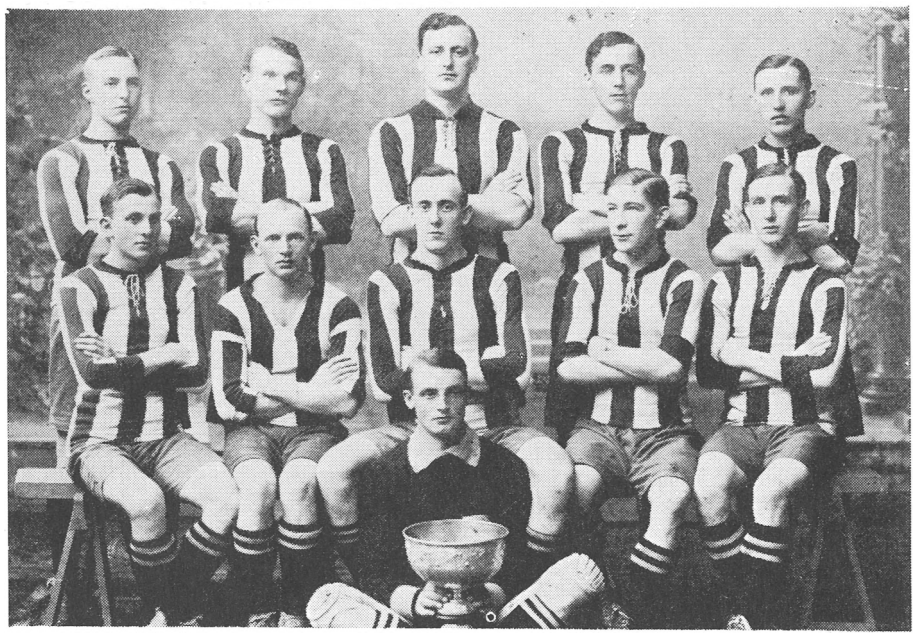

Bredare ränder hade vårt fotbollslag förr i tiden, men även i den skruden gick det att bli svenska mästare. Så här såg mästarna av årgång 1915 ut i Djurgården efter finalsegern med 4—1 över Örgryte. Från vänster stående återfinnes: Bertil ''Nocke'' Nordenskjöld, Melcher Johansson (Säwensten), Götrik ''Putte'' Frykman, Ragge Wicksell, Vicke Jansson; främre raden: ''Gotte'' Johansson, Lill-Einar Olsson, Kalle Schlaf, Sten ''Knata'' Söderberg, Calle Karlstrand; sittande längst fram med Rosenska pokalen i knät målvakten Calle Runn.

Fyra upplagor veteranmästare i fotboll

Innan det började handla om allsvenskan i fotboll, så fanns det också serieverksamhet, men den fick stå i skuggan för utslagningsturneringen om SM.

Denna gällde SM ända fram tills att allsvenskan upphöjdes till rang och heder att gälla SM och guld.

På den gamla goda (?) tiden vann Djurgården 4 SM-titlar i fotboll i finalspel mot Örgryte (2 gånger), AIK och Sleipner. Spelarna i dessa mästarlag må räddas till eftervärlden så här:

1912, final mot Örgryte 3–1:
Gustav Dahlberg – Götrik ''Putte'' Frykman, Gösta Backlund – Gösta Karlsson, Ragge Wicksell, ''Putte'' Öhman – Viktor Jansson, Lill-Einar Olsson, Bertil Nordenskjöld, Valdemar Johannesson, Jean Söderberg.

1915, final mot Örgryte 4–1:
Kalle Runn – Melcher Johansson-Säwensten, Ragge Wicksell – Bertil Nordenskjöld, ''Putte'' Frykman, Viktor Jansson – Gottfrid Johansson, Lill-Einar Olsson, Kalle Schlaaf, Sten ''Knata'' Söderberg, Calle Karlstrand.

1917, final mot AIK 3–1:
Frithiof Rudén – Melcher Johansson-Säwensten, Einar Hemming – Bertil Nordenskjöld, Ragge Wicksell, Kalle Köpings-Gustafsson – ''Gotte'' Johansson, Lill-Einar Olsson, David Englund, ''Knata'' Söderberg, Henry Fredberg.

1920, final mot Sleipner 1–0:
''Fritte'' Rudén – Nocke Nordenskjöld, Einar Hemming – Albert Öijermark, Ragge Wicksell, Köpings-Gustafsson – ''Gotte'' Johansson, ''Knata'' Söderberg, Harry Sundberg, Jean Söderberg, Calle Karlstrand.

Som synes finns en spelare med i samtliga dessa mästarlag: Bertil ''Nocke'' Nordenskjöld som omväxlande back, halva och center. Han var Brunkebergspumpen, som motståndarna kunde hoppa på hur mycket som helst utan att de kunde få Nocke att flytta på sig. Och som center var han en tank av modell Knivsta och med förmåga att gå tvärs igenom alla försvar.

Tre SM-titlar var Lill-Einar Olsson, Ragge Wicksell, ''Knata'' Söderberg och Gotte ''Fröken'' Johansson med om att vinna. Slitstarka gossar.

Enda målet i sista SM-finalen på Stadion mot Sleipner kom på straffspark, som Harry Sundberg skickade in i nätmaskorna bakom ''Fiskarn'' Jonsson. Fyra år senare blev Harry olympisk bronsmedaljör i Paris.

Trohetspremie

Vi har då och då talat om att dela ut någon form av trohetspris i Djurgården till sådana medlemmar, som slitit och slitit och aldrig ett ögonblick ens tänkt på att lämna föreningen till förmån för någon annan klubb.

Om någon medlem varit värd att i så fall bli ihågkommen är det Lennart Öberg, som från början var ett fast ankare i brottningssektionen och där alltjämt har

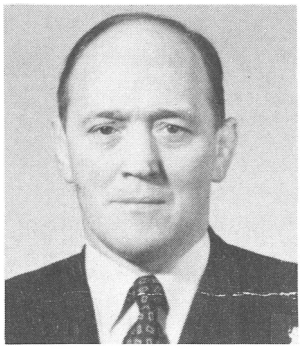

sitt hjärta för att så småningom överflytta en del av sitt stora Djurgårdsintresse till Överstyrelsen och dess behov av arbetsmyror.

I denna krets har Lennart varit att lita på och tagit på sig vilket jobb som vi än velat lasta honom. Han är en av de nyttigaste på bingosidan och hans förmåga att ordna lotterier och få folk att ställa upp och också sälja lotterna är beundransvärd.

Hade vi många sådana trotjänare vore det aldrig någon fara med gamla Djurgården. Tyvärr har vi för många lycksökare.

Djurgårdens mästarlag av årgång 1962 i ishockey; från vänster i bakre ledet: Yngve Johansson, Yngve Karlsson (i vit halsduk), Hans Mild, Roland Stoltz, Kalle Lilja, Leif Fredblad, Carl-Göran ''Lill-Stöveln'' Öberg, Leif Skiöld, Eddie Wingren, Åke Rydberg; främre raden: Gösta Sandberg, Tommy Björkman, Ove Malmberg, Lasse Björn, Kurt Thulin och Sven Tumba-Johansson.

LASSE BJÖRN LÄSER GAMLA TESTAMENTET

Lasse Björn var en hejare, som på den gamla goda tiden visade hur det gick att sätta stopp. Bröstvärmare och andra inslag ingick i hans recept. Motståndarna klagade och pressen var inte sen att ta av de svagas parti. Över en natt slog Expressen en gång ett rekord genom att komma ut med 25–30 insändare i samband med en match på Johanneshov. Hemmatillverkade insändare, gråterskor . . .

Min princip var att ge igen hårt och vid första lämpliga tillfälle. Fick jag en falsk smäll gav jag tillbaka en likadan. Ishockey är ett spel för män, veklingar har inte på isen att göra. En gång tryckte en kanadensare in bröstkorgen på mej vid en match i Squaw Valley och jag har även fått smällar så tänderna rykt. Men jag har inte klagat – bara gett igen. Enda sättet att klara sej är att ge igen så att den som klippt till inte gör om'et igen. Öga för öga och tand för tand lärde jag mej ur Gamla Testamentet . . .

Enda sättet att klara sig i ishockey är att ge igen...

BJÖRN GER SIN PROGRAMFÖRKLARING

...och går till försvar mot alla angrepp i pressen

DEN FRUKTADE LASSE går fram med hårda tag mot motståndarna på ishockeyisbanorna. Efter söndagsmatchen mot AIK fick Lasse Björn hotter kritik för sitt hårda spel. I dag förklarar han i Aftonbladet varför han spelar som han gör. TECKNAR-LASSE har gjort porträttet.

En järnman

En järnplakett har en gång förekomit i Djurgårdens historia. Den iordningställdes för ett alldeles speciellt ändamål: att tilldelas föreningens äldste medlem och en av stiftarna, Axel Öfverstén, i samband med årsmötet 1941. Sedan blev det ingen mera järnplakett.

Störste stora grabben

I dubbel bemärkelse är Lasse Björn, Djurgårdens största stora grabb. Störst och kraftigast till formatet – störst i fråga om antal svenska mästerskap i ishockey. Han var inte med det historiska första SM-året 1926, men när Djurgården sedan satte i gång och så småningom plockade hem ytterligare 9 SM-titlar – då var Lasse med alla gånger. När han fyllde 50 år häromsistens fick han ta emot åtskilligt och bl. a. blev det en silverhästsko med nr 106. Och med dessa gratulationsord:

Kämpe och profil
En människa alltid med stil
Lycka till i din andra halvlek!

Ett av Djurgårdens bättre bandylag var det här gänget, som ställt upp sig efter att ha vunnit DM-finalen över Hammarby med 4—1. Året var 1952. Spelarna från vänster, stående: Bernt Sahlberg, Berndt Edwinger, Svante Eriksson, ''Cacka'' Andersson, Karl-Erik Södergren, Gösta Sandberg; främre raden: Lennart Pettersson, Sigurd Steen, Sigge Parling, Julius Orest, Inge Holmertz.

Redaktörerna bakom Djurgårdaren
En skald, en litterär, en pamp och några till

Djurgårdaren heter denna förnämliga tidskrift sedan åtskilliga år tillbaka, men vad vet vi medlemmar av i dag om dess förflutna historia?

Förmodligen inte särskilt mycket, men genom ett energiskt forskningsarbete kan jag berätta, att första numret kom ut 1909. I början kom tidskriften ut rätt regelbundet men ingalunda i det omfattande och tunga format som dagens årgång presenterar sig.

Svårigheterna att hålla igång tidskriften blev betydande och under långa perioder var den försvunnen för att sedan dyka upp någon gång med något enstaka nummer av jubileumskaraktär.

Chefredaktörerna har inte varit särskilt många. Noga räknat bara fyra stycken med förmåga att härda ut i någorlunda många år. Här är de mest seglivade redaktörerna:

Johan af Klercker mellan 1909–1915,
Axel Lindgren mellan 1918–1921,
Eric Ahlström 1921–1926,
Karl Liliequist från 1952 fram till nu.

Johan af Klercker var initiativtagaren till ''Djurgårdaren''. Denna hade föregåtts av en tillfällig klubbtidning kallad ''Diabolo''. Det var i denna Johan visade sin skaldeådra hösten 1908 med följande dikt, som ingen av de följande redaktörerna senare lyckats göra efter:

DJURGÅRDENS SKÖLD
Den blågula sköld med blodrött band,
Den vilja vi ära,
Med heder den föra kring Skandiens land
Den trohet vi svära.

De blågula fält bära Sveriges färg,
Den röda kärlekens är,
Oss trohet i hjärta och stål i märg,
De två oss lär.

Den tredje binder med oslitliga band,
Djurgårdare alla,
Den skölden, den lär oss älska vårt land,
Att stå eller falla.

Sedan Johan af Klercker lagt ner sin penna blev han intervjuad om det trevligaste minnet han haft av sin redaktörstid. Han svarade:

Att det första numret kom ut. Det hände våren 1909, då vi började få så många medlemmar, att vi behövde ett gemensamt språkrör, men inte var det särskilt lustigt att alla tilltänkta medarbetare sedan helt överlät åt redaktören att skriva ihop numret . . .

Efter Johan af Klercker följde ett kort mellanspel av en litterär redaktör, som inte ansåg sig ha något gladare minne av tiden på redaktionsstolen.

De gånger han fick ut sitt tidningsblad ville han helst skicka med en hälsning till medlemmarna med travestering à la Hamletaktören på Grönköpings teater: ''Gör det bättre själva, era jäklar!''

Sedan följde Axel ''X:et'' Lindgren, som skapade en helt ny tidskrift. Han var proffsskribent i IB och kunde sina psalmer.

''Jag upptäckte snart att bidragen från medlemmar skulle utebli, men till ett nummer fick jag faktiskt en insändare!''

Den lydde så här:

Va sjutton menar redaktörn med att ta in så sjuttons mycket fotboll? Inte sjutton skriver ni så sjuttons mycke om allmän idrott inte, å de finns väl för sjutton dom som inte bara vill läsa om fotboll för sjutton.

Sätt för sjutton till en annan redaktör, som är så full av sjutton att han för sjutton glömmer fotbollen.

— Ja, det var enda bidraget som jag fick under min redaktörstid. Fast ska jag vara riktigt ärlig fick jag ett bidrag till. Det kom från skattmästaren, som en dag stack åt mej ett begagnat spårvagnskvitto. På baksidan hade han skrivit sitt manus. Där stod: ''Glöm inte årsavgiften!''

Efter ''X:et'' kom ''Ala'' Ahlström, som blev pamp i Stadshuset vid sidan om att han var sekreterare i Djurgården och som behärskade både talets och skrivandets förmåga. När han lade ner sin penna, upphörde ''Djurgårdaren'' att komma ut på flera år. Det blev några jubileumsårgångar. Då och då.

Och sedan fick nästa sekreterare ta itu och återuppliva en mera normal utgivning av vår tidskrift. Han ropar ständigt på medarbetare. Och kommer då och då ut med en blandad kompott.

Han har också fått en insändare:

Kan redaktörn någon gång komma på idén att ha en Djurgårdsflicka som omslagsflicka, så ska jag betala dubbel medlemsavgift!

Isabella

Bäst att redaktörn svarar på en gång att Isabella skall bli bönhörd.

Poetens Djurgården

År 1891, till sus av Djurgårdsekar
Du startade med friskt humör en följd av idrottslekar
Du sög Din must, Du växte upp ur Djurgårdsmyllans famn
och världen runt man hört och hör i dag Ditt namn.
Så står Du här i dag, när 90 år förflutit
Sen några unga män den första marken brutit
Sen tävlingsskidans första lopp på Skansensnö
Sen första simmarstriden, i Mälarns sjö.
I brottning, bandy, fotboll, i varje ny sektion
Man överallt förnimmer Din ungdomsfriska ton
Din ungdom är Din styrka, den räcker länge än
Må nya unga fylkas kring unga gråhårsmän.
Må Djurgårdsandan leva i många, starka år
Ge kraft åt kropp och lemmar — och emot solig vår
Bär ständig sammanhållning en enig vilja fram
Må starka grenar skjuta nya skott från Djurgårdsekens stam.

Djurgårdsväder

Om Djurgården skulle vilja lägga sig till med ett standardsvar på frågan vad Djurgården egentligen är, så behöver man bara sätta Gunnar Danielssons (förra statsrådet) betyg på cirkulär.

''Talar man om Djurgården, så tänker man absolut inte på någon annan förening.''

''Djurgårdare i trängda lägen, det blir heroiska tongångar.''

''Segt uppbyggnadsarbete, härlig kampvilja.''

Inte bara amerikanerna tycker om en fighter, vi tycker också om kämpar, vi tycker om djurgårdarna.''

''När nöden är som värst, då är djurgårdspojkarna som värst.''

''När vi talar om djurgårdsväder, regn, storm, åska, blöta planer, då är det en komplimang till Djurgården för dess anda och moral.''

Redaktör och Djurgårdare!

Vill du pröva din förmåga och bli redaktör för Djurgårdaren?

Meriter: skrivförmåga, finansiell begåvning och tålamod.

Löneförmån: ingen.

Svar till: *''Djurgårdaren'', DIF, Stadion, Stockholm.*

IDROTTENS RESEBYRÅ

Allt på ett ställe

Hos RESO hittar du broschyrerna från de välkända researrangörerna.
Det är bara att välja hur du vill resa - **flyg - buss - båt - kryssningar - storstadssemester - semesterhotell - stuguthyrning - stugbyar - semesterlägenheter i Europa - paketresor med bil/båt - reguljära tåg-båt- flygbiljetter** - så ordnar vi resten.

FRITIDSRESOR I SVERIGE
FRITIDSKRYSS
FRITIDSBUSS/TEMARESOR
SPORTRESOR
ATLASRESOR
PLUSRESOR
GLOBETROTTER
RESO SVERIGESEMESTER

Inget som passar! **Då skräddarsyr vi resan åt dej.**
Ärligt talat. Finns det något skäl att jaga stan runt efter resebroschyrer, stå i biljettkön på Centralen, beställa telefonkö för färjebiljetten när **RESO har allt - och kunnigt folk som hjälper dej.**

RESO RESEBYRÅER

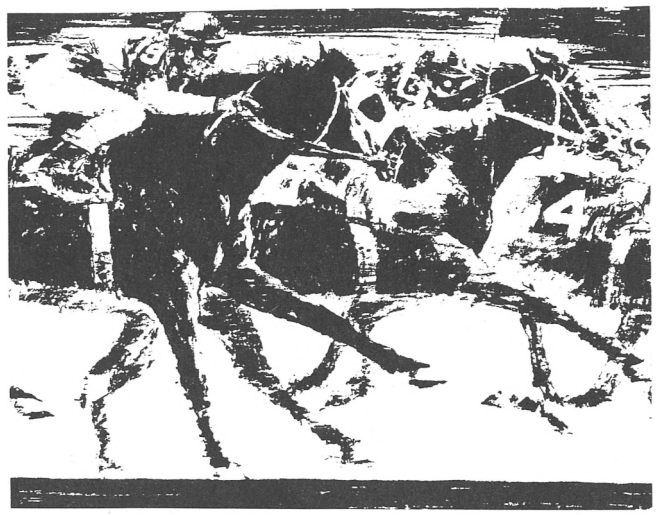

Styrka · uthållighet · pålitlighet

Styrka, uthållighet och pålitlighet är högt värderade egenskaper på tävlingsbanor och idrottsarenor - både hos människor och djur.

Det är också egenskaper vi uppskattar i andra sammanhang, t.ex. hos de saker och ting som vi är beroende av i vårt dagliga liv.

Många av dessa produkter kommer från 3M - ett välkänt företag för alla. Produkter som används på kontor, inom industrin, i hushåll och på många andra ställen.

Ett bra exempel är också reflexmaterialet på våra vägmärken, som är detsamma som Du har på Din reflexbricka i mörkertrafiken.

3M Svenska AB
191 89 Sollentuna

3M

Välkommen till

18 varuhus i Stockholmsområdet

Tempo!

Varuhuset för hela familjen. Lätt att komma till. Bekvämt att handla. Allt samlat för hem och hushåll, presenter, sport och fritid. Kläderna och nyheterna för vuxna och barn- Och så all den goda maten på livs. Alltid en bra affär för dig.

Innerstaden
Fridhemsplan
Fältöversten
Östermalmstorg
Hornsgatan
Odenplan

Norra Stockholm
Jakobsberg
Kista
Märsta
Mörby
Rinkeby
Solna
Sundbyberg
Vällingby

Södra Stockholm
Farsta
Gullmarsplan
Handen
Huddinge
Skärholmen

= Varuhus med Restaurang

Tempo!

Militär och kvinnor portförbjudna

"Djurgårdens Idrottsförening, som bildades den 12 mars 1891, har till ändamål att utgöra ett föreningsband emellan personer, som äro hågade att genom öfningar af olika slag af idrotter söka fullkomna sig så, att de vid allmänna idrottstäflingar kunna deri med heder och utmärkelse deltaga," hette det i DIF:s stadgar aktuella 1892.

Där stadgades att "endast hvarje välfredjad mansperson, som uppnått 15 års ålder kunde vinna inträde i föreningen". Kvinnorna var bannlysta.

Inträdesavgiften var 1 kr och varje månad kostade det 25 öre i medlemsavgift. Tänk om vi nu skulle springa och ta upp 25 öre i månaden av våra medlemmar.

Den som inte betalat under 6 månader "blev från föreningen skild".

Av influtna pengar skulle "afsättas 1/3 till kommande behof; med de öfriga 2/3 bestrides föreningens underhåll samt användes till pris vid täflingar".

Om en medlem "stör god ordning och takt inom föreningen, vare han af styrelsen på lämpligt sätt varnad, men skulle han åter fela, hänskjutes saken till föreningens afgörande, hvarvid dock erfordras att 2/3 av den närvarande skola vara ense om han bör uteslutas eller ej."

Vidare stadgas så här: Ej må någon medlem falla annan i talet, så länge han har ordet, eller uppträda under någon diskussion förrän han erhållit tillåtelse.

Konkursrisken. . .

"Varder föreningen upplöst delas dess tillgångar qvarvarande ledamöter emellan som äro alldeles fria från skuld till densamma."

Senare tillkom en del ändringar och tillägg i stadgarna:

Militärer ega ej rättighet till inträde i föreningen.

Frånvarande ledamot får åtnöja sig med de närvarandes beslut.

Medaljer vid föreningens täflingar utdelas icke såvida ej erkändt goda tider och resultat uppnås, dock får i betraktande tagas väg- och väderleksförhållanden. Men skulle tvistigheter i denna sak uppstå, utses av föreningen en Jury, bestående av 5 ledamöter, hvarom de flesta av Juryns ledamöter förena sig.

Ledamöter får ej deltaga i föreningens täflingar, om han ej tillhört densamma i minst tre månader. Nu behöver man inte ha blivit medlem för att få ett fett fotbolls- eller ishockeykontrakt.

Jobb för klubbmästare

I fråga om klubbmästarna stadgas, att det ålåg dem "att för föreningens räkning ombesörja banors uppmätning och anläggning samt vid täflingar öfvervaka nödiga anordningar".

I dag har man svårt att tänka sig att någon klubbmästare skulle kuta iväg och mäta upp fotbollsplanen eller ishockeyrinken. Däremot kan man nog tänka sig att de skulle syssla med "nödiga anordningar" för att ge oss god mat och kalla drycker.

Länge var damerna ej "tillåtna" som medlemmar, men ganska snart ändrade man på denna dumma bestämmelse och öppnade dörrarna. Därmed fick vi uppleva bl. a. hurusom dessa två pingisflickor tillförde vår förening inte bara skönhet utan även en rad svenska mästerkap. Till vänster Ing-Britt Mohlin, till höger Elisabeth Thorsson, vilka ingick i vårt guldlag på 1960-talet. De två är kända som hustrur till andra djurgårdare, Ing-Britt gift med Lasse Lindgren i ishockey, Elisabeth med Lars-Erik Lundqvist, ständig medlem i och med att han tog SM i tennis under en kort sejour i vår tennissektion.

Kring gamla tider

Ur Idrottsklubben Spartas 75-års skrift 8/1 1904 – 8/1 1979.

Vi bläddrar i Spartas gamla brevpärmar:

Djurgårdens Idrottsförening, Stockholm, 1/3 1915.

Som svar å Edert V af den 23/2 _15 får vi härmed meddela, att vår medlem herr Ernst Nilsson endast kommer att deltaga i Eder täfling den 14 ds på följande villkor:

Fri resa samt underhåll såväl under resan som under vistelsen i Stockholm samt dessutom 10 kr till familjens underhåll enär herr Nilsson mister sin arbetsförtjänst såväl under lördagen som måndagen i och för resan till Stockholm.

På nu nämnda villkor kommer herr Nilsson att med tacksamhet mottaga Eder ärade inbjudning till täfling.

Låna oss en slant. . .

Då föreningen med anledning av avbetalningen å reversen med Bröderna Sandström (200 kr. + ränta) samt dels för en del andra oundgängliga utgifter vore i behov av minst 500 kr., uppdrogs åt hrr ordföranden, skattmästaren och vice skattmästaren att underhandla med Brottningssektionen om ett uttag av nämnda belopp å sektionens bankbok. (15.1.32).

18 i upprop. . .

Det här är ett på sitt sätt historiskt dokument, som häromåret avslöjade att det inom föreningen fanns ett visst missnöje. Ett Glistrup-parti i vardande? Fullt så farligt var det inte, men vad handlade det om? Rätt svar och redaktionen lovar ge din bild ett visst utrymme i nästa tidskrift.

Namnteckningarna uppifrån och ned i vänstra kolumnen tillhör: K. E. Nordlund, Torsten Adenby, Gunnar Lundqvist, Bo Finnhammar, Åke Wilhelmsson, George Johansson, Elvir Westman, Birger Sandberg; i högra raden hittar man: Gunnar B. Janson, Bo Holmgren (?), Hans Hellquist, Olle Lindberg, Per Edberg, Sigvard Bergh, Christian Åkermark, Cian Lund.

Längst ned med "instämmande" finns Alf Adelsohn, Hans Swedberg.

Vad handlade det om, tro . . .

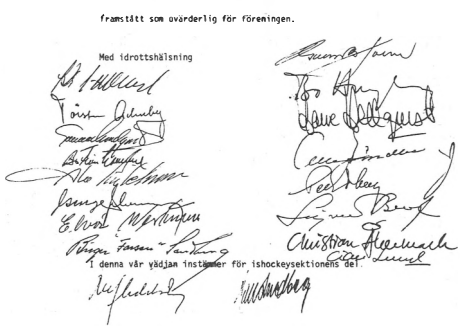

Tillbaka i allsvensk bandy

Djurgården har faktiskt spelat allsvensk bandy! Det är länge sedan sist, ja så länge sedan att väl de flesta av oss hunnit glömma att Djurgården en gång tillhörde den allsvenska societeten. Dess krets var på den tiden större än nu, då endast 20 lag tillhör storseriekretsen. På den tid det begav sig med allsvensk bandy för Djurgårdens del bestod familjen av 24 klubbar. Det gällde säsongen 1941.

En märklig säsong även av den anledningen, att det då för första gången förekom bandy på tipskupongerna. Djurgården figurerade i en av dessa 8 matcher och förlorade med 9–2 mot Skutskär. Även i övrigt gick det illa för Djurgården, som hamnade på näst sista plats i sin 6-lagsgrupp och därmed åkte ur i sällskap med Hallstahammar. Allt som allt fick vi ihop 2 poäng på oavgjorda matcher mot Hallstahammar (2–2) och Ludvika (3–3), två lag som numera är tämligen främmande för den stora bandyvärlden.

Djurgården kom tillbaka till 1962 års säsong efter denna förnämliga poängtabell i div. II:

Djurgården	9	8	1	0 46-13	17
Oxelösund	9	5	2	2 34-21	12
Söderfors	9	4	1	4 19-20	9
Dalaföreningen	9	4	1	4 19-20	9
Tellus	9	3	3	3 20-23	9
IFK Stockholm	9	3	2	4 21-24	8
AIK	9	2	4	3 22-16	8
Ulvarna	9	3	1	5 17-40	7
Vesta	9	2	2	5 23-34	6
Värmbol	9	2	1	6 14-24	5

Det var alltså 1962.

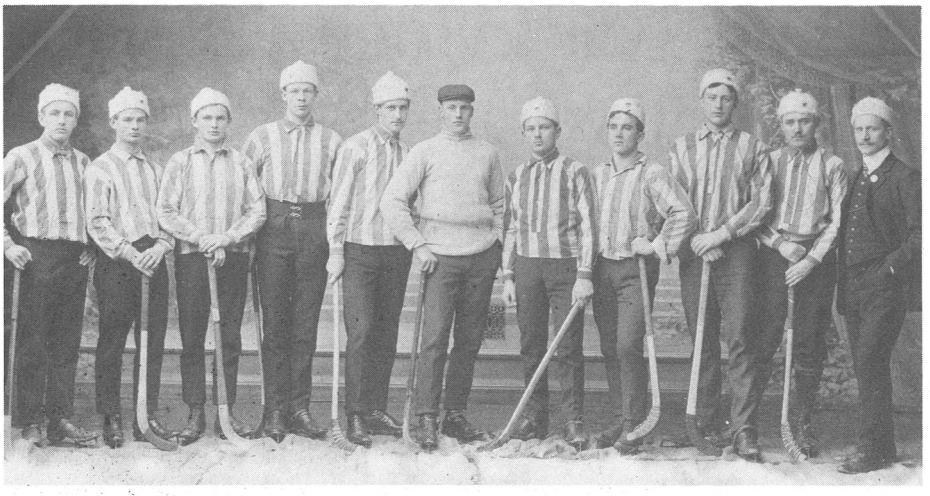

Med Wollerts pateneterade skridskor på fötterna ställde 1907 års Djurgårdslag i bandy upp sig på rad hos ateljéfotografen. Från vänster är dessa historiska spelare efter att ha vunnit SM-titeln i final mot Östergötlands Idrottsförbunds kombinerade lag. Djurgårdens lag byggde mest på fotbollsspelare, fr. v. Nils Andén, "Skutis" Johansson, Gunnar Friberg, Erik Lavass, Gösta Friberg, Erik Modén, Åke "Sparven" Spångberg, "Putte" Öhman, "Putte" Frykman, Bengt Walla och Algot Nilsson.

Vi får träffa AIK 1982

Bandyresumé för säsongen 1980–81

Upptakten med försäsongsträningen och träningsmatcherna började verkligen lovande. Alla ställde upp positivt och träningarna var välbesökta. Matchresultaten med tre segrar, en oavgjord och två förluster, bra spel på plan i alla matcherna gjorde att förhoppningarna var på topp inför seriespelet.

Motgångarna började i första seriematchen mot Sollentuna, sedermera seriesegrare, som gav oss en omgång som var svår att glömma. Följande tre matcher på det gamla året insamlades två poäng på två oavgjorda resultat. Spelet fungerade ganska bra men tyvärr kunde vi inte hålla press på motståndarna till sista minuten. När sju åtta minuter var kvar av dessa matcher var vi i ledning, men vi höll inte tätt bakåt och förlorade poäng. Mot Gröndal första matchen på det nya året fungerade Djurgårds-spelet bra från början till slut och det blev enda seriesegern för säsongen. Resterande matcher under januari och februari blev det idel förluster trots att grabbarna jobbade och slet allt vad de orkade. Spelet fungerade inte tillräckligt bra för att det skulle bli segrar.

Konkurrensen var denna säsong för stark för att Djurgårds-laget skulle kunna förnya kontraktet i division 3. Nedskärning av antalet div. 3-grupper med ett spetsigare seriesystem i bandy har blivit för svårt efter att i tre år i rad ha dansat ovanför nedflyttningsstrecket.

Reservlaget spelade i en serie som inte kunde slutföras på grund av dåliga naturisförhållanden under januari.

Pojklaget lyckades tyvärr inte gå till S:t Erikscupens slutspel i år. Trots att säsongen har gått mycket i moll så avslutade A-laget med en seger i 1981 års DM över tvillingbrodern AIK med 4–1 och förhoppningar finns att kunna komma igen till nästa säsong med nya krafter och stå som seriesegrare i div. 4. Som då i alla fall kommer att heta div. 3. Vårt lag har till dess blivit av med några oroliga själar, men vi hoppas i alla fall få ihop ett konkurrensdugligt lag.

Något i storhetsväg fanns dock inte att hämta, vare sig då eller senare. Och just nu under vårt jubileumsår har det gått så långt utför att vi förenats med AIK i div. IV. Det är ungefär så långt utför man kan komma i sällskap med det lackröda nystanet.

Leif Fransson

BANDY 1962

"Skjuter som morbror Ask"

På Stockholms Stadion hände saker: först fick man – ett program i sin hand, sedan fick man skåda icke mindre än 4.277 entusiastiska medintressenter, därpå en djurgårdscenter, Leif Eriksson, som åkte igenom och dundrade in kanoner i burtaket och så slutligen djurgårdsseger och två poäng och fortsatt hopp om en placering i toppen där varken Sandviken eller Edsbyn av söndagsspelet att döma förefaller direkt odödliga. Hur det förhåller sig med Edsbyn får edsbyborna och en hel rad andra hälsingar förvissa sig om på söndag, då Djurgården kommer på besök. (Det blev 3–3).

Djurgården hade som sagt en center, Leif Eriksson. Sitt första mål gjorde han ur 30 graders vinkel från höger, det andra från 30 graders vinkel till vänster. Det var en snärt i hans skott som påminde om Einar Asks och dennes systerson i Huges mål, Lennart Malmkvist alltså, hade goda argument för en jämförelse:

– Han sköt ju som morbror Einar en gång i tiden.

Men Leif Eriksson blir ännu bättre som fotbollscenter, försäkrar djurgårdssupporters.

I så fall blir han mera berömd än den Leif Eriksson som för 1.000 år sedan upptäckte Nordamerikas fastland.

Sluttabellen:

Edsbyn	9	7	1	134–17	15
Sandviken	9	6	2	123–11	14
Huge	9	4	3	219–16	11
Broberg	9	5	0	432–24	10
Västanfors	9	5	0	425–22	10
Djurgården	9	3	3	318–23	9
Heros	9	3	2	428–30	8
Skutskär	9	2	2	517–25	6
Ljusdal	9	1	2	611–23	4
Forsbacka	9	1	1	718–34	3

En glad nyhet i Pravda . . .

Vill man ha en smula tröst i all bedrövelse som finns i vårt land kan man läsa Aftonbladet en ljum aprildag detta nådens år 1981. Då skall man finna att den stora kvällstidningen inte bara avslöjar våra politikers vassa armbågar, när det gäller att skaffa sig våldsamma extrainkomster och pensioner efter bara 6–7 år i tjänsten, utan där avslöjar man också att Djurgårdens fotboll gick ihop i fjol i motsats till de flesta andra allsvenska kollegor. En glad nyhet, troligen även för vår fotbollskassör.

Omsättningen i fjol på allsvenskan handlade om 54,7 miljoner. Förlusten blev 1,8 miljoner. Nio av de 14 klubbarna delade på förlusten. Medan Djurgården sparkade fotboll i bottenträsket inför ibland bara några tuden åskådare, spelade guldlaget Öster inför mer än 2.000 flera åskådare per match än tidigare. Men Öster fick i alla fall ihop en förlust med 189.000 kronor. Djurgårdens jumbomatcher gick jämnt ihop. Malmö FF, Elfsborg och IFK från Norrköping och Göteborg gav överskott.

Nu har en ny ödesomgång börjat i allsvenskan. De 14 klubbarna skall med ''naturlig avgång'' minskas till 12, som var antalet, när allsvenskan vevades i gång 1924. Sedan skall det bli ett slutspel à la ishockey med förhoppningsvis idel kassapjäser för de klubbar, som lyckas slå sig fram. De övriga får suga på fingrarna och hoppas på alla tanter och gubbar, som spelar bingo och därmed åstadkommer rörelsekapital för all svensk idrott.

Sju miljoner får svensk fotboll i div. I och div. II från Tipstjänst, och det är ju bussigt av dom, men sedan skulle fotbollen också vilja ha en smula utbyte av reklamen runt arenorna. Där har bara MFF lyckats tala ut med de kommunala påvarna och lovats få vara med.

Hur då få verksamheten att bli lönsam igen? Givetvis genom att spela attraktiv fotboll och få publiken att känna sug igen. Tappa inte sugen var en uppmaning som man förr i tiden gav de aktiva. Nu vänder man sig till publiken.

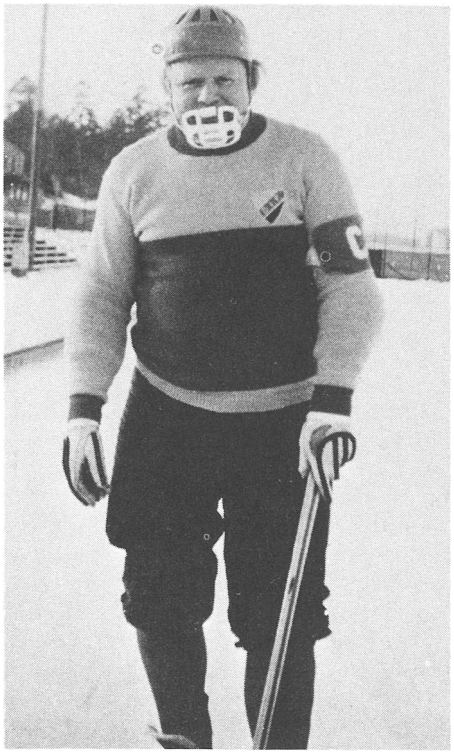

Knivsta som han format till sig under de sista åren i bandy, där han dock inte kunde få sin omgivning att samla sig till nytt kontrakt.

Var detta sista kapitlet?

Djurgården var en gång i tiden svenska mästare i bandy. Det skedde bl. a. vintern 1912 i final på Råstasjön mot IFK Uppsala. Det var sista gången Djurgårtden tog SM-titeln, som för övrigt måste delas med Uppsala i och med att finalen slutade 1–1 och något omspel ej kunde äga rum.

Finalen gick så sent som den 17 mars, och på den tiden fanns ingen konstis. Uppsala ledde med 1–0 genom Sune Almkvist, som slog en rundpall på bollen och därmed lurade vår målvakt att kasta sig. Andra gången träffade Sune rätt och bollen kunde han lugnt peta in i andra hörnet. Efter pausen kvitterade Melker Johansson och sedan hjälpte inte Djurgårdens press. 1–1 vid full tid, varpå förbundet bestämde att man som sagt skulle utse dubbelmästare med Djurgården och Uppsala.

Sedan dess har Djurgården en enda gång varit uppe i en SM-final – stryk på mesost-is på Stadion mot Tirfing med 0–1. Nu lär det dröja och fråga är väl om inte sista kapitlet håller på att skrivas inför 1982 års seriespel.

Bandyn bakåt

Det gick alldeles åt pipan med Djurgårdens bandy under jubileumsåret 1981 med en jumboplats i div. III, och därmed en plats ännu längre ner i registret. Ännu när en omgång återstod var vi näst sist med Stocksund längst bak, men så blev det stryk just av ''Stocken'' med 4—3. Det var ju alltid något bättre än närmast föregående match, då Triangeln hade oförsynt klätt av oss in på bara skinnet med 10—0. Allt som allt fick vi uppleva en enda seger och den kom med 5—2 över Gröndal, ett lag som sedan var framme och nosade på seriesegern.

Det blev som sagt en jumboplats för de våra med den här dystra tabellen att minnas:

Sollentuna	14	11	0	3	87—42	22
Grön dal	14	9	1	4	68—36	19
Triangeln	14	9	2	4	41—24	18
Tellus	14	8	1	5	54—57	17
Råsunda	14	7	0	7	65—49	14
Marieberg	14	5	1	8	52—58	11
Stocksund	14	2	2	10	30—85	6
Djurgården	14	1	3	10	34—80	5

Tröst för Djurgården att Marieberg följde med i djupet.

Ännu bättre tröst att lilla DM-finalen vanns av Djurgården över AIK med 4—1. Nu möts vi div. IV, där AIK rotat sig fast några säsonger.

*

Hört talas om Skogås? Nej, trodde väl det, men fråga vårt bandylag. Där vet man. Detta Skogås slog oss nämligen i årets sista seriematch med hela 10–0 och det betydde respass ner i gärdsgårdsserien.

Slutet på serietabellen fick detta dystra utseende:

Kärrtorp	14	5	1	8	57–70	11
Talldungen	14	5	1	8	51–74	11
Farsta	14	2	2	11	37–87	5
Djurgården	14	2	0	12	32–88	4

Vem som vann serien? Ja, inte var det Skogås och inte heller Boltic, Villa, Sandviken eller Västerås. Nej segrarna kom från Hägersten. Där har vi ibland hälsat på hos trotjänaren Ragnvald Gottfridson, som väl får hålla ett öga på sitt hemmalag och se om dom har några lirare att avstå åt oss.

Uthålligast

Veteran i Djurgårdens bandy: Gösta Knivsta Sandberg med inte mindre än 24 säsonger i A-laget. På slutet gick det kanske inte så fort på skridskorna men särskilt på frislag och hörnor kunde han alltjämt nypa till.

Närmast kommer Thomas Bergman med 16 bandysäsonger, Rolf Fransson med 14 och Erik Klockare med 11.

Thomas, son till gamle lagledaren Sven, började 1973—74 i juniorlaget för att sedan gå upp i A-laget, då i div. II, och sedan dess har han spelat alla seriematcher. Det blev 106 matcher i följd, innan han nu sökt sig till annan miljö.

Flygsemester i Sverige.

Tillsammans med resebyråerna har vi gjort i ordning färdiga paketresor för dig som vill semestra i Sverige. Precis som på en Mallorcasemester så kan du alltså få flygresan, hotell, måltider, sight-seeing inbokat och ordnat i förväg.

Vi kan också skräddarsy en resa helt efter dina egna önskemål.

Tala med resebyrån.

LINJEFLYG

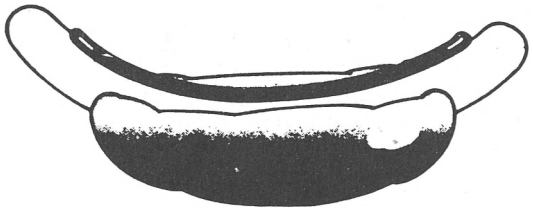

KOKT KORV med bröd.

EN ÄKTA Sibylla PRODUKT

Hugg och slag i spalterna

Under vårt jubileumsår blev vår förening ett tacksamt (?) offer för diverse fiender inom tredje statsmakten. Här är inte platsen att upprepa alla otidigheter, som vräktes över oss med de mest infernaliska beskyllningar. Just för att de var så infernaliska brydde sig väl inte särskilt många av kvällstidningarnas läsare om att reagera. Det påstods ju att Djurgården var en förening på fallrepet och att det redan stank om liket. Hugg och slag har ofta varit vad Djurgården fått stå ut med, men när som den här gången det mestadels handlade om slag under bältet kunde man väl skaka av sig olusten.

Omtanken om Djurgården gick som en följetong genom Expressen. Här ett litet smakprov.

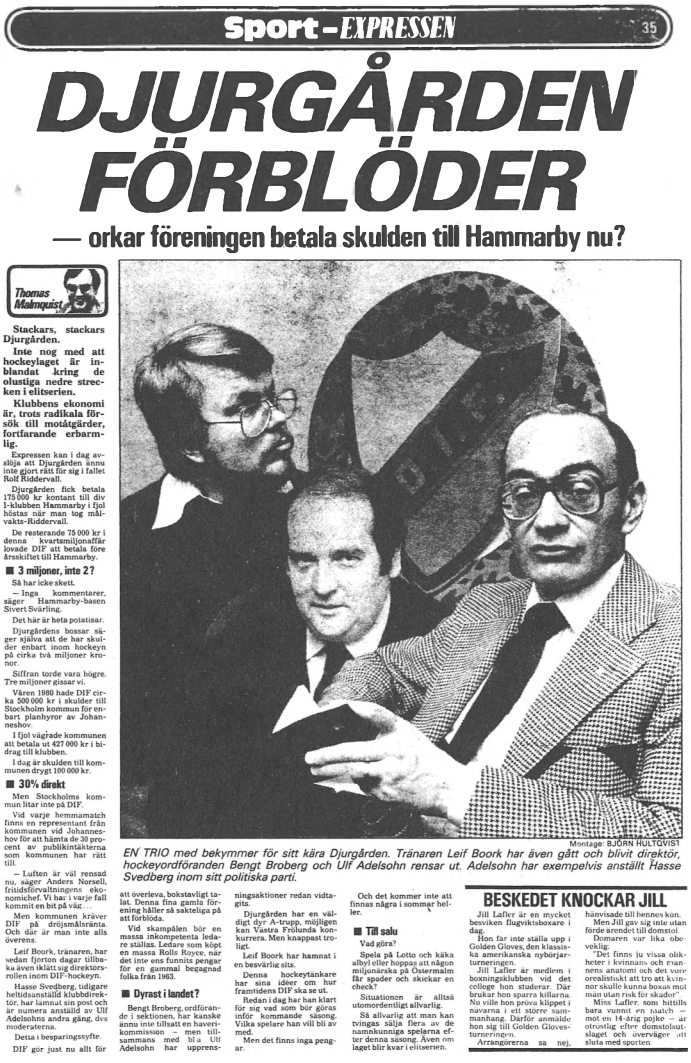

Sport-EXPRESSEN 35

DJURGÅRDEN FÖRBLÖDER

— orkar föreningen betala skulden till Hammarby nu?

Thomas Malmquist

Stackars, stackars Djurgården.

Inte nog med att hockeylaget är inblandat kring de olustiga nedre strecken i elitserien.

Klubbens ekonomi är, trots radikala försök till motåtgärder, fortfarande erbarmlig.

Expressen kan i dag avslöja att Djurgården ännu inte gjort rätt för sig i fallet Rolf Riddervall.

Djurgården fick betala 175 000 kr kontant till div 1-klubben Hammarby i fjol hösttas när man tog målvakts-Riddervall.

De resterande 75 000 kr i denna kvartamiljonaffär lovade DIF att betala före årsskiftet till Hammarby.

■ 3 miljoner, inte 2?

Så har icke skett.

– Inga kommentarer, säger Hammarby-basen Sivert Svärling.

Det här är heta potatisar.

Djurgårdens bossar säger själva att de har skulder enbart inom hockeyn på cirka två miljoner kronor.

Siffran torde vara högre. Tre miljoner gissar vi.

Våren 1980 hade DIF cirka 500 000 kr i skulder till Stockholm kommun för enbart planhyror av Johanneshov.

I fjol vägrade kommunen att betala ut 427 000 kr i bidrag till klubben.

I dag är skulden till kommunen drygt 100 000 kr.

■ 30% direkt

Men Stockholms kommun litar inte på DIF.

Vid varje hemmamatch finns en representant från kommunen vid Johanneshov för att hämta de 30 procent av publikintäkterna som kommunen har rätt till.

– Luften är väl rensad nu, säger Anders Norsell, fritidsförvaltningens ekonomichef. Vi har i varje fall kommit en bit på väg.

Men kommunen kräver DIF på dröjsmålsränta. Och där är man inte alls överens.

Leif Boork, tränaren, har sedan fjorton dagar tillbaka även iklätt sig direktörsrollen inom DIF-hockeyn.

Hasse Svedberg, tidigare heltidsanställd klubbdirektör, har lämnat sin post och är numera anställd av Ulf Adelsohns andra gång, dvs moderaterna.

Detta i besparingssyfte.

DIF gör just nu allt för att överleva, bokstavligt talat. Denna fina gamla förening håller så skakteliga på att förbloda.

Vid skampålen bör en massa inkompetenta ledare ställas. Ledare som köpt en massa Rolls Royce, när det inte ens funnits pengar för en gammal begagnad folka från 1963.

■ Dyrast i landet?

Bengt Broberg, ordföranden i sektionen, har kanske ännu inte tillsatt en haverikommission – men tillsammans med bl a Ulf Adelsohn har upprensningsaktioner redan vidtagits.

Djurgården har en väldigt dyr A-trupp, möjligen kan Västra Frölunda konkurrera. Men knappast troligt.

Leif Boork har hamnat i en besvärlig sits.

Denna hockeytänkare har sina idéer om hur framtidens DIF ska se ut.

Redan i dag har han klart för sig vad som bör göras inför kommande säsong. Vilka spelare han vill bli av med.

Men det finns inga pengar.

Och det kommer inte att finnas några i sommar heller.

■ Till salu

Vad göra?

Spela på Lotto och köka alltyd eller hoppas att någon miljonärska på Östermalm får spader och skickar en check?

Situationen är alltså utomordentligt allvarlig.

Så allvarlig att man kan tvingas sälja flera av de namnkunniga spelarna efter denna säsong. Även om laget blir kvar i elitserien.

BESKEDET KNOCKAR JILL

Jill Lafler är en mycket besviken flugviktsboxare i dag.

Hon får inte ställa upp i Golden Gloves, den klassiska amerikanska nybörjarturneringen.

Jill Lafler är medlem i boxningsklubben vid det college hon studerar. Där brukar hon sparra killarna. Nu ville hon pröva klippet i nävarna i ett större sammanhang. Därför anmälde hon sig till Golden Glovesturneringen.

Arrangörerna sa nej, hänvisade till hennes kön.

Men Jill gav sig inte utan förde ärendet till domstol.

Domaren var lika obeveklig:

"Det finns ju vissa olikheter i kvinnans och svannens anatomi och det vore orealistiskt att tro att kvinnor skulle kunna boxas mot män utan risk för skador".

Miss Lafler, som hittills bara vunnit en match – mot en 14-årig pojke – är otröstlig efter domstolsslaget och överväger att sluta med sporten.

Montage: BJÖRN HULTQVIST

EN TRIO med bekymmer för sitt kära Djurgården. Tränaren Leif Boork har även gått och blivit direktör, hockeyordföranden Bengt Broberg och Ulf Adelsohn rensar ut. Adelsohn har exempelvis anställt Hasse Svedberg inom sitt politiska parti.

Aldrig någonsin har massmedia ägnat Djurgården sådan (i högsta grad diskutabel) uppmärksamhet som under senare år. Allt beroende på att mycket gått snett och att man vädrat möjligheter till feta rubriker. Som t. ex när det ryktades om miljonförluster och att ishockeyn därför skulle bilda eget, eller när fotbollen åkte ur allsvenskan eller när ishockeygänget kubbades med följd av överfulla utvisningsbås eller när Åke Wilhelmsson skulle ta över fotbollsstyret eller när . . .

Ja, det fanns ingen ände på hur man ''talade ut'' i spalterna. Ja, man gick så långt att även i insändarspalterna ta livet av Djurgården. Ena gången beskylldes vår fotbollsdräkt att vara världens fulaste, andra gången grävde man fram en gammal lirare och gav honom en avhyvling mest i förbifarten. Men allt det vackra hade man inte stort utrymme för. Våra förnämliga konståkerskor fick inte en rad utrymme . . . Det hade inte något säljvärde gunås!

Nej, hugg och slag, ska det va' . . .

Att vi får veta så mycket om hur vi blir misshandlade i pressen tackar vi Kurre Hammargren för. Han klipper och skickar till oss de allra värsta snytingarna med ständiga kommentaren: ''detta är ju för jävligt''. Och särskilt när supportrarna har varit ute i landsorten och slagits med järnrör, cykelkedjor m. m. är Kurre tvärilsken.

Den värsta råskällning, som någonsin förekommit i svensk press står annars en skånsk simledare vid namn Birger Buhre för och målet för hans utbrott hette Djurgården i samband med en fotbollsmatch i Malmö. Han hetsade upp sig till något slags vansinne och beskyllde Djurgården för att spela ''förbrytarfotboll''. Enskilda spelare hudflängdes därtill med sådana bakgårdsbenämningar, att vi inte kunde tiga. Det var ärekränkningar på löpande band, och om också idrottens folk hunnit vänja sig vid det mesta ansågs måttet rågat och därmed anmäldes fallet till pressens opionsnämnd.

Så här skrev han:

Med medelmåttiga fotbollsartister hänger de år efter år med i allsvenskans topp. Därför att de fått en smart uträknad förbrytarefotboll sanktionerad. Av domare och sportpress.

Sabotörer

S.k. gentlemän. Pyttsan. De har inte allmänt genomskådats för vad de i själva verket är: Kallhamrade sabotörer av fotbollsspelets etik och idé. Det är beklagligt att TV i går inte visade autentiska bilder av det som konstituerade hela hatföreställningen i Malmö Stadion, nämligen de fyra fula påhopp, utan chans på bollen, som den store lunsen Willy Gummesson, dagens ''Mr Djurgårdare'' inom loppet av matchens första 17 minuter lyckades prestera, därav två riktade mot planens ende världsklasspelare, Bo Larsson, helt kapabel att i korrekt dömd match avgöra tillställningen tämligen snabbt.

''Hugg och slag'' har det varit då och då för Djurgården även på löpsedlarna, som t.ex. denna, då vårt lag just tagit SM 1966. Senare kom ännu värre oförskämdheter om att ''det stinker'' etc. . .

Ointressant

Jag vet att jag kommer att få ovanstående rader, liksom fortsättningen, stämplad som lokalpatriotism av kolleger i Stockholm som tycker lika illa om mig, som jag tycker om dem.

Djurgårdarna har på ett skickligt sätt lyckats skapa godkänt klimat inom svensk fotboll för sin s.k. kämpafotboll med den hederliga snusdosan som symbol. De protesterar aldrig mot domaren, de tar och ger en smäll utan att gnälla. De framstår som s.k. gentlemän. Och stundom lyckas de t.o.m. som i går att få motståndarna att framstå som fähundar.

Inte kapabla skämmas

Det äckligaste i går tyckte jag var att komma in i Djurgårdens omklädningsrum efteråt, och finna ett småleende gäng i fin psykisk balans, beredda att med sitt vanliga s.k. snygga snack ta hem spelet, ge sina försvarsadvokater bränsle, sedan diverse MFF-are i matchslutet burit sig överilat och drulligt åt.

Pojkarna i Djurgårdentröjan och deras ledare var inte kapabla att skämmas över vad de i själva verket ställt till med.

Revisorernas svar

1. Det är riktigt att ishockeysektionen utvisade en kapitalbrist på 2 miljoner per 1980-06-30. Sen bokslutsdagen har ett omfattande arbete nedlagts, både av sektionsstyrelsen och överstyrelsen, för att komma till rätta med den ekonomiska situationen, vilket också kommer att ge utslag i bokslutet 1981-06-30. Överstyrelsen har kontinuerligt under 1980/81 erhållit uppföljning av redovisning mot budget. Revisorerna har fullt förtroende för ishockeysektionens styrelse och det arbete som nedläggs.

2. Revisorerna har under 1980/81 haft full insyn i och tillgång till kontrakt med spelare och ledare i ishockeysektionen.

3. I våra anteckningar påtalade vi att protokollsavskrifter inte tillställts oss från alla sektioner. Under 1980/81 har en förbättring inträtt vilket också var målet med skrivningen.

4. Beträffande vår skrivning angående sektionernas bokföring och redovisning så avsåg vi de mindre sektionerna som inte inom resp. styrelse har tillgång till redovisningsexperter. Även här har, med hjälp av överstyrelsens

DAGENS NYHETER Onsdagen den 7 oktober 1981

Inrikes

Djurgårdens ordförande:

Vi har aldrig gjort några svarta affärer

Djurgårdens IF redovisar en kapitalbrist på en miljon kronor trots att de 16 sektionerna under räkenskapsåret 1980—81 åstadkom en resultatförbättring på 800 000 kronor jämfört med närmast föregående år.

Huvudstyrelsens ordförande Rudolf Walldén, till vardags verkställande direktör för KF:s industrisektor, säger till DN:

– Efter all smutskastning av klubben i pressen den senaste tiden är det dags att lägga fram fakta. Miljonbristen i kassan ska nedbringas till noll kronor på fyra år tack vare ett åtstramningspaket på främst kostnadssidan. Någon konkurs hotas vi inte av. Bara spelarmaterialets värde i ishockey och fotboll kan fö värderas till 6 miljoner kronor på transfermarknaden.

Djurgårdens revisorer slog efter redovisningen för räkenskapsåret 1979—80 larm och lade inför överstyrelsen fram en rad anmärkningar. Auktoriserade revisorn Sven Jansson anser att "avslöjandet" av denna rapport felte[illegible] på håll:

[illegible] normalt att [illegible]teckning-[illegible]ren-

Djurgårdens IF saknar en miljon kronor i kassan. Men om fyra år står klubben på noll, lovar huvudstyrelsens ordförande Rudolf Walldén.

För drygt ett och ett halvt år sedan utsattes Djurgården för revision av skattemyndigheterna. Inga oegentligheter upptäcktes.

– Skattekontroller är vi beredda för när som helst. Både vårt redovisningssystem och avhållande från allt vad svarta pengar heter håller för kritisk granskning, så [illegible] Walldén.

Att alltför vidlyftiga värvningar förekommit, både i fotboll och ishockey, är både Rudolf Walldén och andra Djurgårdsledare överens om.

– Det är helt klart att de åtstramningar som nu är ett måste leder till att Djurgården inom överskådlig tid inte kan ta till dyra storvärvningar för att kriga i elitens översta skikt. Våra idrottsliga framgångar, som behövs som stimulans för både ledare, publik, spelare och alla tusentals ungdomar, ska vi nå tack vare satsning på nyrekrytering i de egna leden.

Vad Djurgården lite förenklat gjort är att på ledarsidan tro för mycket på värvningslinjen. Vare sig i ishockey (missat slutspel) eller fotboll (åker nu ur allsvenskan) har det gett utdelning i form av SM-medaljer och storpublik. Resultat i stället: vikande intäkter och svångremsåtgärder.

Djurgårdens kassabrist på 1 milj. kronor ska ses mot bakgrunden av att man under senaste räkenskapsåret hade intäkter på 12 miljoner kronor. Matchintäkter (5,5 milj.), bidrag från stat/kommun, bingo, och reklam är de huvudsakliga inkomstkällorna.

– De kan knappast öka när vi ramlar ner i div. II i fotboll. Men genom sparåtgärder kommer vi ur krisen, säger Rudolf Walldén.

THORWALD OLSSON

EXPRESSEN

Sveriges största dagstidning — den har STING

Stockholm 08/738 30 00, Malmö 040/788 00, Göteborg 031/80 19 10, Jönköping 036/11 85 70.

TISDAGEN DEN 6 OKTOBER

VARDAGAR 2:25 SÖNDAGAR 3:—

EXTRA

Djurgården kastar ut Expressen

■■■ Djurgården vill kasta ut Expressen från pressläktaren på Johanneshovs isstadion.

■■ I går avslöjade Expressens sportbilaga hur det står till med Djurgårdshockeyns ekonomi.

■ I dag går Djurgårdens direktör Hans Swedberg till våldsamt motangrepp.

– Djurgården skall stämma Expressen, förklarar han i Svenska Dagbladet.

Ingen spelare skall i fortsättningen ge Expressen några intervjuer och tidningen skall inte få plats på pressläktaren på Johanneshovs isstadion när Djurgården spelar sina hemmamatcher.

– Våra medarbetare ser matcherna lika bra från åskådarplats, säger Expressens redaktionschef Staffan Thorsell. Fåniga hotelser kan inte få Expressen att avstå från att skåda sitt jobb att kritiskt granska vad som händer i idrottsrörelsen.

Bakgrunden till Hans Swedbergs vredesutbrott är ett dokument från Djurgårdens egna revisorer som tryckes i Expressens sportbilaga i går.

Dokumentet visar att Djurgårdens ishockey dras med skulder på två miljoner kr. Föreningens egna revisorer har inte fått låsa klubbens egna avtal med spelare och ledare i hockeylaget.

Blivande moderatledaren Ulf Adelsohn som sitter i styrelsen för Djurgårdens hockey till Expressen i morse:

– Jag litar hundraprocentigt på mina kompisar i hockeysektionen. Det förekommer inga svarta pengar i Djurgårdens hockeyverksamhet.

□ SPORTEN

– Jag litar hundraprocentigt på mina kompisar i Djurgårdens hockey, säger blivande moderatledaren Ulf Adelsohn till Expressen i dag på morgonen.

Två sidor tipsservice• Sporten

experter, en förbättring inträtt. Att som Expressen tolka vår skrivning angående uppsamlande av alla utbetalade ersättningar på personkort och att dra skatt enligt gällande regler till att inte kontrolluppgifter lämnats eller att inte preliminär skatt dragits, är helt felaktig. Vår skrivning avsåg att underlätta för sektionskassörerna vid en eventuell skattekontroll.

5. Efter vår skrivning om verifikationshanteringen som tillställts sektionerna, har också här en förbättring inträtt.

6. Vårt påpekande angående reseräkningsblankett avsåg dess utformning och inte dess innehåll, och för att få en ensartad hantering.

7. Vårt påpekande om att reverser skall finnas vid utlåning av pengar till spelare och ledare har haft avsedd effekt.

Avslutningsvis vill vi framhålla att Expressens insinuationer om att "svarta pengar" förekommer inom föreningen inte har någon grund enligt vår uppfattning. Detta bestyrkes också genom den taxeringsrevison som företogs för ett par år sedan.

På revisorernas vägnar
Sven Jansson
Godkänd revisor

DJURGÅR'N STINKER
Djurgården kastar ut Expressen
JODÅ, DJURGÅRDEN STOPPAR EXPRESSEN
ELD UPPHÖR...
Djurgården blåser av kriget mot Expressen
VISST KAN KRISKLUBBEN GÖRA BRA VÄRVNINGAR OCKSÅ...

Om klubbkärlek

Är klubbkärleken död? Naturligtvis lever den här och var, men dessvärre har vi s.k. storklubbar fått erfara, att stjärnidrotten mest handlar om pengar och förmåner. De stora stjärnorna lyssnar på anbud och det rör dem föga i ryggen, om deras gamla klubb råkar in i kritiska lägen. Då sticker de. Visst har klubbarna försökt gardera sig med antivärvningspakter och allt sånt där, men det har inte hindrat stjärnorna att vandra ut och in. Mest ut.

En och annan stjärna har dock blivit rotfast. Trivs i den gamla kretsen, trivs med färgerna, trivs med kamraterna, trivs med sina ledare och bjuder till av all sin förmåga. Djurgården har åtskilliga stjärnor av den sorten. Gösta Sandberg, "Kniven" i fotboll, ishockey och bandy, står som föregångsman. Han offrar sig alltid helhjärtat. Andra offrar sig också (Det heter ju alltid att man "offrar sig", när det istället borde heta, att man har roligt och njuter av sitt tävlande, men det kan vi lämna därhän just i detta sammanhang.) Naturligtvis är det ingen hemlighet, att det är pengarna, som är orsaken till att klubbkärleken tynat bort. Ju flera pengar, ju mindre känsla för den gamla klubben, dvs. i sådana fall där det finns pengar. Sedan finns det idrott, som inte ger några pengar. I sådana kretsar är kamratkretsen värd mer än pengar, och det är också där som klubbkärleken blommar.

Då och då hör man ledarna sucka: varför håller man på egentligen, varför förödmjukar man sig själv och larvar med vingliga idrottsstjärnor, varför slår man inte näven i bordet och låter de penningsjuka stjärnorna packa och fara! Ja, varför? Jo, för att utan dessa stjärnor skulle den gamla klubben försvinna ur strålkastarskenet. Stjärnorna bedöms välvilligt som ett nödvändigt ont, och så fortsätter man och bär fram förmånliga erbjudanden till dem. Ett evigt kretslopp.

Faktiskt är det roligare och trivsammare, där det inte finns så djupa penningbrunnar att ösa ur.

Men utvecklingen går inte att stoppa. Så länge publiken går att locka genom vändkorsen, kommer stjärnorna att känna sitt värde. Även när publiken uteblir!

Kanske man inte helt skall tvivla på att de stora stjärnorna längst nere i djupet av sina själar har kvar en liten känsla av kärlek till klubben, som gett dem de stora möjligheterna.

K.L.

GLÖM INTE

att i tid betala din årsavgift till DIF.

Endast kr 25:– för de yngre, därefter kr 75:–.

POSTGIRO 50 53 22-8.

Nej, Åke Wilhelmsson—sånt är inte livet!
DEN MANNEN ÄR FARLIG FÖR SVENSK HOCKEY
NIC ÅSLUND

§ 157: Oro i konståkning:

Föredrogs en skriftlig rapport från konståkningens extra sektionsmöte, vid vilket stormsignaler hissats mot ÖS och dess besked, att bingointäkter för första halvåret kommer att innehållas för samtliga bingospelande sektioner i och för att rädda ishockeysektionen från kappsejsning. Sektionsordf. Lars-Erik Löfman lugnade mötet med att definitiva besked hur det blir med bingomedlen skall fattas den 31/5 vid ett nytt möte med ÖS.

(ÖS 1976)

Då var det billigt

Förr i tiden var det billigt att bedriva konståkning. Det kan vårt historiska arkiv berätta i form av ett par kvitton undertecknade av Maj-Britt Röningberg, på den tiden vår enda stjärna på konståkningshimlen.

På ett kvitto erkänner hon sig ha emottagit ett par fjällkängor till ett belopp av kr 25:– och expedierade av Sko-Pira den 4/2 1941.

På ytterligare kvitto finns även hennes pappa med tillsammans med en representant för Djurgården. Man har varit på Tennisrestauranten i Stockholm och ätit supé. Här är posterna på kvittot:

3 Diné	11:00
2 Ramlösa	1:30
Brännvin	0:70
Kaffe	1:30
Servis	1:60
Summa	15:30

Så inte gick Djurgårdens konståkning omkull för den lilla stjärnan. Världens snålaste manager förekom i sammanhanget som effektiv broms. Troligen var det han som tog kröken för 70 öre . . .

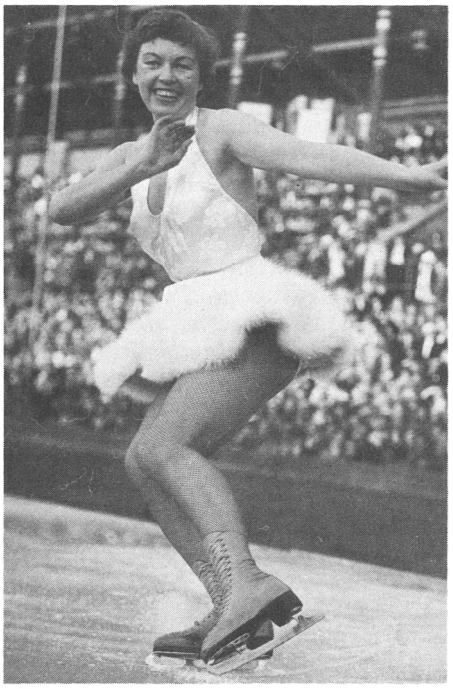

Konståkerskan som inledde Djurgårdens rad av sköna isprinsessor hette Maj-Britt Röningberg.

Hur långt skall hon gå . . .

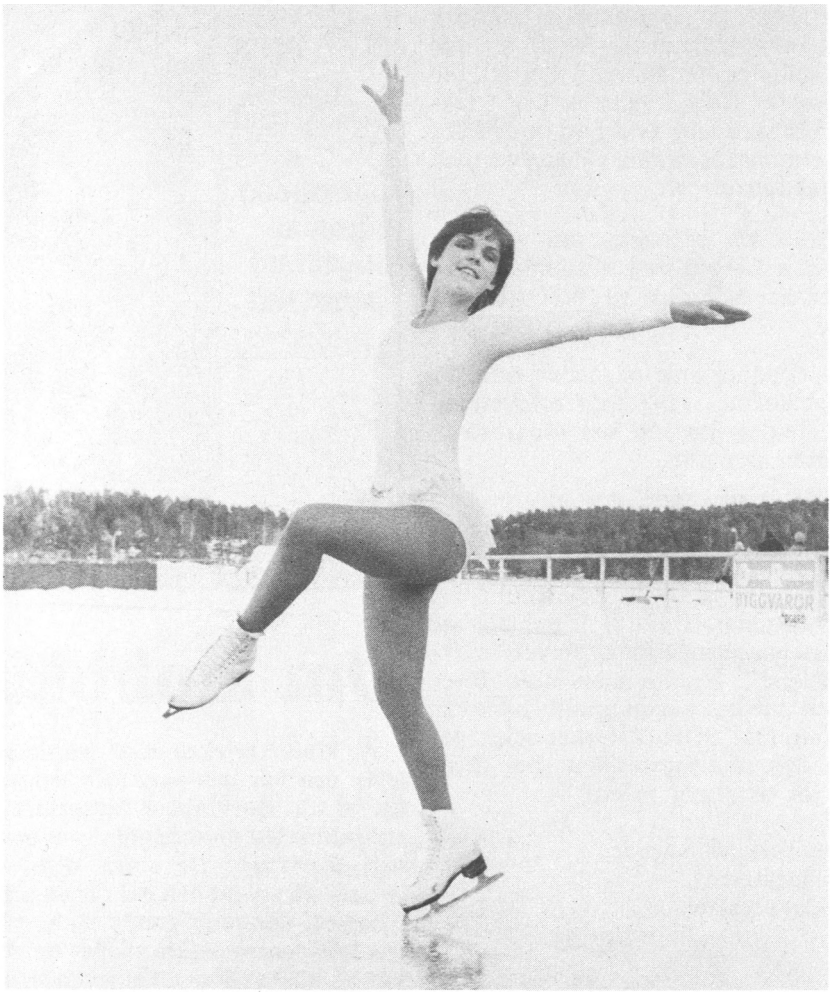

Det här flickebarnet är Anette Olsson, Djurgårdens just nu största namn på konståkningshimlen. Efter en sejour i Amerika och en utflykt till Malmö är hon nu åter i DIF-gänget. Det är pappa och mamma, som i första hand fått stå för fiolerna när det gäller den utländska träningen.

Brons och silver i SM

Det är ännu ett kliv kvar, innan våra duktiga konståkare är högst uppe på prispallen. Vid senaste SM-tävlingarna blev det brons och silver för Djurgården, och det var ju vackert så. Peter Söderholm blev nu tvåa i herrklassen och Anette Olsson trea bland damerna. I den nya grenen isdans åkte en av våra tidigare medlemmar Ulla Örnmarker, som nu gått över till Akademiska KK, till sig en SM-medalj. Isdansen är än så länge en liten gren i Sverige, men grattis ändå Ulla! Tiden i Djurgården var tydligen en nyttig lärotid i olika avseenden.

Och vilken fullträff fick väl inte Anette vid Djurgårdens arrangemang i Stora Mossens ishall i tävlingen om S-trofén. Hon lyckades i sin friåkning med de svåraste hoppen och var inte långt ifrån att överglänsa Sveriges VM-representant Catharina Lindgren från Piteå. Anette liknar mer och mer en olympisk kandidat inför år 1984.

Fyra timmar per dag på isen är Anettes hårda recept. Två timmar i skolan och två timmar med läxböckerna är resten av dagsprogrammet. Det trivs jag med, säger Annette. När jag tränade i Amerika blev det 7–8 timmar per dag och det var ibland i mesta laget. Dessutom var det ett dyrbart proffsliv.

All träning har gjort det möjligt för mej att göra ett allt svårare friåkningsprogram. Något absolut nödvändigt i den internationella konkurrensen. Man tränar dag ut och dag in, timme efter timme, och så skall allting avgöras på ett par tre minuter! Jag har åkt över 11 år och vant mej en smula vid att ta både motgångar och framgångar. Man måste sikta högt.

Det gör jag ännu några år, men sedan får jag tänka på min framtid, och då gäller det att klara även den vanliga skolan med ordentliga överbetyg om man vill nå drömmarnas mål – att komma in på GHI och så småningom att bli tränare. Få se vad pappa och mamma kan ställa upp med för slantar. Allt kostar ju pengar.

Fem Djurgårds-studenter

När konståkningssäsongen firade sin 10-åriga tillvaro kunde man göra det på det ovanliga sättet att man hyllade inte mindre än 5 av årets studenter, alla djurgårdare och de flesta tillhörande den svenska eliten. Man hade kalasat på Stadion och efter alla hyllningar drog man ut på fotbollsplanen och lät fotografen föreviga fyra av de fem nykläckta studenterna i förnämligt sällskap med tränaren och världsmästarinnan Gundi Busch-Johansson och sektionsbasen Arne Skarby. Här återfinnes från vänster Görel Sigurdsson, Christina Skarby, ordföranden Arne Skarby, Gundi Busch-Johansson, Britt Elfving och Anna-Lena Carlsson.

TRIXIE

Även ''förr i tiden'' hade vi duktiga kvinnliga handbollslag som t. ex. 1940, då DIF-tjejerna vann div. II. Varför nämner vi detta? Jo, i detta lag hittar vi en kvinna med det ovanliga förnamnet Trixie, som var dotter till budkavlemästaren Esse Schumann.

Om basket funnits på den tiden skulle Trixie blivit en tillgång med sina närmare 2 meter i längd.

I dag finns hon bland sevärdheterna i Gamla Djurgårdare där hon är stjärna i pilkastning i den årliga 5-kampen, som Sällskapet ordnar för de sina.

Han hade det på känn

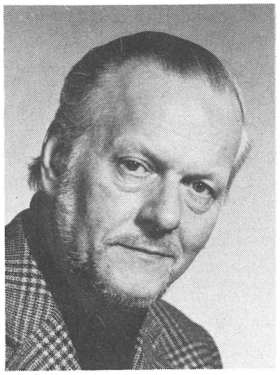

Lars-Erik Löfman

Juniorklassen var en ren DIF-affär med Jeanette Capocci på 1:a, Lena Fahlesson på 2:a och Susanne Janson på 3:e plats. En ''coming girl'' är uppenbarligen också Anette Olsson. Ännu så länge är det friåkningen som är hennes trumfkort. Det säger väl en del, när hon i BJSM efter obligatoriska figurerna kom på 14:e plats, men i tävlingens slutresultat blev 6:a. I friåkningen kom hon på 4:e plats. Hon är bara 10 år och i den åldern är inte alltid figuråkningen så rolig, även om den är nödvändig. Så Anette är nog vårt stora löfte i den generationen.

År 1974 skrev konståkarbasen Lars-Erik Löfman dessa rader. Han börjar bli sannspådd.

''Dog'' före 50-årsdagen

Den tidigare framgångsrika damsektionen inom Djurgården skulle ha fyllt 50 år men föredrog en död i skönhet och upphörde för några år sedan.

Då höll man sitt sista årsmöte, vilket beslöt att inte välja någon ny styrelse och därmed upphörde den egna verksamheten.

Orsaken var ingen katastrof utan kort och gott ett av alla DIF-tjejer konstaterande att man inte ville vare en ''ensam'' sektion. Som könsrollerna nu skall spelas ville man ha kontakt över gränserna till Djurgårdens övriga sektioner, inom vilka tjejer och killar är blandade.

Närmast blev det till fotbolls- och handbollssektionerna den gamla damsektionen nu gick.

Klart att nedläggandet av den gamla damsektionen kunde kännas dystert för traditionens folk, men tidens lösen krävde rationalisering. När tjejerna själva upptäckte, att de inte kom någon vart och därför ville in i herrarnas led, var det bara att välsigna förändringen.

Till fotbolls- och handbollssektionernas glädje kan nämnas att damerna förde med sig några 1.000-lappar i bagaget.

Mest känd på Djurgårdens spinnsida är olympiska bronsmedaljören på 800 meter Inga Gentzel och så givetvis stålfarmor Anna Dettner.

Korea-silver pingis

Vi har många internationellt framstående djurgårdare att hitta i de historiska urkunderna. Vi har världsmästare och vi har olympiska mästare och tro det eller ej vi har också en djurgårdare med silver i Koreas internationella mästerskap! Det handlar om pingisliraren Ulf Thorsell, som häromåret ''skänktes'' oss av Spårvägens GIF, som ju annars varit en konkurrent, som plockat åtskilligt i våra förråd. Särskilt på brottningssidan. Uffe blev pingislirare hos oss och firade tilldragelsen med att bli Europamästare i lag under 1980 års övningar. Senare blev han proffs i Väst-Tyskland.

SUCK!

Så här suckade Anna, när hennes livsverk damsektionen försvann:

– Jag fällde en tår, när vår damsektion upphörde och tjejerna försvann till fotbolls-, handbolls- och slalomsektionerna.

Hoppas dock att ''vår'' sektion ska leva vidare som organ för tjejerna. Låt det heta, att sektionen är lagd på is men låt oss, som år efter år offrat svett och möda för att hålla liv i sektionen, känna tillfredsställelse över att Djurgårdens många karlar ska ha hjärtat på rätt ställe och känna lite för oss.

★

Jo, pyttsan – vid senaste årsmötet kastade de usla karlarna ut Anna och Suzanne ur kretsen kring ÖS, dit de arbetat sig fram. Mulliga mansgrisar var det någon som tyckte.

Men hos Gamla Djurgårdare har man hjärta för tjejerna.

Med sorgband

Under Djurgårdens många fotbollsår har mycket hänt. Den här bilden erinrar om en match, som i sista stund höll på att bli inställd i och med att gamle kung Gustaf V avlidit natten före. Hans bortgång kom kanske inte överraskande men den förlamade i alla fall nationen och de flesta nöjestillställningar inhiberades. Efter konferens med regeringen beslöts dock att fotbollen skulle rulla som vanligt och om det också givetvis kom att ske inför betydligt mindre publikskaror, ansågs det mera ligga i den avlidne monarkens linje att idrotten gick vidare ''som vanligt''.

Djurgården mötte denna dag Hälsingborg på Råsunda och här syns de bägge lagen tåga ut på planen med samtliga spelare med sorgband om armen. I spetsen går fotbollssekreteraren Gunnar Lundqvist med Djurgårdens fana och närmast efter honom Ove Nilsson och ''Mysing'' Petersson.

(Dagen var den 22 oktober 1950, och Djurgården vann matchen med 3–0; bara 5.000 åskådare hade samlats.)

''Mellan skärmarna'' var namnet på orienteringssektionens tidning, som kom ut i 40 årgångar, innan den i samband med att våra ''rotsnubblare'' upphörde att fungera sällade sig även den till fäderna högt uppe i de fria rymderna.

En extra slant, tack!

Enligt tradition får Djurgårdens samtliga medlemmar tidskriften ''Djurgårdaren'' helt gratis. Så även i år trots att kostnaderna att producera denna jubileumsskrift rusat i höjden. Andra klubbar tar ut både 50 och 100 kronor av sina medlemmar och därmed får inte alla sin tidskrift.

Vi följer emellertid traditionen och låter Djurgårdaren hamna hos alla våra medlemmar. Däremot ser vi gärna att de, som så hava kan, betalar in ett extra bidrag för den här jubileumsårgången av Djurgårdaren, som ju kan anses unik, eftersom den ger en samlad bild av föreningens 90 år.

Stort som litet bidrag är välkommet och kan lämpligen insättas på vårt postgiro 5 69 16-0 med angivande av ''Djurgårdaren'' på talongen. Samtliga, som på detta sätt lämnar sitt bidrag, får deltaga i en särskild lottdragning med värdefulla DIF-presenter.

Ur protokollen

Protest

Upptog Nordlund en diskussion om det moraliskt försvarbara i föreningen till sina brottningstävlingar 14—15/2 1957 låtit inbjuda brottare från Ungern, varmed enligt Nordlund ett visst stöd getts den av det ungerska folket förhatliga Kadar-regimen. Nordlund befarade protestaktioner vid tävlingarna och ansåg även i övrigt att Djurgården inte borde medverka till tävlingsutbyte av detta slag. Sammanträdet tog härefter kontakt med Svenska Brottningsförbundet och dess ordf. Pelle Strömbäck, som meddelade att de sanktioner, som hans och andra specialförbund företagit riktade sig endast mot Sovjet, att några åtgärder från förbundets sida ej skulle vidtas mot det planerade utbytet med ungerska brottare, vars hitkomst han i stället betecknade som närmast önskvärd genom de möjligheter till insyn över förhållandena i Ungern, som nu kunde vinnas, samt att han personligen skänkte det svensk-ungerska arrangemanget sin fulla välsingelse.

Härefter beslöts godkänna brottningssektionens inbjudan och åtgärder. Nordlund och Norén reserverade sig mot det ungerska deltagandet i tävlingarna.

ÖS 4:1957

★

För att diskutera vissa ekonomiska frågor med ÖS infunno sig från fotboll Bergh, Sandberg, Lundqvist och Malmgren samt från ishockey Lindgren. Konstaterades ett tämligen prekärt finansiellt läge, tvingande till vissa åtgärder, vilka av Malmgren preciserades till ett förslag att låta sälja föreningens hela obligationsinnehav samt att avslå samtliga anslagsäskanden från sektioner utan egna försörjningsmöjligheter.

a) Sammanträffande

Ordföranden meddelade att han omedelbart efter sammanträdet skulle åka till Isstadion för ett samtal med spelarna med anledning av de hittills mycket dåliga sportsliga resultatet i serien.

Lotta Crispin lämnade konståkningen för att bli stjärna i slalom i stället, men nu har hon tvingats lämna även skidorna för en efterhängsen skada. Men konståkning blir det inte ändå i fortsättningen, möjligen som instruktör i så fall, säger mamma Mona Lisa.

”Gamla Tranan” lever vidare !

En idrottsplats som försvann men som alltjämt finns kvar – vad kan det handla om? Jo, om Tranebergs idrottsplats, som i början av detta sekel växte upp i Brommas utpost mot Kungsholmen och som blev ett hem för en av landets största idrottsföreningar. Det var Djurgårdens IF som kom att flytta sina bopålar från Stadion över Tranebergs bro till höjderna ovanför brofästet. Här bodde ”djurgårdarna” länge och väl fram till dess att de kommunala myndigheterna knackade på dörren och sade sig behöva området för bebyggelse. Idrottsplatsen skulle försvinna och där skulle i stället höga hyreshus resas.

Så hette det för 30-talet år sedan.

Djurgården flyttade åter över Tranebergsbron men inte försvann ”Gamla Tranan” för den skull. Alla som nu med tunnelbana, eller med bil eller cykel, eller med apostlahästarnas hjälp, tar sig över bron kan ju inte undgå att se att idrottsplatsen ligger kvar. Hur kan det komma sig, varför byggdes inte hyreshusen upp på den klassiska fotbollsplanen och varför görs det inte något nu åt platsen vid en tidpunkt, när det ropas efter utrymme för idrotten? Här har man ju en plats att bara stiga in på. Att där ibland får förekomma en smula handboll, en smula flickfotboll och en smula andra lekar och upptåg borde ju inte hindra en nyttigare och mera rationell användning?

I början av 1900-talet hade idrotten inlett sitt stora segertåg även i Sverige och en följd därav var bl. a. bildandet av AIK och Djurgården, de två tvillingklubbarna av årgång 1891. Något egentligt ”hem” fanns inte för dessa två utan mest fick de aktiva hålla till på landsvägar eller på sjöisar eller på öppna grässlätter, innan Östermalms Idrottspark kom till. När olympiska spelen tillerkändes Sverige och Stockholm 1912 blev det om inte panik på bygget så i alla fall något näst intill. Idrottsparken kunde ju inte räcka till för ett sådant jätteevenemang. Omsider kom därmed Stadion till världen och i sitt släptåg även Tranebergs idrottsplats. Ursprunget till ”Tranan”, som blev dess populära benämning, var ett sammanträde mellan AIK och Djurgården under ledning av den sedermera bekante och omstridde ”fotbollsgeneralen” Anton Johanson, legendarisk på många sätt och i det civila därtill telegrafkommissarie med räckvidd åt många håll.

Han *försökte* nu få Djurgården att gå tillsammans med Svenska Fotbollsförbundet och AIK och bygga upp Råsunda idrottsplats, men väl vetande att Anton mera älskade AIK än Djurgården föredrog den senare föreningens representanter att tacka nej till ett sådant samgående. I stället nappade man på ett erbjudande från Stockholms stad att få disponera ett område ”på en höjd strax bortom Tranebergsbro med fri och härlig utsikt öfver såväl Mälaren som Ulfsundasjön” som det hette i samband med att förslaget framlades för Djurgårdens styrelse på ett sammanträde i augusti 1910. Projektet skulle gå på 40.000 kronor och alla djurgårdare uppmanades att teckna på bidrag. Kontrakt tecknades med något som hette Stockholms landtegendomsnämnd att gälla i 25 år.

I september 1911 stod idrottsplatsen klar att invigas av kronprinsen, sedan ekonomin något säkrats genom att stadsfullmäktige anslagit 12.000 kronor till anläggningsarbetena, och Djurgårdens styrelse tagit upp ett lån på 15.000 kronor. Vid invigningen räknades det in 1.659 åskådare, vilka promenerat den långa vägen i stället för att anlita de ångslupar, från Söder mälarstrand, vilka rekommenderats att hjälpa till med transporterna. Alla djurgårdsmedlemmar var bjudna gratis men bara ett fåtal kändes igen bland publiken, då överste Viktor Balck, den svenska idrottens fader kallad, inledde ceremonierna med ett långt tal, som handlade om ”fosterländsk anda” och avslutades med ett leve – inte för Djurgården utan – för fosterlandet och Sverige. Publiken var nära att knäckas, innan det blev dags för kronprinsen att på någon minut förklara platsen invigd. Sedan följde diverse programnummer med bl. a. en match mellan ”arvfienderna” AIK och Djurgården. Som sig bör vann Djurgården med 3–1.

Möjligheterna att driva ”Tranan” var naturligtvis inte särskilt lysande även om kostnaderna jämförda med dagens priser, då en idrottsplats tillblivelse handlar om 10–20 miljoner kronor, var blygsamma. För att hjälpa till med affärerna lyckades Djurgården ”hyra ut” sin idrottsplats till olympiska spelens organisationer 1912 för närmare 10.000 kronor med denna specificering: fotbollsplanens iordningställande 1.200 kr, målning av läktare och plank 3.000, uppförande av ståplatsläktare för 1.000 personer 3.000 kr, hyra 1.800 och diverse poster 800 kr.

★

Det var då det. Sedan levde Djurgården och ”Tranan” ett förhållandevis lyckligt äktenskap fram till dess att staden gjorde anspråk på platsen för husbebyggelse. Efter åtskilliga manglingar i stadsfullmäktige fick Djurgården 6.000 kr för att frånträda anläggningen. Då hade föreningen bara något 10-tal år tidigare byggt

”Gamla Tranan” eller Tranebergs idrottsplats, som under många lyckliga men fattiga år var Djurgårdens hem, låg så här i skyddad skogsnatur. Närmast ser man läktaren, i mitten dansbanan (då en guldgruva) och längst bort Alviks skola. Själva fotbollsplanen ligger alltjämt kvar men intill reser sig hyreshus och T-banan skumpar förbi utanför den rivna läktaren.

Djurgårdens Dopfunt till Oscars

I samband med sitt 50-årsjubileum skänkte Djurgårdens IF en dopfunt till Oscars församling. Det är ett gammalt skidpris, erövrat av föreningen i början på 1900-talet, som nu tjänstgör som dopfunt i Djurgårdskyrkan. Den märkliga gåvan, som mottogs av kyrkoherde Valdus Bengtson vid en liten högtidlig akt, har följande inskription: ”Skänkt av Djurgårdens Idrottsförening 1941. — Låten barnen komma till mig”.

Livet är inte slut...

Att hamna i TV-laget i ishockey är lyckan för varje svensk grabb, som sysslar med klubba och puck. Och visst väger det tungt för många ungdomar att någon gång i livet få chansen att via detta märkliga TV-lag hamna i Tre Kronor och få ett proffskontrakt. Om drömmarna nu går så långt.

5:an som tog sats mot Djurgården 1980/81

Varje år söker sig nya spelare till DIF-hockey'n. Till den gångna säsongen kom följande 5:a till A-juniorlaget. Fr. vänster Ola Andersson från Huddinges Div 1 lag, Jan Lindvall från Hammarby, Torbjörn Nilsson och Bo Åberg från Nackas Div 1 lag, Peter Söderkvist från Kramfors. Alla 5 gjorde en mycket fin insats. Fortsätt i samma stil.

---

en grandios mur i granit och betong i västra kurvan för 15.000 kr i material och med allt arbete gjort av medlemmarna gratis. Den muren ligger alltjämt kvar som ett monument över vad forna tiders idrottsledare tog på sig.

Det blev naturligtvis ett tårdränkt avsked för alla djurgårdare, när den dag kom, då man skulle spela avskedsmatch, söndagen den 29 september 1935. Tidigare hade Djurgårdens matcher, som på denna tid tilldrog sig i relativ tysthet i division II, samlat 5–600 åskådare, men nu blev det invasion av större mått med närmare 5.000 trots att det rådde busväder som aldrig förr. Det kallades även ''Djurgårdsväder''. Djurgården firade avskedet dels med att gå upp i ledningen av sin serie genom att besegra Skärblacka med 5–2 dels med att inne i lokalerna under läktaren spisa gravölsmiddag och tala om hur tomt livet skulle bli efter detta.

Visst revs läktarna, men kvar blev allt det andra. En härlig fotbollsplan, kolstybbsbanor och mycket annat. Höghus kom visserligen upp i backarna runt ''Tranans'' heliga mark, men de kom inte in på det område där Djurgården skrivit historia. Är planen kanske K-märkt? Kulturminne – ja varför inte!

Karl Liliequist

Det är inte att undra på att var och varannan liten ishockey-knatte därför drömmer om att bli så duktig att han får chansen att komma med i TV-laget. Bland åtskilliga sådana drömmare måste det emellertid bli så, att han inte får någon plats i TV-gänget, att bli en av de lyckliga. Då känns på en gång livet helt meningslöst.

Nu får han dock tröst av en storspelare som Danne Söderström i Leksand. Han säger rakt ut till oss alla så här:

– Livet är faktiskt inte slut bara för att du inte hamnar i TV-laget. Många av våra stora stjärnor har aldrig haft en skridsko inne bland dessa unga TV-lirare. Så sluta att deppa, när du trots drömmarna och trots kanonhård träning inte får någon plats i TV-laget. Livet går vidare ändå.

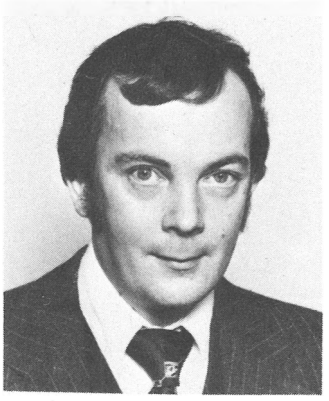

Björn Rylander är mannen bakom det mesta i uppbyggnaden av Djurgårdens ungdomsfront i ishockey. Han har också fått en god medarbetare i Hasse Mild, som är noga med att slå fast att Djurgården inte tvekar att göra sig av med aldrig så fina löften om dessa vid sidan av ishockeyn inte visar sin kvalitet som förnämliga människor.

Djurgården har under senare år fostrat en rad talanger, som också vunnit TV-cupen och blivit omskrivna som nästa generations stora vidunder och berömts och bedömts som underbarn. Några har väl också utvecklats till storspelare, men de flesta har inte orkat med.

Visst har vi haft glädjande framgångar med ungdomarna i Djurgården, säger en av de ansvariga, Björn Rylander. Och det är också den här vägen vi måste gå för att rekrytera vårt vacklande A-lag. Vi är på god väg att hitta ''morgondagens män'' i vår egen produktion. Se bara på senaste säsongens förnämliga resultat. Titta även på mina bilder, säger han och räcker över en knippa fotografier på segrande smådjurgårdare och som du hittar på dessa sidor.

En ''svart'' manöver

Rubriken ovanför A-juniorernas bild är utmanande, men kanske inte helt oriktig. DIF är enda klubb i Sverige som hade bägge juniorlagen i SM-finalspel.

A-juniorerna blev dessutom 2:a i Allsvenska junioreliten, som vanns förra året.

I distriktet har A-juniorerna definitivt vunnit 2 av 3 tävlingar. Även den 3:dje tävlingen (Stockholm serie) kan ha vunnits av Djurgården, Aik från Solna lämnade nämligen W.O. i sista matchen mot DIF på ett sätt som efter vad vi förstår är oriktigt. Förutsättningarna var inför den matchen att DIF skulle behöva vinna med minst 7 mål för att vinna serien, AIK vågade inte ta risken att spela om seriesegern utan lämnade W.O. med förhoppning om att i detta fall skulle matchen dömmas 0—0 och två poäng till DIF och därigenom skulle serien vinnas av AIK på bättre målskillnad. Om de har handlat i enlighet med reglerna tvistar de lärde, men handlat på ett korrekt moraliskt sätt, de har icke Aik:arna från Solna gjort tycker vi.

Torbjörn Nilsson: TV
Jens Öhling: TV + PJ + YJ + ÄJ
Lennart Dahlberg: YJ
Bo Åberg: TV
Lars Gunnarsson: TV
Peter Söderkvist: TV-Ångermanland
Kent Swahn: TV-Skåne
Martin Linse: TV + YJ
Dennis Klemming: TV
Stefan Jansson: TV
Anders Myrman: TV

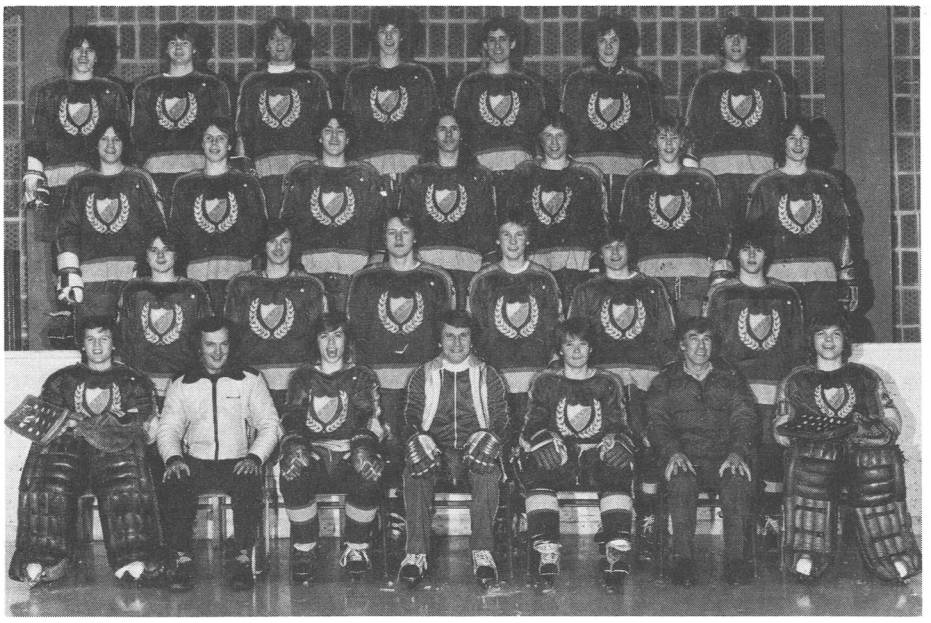

Djurgårdens B-juniorlag — SM semifinalister!!!

1:a fr. v: Magnus Frisk, Björn Rylander, Stefan Jansson, Ingvar Carlsson, Stefan Nyström, Martin Eriksson Mikael Westling.
2:dra fr. v: Jan Wiktorsson, Göran Lundqvist, Peter Söderkvist, Kjell Moberg, Johan Olsson, Mats Westerberg.
3:dje fr. v: Anders Myrman, Björn Haglund, Michele Di Dato, Peter Redner, Björn Hellman, Mikael Tisell, Jörgen Eriksson.
4:de fr. v: Peter Wallen, Johan Sylwen, Dick Larsson, Tomas Linder, John Lindberg, Åke Eksell, Erik Ahlström. Foto: Stig Kenne.

SM-Cupspel
SEMIFINAL

Stockholms Cup
SEMIFINAL

Stockholm DM
FINAL

Stockholms serie
4:a

Björn Haglund: TV
Peter Wallen: TV
Dick Larsson: TV + PJ
Åke Eksell: TV
Jörgen Fast: YJ

Detta gör ett helt TV-pucklag, eller vad sägs om att DIF har hela 20 st ”TV-puckare”. Nio av Juniorerna har dessutom spelat landskamper.

För eliten

A-juniorerna har ju under en räcka av år tillhört ”Sverige-toppen”. Utfallet av den målmedvetna satsningen på juniorverksamheten som inleddes för ett par år sedan börjar nu märkas. Till den gångna säsongen levererade juniorerna följande spelare till A-laget: backarna Michael Thelvén, Bo Johansson och Peter Ekroth samt forwarden Jens Öhling. Till den kommande säsongen är nog c:a 4 spelare mer eller mindre aktuella att få prova på senioreliten. Med tanke på de fantastiska övergångssummorna som förekommer i dagens elitidrott är nog den höga egenproduktionen av spelare ännu mer glädjande än alla seriesegrarna. Nog om A-juniorerna och vidare till

Materialarna är viktiga på juniorsidan, bra att då vara bröder som Johan och Anders Kellerstam.

B-juniorerna

Som tidigare nämndes kvalificerade sig B-juniorlaget även de till SM-finalomgången. Det hade inte många i distriktet väntat sig. Även om det efter att B-juniorerna i kvartsfinalpoolen slagit ut storheter som Leksand och Färjestad, fanns det i distriktet ishockeyledare och en journalist med ungdomshockey som specialitet som ville mena att DIF gick genom hela kvalspelet och kvartsfinalpool på bara tur. Fel, utropar vi, grabbarna i B-juniorlaget gjorde en jättefin sportslig prestation, det måste alla medge om man tar bort avundsjukan och ser det hela objektivt.
B-juniorlaget var i det närmaste helt nysammansatt inför säsongen. I höstomgångarna av serien gick nog spelet lite ”på kryckor”, men under fast ledning av tränare Ingvar Carlsson utvecklades laget till ett av landets bästa. Säsongen kulminerade med den fina SM-insatsen.

Ett tack till bägge Juniorlagen för en sportsligt fin säsong.

TV-puckare och landslagsspelare i Djurgårdsjuniorerna

Våra två mycket duktiga hockeyjuniorlag innehåller en mängd spelare som har meriter från landslag och TV-pucklag. En liten presentation av våra ”All-star” spelare och i vilka lag de spelat.

TV = TV-pucklag
P-L = Pojklandslag
Y-J = Yngre juniorlandslaget
Ä-J = Äldre juniorlandslaget

Roland Nyman: TV + PJ + YJ + ÄJ
Mikael Westling: TV
Ola Andersson: TV + YJ
Johan Olsson: TV-Östergötland
Lars Rodenkirchen: TV
Michael Thelven: TV + PJ + YJ + ÄJ + Vikingarna
Mats Westerberg: YJ

Björn Rylander

När vi fyllde 20 år

När Djurgården fyllde 20 år, kom föreningen ut med ett nummer av sitt medlemsblad (daterat januari 1911), och ur detta klipper vi följande meddelande:

Föreningens 20-årsfäst

Söndagen den 12 Mars fyller vår förening 20 år, hvilket torde vara för alla våra medlemmar bekant. Denna bemärkelsredag firas med middag på Grand Hôtel å Saltsjöbaden kl. 4,30 e.m. och hoppas kommitterade för fästen, att anslutningen skall blifva storartad. För att så många som möjligt skola kunna deltaga hafva vi uppgjort om ett pris af Kr. 3,50 inclusive resa, fyra rätter mat och öl.

Klädsel: Sportdräkt.

Axel Norling, Birger Nylund
C. Vilhelmsson

Det var då det.

I samma tidning läser vi att Djurgården till ordförande i en ny ”Afdelning för Brottning” valt Sven Låftman. Inte alldeles okänd som skridskopresident.

Runt ett oroligt jubileumsår

Jubileumsåret 1980 – 1981 avslutades formellt i anslutning till årsmötet den 23 november 1981, men egentligen skulle bokslutet skett den 30 juni. Sedan gammalt har våra historieskrivare dock helst velat plocka med ett och annat om vad som hänt under sista halvåret, då det i varje fall ibland brukar bli en smula guldkantade upplevelser. Så dock inte detta jubileumsår, då vår fotbollsskuta i likhet med en beryktad u-båt nr 137 gick på grund och i motsats till den ryska skorven ej kunde ta sig fri från grundet utan sjönk till botten.

Årsmötet hade få glädjeämnen att prata om, och när även det ekonomiska resultatet var allt annat än tillfredsställande kommer nog deltagarna mest att minnas det gångna året som ett fattigt år.

Inte lätt att under sådana förhållanden åstadkomma en historisk och minnesrik årsberättelse, men sin plikt likmätigt skaldade vår sekreterare så gott det nu gick och låt oss smaka på en och annan sötsak. Här intill följer hans analys av 1981 – det år som vi ställde så stora förhoppningar till.

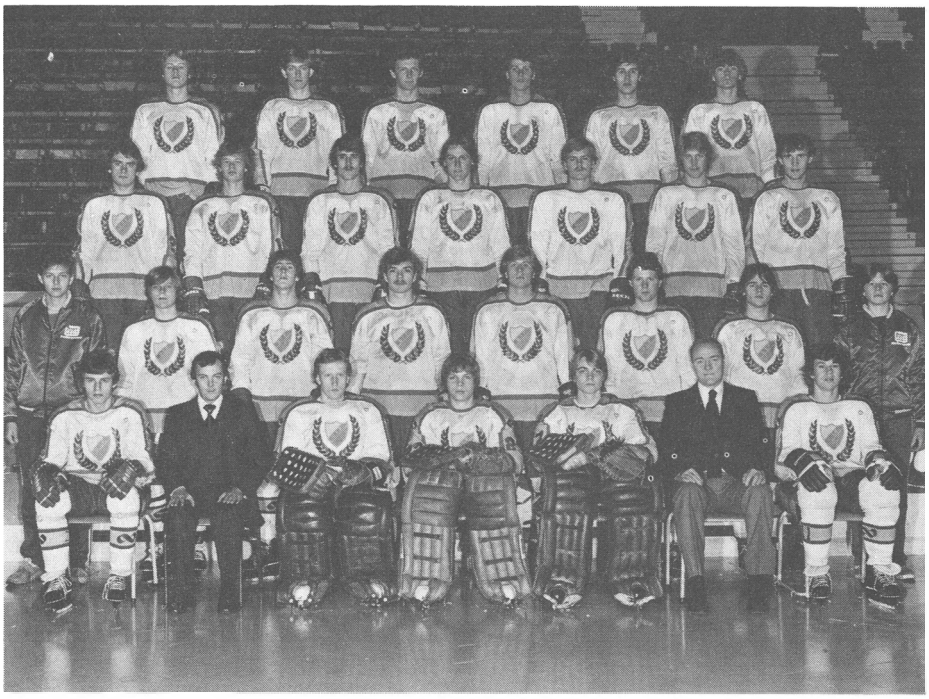

Djurgårdens A-juniorer, DIF's framgångsrikaste hockeylag!!! Kanske landets framgångsrikaste juniorlag??

1:a fr. v: Roland Nyman, Björn Rylander, Jörgen Fasth, Mikael Westling, Tommy Jansson, Hans ''Tjalle'' Mild, Ola Andersson.
2:dra fr. v: Anders Kellerstam, Johan Olsson, Ulf Carlsson, Lars Rodenkirchen, Michael Thelvén, Lars Linger, Mats Westerberg, Johan Kellerstam.
3:dje fr. v: Stefan Holmqvist, Torbjörn Nilsson, Jens Öhling, Lennart Dahlberg, Bo Åberg, Mikael Good, Lars Gunnarsson.
4:de fr. v: Peter Söderkvist, Kent Swahn, Martin Linse, Björn Carlsson, Jan Lindvall, Dennis Klemming. På bilden saknas: John Lindberg och Johan Sylwen.

SM-Cupspel	**Stockholm DM**	**Stockholm serie**
1. Skellefteå	1. Djurgården	1. Aik-Solna???
2. Brynäs	2. Aik-Solna	2. Djurgården
3. Djurgården		3. Södertälje

= I denna serie föreligger protester som kan betyda att Dif vunnit serien, Aik har troligen ej fullföljt serien på ett korrekt sätt, detta är förklaringen till ?? efter Aik.

Juniorallsvenska serien	**Stockholm Cup**
1. Färjestad	1. Djurgården
2. Djurgården	2. Huddinge
3. Aik-Solna	

När vi i kväll samlas för att göra bokslut för ett jubileumsår i Djurgårdens Idrottsförenings 90-åriga historia hade vi alla givetvis hoppats att det gångna året skulle varit fyllt av mängder av stora triumfer och glada upplevelser. Men som så ofta när man spänner bågen hårt händer det att den brister. Brustna förhoppningar kring vårt jubileumsår. Vår förening är inte den första som fått leva med att jubileumsår är farliga år. AIK, Göteborgs änglar, Öster m.fl. är bara några olycksbröder i jubileumssammanhang under årens lopp. Om detta också inte är mycket att trösta sig med är det i alla fall lättare att leva vidare helst om man låter sig vägledas av vad dessa klubbar kunde åstadkomma i form av explosioner åren efter det man drabbats av det alltid oförklarliga ödet.

★

Men om också vårt en gång så stolta slagskepp gick under i fotbollsstormarna och om också vårt andra inte mindre stolta slagskepp i ishockey inte nådde ända fram till slutspelet, vilka de rejäla ekonomisk satsningarna kom oss att tro i fjol, och om vi inte heller fick några världsmästare i de andra sektionerna, så visst har Djurgårdens namn i alla fall lyst på många fronter och alltid på sitt sätt väckt intresse landet runt. Ingen vare sig vän eller fiende har varit likgiltig kring vad som hänt och händer kring Djurgården.

★

Som alltid måste även denna gång berättelsen om vad sig tilldragit inom våra många sektioner på det rent tävlingsmässiga planet bli rätt summarisk. Betydligt utförligare och kanske även roligare är motsvarande kapitel återgivna i det stora jubileumsnumret av Djurgårdaren. Dessvärre har tidskriften främst av ekonomiska skäl, blivit fördröjd. Förhoppningen att vi i dag skulle kunna presentera årsmötet denna jubileumsskrift grusades i sista stund, men inom kort skall numret dansa in i alla våra medlemmars brevlådor.

★

Efter denna parentes är i övrigt att hänvisa till sektionernas egna utförliga verksamhetsberättelser. Där berättas i detalj om vad som förevarit. De flesta sektioner har inkommit med sina berättelser, och av dessa vill man särskilt prissätta fotbollens, där Åke Barrling trots den motiga säsongen gjort ett

förstklassigt historiskt arbete med att återge både stora och små händelser förmodligen med värdefullt stöd i sammanfattningarna av sektionens egen arbetsmyra Margareth Eriksson. Även ishockey, slalom, cykel och konståkning finns anledning särskilt framhålla som författare av uttömmande verksamhetsberättelser. Däremot har våra mest internationella och olympiska sektioner med bobsleigh och fäktning varit njuggare med skildrandet av händelser och upplevelser. Desto mera tid och arbete har man ägnat tävlingssidan.

★

Bandy: degradering

I denna trivsamma gren, kallad leken med det lackröda nystanet, hade Djurgården i tidernas begynnelse ett lag starkt nog att vinna ett par tre svenska mästerskap. Mest bidragande härtill var att laget var fyllt med landets bästa fotbollsspelare, sådana som aldrig visste av några hinder utan alltid gick rakt på sak.

Sedan dess har bandyn fått bedrivas på något lägre nivå, helst som fotbollsspelarna inte kunnat utnyttjas särskilt ofta. Mest är det Lasse Stenbäck, som varit livgivande i ett bandylag, som även med kämpatag gjorda av Knivsta Sandberg fick allt jobbigare att hålla undan för Stockholms bästa klubbar i förorterna. Dessa hade bättre tillgång till bandyisar och träningstillfällen allt medan våra bandylirare fick nöja sig med en kvällstimme då och då, sedan ishockeyn tagit för sig de bästa bitarna.

Detta ledde till att vårt bandylag tvingades leva farligt på gränsen till degradering år efter år, och när nya serierna lades om med en reducering av lagen i de nya divisionerna slog klockan för Leffe och Roffe Franssons pojkar.

Det blev en jumboplats i division III efter det att Djurgården vunnit en enda match och fått på huden av så okända storheter som Marieberg och Stocksund just när man samlade sig för att med en rask slutspurt på dessas bekostnad rädda sig kvar.

Nu till en lägre serie, där vi träffar på AIK, som vi förresten slog i lilla DM-finalen i vintras. Det var ju alltid ett glädjeämne och balsam på såren hos de tappra lirarna. Som ofta med sjunkande skepp har nu några råttor hoppat av, men inte hos AIK utan hos oss, vilket kan betyda ökade bekymmer i kampen att snart vara uppe igen.

In i det sista hoppades vi att vårt ishockeylag inte skulle ramla ner i vaken och försvinna ur elitserien för ett antal år sedan. Här visar Tecknar-Anders det kritiska läget strax innan det sa' plump och good-bye. Sedan kom vi tillbaka ordentligt stärkta av kalldoppet.

Bobsleigh: bästa fyran!

Med oförbrännerliga Carl-Erik ''Jätten'' Eriksson i spetsen har vårt 4-mannalag hävdat sig som landets särklassigt bästa ekipage och även i 2-mannaåkningen förstått att visa framfötterna i de internationella starterna. Dessvärre får de våra inte åka om de SM-titlar som skulle varit deras bara det funnits en backe inom landet. Allt måste nu åkas på kontinentala banor och där handlar det inte så mycket om Djurgården som mera om Sveriges prestige och kunnande i denna dyra bransch.

Ekonomiskt skulle det alltså gälla en förbundsangelägenhet men Djurgården får vara med och betala fiolerna. Carl-Erik som hunnit fylla 50 år varav han åkt bob i 23 år siktar nu fram mot sitt 6:e olympiska deltagande. Får han bara rätt folk bakom sig på kälken med sprinters, som garanterat gör 10.8 på 100 meter, slår han nog sina rekord.

★

Bordtennis: pappas grabb stort löfte

Satsningen på ungdomssidan börjar ge goda resultat med fullt synliga framgångar i prislistorna. A-laget med förstärkning av landslagsmannen Ulf Thorsell har bara ibland kunnat utnyttja hans tid och talang men annars rör det sig mest om de egna unga förmågorna med bl.a. sektionsbasen Lennart Strömfälts ättelägg Robert och Jan Ekström, en junior med flera uppmärksammade placeringar i nationella tävlingar och nu rentav vinnande DM i dubbel.

Bowling:

Efter att under ett par år ha haft snudd på avancemang från den inte alltför inspirerande tillvaron i div. III slog i fjol våra klotrullare till och gick åter upp i div. II. Ett förnämligt styrkebevis. Nu återstår bara att häva sig upp även i allsvenskan. Ett gott utgångsläge har man skaffat sig i de matcher som hittills avverkats med snudd på serietoppen.

★

Boxning: Åter ett SM

Åter ett svenskt mästerskap till Djurgården. Den här gången genom yngste brodern Ari Alanenpää, som förmodligen eggades av att storebror Kalervo vann fjolårets SM-titel och då upphöjdes till landslagsman och även hamnade i Sveriges olympiska trupp i Moskva. En del goda påläggskalvar har också skymtat i träningslokalen i Centralbadet och ger förhoppningar om kanske en ny storhetstid.

★

Brottning: juniorer med SM-hattrick

Brottningen i Djurgårdens äldsta sektion och med flera SM-tecken än någon annan sektion, började säsongen minst sagt strålande. Ett utomordentligt arrangemang i egen regi gav alla ideella jobbare valuta i form av att två av våra juniorer vann SM-titlar. Det var bröderna Tore och Jan Stennek, som knep titlarna.

Sedan glädjen häröver något börjat lägga sig, fick sektionsstyrelsen jobsposter av inte väntat slag. Ene brodern Tore tog sektionens genomgående bästa brottare Björn Lindgren med sig och lämnade Djurgården för en annan klubb med förmodligen bättre resurser! Framför allt måste det ha känts bittert att se Tore sticka i väg mot bakgrund av att han häromåret fick ta emot ett väsentligt belopp ur Ernst Nilssons ungdomsfond, men otack är ju världens lön även i idrottsliga sammanhang.

Efter att ha kommit över denna chock skärpte sig sektionen till nya stordåd och dokumenterade sig som en av Stockholms alltjämt bästa klubbar med huvudvikten lagd på ungdomsbrottningen.

Den avgångne ordf. Kalle Månsson hade särskild anledning till belåtenhet med sina söner Jerry och Johnny, vilka i vanliga fall brottas i samma klass men som vid DM i fri stil delade på sig och därmed vann var sitt DM-tecken till Djurgården. Vid den s.k. Nobelturneringen i Bofors körde man dock i

gör som jag!
hyr in dig hos OK när du ska fixa
med bilen - det blir billigast så!

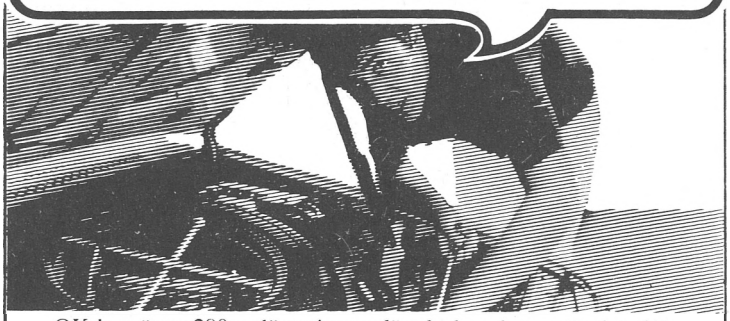

OK har över 280 anläggningar där du kan hyra gör-det-själv plats när du behöver fixa med bilen. Tillsammans finns mer än 1390 gör-det-själv platser och på många av dessa finns billyft. Där finns möjlighet att hyra specialverktyg. I OK-butiken finns dessutom reservdelar och tillbehör till de vanligaste bilmodellerna.

För dig som vill ha hjälp med reparationer, finns ca 300 OK-verkstäder med modern utrustning och välutbildade montörer, som klarar det mesta.

OK

Hela Djurgårn dricker Pripps Sport för att behålla skärpan och orken.

samma klass med följd att storebror Johnny vann och korades till hela tävlingens ”bäste brottare” med en något mera undanskymd placering för lillbrorsan Jerry. Här finns alltså framtidsmän att hoppas på. Nye ledaren Rolf Pettersson är att gratulera litet extra.

Alldeles nyligen kunde han uppleva hur Jan Stennek tog SM-titeln för juniorer fria stilen i tungvikt.

★

Cykel: guldolympier tränare!

Sedan våra pedaltrampare slagit upp sitt stall i Akalla har det bara gått framåt. Även om de stora mästerskapstitlarna inte hamnat hos någon djurgårdare som på den tid då vi startade den nya given med att införskriva en handfull stjärnor från en annan klubb. Dagens cykelledare bygger på egna produkter och är som sagt på väg. Och ännu snabbare man kanske når toppen, när olympiske guldryttaren Bernt Johansson nu åtagit sig att bli tränare. Mats Rosenberg var i år närmast en skön titel, då han var en av de två storfräsare som på 5-milen på SM gick loss 1 1/2 mil från mål. I sista backkrönet blev utbrytarna dock inhämtade av det övriga kopplet. Det blev i alla fall en placering högt upp för Djurgården. Ett annat namn värt att nämnas är Jan Banfors, son till pappa sektionsordföranden och nu som 18-åring redan uppe i elitklassen.

★

Fotboll: ingenting hjälpte...

Vad man under de senaste säsongerna befarat men aldrig trott att man skulle behöva uppleva blev tyvärr ett dystert faktum ju närmare vårt A-lag kom slutskedet av 1981 års allsvenska fotboll. Degraderingen ner till div. II var då ett faktum. Samma bittra steg som AIK fick göra häromåret.

In i det sista hade vi hoppet kvar men det ville sig inte förrän allt egentligen var över. Då kunde laget i medvetande om att redan ha fått div. II-stämpeln påsatt sig utan att det kanske inte syntes i reklamen på tröjorna, ja, då kunde man gå loss och spela utan nervtryck och fordringar på sig och plockade i två segermatcher mot Örgryte och Brage hem 4 poäng till de futtiga 12 som man dessförinnan fått ihop på 24 matcher. Det blev en 14:e plats, som väl inte kunde ha kommit alldeles som en blixt från en klar himmel i och med att Djurgården legat på jumboplatsen under 23 av de 26 omgångarna. Endast vid tre omgångar låg vårt lag med en rad nyanskaffade stjärnor på 10:e resp. 12:e plats.

Djurgårdens kvinnliga fotbollstrupp med A-laget nående ända fram till tröskeln till allsvenskan: från vänster stående: Yvonne Dahl, Ingrid Lundqvist, Ann Martinsson, Ulrika von Schreeb, Ann-Christin Täck, Anneli Sjöbäck, Irene Schmid; mellanraden: Björn Bjerkhaug, Birgitta Alarik, Annika Lundgren, Ann Hammarström, Lennart Ljungquist, Annika Nordberg, Marie Mattsson, Irja Österholm, Roger Hammarström; undre raden: Petra Weyland, Eva Karlsson, Satu Koskinen, Petra Schmid, Kerstin Pettersson, Suzanne Lundgren, Monica Norrby, Annika Ballin.

Ljuva drömmar

Annars började allsvenskan med att Djurgården efter två nederlag slog till och sensationellt vann över Göteborg på änglarnas egen hemmabana på Nya Ullevi. Visserligen bara med 1—0 men det ledde i alla fall till ljuva drömmar och stora förhoppningar, att nu var laget på väg och nu kunde man kanske med den stora ekonomiska satsningen räkna med utdelning med att omsider hamna på medaljplats.

Men ack, ack, vilket uppvaknande. Det blev stryk på Stadion mot Sundsvall med 1—0 och sedan gick det mesta snett. Utförligt analyseras allt detta i fotbollens egen berättelse, varför här inte finns anledning gå in på ytterligare någon analys om det var fel på tränaren eller på lagledaren eller på styrelsen eller på domarna eller på motståndarna. Det hjälpte inte heller att våra gamla stjärnor från guld-historiska dagar klev fram i mass-media och öste sin vrede över dagens spelare för att de inte jobbade tillräckligt. ”Vakna slöhundar” var en av de mildare uppmaningarna när det ännu var dags att vända på utvecklingen. Måttet ansågs rågat när Djurgården på Råsunda ordnade årets bottennapp i svenska cupen och lät sig slås ut av ett lag, som senare åkte ur tvåan och hamnade i div. III, Grimsås var namnet och dom vann med 2—0. En smula tröst på såren blev det för Djurgården i Stockholms cup, där man får ekonomisk utdelning allt eftersom man slår sig framåt.

Djurgården slog och slog och var plötsligt uppe i final mot Hammarby med chans att få betalt med 40.000 kronor. Men inte ens här skulle ödet hålla sig på vår sida. 3—3 stod det vid full tid. Sedan bägge lagen slagit de obligatoriska 5 straffarna var det alltjämt oavgjort med 5—5. Vardera sidan hade således missat tre straffar och bara fått två att gå i mål.

Som siste straffläggare hade Rolle Åhman då haft chansen rädda de 40.000. Sedan vidtog fortsättning med ytterligare straffar. ”Bajen” började med att sätta sin straff till 6—5 och ovanpå hade Roger Casslind det allt annat än avundsvärda nöjet att tvingas göra 6—6 för att matchen skulle leva ett tag till. Men Roger tog till för smal marginal och satte sitt skott i ribban. Därmed lyfte ”Bajen” utan att skämmas de 40.000 kronorna, medan Djurgården fick nöja sig med 20.000, vilket ju alltid varit något att trösta sig med om pengarna hamnat som nettosumma i den magra sektionskassan.

När säsongen nu lagts till handlingarna är det bara för de nya krafterna i styrelsen och dem på tränarenivå att komma tillbaka. De har allas våra välsignelser, Bosse Andersson som ordförande och Hans Backe som chefstränare.

Reinhold

PROJEKTERAR
BYGGER NYTT
BYGGER OM
RENOVERAR
HYR UT
LEASAR
PLANERAR
MM

KONTAKTA
REINHOLD HOLLÄNDARG 20 TEL 23 55 25 104 30 STOCKHOLM 45

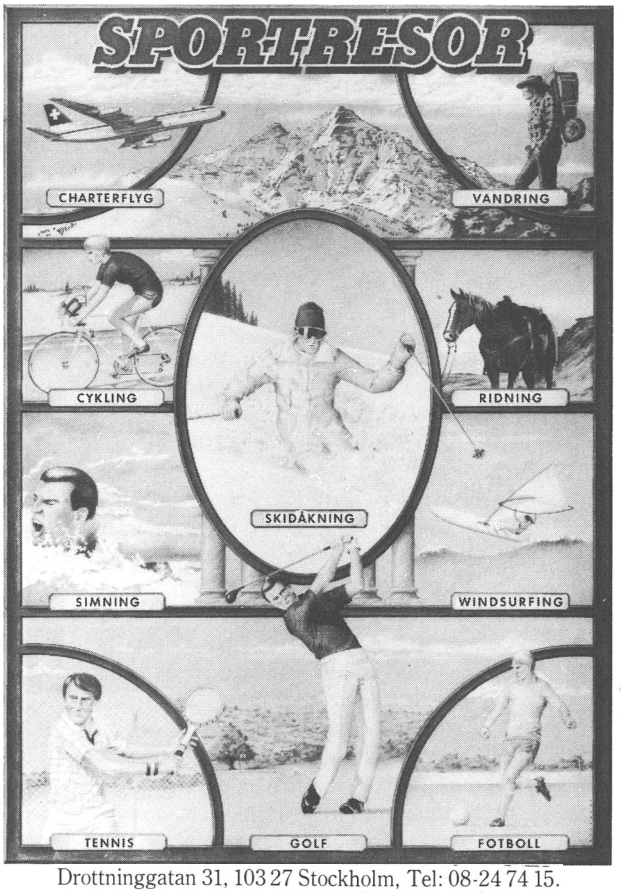

Drottninggatan 31, 103 27 Stockholm, Tel: 08-24 74 15.

Men flickorna ljus i mörker

Om det alltså gick snett på högsta nivå fanns det mera glädjeämnen att hämta på ungdomssidan. Särskilt den s.k. utvecklingsserien med Djurgården på 4:e plats bara 2 poäng efter serievinnande Sandviken och massor av segrar på juniorsidan, i S:t Erikscupen, i 70-aden bland knattar och knoppar ger anledning till stora förhoppningar att vi i framtiden inte skall behöva satsa på oinspirerade produkter utan förmåga att acklimatisera sig i Stockholm med dessa hårda klimat.

Avslutningsvis salut för vårt förnämliga damlag, som in i det sista låg nära att bli det enda Djurgårdslag, som nästa säsong skulle få spela i allsvenskan. Dock ville det sig inte riktigt i slutomgången, då våra flickor hade chansen att trots bortaplan uppe i Mora hålla undan för Skå. Men det ville sig inte riktigt och de våra fick nöja sig med silver. Och vackert så. Djurgårdens damlag var gladaste överraskningen och försåg säsongslutet med ett behövligt silverskimmer.

★

Fäktning: Peter Sellei framför allt

Som alltid har våra fäktare förstått att hävda sig även om de gamla etablerade mästarna dragit sig tillbaka för att nu vila på lagrarna. Men Béla Rerrich, den outtröttlige fäktmästaren, börjar redan se hoppingivande resultat bland den rad av ungdomar, som han fostrar i lokalen vid T-banan i Hjorthagen. Djurgården fick således fram Peter Sellei till den skandinaviska mästartiteln på värja vid årets öppna mästerskapstävlingar i Malmö. Ett större löfte har Béla kanske aldrig fått tillfälle att finslipa.

Vidare vann Djurgården junior-SM med detta 5-mannalag: Helmer Österberg, Ulf Hagberg, Ulf Lundvall, Peter Sellei och Alexander Oxenstierna. Och så sent som för bara en vecka sedan gjorde djurgårdare storslam i en annan konkurrenskraftig tävling i Stockholm. Idel blåränder i toppen.

En världsmästarflicka!

Fäktning ingår som en väsentlig gren i modern 5-kamp och hade vi nu bara härbärgerat denna olympiska idrottsgren som en av våra många sektioner skulle vi haft den stora glädjen att rapportera att årets *enda* djurgårdare, som blev världsmästare, heter Anne Ahlgren. Vid tävlingarna i London ställde hon till med en braksensation och knep VM-titeln mitt framför näsan på en rad tilltänkta mästare. Man förstår Béla att han ville ha 5-kampen på vårt program, det är ju han som tränar även de olympiska både manliga och kvinnliga fäktarna.

★

Handboll: sakta uppåt

Länge har handbollen fått finna sig i att förekomma en smula i skymundan. Något berodde väl detta på att basketen trängde på och ansågs vara betydligt vassare, men nu har åtskilligt av glamorn kring detta påfund lagt sig och publiksiffrorna gått neråt. Det har blivit mera utrymme för handboll igen, och därmed har även Djurgårdens handbollslirare fått mera luft under vingarna. Än är klivet upp i allsvenskan långt att ta men vårt A-lag befinner sig nu i medvind och har seglat upp på en tätplats, varifrån man åtminstone skymtar en ljusnande framtid. Även på reservsidan och ungdomssidan går det bra, inte minst för flickorna.

★

Ishockey: ett 11:e SM på lut...

Då och då har det luktat guld kring våra bataljhästar. 1978 var Djurgården bara några puckar ifrån att vinna sitt 11:e SM, men i slutspelet knäcktes vi då av en oturlig skada på bäste målskytten Anders Kallur. Året därpå tog det emot på annat sätt men lärdomarna från den tiden skapade ett fint utgångsläge för åtminstone en plats i det eftertraktade slutspelet. Men alltjämt var millimetrarna inte på vår sida och ett tag var situationen så hotfull att intresset måste koncentreras på att hålla undan för bottenlagen. Det lyckades nu också med ganska hygglig marginal.

Laddningen för den säsong som nu är påbörjad innebar bl.a. engagemang av en ny tränare från Hammarby och med att denne med ett par raska och djärva grepp ställde tre etablerade stjärnor åt sidan. Samtidigt försvann båda våra målvakter. En åkte hem till Boden, en annan packade Amerikatrunken och försvann över Atlanten utan att ännu ha fått något proffskontrakt. Det var ju inte någon precis avundsvärt situation för den nya given i och med att sektionens ekonomi inte tålde inköp av några etablerade stjärnor. Ganska naturligt att det alltså tog emot en smula i seriestarten, men nu har Leif Boork, den nye tränaren, läget under kontroll. Även om han fått uppleva två smärtsamma läxor i derbyna mot AIK kan man utgå från att både han och lirarna lärt åtskilligt av dessa läxor. Möjligheten att nå slutspelet finns alltjämt kvar.

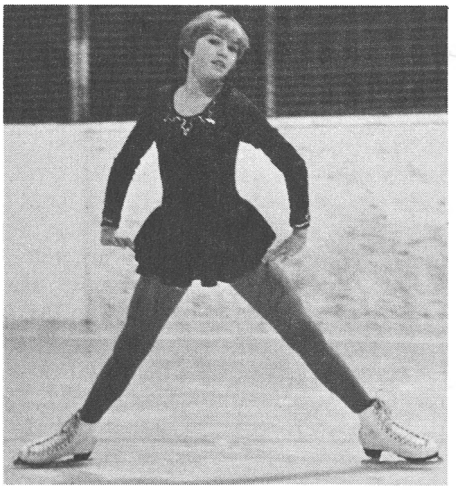

Susanne Seger, en av de största tillgångarna med redan internationell rutin.

De största glädjeämnena bjuder annars ungdomsverksamheten på. Siktet är också inställt på att Djurgården skall bli självförsörjande. Här görs stora kvalificerade insatser av tränare och ledare på hög nivå och av pappor och mammor på yngre nivå. Ett särskilt erkännande är på plats för Björn Rylander, som bidrog med 4—5 av sina disciplar till att ge Stockholm ett så starkt TV-lag att detta vann rubb och stubb för någon månad sedan. Om det också stått strid kring ishockeyns framtid, är det tydligt att resurserna är goda för en framtida comeback i vår guldkantade puck-historia.

★

Konståkning: Peter och Anette-nr 1

Som alltid råder här en febril verksamhet med satsning både på topp och på bredd. Med Anette Olsson återkommen till fadershuset efter några års isolering nere i Malmö fick toppen en värdefull förstärkning. Men hon har fått hård konkurrens av massor med ungdomar, som blir allt mer försigkomna under skicklig ledning av de många kvalificerade tränare som styrelsen samlat kring sig.

Även om det inte blev någon svensk seniormästare till de våra hamnade de högt uppe på prislistorna. Vid DM-tävlingarna i Stockholm och andra närbesläktade arrangemang handlade det mycket om Djurgården både bland flickor och pojkar. Även utomlands har våra konståkare varit i elden med växlande framgångar. Från gamla goda bingotider har sektionskassan skötts på ett så förnämligt sätt, att man ansett sig ha råd med en rysk instruktör. Det blev värdefulla genomkörare och det skall säkert inte dröja särskilt länge, innan de stora resultaten börjar visa sig. Träningsintensiteten är stor och det innebär att isarna på Hovet, Stora Mossen och andra ställen, där våra åkare lyckats armbåga sig till

Efter sin nästan årslånga skada kom Anders Grönhagen för sent in i fotbollens anfall för att kunna rädda situationen. Nu står dock hoppet kvar att han skall få sprutt på maskineriet under 1982, då han äntligen – efter ingripande av regeringen ! – fick sin chans på GIH att studera sig till en lugnare ekonomisk tillvaro än den han ett tag hade på lut som proffs i utlandet.

en del utrymmen, verkligen blir ordentligt nedslitna.

Sektionsstyrelsen har anammat ÖS:s erbjudande att särskilt belöna två fina löften, därtill med egenskapen att vara föredömen som goda Djurgårdskamrater.

De namn, som väl inom inte alltför avlägsen framtid skall dyka upp i de stora sammanhangen är Anette Olsson och Peter Söderström.

En av få ljuspunkter under 1981 var SM-titeln i störtlopp som Benny Lindberg andra året i följd plockade åt sig.

Skidor: Christer och Benny

En gång i tiden Djurgårdens framgångsrikaste sektion för att dock senare tackla av i takt med att Stockholm inte begåvades med några snöfyllda vintrar.

Så småningom har våra duktiga skidledare satt sig över denna ovilja från vädermyndigheterna och satsat i egen regi. Någon storbacke blev det inte efter det att den illa omskrivna anläggningen i Hammarby kom i vanrykte och undan för undan blev kaffeved hos de i Hammarby bosatta invånarna, varpå de kommunala myndigheterna såg till att själva skelettet brändes upp med 50.000 kronor oss tillgodo! Trots denna frånvaro av backe satsade skidsektionen hårt och har under senare år tagit hem både individuella SM-tecken och lagmästerskap till Djurgården med Christer Karlsson som det stora affischnamnet.

På slalomsidan har det också uträttats storverk med förnämliga landvinningar framför allt på ungdomssidan. Socker i botten har man de senaste säsongerna fått i form av dubbla SM i störtlopp genom fartfenomenet Benny Lindberg. Med de hastigheter han nått upp till i proffsfamiljerna utomlands med bortåt 170 km/tim. har man svårt att tro att han halva sitt liv suttit och pliggat skor i verkligt rogivande omgivning. Nu är han världens snabbaste skomakare.

Squash: damerna blev trea

När squash-folket för några år sedan knackade på vår dörr och utbad sig få spela i Djurgårdens färger och samtidigt göra det utan att det skulle kosta vår huvudskattmästare ett enda öre blev det ett hjärtligt välkommen.

Ganska snart fick verksamheten dock en sådan omfattning att sektionen inte kunde klara affärerna på egen hand. Därmed fick vår skattmästare ÖS ytterligare några gråa hår i sin sköna peruk men han har ju vanan inne från andra s.k. självförsörjande sektioner.

En hygglig valuta har det också blivit för satsningen med 8 damer och 55 herrar. Damlaget knep en 5:e plats i allsvenskan och samma placering nådde karlfolket i div. III. Anita Arkéus nämns som största talangen markerad genom seger i såväl Saab-cupen i Nyköping som Sol-cupen i Uppsala. På herrsidan nämns Peter Fendert efter att ha vunnit en cuptävling även han med namnet Grays-cup.

★

90-årsjubiléum:

90-årsjubiléet, som skulle inleda kulmen av stora framgångar, formade sig till en trivsam 2-dagarsföreställning med dels en klassisk uppställning på Skansen vid Djurgårdsstenen dels en kollation i ishockeysektionens regi på Tyrolrestauranten på Gröna Lund.

Mitt i all trivseln måste vi då notera en ful plump i protokollet i och med att vår ärorika slitna Djurgårdsfana stals av en långfingrad individ. Varken fanan eller individen har kunnat återfinnas. Månader av arbete har gjorts i första hand av Lennart Öberg i spaningar och sedan i jobb att konstruera fram utseendet av den gamla fanan för att få en ny Djurgårdssymbol att samlas kring.

★

Överstyrelsen: Mest rör det sig om pengar

Sedan årsmötet 1980 har denna styrelse fungerat:
ordf. Rudolf Walldén,
vice ordf. Åke Sand,
skattmästare Reine Gustafsson,
sekr. Karl Liliequist,
klubbmästare Suzanne Dettner-Mathiasson
samt som ledamöter med inte särskilt angiven men nog så väsentlig funktion: Harry Holmberg, Rolf Theblin, Bengt Broberg, Gustaf Douglas.
Suppleanter: Sture Danielsson, Hans Hellquist.
Särskilt adjungerade har varit: Einar Wikberg och Lennart Öberg.

Styrelsen har hållit 25 protokollförda sammanträden vilka bevistats detta antal gånger: Walldén 23, Gustafsson 24, Liliequist 24, Sand 22, Dettner-Mathiasson 21, Holmberg 20, Theblin 18, Broberg 15, Douglas 6, Danielsson 18, Hellquist 19, Wikberg 13, Öberg 23.

Kansliet har förestått av Ove Lindberg med närvaro vid de flesta av sammanträdena.

Förtroenderådet har varit kallat till två sammanträden med glädjande stor anslutning från de flesta sektionsstyrelser.

Överstyrelsens väsentligaste uppgifter har handlat om ekonomisk styrning av föreningen. Trots alla ambitioner har det ej kunnat undvikas att den finansiella delen inte kunnat mycket förbättras sedan föregående år. Utan att förleda sig till några överdrifter törs ÖS dock påstå sig ha en acceptabel kontroll över läget. Den totala ekonomiska redovisningen hänvisas i övrigt till i den särskilda bilagan. (Ett underskott på bara 25.000 kronor den 1 juli 1981, men på skuldsidan en och annan miljon att slita sig fram med...).

Vid samtliga sammanträden i ÖS har samförståndet varit det bästa. Alla beslut har varit enhälliga. Inte ens någon enskild reservation har behövt föras till protokollen.

Vid sammanträdena i Förtroenderådet har redovisats resultatet av det arbete, som en särskild kommitté uträttat i och för en omorganisation av föreningens struktur. Denna har i stora drag varit densamma alltifrån det föreningen stiftades och fram till modernare tid med dess krav på förnyelse. Ett förslag i ärendet kommer att föreläggas 1981 års årsmöte.

ÖS har diskuterat ett förslag att utöka verksamheten genom inrättandet av något slags motionssektion och i samband därmed övertaga driften av nuvarande motionscentral i Fiskartorpet. Underhandlingar pågår med de kommunala instanserna.

Men kan denna motionsverksamhet komma till stånd skulle våra skidåkare inte nöja sig med att motionera bara en gång genom att köra Vasaloppet.

★

Lill-Einar förstärker prisen

Till uppgifter som åvilar ÖS och som ännu ej hunnit slutföras men som förhoppningsvis snart ska vara klara hör kartläggning av våra prissamlingar och utmärkelsernas mångfald.

Vår prissamling har tillförts sin hittills värdefullaste förstärkning genom att Lill-Einar Olsson, föreningens mest mångsidiga mästare, i ett donationsbrev skänkt föreningen hela sin privata

Sporten

VAKNA, SLÖFOCKAR!

"Knivsta" stämmer in i kritiken

Trots fräna ''tacklingar'' i AB vaknades det inte alltid upp i fjolårets fotbollslag – inte ens när Knivsta sjöng ut . . .

prissamling med mängder av dyrgripar. Det skedde efter det att han i somras fyllde 95 år, just då för första gången i sitt långa liv från ett sjukläger. Senare har han kommit på benen.

Vår prissamling i övrigt som hör till landets största har varit rätt anonym för alla besökare i Stadionlokalen men nu är kartläggningen i full gång och varje pris skall få sin historia skriven — alltifrån en liten silverbuckla från 1895 via en brottares guld år 1921 fram till den mera moderna tiden med SM-guld i fotboll och ishockey.

En annan kartläggning är den som rör alla djurgårdares egna utmärkelser, kring vilka det alltför länge saknats säkra uppgifter i den mån det inte helt saknats besked. Det får tas som en åtminstone acceptabel förklaring till varför en och annan Djurgårdare inte alltid nåtts av de rätta utmärkelserna.

Hittills har ansvaret för detta jobb legat som personliga minnesuppgifter hos en ensam stackare i ÖS-kretsen. Att ur minnet kunna redovisa vilka som fått guld- och silvertecken, bronsplaketter, stora Djurgårdsskölden, förtjänstdiplom, silverhästsskor, hedersmärken och mycket annat har säkerligen inneburit en och annan miss. Nu utlovas bättring och pålitlig registrering. Detta sagt till tröst åt de sektioner, som i sista stund försökt jaga fram tidigare belöningar och då inte alltid kunnat tillgodoses med historiken.

Förhållandet till tredje statsmakten, de s.k. massmedia, har varit kärvt, särskilt vad gäller en kvällstidning, som säger sig vara utrustad med sting. Som väl ingen här hunnit glömma gick detta sting ut över Djurgården för bara några månader sedan med vulgärbilden av Djurgården som en förening som det stinker om. Att den hårdaste angripna sektionen kontrade med att tidningen fick räkna med att utestängas från matcherna på Johanneshov var väl mindre diplomatiskt och kärvade till umgänget även om det aldrig blev någon utestängning. Men man kunde väl förstå reaktionen.

Annars har förhållandena med andra etablissemang såsom kungahuset, riksdag och kommun varit de bästa med bl.a. den noteringen att riksdagens talman Ingemund Bengtsson låtit skriva in sig som medlem i föreningen, därtill betalande medlem. En välkommen förstärkning till alla våra bortåt 9.000 medlemmar, av vilka de flesta också är betalande.

Överstyrelsen riktar ett varmt tack till såväl de aktiva ute i tävlingssammanhang som alla ledare ute i sektionerna för ett som alltid ambitiöst och uppoffrande arbete. De ideella insatserna på högsta ledare nivå och nere i djupet av vår förening är av avgörande betydelse för föreningens fortsatta existens. Vi skulle stå oss slätt utan all denna idealitet.

Givetvis går ett erkännande för gott arbete även till våra anställda tjänstemän, tränare och kanslifolk i övrigt och till alla som dels sköter bingoverksamheten och dels offrar sina pensionspengar för att vår ekonomi inte skall braka ihop.

Tacksamhetens tankar går även till Sällskapet Gamla Djurgårdare för betydelsefulla insatser och även till Supporterklubben, som med sitt överflöd i kassakistorna kunnat bistå våra mest behövande och trängda sektioner.

Här skulle denna berättelse av vårt jubileumsår vara till hända, men det krävs kanske avslutningsvis ett erkännande och avslöjande kring en verksamhetsberättelse, som ju officiellt är hela ÖS:s summering av ett gånget år. På det att dock ingen oskyldig i vår ÖS-krets skall vare sig kritiseras eller rosas för vad som nu föredragits, är väl bara att komma med erkännandet att personligt ansvarig för historieskrivandet är sekreteraren i enlighet med en gammal tradition ända från tiden för vårt stiftelseår 1891. För sekreterarens del är det 32:a året i följd som han försökt sätta på pränt vad som hänt 1980—1981 och han räknar med att få jobbet godkänt som pensionsberättigad handling. Jubileumsåret blev ett kärvt år. Visst finns det hopp om en ljusning vid horisonten.

K.L.

Karl Liliequist,
(som därmed hade skrivit sin 32:a årsberättelse i följd i DIF – ett oslagbart rekord!)

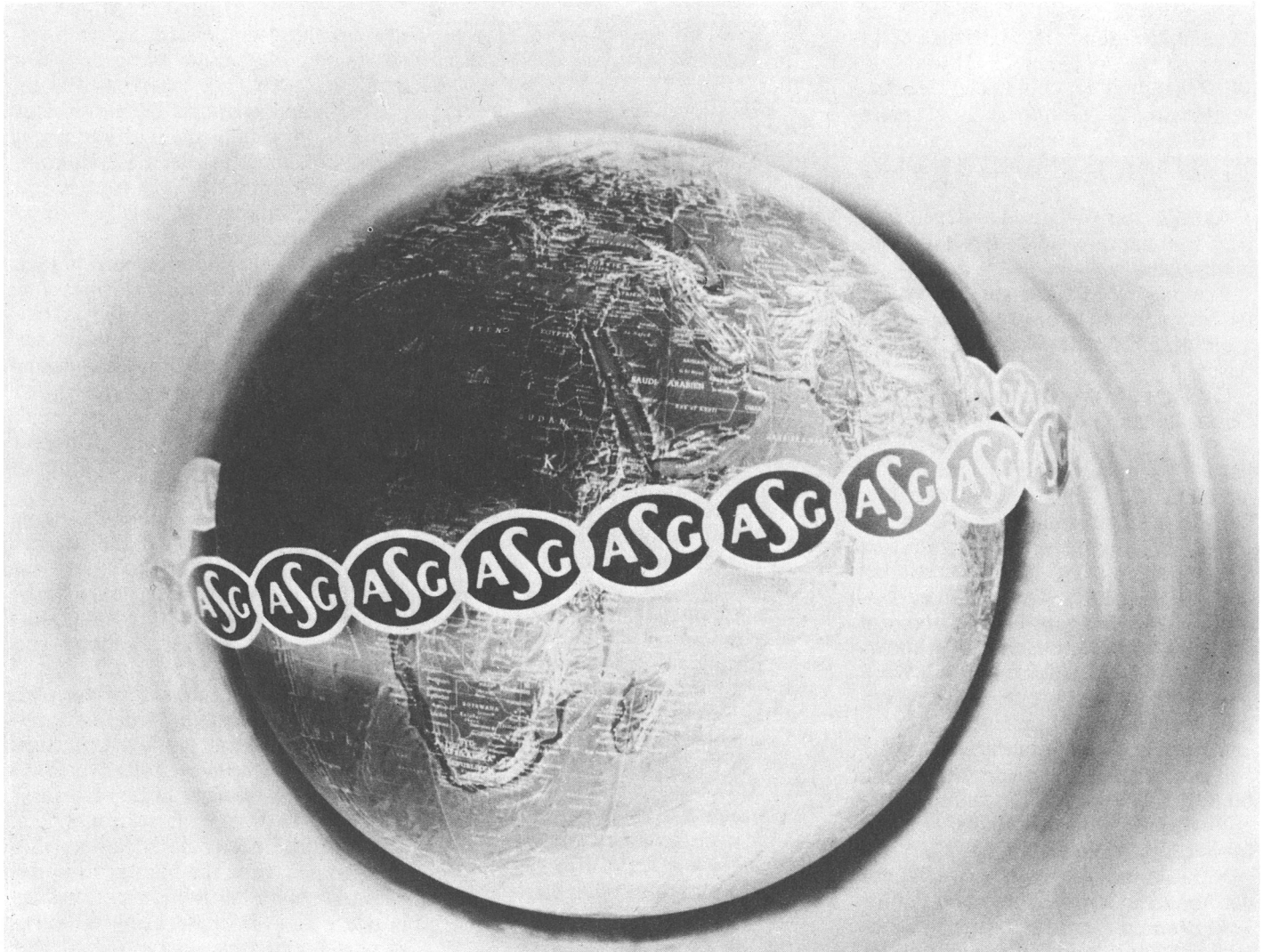

En värld av transporter

ASG – ett av Europas största transport- och speditionsföretag med världen som arbetsfält. Något av det vi kan finns listat längst ner. Kontakta närmaste ASG-kontor!

ASG

Vi kan mycket mer!

Järnväg, bil, båt, flyg. Transport och spedition. Egna kontor och ombud över hela världen. Daglig inrikestrafik. Kundanpassad hämtning och distribution. Tidtabellstyrd trafik till flertalet länder i Europa, USA, Canada. Totala transportupplägningar. Anläggningstransporter. Bulk. Materialadministration eller logistik. Enkelt tullsystem. Komplett lagerservice i både Sverige och utlandet. Transportkapacitet vid säsongtoppar. Mäss-service.

FARLIGT ATT LEVA I MINNENAS VÄRLD

I skolorna får vi lära oss ur Odhners historia hur det styrdes och ställdes och byggdes och boddes i Sverige förr i tiden. Även om man i den ålder, där dylikt historievetande är obligatoriskt, inte är särskilt road av kunskapsinhämtandet, så går det inte att komma ifrån att denna bakgrund är nödvändig för oss. Är det likadant inom en idrottsförening? Måste vi inte känna till en smula om vår egen förening för att rätt bedöma, vilken förmån det är för oss alla och envar att vi fått hamna just i Djurgårdens Idrottsförening. Ödet kunde ju ha fört oss in i något annat sällskap . . .Inga namn just nu, men tänk om Olle Tandberg, Nocke Nordenskjöld, Lill-Einar Olsson, Cacka Andersson, ''Tvilling-Anderssönerna'', Danne Netzell, Knivsta, Hasse Jeppson, Nisse Ramm, Harry Wolff, Tumba, Lasse Björn m. fl. stått på andra sidan . . .

Ju äldre en förening blir — och förutsatt förstås att den håller sig uppe — kan dess historia emellertid innebära vissa risker. Vad nu då? Jo, jag skall snabbt förklara påståendet. När en förening lever i medgångstider och allt går väl, mästerskap och triumfer ramlar in som på beställning och pengar flyter in — då finns lätt risken att en och annan slår sig till ro. Man underskattar framtiden. Man tror att resten skall gå av bara farten. Man lever snart på gamla minnen. Länge dröjde det innan det för ansvarigt folk stod klart, att Djurgårdens fotboll måste upp i topp, om inte hela föreningen skulle gå kräftgången. Alltför länge levde ledare och spelare kvar i minnenas värld. Vi hade dock varit svenska mästare, vi hade haft spelare med i landslag och olympiska uppgifter. Det skulle nog bli fart på fotbollen igen. Allt går i vågor. Snart är vi ur dalgången. Detta enkla resonemang bar inte alls. Fotbollen började knappt synas i dalgångarna. Då äntligen vaknades det till liv bland ledare och spelare. Senare fick vi en fotboll av högsta klass. Ett lag som skrev ny historia. Sin egen historia. Och ännu senare en fotboll av mera diskutabel klass med balansövningar på slaka linor.

Det är farligt att leva i minnenas värld. Flera sektioner kan intyga detta. Vill de inte intyga det, så är de i alla fall bevis på det. En gång i tiden var Djurgårdens skidlöpare landets främsta, en gång var Djurgårdens orienterare landets bästa, en gång i tiden kunde ingen klubb konkurrera med våra brottare, en gång kämpade våra handbollare i SM-final, en gång var våra bandyspelare svenska mästare etc. En gång i tiden . . . Det är länge sedan. Några av sektionerna har undan för undan slutat upp att leva i minnenas värld och förstått att den hårda krassa nutiden fordrar nya insatser. Bara för att Djurgården en gång haft historiska kämpar, är det ingen garanti för att kämpar skall uppstå av sig själva ur jorden. De måste arbetas fram.

En förenings historia kan bjuda på många angenäma minnen och ur historien kan man också insupa inspiration. Men historien är också farlig. Den kan förblinda. Man får aldrig slå sig till ro och bara leva på minnen från fornstora dar. Det måste också alltid tas nya tag. ''Minns du, minns du?'' Av det slaget får det inte bli för mycket oss djurgårdare emellan. Det måste alltid siktas framåt. Framåt mot nya minnesvärda upplevelser.

K. L.

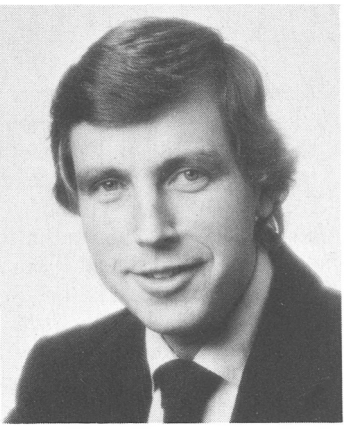

Hasse Hellquist med plats både i fotbolls- och överstyrelserna har många järn i elden.

Talman i Djurgården

En värvningsdetalj har skött sig fint i Djurgården, då man under jubilieumsåret kunnat inregistrera något så högvilt som riksdagens ärade talman Ingemund Bengtsson. Han har inte blott skrivit på registreringshandlingarna utan i likhet med alla övriga omkring 8.000 medlemmar i Djurgården även skickat in sin medlemsavgift.

När riksdagsmötet öppnades fanns på podiet två medlemmar i Djurgården och ute i salen eller på läktaren satt annat Djurgårdsfolk som bl.a. Olof Palme och Ulf Adelsohn. På främsta parkett var vid sidan av talmannen även Kung Carl-Gustaf, som blev medlem i Djurgården för ett 10 år sedan. Där fanns redan då hans systrar.

10 SM-titlar i ishockey har Djurgården tagit under årens lopp. Här en av våra starkaste årgångar, den som vann allsvenska guldet 1958, med från vänster stående i bakre linjen Lasse Björn, Rolle Stoltz, Gösta ''Knivsta'' Sandberg, Arne Boman (mest inhoppare), Sven ''Tumba'' Johansson, Hasse Mild, Kalle Lilja, Gösta ''Lill-Lulle'' Johansson och lagledaren Johnne Candelius; i främre raden: Stig Tvilling, Owe Malmberg, Bertz Zetterberg, Yngve Johansson, Tommy Björkman, Hasse Tvilling, Bengt ''Bingen'' Larsson och i civilklädd paletå Yngve ''Rappan'' Carlsson.

Anslag i brottning:

Beslöts anslå kr. 500:— till brottningssektionens ordf. Lennart Öberg såsom bidrag till dennes USA-resa och VM i Chicago, där han skall tjänstgöra som domare. Beloppet skall betraktas som en uppmuntran till Öberg för långvarigt utmärkt sektionsarbete.

(1962:14)

SEGA GUBBAR

Djurgårdens fotbollslirare ligger inte särskilt högt uppe i den s. k. non-stop-listan, men vi har i alla fall alltjämt några ''sega gubbar'' som förstått att hänga med. Tommy Berggren gjorde av dem som spelade 1981 års allsvenska fotboll 269 matcher närmast följd av Björn Alkeby 243, Lasse Stenbäck 124 och Anders Grönhagen 121. Innan slitvargen Sven Lindman pensionerade sig var han Djurgårdens överlägset slitstarkaste nonstop-spelare.

I allsvenska maratontabellen redovisas AIK som mest seglivade lag med 54 säsonger, men Malmö FF leder poängmässigt efter ''bara'' 47 säsonger med 1348 poäng mot AIK:s 1323. Och Djurgården då, jo vi ligger på 8:e plats med 35 säsonger bakom oss och med 890 poäng. Nu är frågan: när kommer vi igång med en allsvensk säsong nr 36?

I de 26 omgångarna nu senast var Djurgården aldrig högre upp än på 10:e plats, men efter 4:e omgången parkerade vi på 14:e platsen. Och där förblev vi tiden ut.

Det mesta gick snett, men vid ett tillfälle anmälde sig äntligen en smula tursamma millimetrar. På kortare tid än en vecka fick vi ihop alla fyra poängen i hemma- och bortamatcher mot Halmstad, men sedan var det mest motigheter.

EN VARNING ÅRET INNAN

Vår fotbollsskuta höll på att gå under med man och allt redan 1980, men fick nu se haveriet uppskjutet ett år framåt i tiden. Det var alltså under 1980, som prövningarna blev allt värre och värre. Chansen att komma upp på torr mark infann sig i sista derbymatchen mot Hammarby.

Regnet vräkte ner över Råsunda och i detta sjöslag förstod ''Bajen'' att manövrera sig skickligast i skottläge. Två grova kanoner slogs in i skrovet på Djurgårdsskutan. I detta kritiska läge kom hjälpen från ovan. Nya hinkar vatten från regntunga moln gjorde drunkningsdöden till ett så allvarligt hot, att domaren blåste av slaget. Det fick i stället bli ett omspel i något torrare väglag. Nu var det Djurgårdens dag och två friska poäng. Värsta faran såg ut att vara avvärjd, men ett par tre nyckelmatcher skulle behövas om Djurgården rentav skulle gå upp på övre halvan. Bara en av dessa matcher kunde vinnas, och slutet på alla prövningar blev att vårt lag räddade sig kvar på 12:e plats. Exakt vad som behövdes för att vi inte skulle fått dela AIK:s öde från året innan.

Största glädjeämnet denna skickelsedigra säsong var segern över de blivande mästarna Öster från olje-staden Växjö.

Djurgården blev ett av de ytterst få lag, som kunde lägga mästarna Öster på rygg i en minnesvärd drabbning på Stadion. När publiken egentligen gett upp hoppet i samband med att Öster tog ledningen på en förflugen boll, så började snabbt hända saker och ting. Öster, som alltid fått beröm för sitt offensiva och idérika spel, kom nu på idén att lägga sig på försvar och maska på varje boll. Då tändes gnistan hos de våra och på mindre tid än det går att beskriva det dundrade Anders Grönhagen in två bollar bakom Östers målvakt. Då fick denne i likhet med ekorren bråtton, hoppa' från sin tallegren och började skyndsamt sparka ut de bollar, som han tidigare bemödat sig om att verka vilja behålla för sig själv. Men vad hjälpte det? Nu hade våra grabbar fått segersmak och höll undan. Men ack, det var gångna tider.

Största nävkämpen

En av Sveriges och Djurgårdens genom tiderna störste boxare? Ingen behöver tvivla om namnet. Olle Tandberg. På sin tid ''Mors lilla Olle'' med rosenröda kinder och solsken i blick. Nu bliven något äldre men alltjämt som ett stort och mjukt barn. Inte att undra på att hans hustru Anna anser sig ha världens gulligaste man. Utan Anna hade jag aldrig klarat skivan, erkänner Olle Tandberg och tackar den lyckliga slumpen, som gjorde att han träffade den här flickan, Anna Elgh från Ljusne, på Gröna Lunds dansbana 1938. Det sa' klick och sedan började ett långt lyckligt liv. Olle var då bara barnet, 21 år, för att sedan mogna till att gifta sig tre år senare.

Boxningsframgångarna för Olle steg varken honom eller Anna åt huvudet.

Höjden på Olle Tandbergs karriär var när han blev Europamästare som proffs i tungvikt 1943 mot belgaren Karel Sys.

Ett tag var Olle Tandberg rankad som tvåa bland världens bästa tungviktare efter den legendariske Joe Louis. Det var världens förnämsta boxningstidning ''The Ring'', som stod för rankinglistan.

Många yngre läsare känner kanske inte till att Olle Tandberg var mycket nära att få boxas om en VM-titel. Efter segermatchen mot den otroligt starke kakelugnen Joe Baksi på Råsunda, som faktiskt hade löfte om en VM-match mot Joe Louis, kom Olle Tandberg allvarligt med i diskussionerna om en match mot Joe Louis.

Det har skrivits åtskilligt om Olle Tandberg, men det har aldrig skrivits en rad om hur mycket hjälp Olle haft som boxare av sin Anna.

Anna lärde sig boxningens knep och finesser ganska snabbt. Tack vare att Olle hade boxningen som yrke, hade dom två makarna långa diskussioner om detta originella arbete. Sins emellan talade dom om detaljer i Olles yrke, precis som två svarvare, eller varför inte som två verkställande direktörer talar om sina arbetsfinesser.

Anna hade anlag och förståelse för sporten, säger Olle.

Han fortsätter:

— Under matcherna tittade jag efter varje rond på Anna vid ringside. Hade jag gjort något galet markerade Anna det med att förklara med skuggboxning.

På sin tid fanns det utrymme för en smalare Lars-Gunnar Björklund (se även sid. 9) i vårt A-lag i handboll. Nu skulle han kanske behöva större utrymme. Här är det segerrika DIF-laget av årgång 1957, från vänster stående: Gillis Florsjö (lagledare), Torbjörn Karlsson, Hans Thor, Lars-Gunnar, Sivert Sandberg, Kurt Sundberg; främre raden: Enge Watz, Fritz Lange, Klas-Göran Strömgren, Hans ''Ludde'' Karlsson, Åke Engström.

Handbollen lever en stillsam tillvaro i division 4, men klipper då och då till och har gjort en väldig massa mål i vinter. Klivet upp i allsvenskan är dock ett sjumilakliv. På sin tid, när Lars-Gunnar Björklund fanns i vårt A-lag, var steget upp i allsvenskan inte så långt, men det gick inte ändå att nå himmelen.

Senast det begav sig, mästarlaget i fotboll årgång 1966, från vänster stående: Torsten Lindberg, Jan-Erik Sjöberg (skadad just avslutningsdagen), Gösta Sandberg, Inge Karlsson, Willy Gummesson, Rolf Fransson, Claes Cronqvist, Ronney Pettersson, Bo Brattlöf (lagledare); främre raden: Rolf ''Putte'' Asp (massör), Janne Öhman, Peder Persson, Conny Granqvist, Kay Wieståll, Sven Lindman.

Historiskt i vår prismonter

En idrottsgren, som man egentligen hör talas om endast i samband med de olympiska vinterspelen, är något som heter skidskytte. Enkelt förklarat går detta ut på att man tar på sig skidorna på fötterna och hänger ett gevär över axlarna. Sedan åker man en bit, kommer till en skyttebana, kastar sig omkull och skjuter några skott, fortsätter att åka skidor och kommer i mål. Och får olympiska medaljer.

Hur det gick till att göra skidskyttet till en olympisk gren berättade gamle femkampspresidenten Sven Thofelt i samband med att han hälsade på i vår klubblokal och där förevisades ett av våra unikaste pris: en silverpjäs föreställande en skidlöpare med ränsel på ryggen och gevär över ena axeln. Skänkt av greve Clarence von Rosen som vandringspris och vunnet av Djurgården i början av detta århundrande.

– Att olympiske presidenten Avery Brundage efter diverse övertalningsförsök gick med på att göra skidskyttet till en gren på olympiska programmet, kanske jag skall ta på mej en del av ansvaret för. Våra första försök att introducera denna gren ledde till ett bleklagt nej. Det fanns för få länder som kunde åka skidor och samtidigt ha skyttar tillgängliga, menade Brundage. Men då berättade jag hur skidskyttet härrörde från den gamla tiden, då jägaren gick ut på skidor för att jaga villebråd och föra hem detta till en stor hungrande barnaskara. Det var en bakgrund, som Brundage tydligen satte värde på, ty sen behövde jag inte gråta mycket över den nöd och det elände som förekom i hemmen och som hjälptes av genom familjefaderns jakt på skidor för att Brundage skulle torka bort en tår och besluta att låta skidskyttet få sin plats på det olympiska programmet.

Sven Thofelt berättar alltid med en glimt i ögat, men den här gången måste man tro på hans sannfärdighet.

★

Noterades att Stig Eckerbrant vunnit klass-seger vid en Hellasorientering den 3/2, vilket föranledde övriga ÖS-ledamöter att uttrycka viss stolthet över kollegans prestation men samtidigt göra den reservationen, att prislistan med all säkerhet fått ett annat utseende i denna klass, därest dessa övriga ledamöter kunnat ställa upp i tävlingen.

ÖS 1957

Välkommen till Köping - mitt i Idrotts-Sverige

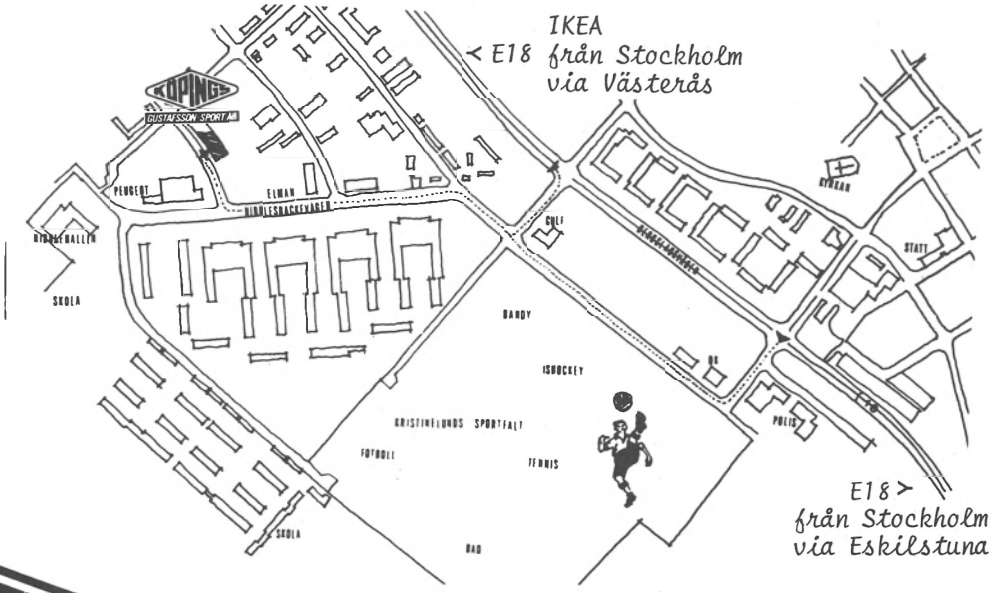

KÖPINGS
GUSTAFSSON·SPORT AB

FÖRETAGET MED TRADITIONER
I SVENSKT IDROTTSLIV -
GRUNDAT 1920 AV KARL "KÖPING"
GUSTAFSSON

POSTGIRO 7 00 39-3.
BANKGIRO 811-2823.

MÄSTAREGATAN 4 · BOX 66 · 731 01 KÖPING · TEL. 0221/182 30

GLASMÄSTERI ● INREDNINGSGLAS ● SPEGLAR
SLIPERI ● BLYFÖNSTER ● ACRYLPLAST ● KUPOLER
KORRUGERAD PLAST ● PLASTFLAGGSTÄNGER
METALLAVDELNING ● BUTIKSFASADER
LANTERNINER

NYBERGS GLAS

MURMÄSTARVÄGEN 31 BOX 2044 127 02 SKÄRHOLMEN TEL. 08/97 09 00

-"rycker"gärna ut...

Tre nya slog igenom

Vid 1960-års årsmöte fick vi tillökning i Djurgårdens redan då stora familj genom att tre nya sektioner såg dagens ljus. En och annan skakade kanske på huvudet över denna trillingfödsel och här och var i de alltid lika påpassliga tidningsbladen utmålades Djurgården som jätten Gluff-Gluff, vilken snart skulle föräta sig och spricka på kuppen. Det fanns emellertid prima livskraft i de tre nya telningarna. Deras föräldrar hade hugnats med beskedet att de inte kunde påräkna några barnbidrag. I stället skulle de få klara sig själva på egna idéer.

CYKEL:

Cykel blev en sektion i Djurgården under stora rubriker av det skälet, att en handfull kända pedaltrampare begärde sitt inträde i vårt just då obefintliga stall. I fortsättningen blev det stora rubriker av den betydligt mer glädjande anledningen att dessa nyblivna djurgårdare snabbt visade sig så väl trivas i vår förening, att de cyklade till sig diverse vackra framgångar. Herbert Dahlbom vann inte bara Mälaren runt på ny rekordtid, han vann SM på 5 mil, han blev olympisk representant och mycket annat i sällskap med Oswald Johansson och Gunnar Göransson.

Svenska lagmästare på 5 mil blev också denna trio. Oswald vann danska 3-dagarsloppet och blev tvåa Tunisien runt såsom en ökentrampare av det slag inte ens gamla gråhåriga kameldrivare upplevt.

FÄKTNING:

Vår tredje nya sektion kunde också gå på med pukor och trumpeter och kom de mera traditionella fäktningskretsarna att höja på ögonbrynen och undra vad det är för en gökunge man fått i sitt bo.

Axel Wahlberg blev tvåa vid juniorernas världsmästerskap i Leningrad och bäste svensk i Europas kanske största värjtävling i Milano om ”coppa di Spreafico”. Ovanpå det vann han juniorernas SM på värja. Tre DM-titlar blev Djurgårdens genom Orwar Lindwall på värja, Elin Tollbom på juniorflorett.

Och vilken var då den 3:e nya sektionen? Jo, tennis, som aldrig kunde anpassa sig och ville styra och ställa och till sist tvingade oss att säga upp bekantskapen!

VAR RÄDD OM LEDARNA

All idrott fordrar organisation. Någon måste hålla i tömmarna, planera, ordna, väga för det och emot och ta ansvaret. Allt detta – och mycket mera – är något som åvilar ledarna. Utan ledare ingen ordnad idrott. Idrottens ledare är som regel rena idealister. Det är folk som kommit en bit på väg med karriären och som mycket snabbare skulle nå toppen därest de kopplade av idrottsjobbet. Men hur otacksamt och betungande detta jobb än kan vara, trivs idrottsledarna med sitt pyssel. När det sker i en storklubb, blir det naturligtvis inte enbart ett pyssel. Det blir ett helt engagemang, som slukar kvällar och nätter och som troligen även stjäl en del av den civila arbetstiden. Men ledarna håller på ändå. Både i med- och motgång. De får sin belöning i form av medgångstider. De sätter till extra energi i motgångstider.

De aktiva har stora krav på ledarna. De aktiva är vana att komma till dukat bord. De är vana att få allt serverat. Strumporna ska ligga framme, skorna ska vara dobbade, klubborna ska vara lindade, skridskorna ska vara slipade, skidbacken skall vara i ordning, skidorna vallade, boxhandskarna putsade, maten ska stå på bordet, nubbevisorna ska gå att sjunga, friplåtarna ska vara många, dagtraktamentena ska vara höga, priserna ska vara av kvalitet. Och mycket mera. Att allt detta är ordnat, hör till ledarnas springpojksjobb. De stora uppgifterna, planerandet för framtiden, underhandlingar av olika slag, anskaffande av folk för olika uppgifter, reklam och dylikt skall också hinnas med.

Och ledarna hinner med. De knegar och knogar. Mycket tack får de inte. Det är bara som det skall vara. Men ett par ord till de aktiva: Var rädd om ledarna. Var inte så snabb med kritiken. Låt även ledarna ha rätt till en viss felmarginal. Stöd ledarna. Det är bästa stödet åt dig själv. Sätt dig in i deras jobb, så att du en dag själv kan ta vid, när din aktiva bana runnit slut.

Fotbollssekreteraren 1929

Runt Djurgården

En ung man kom in på Expressens sportredaktion, hälsade och sade:

– Jag har just slutat plugget och skulle vilja ha något jobb.

– Ja, vad då?

– Jag kanske kunde få bli sportredaktör på Er tidning?

– Är du tokig, människa?

– Nä, måste man vara det . . .

★

En av våra sektionsordföranden hade lyckats skrapa ihop en slant för att gå ut och representera på en guldkrog med en del andra idrottsledare. Av gammal vana beställde han hos den artigt bugande hovmästaren:

– Vi börjar med kaviar.

– Jaha, direktören, och hur mycket?

– Ta in hela tuben!

★

INTERVJU

När Knivsta var som mest i farten och pangade in mål både för Djurgården och landslaget, gjorde en pigg tidning en intervju med diverse kulturpersoner och frågade bl a om de visste vem Knivsta var.

Den kände litteraturprofessorn Fredrik Böök hörde till dessa och svarade med en motfråga:

– Vem är Knivsta?

För att undersöka om okunnigheten var lika stor bland kulturmänniskorna, frågade tidningen Knivsta om han visste vem Fredrik Böök var.

– Nä, sa Knivsta, jag håller inte reda på killarna i de lägre serierna.

★

– Jasså, du är också uppe i metallåldern?

– Metallåldern? Va menar du med det?

– Jo du har silver i håret, guld i tänderna och bly i fötterna.

BYGGNADSKONTROLL

SVENSSON & Co

BYGGNADSING. GUNNAR SVENSSON

UPPLANDSGATAN 27 TELEFON 30 22 02

STOCKHOLM

Stadion i all ära.....
men ska'ru läckra mål förtära
bör du BOFRI ett besök förära!
Välkommen till Lotte & Stefan
Surbrunnsgatan 46 · Tel. 31 99 64

O-T-R-O-L-I-G-T !!

ÄKTA KONTROLLERAT
MATSILVER
- alla GAB:s modeller -
Olga, Svensk, Vasa, Chippendale, Rosenholm, Prins Albert
30% RABATT
OBS! Detta är lagerrensning och när lagret är slut lämnas ingen rabatt, men så länge det räcker finns 1.000-tals kronor att tjäna.

GOD GULD o. DIAMANT
Stockholm: Kungsgat. 29 Klarabergsg. 35
Larsbergs C Hallonbergens C
Övriga landet: Se resp. tel.katalog
Ni kan också rekvirera direkt huvudkontoret:
Ordertel: 08/67 06 65 vx
Orderadr: Box 14098, 104 41 Stockholm
(Postförskottsavg. tillkommer)
VISA KÖPKORT master charge
- Ett av landets ledande guld- och diamantföretag -

Femton ordföranden

Djurgårdens förste ordförande hette John G. Jansson 1891—92, 95—95, 97) och med honom och fram till idag omfattar vår lista över dem, som skött ordförandeklubban i vår förening, femton namn.

Från någorlunda modern tid räknar vi följande namn:
Carl Hellberg 1906—25
Nils Adolf Hedjerson 1925—28
Bertil Nordenskjöld 1928—42
Sven Larson 1942—52
Åke Dunér 1952—61
Hugo Caneman 1961—66
Carl-Hjalmar Bodman 1966—1974
Rudolf Walldén 1974—78
Gustaf Douglas 1978—79
Rudolf Walldén 1979—

Uthålligaste ordförande: Carl Hellberg med 19 och Nocke med 15 år.

På sekreterar- och kassörposterna har följande funktionerat under mera modern tid:

sekreterare:
Axel Lindgren 1932—39
Karl Lundberg 1939—44
Arne Grunander 1944—49
Karl Liliequist 1949—

kassör:
Gunnar Rönn 1932—34
Axel Lindgren 1934—40
Sven Hellborg 1940—43
Arne Malmgren 1943—46
Gunnar Rinman 1947—58
Stig Eckerbrant 1958—60
Bo Hedvall 1960—1970
Reine Gustafsson 1971—

★

Olympisk paroll

Att segra är inte huvudsaken, det viktigaste är att deltaga – så ungefär menade olympiska spelens nydanare den franske ädlingen Coubertin. I denna olympiska anda instämmer väl de flesta, särskilt de som kör Vasaloppet eller andra massevenemang.

Ibland verkar det också som om det finns folk litet var bland våra sektioner som tycker att det kan räcka med att man ställer upp. Mindre betydelse om man får stryk. Allt för att efterfölja Coubertins paroll.

Nu har en annan olympier, fäktargeneralen Sven Thofelt, gett tillkänna sin mening:

Visst instämmer jag med Coubertin, att huvudsaken är inte att vinna, men det är bättre än att komma tvåa!

Till Oscar Andréns minne

Djurgårdens Idrottsförning har drabbats av ett sorgebud. En av boxningssektionens mest bemärkta medlemmar Oscar Andrén har lämnat oss för alltid.

Oscar var ett verkligt föredöme både i och utanför ringen. En ringens gentleman. Som boxare både hård, teknisk och juste. Hans rena, snärtiga uppercuts var alltid en besk medicin för motståndaren.

Han erövrade svenska mästerskapet i fjädervikt 1923 och 1925. Var svensk representant i 3 landskamper och placerade sig som nummer 4:a vid den åttonde olympiaden i Paris år 1924. Blev därmed den bäste svenske deltagaren i boxning. Hans amatörtid kröntes av ett europamästerskap i fjädervikt år 1925.

Övergick 1926 till professionalismen där han var mästare till år 1930 då han slutade boxas som obesegrad svensk mästare.

Vi sörjer Oscar och kommer att sakna honom i vår krets men samtidigt är vi glada över förmånen att ha haft honom som kamrat i dess bästa betydelse.

Vi tackar Dig Oscar genom

Harry Wolff

DE STORA PÅ TALLRIK

Nu skall våra stora profiler serveras på fat. Ungefär som Johannes Döpare, tror väl någon bibelkunnig, men så blir det inte. Det är Supporterklubben, som gått i författning om att högtidlighålla minnet av sådana djurgårdare, vilka för alltid skrivit in sig i vår historia, genom att låta dem få sina profiler förevigade på en årstallrik.

Varje år fram till dess Djurgårdens Idrottsförening fyller 100 år – måtte vi få leva så länge! – skall man ge ut en av de numera så populära tallrikarna. Starten 1982 sker med Sven Tumba, den pigge 50-åringen, som nu mest sysslar med golf men som under yngre dar förstod att handskas med ishockeyklubba och fotboll.

Soppklubben ber oss puffa för tallriken och lovar leverans någon gång i februari 1982.

Priset kommer kanske med åren att höjas men den första 1982 med motiv SVEN TUMBA kommer att kosta 100:–. Fraktfritt vid kontant betalning i samband med beställning. Övriga mot postförskott. Sänd beställningen snarast till:

Djurgårdens Supporters Club
Björnvägen 14
181 33 Lidingö
Postgiro 35 21 20-0

Ange på talongen antal och Årstallrik 1982.

De tio första tallrikarna är numrerade och säljs till högstbjudande.

Djurgårdens Idrottsförenings styrelser 1981

(Avser förhållandena fram till 1/11 1981)

ÖVERSTYRELSEN:

Ordförande:	Rudolf Walldén, Tennisvägen 5, 161 51 Bromma, tel. 37 99 49 (B), 743 13 29 (A).
Vice ordförande:	Åke Sand, Kommendörsgaran 8 L, 114 48 Stockholm, tel. 61 70 54 (B), 14 49 00 (A).
Sekreterare:	Karl Liliequist, Skaldevägen 17, 161 40 Bromma, tel. 25 36 99 (B), 0766/441 53 (A).
Skattmästare:	Reine Gustafsson, Gustafsvägen 11 B, 171 49 Solna, tel. 82 39 14 (B), 743 32 67 (A).
Klubbmästare:	Suzanne Dettner-Mathiasson, Vallvägen 26, 125 33 Älvsjö, tel. 47 24 56 (B), 758 41 65 (A).
Ledamöter:	Rolf Theblin, Poppelvägen 20, 161 36 Bromma, tel. 80 09 35 (B), 785 68 37 (A).
	Harry Holmberg, Hagagatan 1, 113 48 Stockholm, tel. 32 51 77 (B).
	Bengt Broberg, Skogsstigen 4, 130 54 Dalarö, tel. 771 02 00 (A), 0750-506 00 (B).
	Gustaf Douglas, Barrstigen 36, 181 62 Lidingö, tel. 766 43 90 (B), 67 12 05 (A).
Suppleanter:	Sture Danielsson, c/o Strand, Grindsgatan 37, 4 tr., 116 57 Stockholm, tel. 20 58 75 (A), 42 50 56 (B).
	Hans Hellquist, Sagavägen 10, 181 42 Lidingö, tel. 84 04 90 (A), 767 67 64 (B).
Adjungerade:	Einar Wikberg, Hoppargränd 21, 178 00 Ekerö, tel. 26 26 85 (A), 0756-314 59 (B).
	Lennart Öberg, Slätbaksvägen 22, 3 tr., 121 64 Johanneshov, tel. 81 79 76 (B).

Kommitté för ”nya” Djurgården

Kommitté tillsatt för utredning av behovet av omstrukturering av DIF:
Rudolf Walldén, ordf., Sigvard Bergh, Oscar Bernadotte af Wisborg, Bengt Broberg, Gustaf Douglas, Åke Sand, Birger Sandberg, Anders Lindstedt (RF-repr.).

★

Valberedning 1980–81: Kaj Alm, ordf., Erik Extergren, Hilding Lövdahl, Bertil Petersson, Sven Öberg.

★

Skönhetsråd

Åke Barrling, Lars Lindgren, Karl Liliequist, Oscar Bernadotte, adj. Aina Ekvall.

Sekret utskott:
Karl Liliequist, Rolf Theblin.

REVISORER
Curt Berggrén, Torggatan 8, 112 65 Stockholm, tel. 56 00 80 (B), 24 15 00 (A). Ingvar Norén, Mössebergsvägen 28, 161 34 Bromma, tel. 25 71 22 (B).
Sven Jansson, Sätragårdsvägen 69, 127 36 Skärholmen, tel. 46 43 81 (B), 21 10 36–37 (A).

KONTAKTMÄN FÖR SEKTIONERNA:
Bandy: Karl Liliequist.
Bobsleigh: Einar Wikberg.
Bordtennis: Rolf Theblin.
Bowling: Hans Hellquist.
Boxning: Harry Holmberg.
Brottning: Lennart Öberg.
Cykel: Harry Holmberg.
Fotboll: Reine Gustafsson, Karl Liliequist.
Fäktning: Hans Hellquist.
Handboll: Suzanne Dettner-Mathiasson.
Ishockey: Sture Danielsson, Rolf Theblin.
Konståkning: Karl Liliequist.
Skidor–backe/längd: Sture Danielsson, Åke Sand.
Skidor–slalom: Suzanne Dettner-Mathiasson.
Squash: Hans Hellquist.

TIDNINGSKOMMITTE:
Redaktion: Karl Liliequist.
Annonser: Rolf Theblin, Hans Hellquist.

KANSLI:
Klocktornet, Stadion, 114 33 Stockholm.

Kansli, Medlems- och Souvenirshop. Telefon: 08-14 37 95. Tider: Mån–Fre 10.00–12.00, 14.00–16.00.

KONTAKTLINSER FRÅN ÖGAT BEHÖVS

fråga "Pärlan", Dag, Mats, Håkan

Få den rätta på

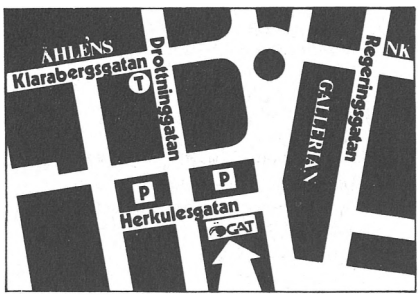

ÖGAT i Centrum, Herkulesg. 11

ÖGAT

fullserviceföretag i synvård

Tel. 23 23 60

Naturligtvis har vi stort urval även av glasögon.

Leg. opt. Yngve Ström. Av Socialstyrelsen behörig att bedriva kontaktlinsverksamhet.

BANDY

Ordförande: Gunnar Dyvik, Skogsklockevägen 12, 181 61 Lidingö, tel. 765 56 03 (B), 731 11 24 (A).

Kassör: Leif Fransson, Platåvägen 7, 175 40 Järfälla, tel. 0758/354 73 (B), 0758/116 25 – 26 (A).

Sekreterare: Börje Sönnert, Villavägen 32, 137 00 Västerhaninge, tel. 0750/289 49 (B), 08/34 09 50 (A).

Postgiro: 35 92 49-0.

BOBSLEIGH

Ordförande: Carl-Erik Eriksson, Kungsberga Gård, 170 17 Färentuna, tel. 0756/420 56.

Postgiro: 35 59 19-2.

BORDTENNIS:

Ordförande: Lennart Strömfeldt, Harpsundsvägen 79, 124 40 Bandhagen, tel. 47 15 81 (B), 68 72 09 (A).

Vice ordförande: Urban Olsson, Barytonvägen 15, 142 00 Trångsund, tel. 771 07 78 (B).

Sekreterare: Stellan Johansson, Olshammarsgatan 71, 124 48 Bandhagen, tel. 99 75 25 (B), 93 00 20 (A).

Kassör: Tobias Olsson, Gullmarsvägen 39, 121 41 Johanneshov, tel. 91 37 14 (B).

Sektionens adress: Olshammarsgatan 71, 124 48 Bandhagen.

Postgiro: 50 93 21-6.

BOWLING

Ordförande och kassör: Peter Alm, Bäckgårdsvägen 3, 143 00 Vårby, tel. 740 44 34 (B).

Sekreterare: Per Gustafsson, Traststigen 27, 144 00 Rönninge, tel. 0753/548 96 (B).

Vice ordförande: Kjell Granholm, Nygårdsvägen 2, 143 00 Vårby, tel. 740 32 28 (B).

Vice sekreterare: Jan Tymark, Nybohovsgränd 36, 117 44 Stockholm, tel. 19 34 67 (B).

Ledamot: Göran Pilblad, Edsvägen 11, 141 47 Huddinge, 711 50 84 (B).

Materialförvaltare: Arne Lödqvist, Bäckgårdsvägen 45, 143 00 Vårby.

Träningshall: Vårbyhallen.

Träningstid: Onsdagar 19.00.

Sektionens adress: Se sekreterare.

Postgiro: 60 95 31-9.

BOXNING

Ordförande: Henrik Bromfält, Sigtunagatan 8, 2 tr., 113 22 Stockholm, tel. 30 46 17 (B), 742 92 56 (A).

Vice ordförande: Bo Björk, Blecktornsstigen 10, 116 66 Stockholm, tel. 44 19 98 (B), 22 22 20 (A).

Kassör: Torsten Almqvist, Birger Jarlsgatan 69 A, 113 56 Stockholm, tel. 11 65 47 (B), 22 56 00–233 (A).

Sekreterare: Gunnar Svedin, Kocksgatan 29, 4 tr., 116 23 Stockholm, tel. 41 14 34 (B), 774 07 55 (A).

Vice sekreterare: Hans Forssén, Tempelriddarvägen 15, 127 34 Skärholmen, tel. 97 47 08 (B), 13 04 60 (A).

Materialförvaltare: Belaid Mazrina, Malmvägen 22 C, 191 60 Sollentuna, tel. 35 51 24 (B), 768 55 84 (A).

Klubbmästare: Aline Lindberg-Almqvist, Birger Jarlsgatan 69 A, 113 56 Stockholm, tel. 11 65 47 (B).

Tränare: Karl Berglund, Nybykroken 27, 163 64 Spånga, tel. 761 64 03 (A).

Träningslokal: Centralbadet, Drottninggatan 88, Mån, on, fre 17.00–20.00.

Suppleanter: Harry Wolff och Sören Berglund.

Postgiro: 45 35 19-1.

BROTTNING

Ordförande: Rolf Pettersson, Rönnbärsvägen 45, 1 tr., 196 31 Kungsängen, tel. 0758/732 11 (B), 08/ 13 13 70 (A).

Sekreterare: Rolf Eriksson, Mellingebacken 18, 163 64 Spånga, tel. 36 84 83 (B), 22 30 40/225 (A).

Kassör: Rune Isaksson, Larsbergsvägen 14, 181 37 Lidingö, tel. 767 39 73 (B), 767 38 35 (A).

Ledamöter: Lennart Öberg, Slätbaksvägen 22, 121 64 Johanneshov, tel. 81 79 76. Roger Haglund, Mellingebacken 14, 163 64 Spånga, tel. 760 32 84. Karl Månsson, Bällstavägen 49, 161 71 Bromma, tel. 29 59 22. Kenny Eriksson, Bessmansvägen 14, 161 43 Bromma, tel. 25 08 13.

Sektionens adress; Mellingebacken 18, 163 64 Spånga.

Spånga: 19 47 24-1.

CYKEL

Ordf.: Bernt Banfors. Nykarlebyvägen 186, 163 26 Spånga, tel. 752 96 30 (B), 743 28 84 (A).

Sekreterare: Bengt Engstrand, Malmvägen 18 C, 191 60 Sollentuna, tel. 96 94 15 (B), 96 04 20 (A).

Kassör: Åke Grönlund, Åsgårdsvägen 10 A, 191 43 Sollentuna, tel. 35 72 38 (B).

Ledamöter: Bengt Bergqvist, Nidarosgatan 2, 163 34 Spånga, tel. 751 83 07 (B), 89 97 72 (A).

Berthold Helgesson, Oslogatan 29, 2 tr., 163 31 Spånga, tel. 751 05 68 (B), 37 25 80 (A).

Ungdomsledare: Ulf Crona, Sleipnergatan 66 I, 195 00 Märsta, tel. 0760-146 46 (B).

Klubblokal: Sibeliusgången 8, 163 25 Spånga.

Postgiro: 5 55 87-0.

FOTBOLL A-SEKTIONEN

Styrelse

Ordförande: Bo Andersson, Gliavägen 81, 161 52 Bromma, tel. 87 61 69 (B), 753 01 60 (A).

Kassör: Bengt Lindbergh, Fannydalsplatån 9, 131 41 Nacka, tel. 716 53 31 (B).

Olle Hellström, Sandfjärdsgatan 10, 121 70 Johanneshov, tel. 81 28 78 (B), 24 42 95 (A).

Per Kotschack, Roslagsgatan 32, 113 55 Stockholm, tel. 15 86 48 (B), 98 09 40 (A).

Cian Lund, Tantogatan 41, 117 42 Stockholm, tel. 84 25 11 (B), 738 16 41 (A).

Lars-Magnus Wester, Rådmansgatan 82, 113 60 Stockholm, tel. 32 14 14 (B), 710 35 03 (A).

Hans Hellquist, Sagavägen 10, 181 42 Lidingö, tel. 767 67 64 (B), 84 04 90 (A).

Sekreterare (adj): Åke Barrling, Linnégatan 90, 115 23 Stockholm, tel. 63 39 16 (B), 10 18 35 (A).

Lagledare: (A-laget) Gösta Sandberg, Dr Abrahams väg 118, 161 52 Bromma, tel. 37 96 13 (B), 25 46 42 (A).

Tränare: (A-laget) Hans Backe, Apollovägen 64, 175 60 Järfälla, tel. 739 25 19 (B), 743 60 00 (A).

Läkare: Bengt Pergel, tel. 20 84 02 (B).

Massör: Tommy Eriksson, Malmvägen 12 C, 191 61 Sollentuna, tel. 35 79 49 (B), 84 54 80 (A).

Materailförvaltare: Stig Annerhög, Multrågatan 18, 162 28 Vällingby, tel. 37 77 53 (B), 34 30 65 (A).

Sektionens adress: Klocktornet, Stadion, 114 33 Stockholm.

Generalsekreterare: Åke Barrling, Linnégatan 90, 115 23 Stockholm, tel. 63 39 16 (B), 10 18 35 (A).

FOTBOLL – U-SEKTIONEN:

Ordförande: Johan Björkman, Sveavägen 22, 182 62 Djursholm, tel. 755 05 80 (B), 736 40 00 (A).

Kassör: Björn Lindbergh, Blekingegatan 36, 116 36 Stockholm, tel. 41 98 18 (B), 769 06 69 (A).

Sekreterare (adj): Jan Lilja, Larsbergsvägen 23, 181 38 Lidingö, tel. 767 06 95 (B), 60 61 07 (A).

Tage Lundmark, Hållsätrabacken 13, 127 37 Skärholmen, tel. 97 65 75 (B), 61 77 12 (A).

Mats Olsson, Banbrinken 6, 133 00 Saltsjöbaden, tel. 717 90 03 (B), 736 40 00 (A).

Lars-Magnus Wester, Rådmansgatan 82, 113 60 Stockholm, l. 32 14 14

Kansli: Hjorthagens IP, Box 39007, 100 54 Stockholm, tel. 60 61 07, 60 81 87.

U-konsulent: Jan Lilja, Larsbergsvägen 23, 181 38 Lidingö, tel. 767 06 95 (B).

Materialförvaltare: Sven Jonsson, Vasaloppsvägen 94, 126 59 Hägersten, tel. 46 15 02 (B).

Postgiro: 19 99 39-0.
Bankgiro: 423-3243.

FÄKTNING:

Ordförande: Oscar Bernadotte, Frötuna Gård, 740 53 Rasbo, tel. 018-36 80 00 (B), 018-36 80 01 (A).

Vice ordförande: Ola Virin, Porfyrvägen 13, 161 32 Bromma, tel. 26 57 23 (B), 63 50 20 (A).

Sekreterare: Johan Raud, Gulmevägen 18, 141 72 Huddinge, tel. 88 95 94 (B).

Kassör: Stefan Pahlefors, Box 700, 760 43 Väddö-Backa, tel. 0176-914 90 (A), 0176-914 40 (B).

Fäktmästare: Béla Rerrich, Älvkarleövägen 24, 2 tr., 115 43 Stockholm, tel. 115 43 Stockholm, tel. 63 95 97 (B), 67 14 64 (A).

Fäktsalen: Artemisgatan 17, 115 42 Stockholm, tel. 67 14 64.

Sektionens adress: Box 39036, 100 54 Stockholm.

Postgiro: 60 43 60-8.

HANDBOLL:

Ordförande: Jan-Olov Nilsson, Kristinebergsvägen 14, 112 44 Stockholm, tel. 54 95 75 (B), 714 30 34 (A).

Vice ordförande: Hans Thor, Fäbodvägen 12, 132 00 Saltsjö-Boo, tel. 715 25 56, 763 83 95 (A).

Sekreterare: Elisabeth Peterson, Husabyvägen 1, 126 50 Hägersten, tel. 19 26 16 (B), 15 87 40 (A).

Kassör: Margareta Tokics, Backvindeln 73, 126 57 Hägersten, tel. 46 20 99 (B).

PR-Man: Lars Troedsson, Källängsvägen 47, 181 44 Lidingö, tel. 765 45 41 (B), 63 01 05 (A).

Protokollförare: Birgitta Andersson, Bäckvägen 49, 126 47 Hägersten, tel. 45 39 28 (B), 26 27 95 (A).

Träningslokaler: Damer, Gubbängshallen Mån 18.00–19.00. Herrar, Eriksdalshallen Tors21.00–23.00.

Sektionens adress: Husabyvägen 1, 126 50 Hägersten.

Postgiro: 60 03 41-2.

ISHOCKEY

Kansli

Djurgårdens IF – Ishockeysektionen, Paternostervägen 24, 121 49 Johanneshov, tel. 39 01 15.

Hans Swedberg, Dejegatan 2, 123 41 Farsta, tel. 64 64 15 (B).

Bertil Petersson, Siggebovägen 2, 181 33 Lidingö, tel. 767 13 03 (B).

Karin Swedberg, Dejegatan 2, 123 41 Farsta, tel. 64 64 15 (B).

Robert Stahre, Landsvägen 43, 127 36 Sundbyberg, tel. 98 70 40 (B).

Styrelse

Ordförande: Bengt Broberg, Skogsstigen 4, 130 54 Dalarö, tel. 0750/506 00 (B), 771 02 00 (A).

Vice ordförande: Hans Swedberg, se ovan.

Sekreterare: Bernt-Olof Wallgren, Klubbacken 59, 126 56 Hägersten, tel. 46 78 28 (B).

Kassör: Bertil Pettersson, se ovan.

Ledamöter:
Ulf Adelsohn, tel. 763 10 00 (A).

Per Bergström, Ludvigsbergsgatan 33, 117 26 Stockholm, tel. 84 00 55 (B), 763 10 00 (A).

Lasse Björn, Grindstuvagen 35, 161 35 Bromma, tel. 25 36 56 (A+B).

Lars Lindgren, Rökubbsgatan 6, 115 28 Stockholm, tel. 61 95 53 (B), 34 96 10 (A).

Juniorlagen
Björn Rylander, Elsa Borgs Gata 26, 126 65 Hägersten, tel. 46 74 60 (B), 30 61 48 (A).

U-lagen
Robert Stahre, se ovan.

Postgiro: 65 05 84-6.

Bankgiro: 143-8795.

KONSTÅKNING
Ordförande: Lars-Erik Löfman, Svartensgatan 7, 116 20 Stockholm, tel. 43 51 43 (B).

Kassör: Gunvor Jansson, Skebokvarnsvägen 215, 124 35 Bandhagen, tel. 47 72 32 (B).

Sekreterare och vice ordförande: Ulla Seger, Ljusnevägen 55, 121 61 Johanneshov, tel. 59 35 43 (B).

Vice sekreterare: Carin Johansson, Lövdalsvägen 25, 141 73 Huddinge, tel. 711 91 51 (B).

Övriga ledamöter: Sune Dahlström, Herkulesvägen 42, 181 64 Lidingö, tel. 766 10 45.

Leif Markusson, Vävnadsvägen 24, 178 00 Ekerö, tel. 0756/309 18 (B).

Gunnar Sigurdsson, Oxenstiernsgatan 33, 2 tr., 115 27 Stockholm, tel. 63 30 54 (B).

Suppleanter: Sven Holmqvist, Nybohovsbacken 97, 117 44 Stockholm, tel. 18 70 97 (B).

Mats Mattson, Kämpevägen 31, 191 49 Sollentuna, tel. 35 67 70 (B).

Sektionens adress: Lars-Erik Löfman, c/o BDR, Mäster Samuelsgatan 49, 5 tr., 111 57 Stockholm.

ORIENTERING
Ordförande: Lars-Erik Forsberg, Klarabergsvägen 6 A, 136 66 Handen, tel. 777 39 64 (B), 738 33 91 (A).

Postgiro: 35 76 37-8.

SKIDOR – LÄNGD/BACKE
Ordförande: Karl-Harry Karlsson, Utkiksbacken 22, 117 47 Stockholm, tel. 45 68 17 (B). Box 9055, 102 71 Stockholm, tel. 744 30 01 – 02 – 03.

Sekreterare – längd: Ingemar Sundberg, AMU-Center, Box 3502, 172 03 Sundbyberg, tel. 98 78 00.

Sekreterare – backe: Christer Windh, Fjugränd 24, 175 45 Järfälla, tel. 0758/306 24 (B), 0758/13 33 10 (A).

Kassör: Sune Hall, Johan Enbergsvägen 1, 171 62 Solna.

Sektionens adress: Se resp. sekreterare.

Postgiro: 60 64 70-3.

SLALOM
Tävlingskommittén. Ordförande: Matts Wassdahl, Lövholmsvägen 81, 117 45 Stockholm, tel. 744 33 11 (B), 68 85 54 (A).

Kassör: Mona Höglund, Rågången 101, 145 60 Norsborg, tel. 0753/801 88 (B), 08/68 03 45 (A).

Sekreterare: Ove Christiansson, Industrivägen 47, 191 47 Sollentuna, tel. 96 31 56 (B), 13 19 00 (A).

Backkommittén. Nils Antmann, Tranebergsvägen 42, 161 32 Bromma, tel. 26 23 80.

Ungdomskommittén. Göran Hjelm, Stugvägen 14, 161 44 Bromma, tel. 26 43 57.

Träningskommittén. Lars Moback, Fredrika Bremers gata 28, 126 63 Hägersten, tel. 46 50 22.

Informationskommittén. Lars-Eric Pettersson, Domherrestigen 19, 144 00 Rönninge, tel. 0753/549 86 (B), 08/24 30 80 (A).

Materialförvaltare (adjungerad). Bertil Sjöberg, Domherrestigen 39, 144 00 Rönninge, tel. 0753/535 06.

Sektionens postgiro: 19 32 64-9.

Träning – snö: Hammarbybacken, Må, Ti, On, To 18.00–21.30.

Träning – barmark: Högdalstippen, Sö 9.30–11.00.

Träning inomhus: Västertorpsskolan, On 19.00–21.00, To 18.00–21.00. Aspuddens skola, Ti 20.00 –21.30.

Sektionens adress: DIF Slalom. Se sekreterare.

Postgiro: 19 32 64-9.

SQUASH
Ordförande: Jonas Norell, Nybergsgatan 3, 114 45 Stockholm, tel. 63 35 27 (B).

Sekreterare: Mats Ulriksson, Strandpromenaden 25 G, 131 00 Saltsjö-Duvnäs, tel. 716 21 97 (B).

Kassör: Rolf Karlsson, Sollentunavägen 89, 191 40 Sollentuna, tel. 96 91 66 (B), 781 82 32 (A).

Kampementshallen: Sehlstedtsgatan 17, 115 28 Stockholm, tel. 61 75 60. Hallen öppen för alla sektionsmedlemmar Sö 17.30–22.00.

Sektionens adress: DIF Squash. Se ordförande.

Postgiro: 33 96-9.

SÄLLSKAPET GAMLA DJURGÅRDARE
Ordförande: Karl Liliequist, Skaldevägen 17, 161 40 Bromma, tel. 25 36 99 (B), 0766/441 53 (A).

Vice ordförande: Hilding Lövdahl, Grefmagnigatan 12, 114 55 Stockholm, tel. 62 97 04 (B).

Sekreterare: Nils-Gunnar Wåhlberg, Vinterbrinksvägen 31, 133 00 Saltsjöbaden, tel. 717 34 32 (B), 717 25 00 (A).

Kassör: Bertil Petersson, Siggebovägen 2, 181 33 Lidingö, tel. 767 13 03 (B), 39 01 15 (A).

Klubbmästare: Anna Dettner, Svedenborgsgatan 13, 116 48 Stockholm, tel. 41 24 90 (B).

Ledamot: Gunnar Dyvik, Skogsklockevägen 12, 181 61 Lidingö, tel. 765 56 03 (B), 731 10 00 (A).

Postgiro: 19 78 95-6.

DJURGÅRDENS SUPPORTERS CLUB
Postadress: Björnvägen 14, 181 33 Lidingö.

Ordförande: Sven Öberg, Stockholmsvägen 60 C, 181 42 Lidingö, tel. 765 46 17 (B).

Sekreterare: Leif Westerdahl, Krögarvägen 22, 2 tr., 145 52 Norsborg, tel. 0753/824 27 (B).

Kassör: Bertil Petersson, Siggebovägen 2, 181 33 Lidingö, tel. 767 13 03 (B), 39 01 15 (A).

Redaktör: Michael Åslund, Kyrkvägen 26 B, 181 42 Lidingö, tel. 767 53 34.

Klubbmästare: Owe Bergström, Tallbacksvägen 28, 161 30 Bromma, tel. 26 17 59 (B).

Postgiro: 35 21 20-0.

Föreningen RADIO DJURGÅRDEN
c/o Djurgårdens Supporters Club
Björnvägen 14, 181 33 Lidingö
Postgiro: 5 51 13-5.

DJURGÅRDENS BINGO
Skärholmens Bingocenter
Skärholmsgången 10, 127 48 Skärholmen
Föreståndare: Git Ljubinkovic, tel. 710 39 41 (A).
Öppet dagligen utom söndag.

DJURGÅRDENS IF KLOCKTORNET STADION 114 33 STOCKHOLM

Kansli, Medlems- och Souvenirshop
Telefon: 08/14 37 95
Tider:
Må–Fre 10.00–12.00, 14.00–16.00.

Fyra olympiska spel

Sveriges mesta olympiska fotbollsspelare var på sin tid Kalle Köpings-Gustafsson. I fyra olympiska spel tillhörde han den svenska fotbollstruppen. Den bästa värvningen Djurgården gjort i fornstora da'r. Därtill den billigaste i fråga om reda pengar. På den tiden förekom inga transaktioner.

Långt in på sin ålders höst behandlade Kalle Köping bollen med bibehållen talang och ger här ett litet smakprov.

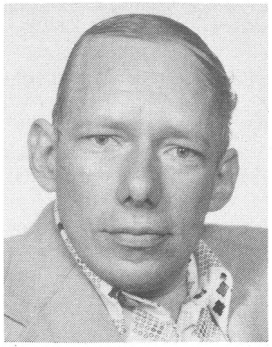

Två slitvargar i Supporterklubben, Gustaf Rystedt överst och Leif Westerdahl.

BÉLA RERRICH